LESLIE L.

LAWRENCE

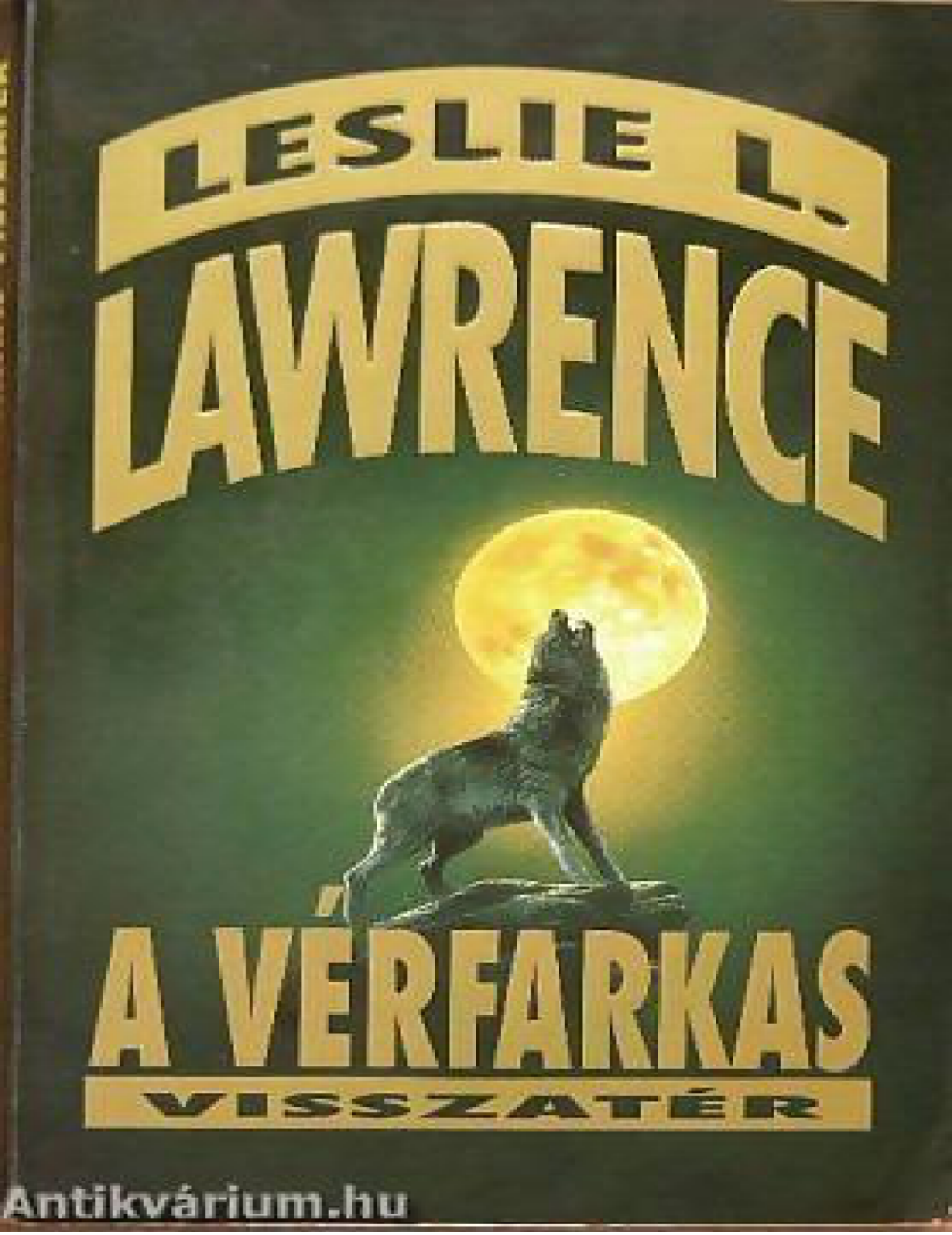

A VÉRFARKAS

VISSZATÉR

Antikvárium.hu

LESLIE L. LAWRENCE

A VÉRFARKAS VISSZATÉR

PANNON KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1992

A fedél

BOROS ZOLTÁN

és SZIKSZAI GÁBOR

munkája

Lőrincz L. László, 1992

Farkas az alagútban

i.

= Ezen a szokatlanul langyos, koranyárt idéző, áprilisi reggelen még a kisvasút sem úgy járt, ahogy kellett volna. Hiába érkeztem ki pontban hatkor az állomásra, hogy a Spitzhorn alatti penzióba vonatozzam, híre-hamva sem volt a miniatűr szerelvénynek. Sőt néhány álmos, ásítozó vendégen kívül utas is alig akadt. A távoli, égnek meredő csúcsok árnyékában megszeppent, tarka kiskutyaként lapult az élénk színekre festett állomásépület.

Megállítottam a kocsit, kifizettem a taxist, aztán gúlába raktam a bőröndjeimét. Éppen azon morfondíroztam, hogy a várakozás unalmát elűzendő megtömöm a pipám, amikor valaki illeintudóan megköszörülte mellettem a torkát. Nagy bajuszú, vasutas egyenruhás, szelíd tekintetű férfiú volt a torokköszörülő, azok közül a szálfatermetű bennszülöttek közül, akik még a régi svájci gárda emlékét őrzik a génjeikben.

Grüss Gott!

Grüss Gott!

Uraságod is a vonatra vár?

.., A lábam mellett heverő bőröndökre pillantottam, aztán komoly képpel biccentettem.

Éppen arra.

Ez esetben engedje meg uraságod, hogy figyelmeztessem a vonat minden valószínűség szerint késni fog.

Hogy éreztessem a svájci vasutakkal szembeni elégedetlenségemet, komoran összevontam a szemöldököm.

Mennyit?

Emberem lassú, komótos mozdulattal előhúzta a zsebóráját, felkattmtotta a fedelét, megszemlélte a számlapot, bekattantotta a fedelet, visszarakta az órát a zsebébe, aztán felsóhajtott. Mély, elégedetlen sóhajtással. ? - Fogalmam sincs róla. Ön hova való, uram?

Tenyerembe szorítottam a pipám fejét, aztán rámosolyogtam.

Nagy-Britanniába. Londonból jövök.

Jól beszél németül, uram. Kérdezhetek valamit, uram?

Másutt bizonyára szokatlannak és talán illetlennek éreztem volna, hogy vasúti alkalmazottak barátságosan elcseveréssszenek a külföldi turistákkal, sőt kérdéseket tegyenek fel nekik, egy ilyen, mesébe illően kedélyes svájci kisvasúti állomáson azonban egészen természetesnek tűnt. A méltóságteljes hegycsúcsok látványa, a maróan tiszta levegő talán még a leghisztériásabb hollywoodi sztárt is megszelídítette volna.

Csak kérdezzen nyugodtan.

A vasutas megsimogatta tekintélyes bajuszát, aztán a felénk kéklő sziklacsúcsokra pillantott.

Szép, igaz?

Csodaszép.

Pedig gyakran a szépségnek is megvan a maga hibája. Azt mondják, arrafelé, a csatornán túl is mindenféle dolgok megtörténnek, pedig Anglia is szép ország.

Hm.

Vegyük például azt a tavat... izé, na, hogy is hívják? Tudja, amelyikben az a nagy állat él. A szörny.

Lochness - mondtam mosolyogva. - Ön bizonyára a Loch Ness-i szörnyre gondol.

Uraságod látta már?

Még nem - sóhajtottam. - Még nem volt hozzá szerencsém.

Nem is akarta soha megnézni?

Nem én! Csak a pénzem pocsékolnám, ha odautaznék és mégsem találkoznék vele.

Úgy gondoltam, ezzel az érvvel minden svájcit képes lennék meggyőzni a Loch Ness-i tó meglátogatásának értelmetlenségéről. Emberem azonban nem hagyta olyan könnyen lerázni magát.

De kísértetet csak látott? Szégyenkezve nemet intettem.

A vasutas kidüllesztette a mellét, meghúzogatta a bajuszát, aztán büszkeségtől elakadó hangon a fülembe suttogta: -Énmárlát.-.tam!

Kisértetet?

A Dögöt láttam, uram!

Úgy éreztem, német nyelvtudásommal van baj. Gyorsan megforgattam a fejemben a szavait, mégsem lettem okosabb tőlük. Óvatosan a végtelenbe vesző sínpárra pillantottam, majd reménytelenül megvontam a vállam.

Dögöt mondott?

Dögöt.

Az... mi?

Olyan meghökkenve meredt rám, mintha azt állítottam volna, ftogy életemben nem ettem még svájci csokoládét,

Maga nem tudja.,. kicsoda a Dög?

Nem tudom.

A vasutas megfogta a kabátom gombját és gyengéden magához húzott.

Három évvel ezelőtt odafent, a Spitzhorn alatt... egyszer csak feltűnt a Vérfarkas. Az odavalósiak Dögnek hívják. Történt is akkortájt arrafelé néhány igazán kellemetlen dolog.

Kellemetlen dolog?

Gyilkosság, uram. A Vérfarkas kitett magáért, több embert is megölt. Éppen egy angol volt, aki elkapta. Valami Lawrence. Ő is Londonból jött. Nem ismeri véletlenül uraságod?

London nagy város - mondtam kitérően. - Nemigen ismerik ott egymást az emberek.

Akárcsak Zürichben. Nos, hát ez az angol állítólag elkapta a Vérfarkast.

Egyetlen szempillantás alatt feltámadt bennem az önérzet. Mi az, hogy állítólag?

Állítólag?

Úgy értettem, hogy valóban elkapott valakit, aki, úgymond elkövette a gyilkosságokat. Csakhogy... nem ilyen egyszerű a dolog, uram.

Egyszerre csak kezdtem nagyon odafigyelni arra, amit mond. Mintha megsejtettem volna valamit abból, ami a Spitzhorn tövében várt rám. Mintha szellemkéz simított volna végig az arcomon, figyelmeztetve: jobban tenném, ha fognék egy taxit, visszamennék elhagyott szállodámba, vagy egyenesen kihajtatnék a repülőtérre, hogy meg se álljak Zürichig.

A nap kezdte elveszíteni csalogató fényét. Hideg fuvallat söpört végig a síneken, s mintha a távolból farkasüvöltést hozott volna a szél.

Mivel ősi igazság, hogy jobb felkészülni a fenyegető veszélyre, semmint óvatlanul belesétálni a torkába, most már én is tevékenyen részt vettem a beszélgetésben.

Azt mondja, elkaptak odafent egy Vérfarkast?

Cirka három évvel ezelőtt. Csak látta volna azt az angolt?

Maga látta?

A sógorom mesélte. Azt mondta, kiköpött Rambo volt a fickó. Csak úgy dagadoztak az izmai. Olyasféle magas lehetett, mint ura-ságod, csak sokkal izmosabb. És stukkert szorongatott a markában. Talán még aludni is azzal járt.

Hm.

A Dög mégis átverte.

Átverte? Hogyhogy átverte?

Nem őt kapta el, hanem valaki mást.

Úgy érti, ártatlan ember bűnhődött a Vérfarkas helyett?

A vasutas meghúzogatta a bajuszát, aztán gondterhelten megrázta a fejét.

Azt éppen nem mondanám, hiszen volt ott okos ember elég, akik egytől egyig azt fújták, hogy az a fickó a gyilkos, akit megfogtak. Valami Maurer. Willy Maurer. Az újságok szerint harapófogó-félével utánozta a farkasharapást.

Akkor mégsem volt ártatlan.

Az éppen nem, de az sem biztos, hogy minden gyilkosságot ő követett el! A Dög ugyanis jól ért a szemfényvesztéshez. Megölt néhány embert, aztán rákente a gyilkosságokat erre a Maurerre. Ő is gyilkolt, nem is vitás, csakhogy nem mindenkit ő ölt meg. A Dög megbújt az árnyékában.

Magától jött erre rá?

Ezt beszélik itt is, meg ott is az emberek. Főleg azóta.

Mióta?

Hát, amióta megtalálták a fickót, akinek... a Dög elharapta a torkát.

Éreztem, hogy hideg veríték fut le a hátamon.

Azt mondja, találtak odafent a penziónál egy holttestet? A hosszú bajuszú nagy szemeket meresztett rám.

Ezt mondtam volna? Pedig nem a penziónál találták! De nem ám!

Hát hol?

Emberem tett egy félfordulatot, felemelte a karját, s a távoli fenyves felé mutatott.

= Ott... ahol az erdő alatt elkezdődik az alagút. Ellát odáig? Az alagútban találták meg a fickót... Egy szellőzésszerelőt... Majdnem leharapta a Dög a fejét. Hát ilyesmik történnek újabban mifelénk, uram. Azóta utasunk is alig akad. Azért, remélem, jól fogja érezni magát Frau Zöllner penziójában.

Kényelmes, londoni lakásomra gondoltam, a jőlesően hűvös esőre, Pattyre, a nagy bajuszú kandúrra, „akit kénytelen voltam utazásom idejére jóindulatú emberek irgalmára bízni, s mélyet sóhajtottam. Frau Zöllnernek volt annyi esace, hogy egyetlen szót sem ejtett hozzám intézett levelében a Vérfarkasról. Mintha megsejtette volna, hogy eszem ágában sem lenne elfogadni a nem létező farkas kihívását. Ha gyilkos bukkant fel a hegyek között, csak birkózzanak meg vele a helyi hatóságok!

A nagy bajuszú vasutas odébb rugdosott egy követ a sínek mellől, aztán ismét felém fordult.

Ha meg nem sértem uraságodat, azt javasolnám, húzódjon be az étterembe. Ha megjön a vonat, majd beszólok uraságodért. így tavasztájon bizony gyakorta előfordul, hogy nehezen birkóznak meg a nedves sínekkel a kerekek...

Hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, mindjárt meg is ragadta az egyik bőröndömet, és cipelni kezdte az étterem felé.

Amíg csak be nem csattant mögöttünk a párnázott ajtó, egyfolytában azon gondolkodtam, vajon mennyi jutalékot akaszt le a vendéglőstől, amiért szelíd erőszakkal söntéshez tereli a halálra rémi-tett utasokat.

Tekintettel a viszonylag korai órára, egyetlen vendég tartózkodott csak az étterem egyik asztalánál. Magas, testes fickó volt, tek-

nőekeretes szemüveggel, keskeny lóarccal, előreálló lapátfogakkal. Amikor beléptem és önkéntelenül is rápillantottam, mintha felém villantott volna egy félénk mosolyt.

Rendeltem az elsietó vendéglőstől egy kávét némi tejszínhabbal, és egy könnyű, foszlós, sajtos kiflit. Elhatároztam, egyelőre nem hagyom elrontani az étvágyam a Vérfarkástól.

Letörtem a sajtos kifli végét, és éppen beleáztattam a kávémba, amikor mély, súlyos horkantás kíséretében a lóábrázatú úriember feltápászkodott a helyéről, s néhány lépéssel az asztalomnál termett.

Meghökkent képpel bámulhattam rá, mert elvörösödött, s olyan mélyre hajolt, hogy hosszú gólyaorra majd beleért a kávémba.

Megengedi, hogy leüljek?

Mit tehettem volna? Biccentettem: ha kelletlenül is, de megengedem.

A gólyaorrú széles mozdulattal keblére szorította éppen üres kezem.

Örvendek, uram, hogy megismerhetem. Roy Bloom vagyok. Ha egyáltalán mond önnek valamit a nevem...

Bár nem szeretek elkeseríteni senkit, az önbizalmát összerop-pantani még kevésbé, ezúttal mégis kénytelen voltam nemet inteni.

A gólyaorrú nagyvonalúan legyintett, aztán enyhe mennydörgés kíséretében maga alá húzott egy szabad széket.

Bizonyára meglepődött, hogy csak úgy ismeretlenül ideké-redzkedtem önhöz. Kérem, ne vegye tolakodásnak. Egyébként kihez van szerencsém?

Haboztam néhány pillanatig, hogy gólyaorrára kössem-e, ki vagyok, végül úgy gondoltam, miért is ne? Hiszen nincs titkolnivalóm senki előtt.

Gyengéden kihúztam a kezem a kezéből, s mintha csak véletlenül tenném, beletöröltem a szalvétámba. Pedig dehogyis tettem véletlenül. A gólyaorrúnak izzadt volt a tenyere, mint süldő lányé első randevúján.

Lawrence vagyok - mondtam kényszeredett mosollyal. - Les-lie L.

Lawrence.

A gólyaorrú keze villámgyorsan előrelendült és örömteli kiáltás kíséretében a vállamra ereszkedett.

Angol?

Nagy-Britanniában élek.

Én meg dél-afrikai vagyok. Csodálom, hogy nem hallotta még a nevem. Pedig bizonyos körökben pokolian jól cseng.

Hm. És melyek azok a bizonyos körök?

Hogy melyek azok a körök? - kérdezett vissza lassan, talán szándékosan is vontatottan. - Hát azok, amelyek annak szentelték az életüket, hogy harcoljanak Ellene.

Nyeltem egy nagyot, miközben a számhoz emeltem a kávém.

Ellene? Ki ellen?

Gyors, gyanakvó tekintetet vetett a terem sarkai felé, aztán átvetette egymáson hosszú gólyalábait.

A Dög ellen. A Förtelmes ellen. A Vérfarkas ellen. Mindegy, akárhogy is nevezi. „Aki ott vár ránk a Spitzhorn lábánál.

Megittam a kávém, aztán mély sóhaj kíséretében lekoppantot-jam a csészét az asztalra.

Eszerint ön pap?

. Mosolygott és megvakarta az orrát.

Hétköznapi értelemben nem. De Isten szolgája vagyok. Fegyveres szolgája.

Bármennyire is figyeltem a szemét, nem láttam benne az őrület vagy a megszállottság lobogását. Inkább jeges határozottságot, amely nagy néha az enyémben is ott szokott ücsörögni.

Éz esetben mi a foglalkozása?

. Teátrális mozdulattal az asztalra könyökölt és tenyerébe hajtotta a fejét.

Vadász vagyok.

Vadász?

Rá vadászok. Csakis rá!

Értsem úgy, hogy ördögűző?

Mit számít a név? Annyi nevet aggatnak ránk, hogy mögöttük elvész a lényeg. Már három hónapja a penzióban rostokolok és várom, hogy végre a szeme közé nézhessek. Ha csatlakozni akar hozzám, hát csak rajta! Odafent megtalál!

Szájába kapta maradék kiflivégemet, és kiviharzott az ajtón.

a 6.

Jó félóra múlva a legutolsó kocsi legutolsó fülkéjébe húzódva, a kisvasúttal együtt az alagút felé zötykölődtem. Bár eleinte megpróbáltam harcolni ellene, gondolataim mindegyre visszatértek a vasutas és a gólyaorrú baljós szavaihoz. A Vérfarkas újra feltűnt a Spitzhorn lábánál...!

Természetesen tisztában voltam vele, hogy Vérfarkas nem létezik, mint ahogy vámpírok vagy kísértetek sem. Valamennyien magunkban őrizzük a démonjainkat, s bizony kellemetlen perceket tudunk szerezni velük embertársainknak, ha hébe-hóba kiszabadulnak belőlünk.

A vonat eközben észrevétlenül befutott az alagútba. A halvány villanylámpák reménytelenül birkóztak a föld alatti világ sötétjével: a sarkok feketén ásítottak, mintha mindegyikben egy-egy Vérfarkas rejtőzött volna. Elmosolyodtam és elégedetten hátradőltem. Nem lenne ostobaság a zürichi gyorsról is elterjeszteni valamit. Azon bizony még ülőhelyet is nehéz találni, nemhogy üres fülkét.

Önkéntelenül is az egyik sötét sarok felé pillantottam. Mintha Patty kandúr szeme csillogott volna belőle felém.

Sóhajtottam és ismét csak gondolataimba merültem. Hajói emlékszem, legalább húsz-huszonöt percig halad a hegyi vasút az ala-gútban. Legszívesebben rágyújtottam volna a pipámra a kupé ajtaja felett

ékeskedő, piros vonallal feFdén áthúzott égő cigaretta azonban egyértelműen a tudtomra adta: szó sem lehet füstkarika-eregetésről.

Olyan hirtelen torpant meg a szerelvény, hogy majd a szemközti falnak repültem tőle. Pipám koppanva hullott a padlóra, az a fekete sarok pedig, amiben percekkel ezelőtt még Patty kandúrt sejtettem, sebesen megindult felém. Szerencsémre azonban nem a kemény sarokfalba, hanem az ülés puha támlájába ütöttem a fejem.

A mennyezeten pislákoló körte hunyorgott, majd szép csendesen kiszenvedett. Akárcsak a párja odakint a folyosón.

Szempillantás alatt fekete éjszaka vette át az uralmat a hegyi vasutacska felett. Csak valahol messze elöl, az alagút falára szerelt nagyobb teljesítményű körték próbáltak meg fényt hinteni a sötétségbe.

Felálltam, megkerestem a pipám, és a zsebembe dugtam. A mozdony irányából mintha izgatott kiáltások szűrődtek volna felém. Nem is mertem rágondolni, mi lesz, ha a csillogó-villogó kis masina felmondja a szolgálatot. Az alagútban való gyaloglás ugyanis soha nem tartozott kedvenc foglalatosságaim közé.

Hirtelen halk, közeledő léptek surrantak a padlón. Egyetlen másodpercig mintha egy halvány, elmosódott sziluett is feltűnt volna az ajtóm előtt, de mire jobban kimeresztettem a szemem, már nem láttam senkit az üveg mögött.

A csosszanó léptek a szomszédos fülke előtt torpantak meg. Halkan nyikkant az ajtó, mintha óvatosan félrehúzták volna.

Sóhajtottam, s éppen a fogaim közé dugtam a pipám, amikor megerősödtek odaát a furcsa zajok. Csörömpölést hallottam, koppanásokat a falon, valaki horkantott, majd keserves nyikorgással tiltakozni kezdtek az ülések rugói.

Kihúztam a pipám a számból, visszaraktam a zsebembe, s mivel a szerelvény még mindig úgy állt, mintha a sínhez ragasztották volna, arra gondoltam, átnézek a szomszéd fülkébe, hátha valaki segítségre szorul.

Aztán majdhogynem én szorultam rá.

Alig léptem ki ugyanis a fülkéből, a bánatosan sötét folyosón

fekvő emberi testbe botlottam.

Nem is emlékszem rá, hogyan került 38-as Smith and Wessonom a markomba.

Mindenesetre, amikor a mozdulatlan test fölé hajoltam, már úgy lapult benne, mintha soha ki sem vettem volna belőle. Kinyújtottam a karom, megkerestem a fekvő ember vállát, és erélyesen rá-zogatni kezdtem.

Bloom? Maga az?

Fogalmam sincs róla, miért éppen a démonvadászt szólongat-tam: talán mert egyedül őt ismertem a különben nem túl nagyszámú utas közül.

A fekvő alak azonban nem válaszolt.

Mivel a pokoli sötétség csak nem akart oszlani, kénytelen voltam kezem használni a szemem helyett. Áttettem a fegyvert a bal kezembe, jobbommal megtapogattam a földön fekvő arcát.

Az előreugró gólyaorr, az összeszorított száj, az enyhén kiálló fogak nem árulkodtak tragédiáról Meleg, dohányillarú arcbőre sem.

Lehajoltam, megpróbáltam kigombolni a kabátot a mellén, hogy meghallgathassam a szívverését. Kotorászás közben aztán véletlenül a nyakára tévedt a tenyerem.

Sóhajtottam, felemelkedtem s a fenyegető sötétségre fogtam a fegyvert.

Kétség sem férhetett hozzá, hogy a fekvő embert, akiben végül is Bloomra ismertem, meggyilkolták.

Vagy elvágták, vagy elharapták a torkát.

Visszaültem a helyemre, s elhatároztam, elszámolok százig. Ha ezalatt sem történik semmi biztató, megpróbálok a vagonokon át eljutni a mozdonyig. Bár tudtam, felettébb kockázatos kalandra vállalkozom, azt is tudtam, nincs más megoldás. Aki Bloomot megölte, a sötétség leple alatt másokat is megölhet.

Nyolcvanig jutottam a számolásban, amikor a körte szégyenlősen pislogni kezdett a fejem felett. Ahogy a halvány, sárgásbarna fény elöntötte a fülkét, felpattantam és Bloom testéhez ugrottam. Föléhajoltam, és újra a nyakához értettem a kezem.

Aztán az arcára pillantottam és rémülten felkiáltottam.

Bár neki is gólyaorra volt és előreálló fogai, mégsem Bloom volt az áldozat.

Ismeretlen, nagy orrú, barna bőrű férfi holtteste feküdt előttem átvágott vagy átharapott torokkal. ,

Visszaültem a helyemre és döbbenten bámultam magam elé. Egészen addig ültem mozdulatlanul, amíg csak el nem indult a vonat. Ahogy az aprócska kerekek kattogni kezdtek a síneken, felpattantam, s nem törődve többé a holttesttel, a szerelvény eleje felé igyekeztem.

Akárhogy is, de meg kell találnom Roy Bloomot.

A kísértetvadász a vonat végétől számított harmadik kocsiban ült, sértődött képpel bámulva maga elé. Csak akkor csillant valamelyes érdeklődés a szemében, amikor félrehúztam az ajtót, s be-penderültem a fülkéjébe.

Lassan, le nem véve rólam a szemét feltápászkodott, s óvatos mozdulatokkal horgászbothoz hasonlóan vékony, teleszkópos szerkezetet kotort ki az egyik sarokból.

Történt... valami? - kérdezte nyugtalanul, miközben hosszú ujjai végigfutottak a „horgászboton . - Olyan képet vág, mintha az ördög kéredzkedett volna be a kupéjába. Mukkanjon már meg végre, ember!

Megtörölgettem a homlokom és a fülke puha falának dőltem.

A Vérfarkas! - mondtam rekedten. - Újra gyilkolt a Vérfarkas!

Bloom megremegett és védekezőn maga elé kapta a botját.

A józan ész azt diktálta volna, hogy siessünk előre, és keressünk egy kalauzt vagy egyéb hatósági embert, aki tanúskodik majd, ha szükség lesz rá, mi azonban mégsem ezt tettük. Mintha csak összebeszéltünk volna, megfordultunk, és a holttestet rejtő vagon felé vettük az irányt.

Roy Bloom egyszer csak megállt, hosszú gólyaorrát a levegőbe dugva beleszaglászott a félhomályba.

Ez az.

Honnan tudja?

Azt hittem, előad majd valami hókuszpókuszt homályos megérzéseiről, de ehelyett csak komoran legyintett.

Mielőtt felszálltam volna, megszámoltam a vagonokat. Számításaim szerint ez az utolsó. Hol a pasas?

Mutattam, hogy hol.

Bloom kimeresztette a szemét, aztán gyanakodva rám pislan-tott.

Nem látom sehol.

Ügy löktem félre, hogy nekiesett a WC-ajtónak. Hallottam ugyan, hogy dühösen felmordul mögöttem, de nem fordítottam figyelmet a tiltakozására. Ehelyett néhány ugrással elhagyott fülkém előtt termettem. Gyors pillantást vetettem a folyosó padlójára, majd feltéptem az ajtót és beugrottam a szakaszba.

Ha azt hittem, az áldozat megunta a földön fekvést és bemászott a fülkémbe, csalódnom kellett.

Nem volt odabent senki. Sem hulla, sem bűnténvre utaló jel.

Csak mintha erjedt sajtra emlékeztető, jellegzetes vadállatbűz terjengett volna a levegőben.

Roy Bloom megállt az ajtó előtt: előbb az üvegre, majd a halványan pislákoló lámpára bámult. -Nos?

Itt hagytam a padlón.

Morgott valamit és térdre vetette magát. Megnyálazta a mutatóujját, majd végighúzta a szőnyegen.

Azt mondja, itt találta? -Úgy jött ide.

Idejött?!

Valahonnét jött a fickó, mert az egyik pillanatban még nem volt sehol, a másikban pedig már ott láttam a körvonalait az ajtó négyszögében.

El tudja képzelni, hogy ha valakinek elharapják a torkát, vándorútra kel és kiválaszt magának egy fülkeajtót, amely előtt összeeshet?

Mindent el tudok képzelni. Mindazonáltal fogalmam sincs róla, hol a pasas. - Hirtelen mozdulattal megmarkoltam a karját és a szomszédos fülke felé húztam. - Jöjjön csak! Közvetlenül azelőtt, hogy felfedeztem volna a holttestet, zajt hallottam odaátról. Hátha találunk valami nyomot.

Találtunk is. Méghozzá annyit, hogy kevesebbel is beértük volna. A fülke vérben úszott, mint csirkeól, ha beszabadul a görény.

Bloom elfintorította az orrát, az ajtóba kapaszkodott, és egyszerre csak elfehéredett az arca. Kénytelen voltam a hóna alá nyúlni, nehogy összeessen.

Rosszul van?

Az ördögbe is - suttogta. - Nem bírom a vért. Várjon egy kicsit, mindjárt jobban leszek... Nincs valami itala?

Természetesen nem volt. Ki visz magával whiskys üvegeket Svájcba egy alig háromnegyed órás kisvasúti kirándulásra?

Bloom néhány pillanat múlva szíverősítő nélkül is magához tért. Megrázkódott, majd eltolta magától segítő kezem.

Hagyjon. Már... jobban vagyok. Leülök egy pillanatra...

Szerencsére olyan helyet választott magának, amely nem tocsogott a vértől. Bár tudtam, hogy semmihez nem lenne szabad hozzányúlnunk, sőt még itt üldögélnünk sem, nem akartam, hogy ismét rosszul legyen.

A következő pillanatban két dolog is történt egyszerre. Az egyik, hogy a szerelvény ismét megtorpant és a lámpa pislákolni kezdett, a másik, hogy Bloom üvöltve felpattant, mint a rugóra járó vásári ördögfigura.

Húúúúúú, a szentségit neki!

Egyetlen mozdulattal kaptam elő a 38-ast és jobb híján rászegeztem.

Mi történt?! Megsebesült?

Roy Bloom megfontolt, lassú mozdulattal a feneke alá nyúlt és a pislákoló, gyenge fényben felém mutatott valamit.

Vigyázzon... az ördög vigye el... hát nem beleültem?! Vörösen hosszúkás tárgyat tartott az ujjai között, ami leginkább

kitépett, véres emberi nyelvre emlékeztetett.

Óvatosan értenyúltam: készen rá, hogy a legelső gyanús jelre elhajítsam.

A hosszúkás, éles valamit azonban nem kellett elhajítanom. Egyszerű, kissé domború üvegcserép volt, talán egyfajta lombik darabja.

Beleszúrt a seggembe - panaszkodott Bloom, nadrágja megfelelő helyét vakargatva. - Vigyázzon, mert...

Ekkor azonban már a padlón térdeltem, nem törődve vele, hogy a háromnegyedrészben megalvadt folyadék összekeni a nadrágomat.

Bloom sőhajtozó asszisztálása mellett néhány pillanat alatt három nagyobb, és több kisebb üvegdarabot sikerült a markomba gyűjtenem. Valamennyi egy lombikszerű edényből származhatott viszonylagos vékonyságúk és domborodó hátuk legalábbis erre engedett következtetni.

Bloom kimeredt szemmel a tenyeremre bámult, aztán meglepetten felnyögött.

Mi ez?

Szó nélkül markába nyomtam az üvegcserepeket és tovább kutattam. Bedugtam a karom az ülések alá s szinte azon nyomban rá is akadtam az edény teljes fenekére. Életében jókora lombik lehetett: legalább öthat literes.

Bloom lerakta a zsákmányt az ülésre, aztán réveteg tekintetet vetett rám.

Hát... ez aligha a Vérfarkasra utaló jel.

Ebben a pillanatban félénk hang csendült az ajtó felől.

Jézusom, ön az, Herr Lawrence?! Már attól tartottam, az a rohadék.

Villámsebesen fordultam hátra. Roy Bloom felhördült és a padlóra söpörte a lombik fenekét. A diszkrét csörrenésre a magas, aranykeretes csiptetőt viselő fiatalember megrándult, majd idegesen ránk irányított egy hosszúkás tárgyat. Esküdni mertem volna rá, hogy puskát tart a kezében.

Bár ismerősnek tűnt az arca, egyelőre nem tudtam, hova tegyem.

Herr Lawrence! Hát nem ismer meg? Max Kunz vagyok, a patikus. Akkor... három évvel ezelőtt még gyógyszerészsegéd voltam. Az istenért, vigyázzanak, egészen összekenik magukat!

Most már én sem törődtem az üléseken alvadozó vérrel. Megtöröltem verejtékező homlokom, és leroskadtam Bloom mellé.

Nem mondhatnám, hogy Max Kunz szemernyit is változott volna az elmúlt idő alatt, ezért aztán akár szégyellhettem volna is magam, ha nem lettek volna zűrzavarosak találkozásunk körülményei. Láthatóan Kunz sem játszotta a sértődöttet, amiért nem omlottam első szavára a nyakába. Ehelyett a falhoz támasztotta a fegyverét, és felém nyújtotta a kezét.

Isten hozta nálunk, Herr Lawrence! Remélem, kellemesen utazott!

Végigpillantottam a vérben fürdő fülkén, a földön heverő üvegcserepeken, a fenekét vakargató Bloomon, aztán elégedetten elvigyorodtam.

Ragyogóan. Megengedi, hogy bemutassam Mr. Bloomot?

Ó, mi már látásból ismerjük egymást. Igaz, Mr. Bloom? Azt hiszem, néhány héttel ezelőtt a „Teli Vilmos -ban találkoztunk.

A két hosszúra nőtt férfi kezet fogott. Kunz a kézfogás után óvatosan a tenyerére pislantott, majd háta mögét rejtette a kezét. Csak a függöny lebegéséből következtethettem rá, hogy bizonyára abba törölgeti.

Nem is sejti, mekkora örömömre szolgál, hogy láthatom, Herr Lawrence - lelkendezett Kunz, miután végzett a kéztörléssel. -A minap is éppen eszembe jutott, amikor a mérgeimet rakosgattam. Nem

emlékszem, hogy valakivel is úgy el tudtam volna beszélgetni róluk, mint önnel. Remélem, ha arra jár, nem kerüli el a patikámat!

A vonat rándult egyet, mire Kunz puskája végigzuhant a padlón.

Vigyázzon a fegyverére! - figyelmeztettem. - A végén még el talál sülni.

Kunz lekicsinylően legyintett.

Ez? Aligha. Hacsak Szent Bernát nem csinál csodát. Lehajolt, felemelte a „fegyvert és felém nyújtotta.

Tessék. Legfeljebb arra jó, hogy kinyomjam vele a rohadék szemét. És, istenemre, meg is tettem volna, ha itt találom.

Hogy mondja? Ez az izé nem fegyver...?

Seprű - mondta Kunz olyan büszkeséggel a hangjában, mintha a legmodernebb szuper UZI-jával dicsekedne. - A mosdófülkében találtam. Ha még egyszer felbukkan a szemétláda, eltöröm a hátán a nyelét, annyi szent!

Bloom előrehajolt és megmarkolta a fém hulladéktartó szélét.

Kiről beszél, ember?

Arról, aki összetörte az üvegemet - dühöngött a patikus. - Valami nagy testű kutya, vagy micsoda. Amikor megállt ez a nyomorult vonat a sötétben, berontott a fülkémbe és kiverte a kezemből a lombikot. Most meg mit néznek ilyen értetlenül? A kis-vasúton lehet állatot szállítani, persze csak ha a gazdája is vele van. Igazán kíváncsi lennék, kié ez a neveletlen dög. Még sosem láttam a környéken, pedig én aztán minden kutyát ismerek. Jézusom! Csak nem arra gondolnak, hogy... ?

Arra gondoltunk.

Í3.

Roy Bloom nem is titkolt diadallal az arcán felém villantotta a tekintetét.

Kutya? Kutyáról beszélt? -Arról, de...

Várjon csak egy pillanatig, Herr Kunz - szakítottam félbe. - Ez itt micsoda? - s körbemutattam a fülkében.

Kunz feltette a csíptetőjét, mintha még egyszer szemügyre akarná venni a padlót, aztán megvonta a vállát.

Vér, természetesen.

Milyen vér? -Nullás.

Azt kérdezem... hm... emberi vér?

Persze hogy az.

Hol szerezte?

Hol szereztem volna? A kórházban. Külön az én kérésemre küldték Bernből.

Miért van önnek szüksége vérre?

Minden valamirevaló patikában tárolunk belőle egy-két üveggel. Ki tudja, mikor történik baleset. A múltkor is három hegymászó pottyant le a Spitzhornról.

Látott engem, amikor felszálltam a vonatra?

Persze hogy láttam. Kiáltottam is önnek, de nem figyelt rám.

Eszerint ön volt ebben a fülkében... Hm... Nem akart útközben átjönni hozzám?

Hogy az ördögbe ne akartam volna? Csak előbb biztonságba óhajtottam helyezni az üveget, nehogy eldőljön. Amikor sötét lett és a vérrel vacakoltam, egyszerre csak kinyílott az ajtó.

Kinyílott? - kérdezte komoran Bloom.

Kunz gesztikuláló keze megdermedt a levegőben.

Ói 19

Igenis... kinyi... lőtt. Az ördögbe is... erre nem gondoltam...

Lehetett véletlen is - mondtam. - Talán azért nyílt ki, mert

megállt a vonat.

Bloom kinyújtotta a karját, meglökdöste az ajtót, egyszer-kétszer ki-be húzta, majd megrázta a fejét.

Ez aligha.

Talán a... kutya nyitotta ki - morogta bizonytalanul Kunz. -Vannak ügyes kutyák. Egyik-másik az újságot is beviszi a gazdájának.

Látta az állatot?

Hát... őszintén szólva, nemigen. Csak amikor már a nyitott

ajtóban morgott.

A pofáját is látta?

Inkább csak a hátát.

Milyen volt?

Milyen? Milyen egy kutyahát? Szőrös, és... kutyahát...

Mi történt ezután? - kérdezte idegesen Bloom.

Morgott. Én meg rákiáltottam, hogy takarodjék. Lehet, persze, hogy nem is kiáltottam, csak rászóltam. Azt gondoltam, talán elvesztette a gazdáját a sötétben... Talán kint kószált a folyosón és nem talál vissza hozzá.

Ezután?

Nekem ugrott.

Önnek ugrott?

Rám vetette magát, vagy mi a fene. Életemben nem láttam még ekkora kutyát. Akkora volt, mint egy medve. Mindenesetre kiverte a lombikot a kezemből.

Rákiáltott?

Mondtam már, hogy igen. Hogy takarodjék!

Eltakarodott?

Miután kiverte a kezemből és összetörte a lombikomat. Ja, és összevissza szimatolta a mellkasomat. Még szerencse, hogy ki volt gombolva az ingem, különben alighanem letépte volna rólam.

Teljesen világos - mondta Bloom. Zsebébe nyúlt, fekete gyöngyökből álló rózsafíizért húzott elő belőle, és a térdére fektette. - Teljesen világos a dolog.

Amennyiben?

Bloom azonban nem válaszolt. Elmélyülten rózsafüzére perge-tésébe fogott, miközben halkan dünnyögött valamit az orra alá.

Megmarkoltam Kunz könyökét, és kihúztam magam után a folyosóra.

Csak akkor vettem észre, mennyire meg van rémülve, amikor eleresztettem. Összerázkódott és a kezem után kapott.

Herr Lawrence, mit jelentsen mindez? Bár valóban történt egy s más odafent a Spitzhorn lábánál az utóbbi időben, nem akartam komolyan venni... Csak nem ismét a Vérfarkas?

Bár minden porcikám tiltakozott ellene, kénytelen voltam biccenteni.

Nagyon úgy néz ki a dolog, Herr Kunz. A Vérfarkas visszatért. Vagy el sem távozott a környékről.

De hiszen ön elkapta Willy Maurert! A Vérfarkas megsemmisült.

Mit mondhattam volna neki? Hogy aki nem létezik, azt nem is lehet megsemmisíteni? El lehet űzni ugyan, de időről időre mégis visszatér?

Szerencsére Bloom megmentett tőle, hogy hosszasabban ma-gyarázgatnom kelljen a dolgot. Kijött a fülkéből és zsebre vágta a rózsafüzérét.

Biztos, hogy hullát látott idekint?

Holtbiztos.

Micsodát?! - sipította rémülten Kunz. - Ezt még nem is mondták. Miféle hullát?

Éppen erre volnánk kíváncsiak, Herr Kunz - mondta sötét képpel Bloom. - Éppen erre.

Mivel a szerelvény még mindig döglött dinoszauruszként hevert az alagútban, elhatároztuk, előrehúzunk a mozdonyhoz.

Magukkal mehetek? - kérdezte megszeppenve Kunz. - Nem szívesen maradnék egyedül.

Egymás nyomában indultunk előre. Kunz magához szorította a seprűjét és úgy meresztette előre, mint őskőkori fejvadász a lándzsáját.

Egészen addig lopakodtunk a mozdony felé, mint indiánok a hadiösvényen, míg a hátulról számított negyedik kocsi közepe táján hirtelen sötét árnyék magasodott fel előttünk.

Hé! - hallottunk felénk szállni egy izgatottnak tűnő, remegő női hangot. - John? Te vagy az, John?

Magas, szőke, sárga csíkos szövetruhát viselő lány volt a kérdező, aki éppen abban a pillanatban húzta vissza a fejét az ablakból, amikor felbukkantunk a közelében. Kunz barátságosan elvigyoro-dott, és üdvözlésre emelte véres kezét. A lány ránézett, aztán akkorát visított, hogy földbe gyökerezett a lábunk.

Takarodjanak innen! Hallják? Azonnal takarodjanak innen! Istenem,,, én...

Egyetlen ugrással eltűnt az egyik fülkében, s halk csattanás jelezte, hogy magára csukta az ajtót.

Kunz megdöbbenve pillantott ránk, miközben a folyosó falának támaszkodott.

Ezt meg mi lelte? Jézusom, egyszerre csak úgy elgyengültek a lábaim... Azt hiszem, én kész vagyok!

Bloom a zsebébe nyúlt, kihúzta belőle a rőzsafüzérét és a csuklójára tekerte.

A mozdony környékén már jóval világosabb volt az alagút, jelezve, hogy nem lehetünk messze a kijárattól.

Legközelebb elhozom magammal a vadászpuskámat - háborgott valaki az orrunk előtt. - Es ha még egyszer felkapaszkodik a mozdonyra, beledurrantok.

Nagyon helyes, Franzl - dörmögte egy másik hang. - Amondó vagyok, hogy minden vasúti alkalmazottat fel kéne szerelni egy mordállyal. Mint a vadnyugaton. Ha gyüttek a rézbőrűek, csak úgy durrogott a környék.

Mivel a mozdonyra nem tudtunk átmászni, kénytelenek voltunk elhagyni az első kocsit és belépni az alagút félhomályába. Éppen csak annyi hely maradt számunkra, hogy a koszos falhoz lapulva előreoldalazhassunk.

Jézusom! - morogta Bloom a hátam mögött. - Én már megint rosszul vagyok.

Ne izguljon - vigasztalta Kunz, és közben nagyot csukíott. -Nekem is kalimpál a szívem. Azt hiszem, errefelé nincs is oxigén.

Való igaz, hogy a súlyos, vízpárával telített levegő úgy nyomta a tüdőnket, mintha úthenger gurult volna ránk.

A szellőztetés - morogta Bloom a falhoz támaszkodva. - Alighanem bedöglött a szellőztetés.

Néhány lépés után elértük a miniatűr mozdonyt. Úgy árválkodott a síneken, csillogó kerekekkel, szomorúan, magára hagyatva, mintha súlyos bűnt követett volna el. Vezetőfülkéje üresen állt csak az orra tájékán csillogott valami lámpaféle.

Éppen abban a pillanatban bukkantunk ki mögüle, amikor egy vörös képű, egyenruhás férfi dühösen a zsebébe dugta walkie-talkie-ját

Ennek aztán beszélhetek! Vagy kimászunk gyalog, vagy itt várjuk meg, amíg értünk jönnek. Bírod még, Franzl?

Persze hogy bírom - nyögte valaki, s ekkor vettem csak észre a másik hang gazdáját, aki a földön ült halántékára szorítva mindkét tenyerét. - Bírom, csak egy kis hányingerem van.

Én kisétálok - mondta a walkie-talkie-s határozottan. Aztán, ahogy megpillantott bennünket, idegesen megdörzsölte az állat -Hé, mi az ördögöt akarnak itt?

Levegőt! - nyöszörögte Bloom kigombolva az inge nyakát. -Levegőt!

Azt kaphat. Van belőle annyi, amennyit csak akar.

Majdnem megfulladtam a falnál - lihegte Bloom. - Az istenit neki,..

Na ja. Három hete rossz a szellőztetés. Mióta a szerelő meghalt

Csakugyan? - kérdeztem ártatlanul, megkönnyebbülve az itt már valóban frissebb áramlatoktól. - Akkor miért nem szereznek egy másikat a helyére? Én azt hallottam, hogy Svájcban...

Mert nem jelentkezik senki - vágott közbe a vörös képű. - Nem tudom, uraságod kiféle-miféle, de biztos vagyok benne, hogy ura-ságod sem jelentkezne, ha megtudná...

Bloom összeszorította a száját és a zsebébe nyúlt. Fogadni mertem volna, hogy a rózsafüzérét keresgéli.

Itt halt meg a szerelőnk a föld alatt. Ráadásul nem a snapsz végzett vele, még csak nem is a mozdony kereke. Hanem tudják, mi? Fogadok, ha reggelig toporognak sem találják ki. Egy farkas, uraim. Egy farkas! És mindez itt, Svájcban, Európa közepén.

Bloom rám nézett, miközben hangtalanul mozgott a szája. Nem tudtam eldönteni, tőlem akar-e valamit, vagy a mennyei hatalmaktól.

Meglepődtek, mi? - kérdezte a vörös képű vasutas, majd üldögélő társa fölé hajolt. - Minden rendben, Franzl?

Nincs semmi bajom, csak vérzik egy kicsit.

Előrenyomakodtam, és megálltam az ücsörgő férfi mellett. A vörös képű kalauz mellém állt ő is érdeklődve nézett le a társára.

A fenébe is - morogta, megtörölgetve a homlokát. - A fenébe is, uram.

De hát mi történt?

Megrántották a vészféket. Fogalmam sincs róla, kicsoda. Nem maguk

közül valaki?

Mi ugyan nem. Éppen azért indultunk el előre, hogy megtudjuk, meddig ácsorgunk még itt.

Azt én is szeretném tudni - mondta a vörös képű. - Franzl nincs abban az állapotban, hogy kivigye a szerelvényt.

Nem is tudtam, hogy ekkora galibát okozhat egy vészfékezés. A vörös képű gúnyosan pillantott rám, mint profi a nyeretlen

kétévesre.

Nem a vészfékkel van baj, uram. Bár... az is tud éppen elég grimbuszt csinálni. Sosem hallott még besülő fékpofáról? Franzl, jól vagy?

Jól.

Akkor mondd el te, ha akarod.

Itt volt az ideje, hogy Franzl mellé guggoljak. A halvány fényben csak annyit láttam, hogy a rövidre vágott kefehajat viselő, bajuszos, középkorú férfi felemeli a fejét, de egyetlen pillanatra sem veszi el a nyakáról a zsebkendőjét.

Megsebesült?

Na ja. Maga orvos?

Én nem, de Kunz úr patikus. Herr Kunz, megnézné egy pillanatra?

Kunz egyetlen gólyalépéssel mellettünk termett. Lehajolt, intett a kefehajúnak, vegye le a nyakáról a zsebkendőjét. Rápillantott a sebre, aztán rémült képpel felkiáltott.

Jézus, Úristen, ez... harapás!

A Vérfarkas! - suttogta mellettem Bloom. - Kétség sem férhet hozzá, hogy a Vérfarkas!

Arra riadtam, hogy a vörös képű vasutas keresztet vet mellettem.

Minden jótét lélek dicséri az Urat! Bár nem vagyok katolikus,

de a keresztvetés sosem árthat. Maguk is azt mondják, hogy a Dög járt erre?

Válasz helyett ismét a sebesült mozdonyvezető fölé hajoltam.

Herr Franzl... Kérdezhetnék valamit?

Kérdezzen csak nyugodtan. Van időnk bőven. Különben Daimler a nevem.

Fáj a nyaka, Herr Daimler?

Ameddig az az úr be nem kötötte, nem fájt.

Kunz sértődötten elnézett felette, és a bánatosan feketedő falakat vette szemügyre.

Ha jól sejtem, megtámadta egy... ismeretlen valami.

Nem ismeretlen valami volt az uram, hanem a Dög. -Dög?

- A Vérfarkas. Hiszen közeledik a holdtölte napja. Bár innen nem látszik.

Maga hisz benne?

Hogy hiszek-e? Nézzen a nyakamra, aztán tegye fel még egyszer a kérdést. Pedig ma reggel még lehülyéztem volna, aki azt állítja, hogy létezik... Azt hittem, csak a vénasszonyok meg éjszakai csavargók képzeletében él.

Elmondaná, hogy történt a dolog?

Miért? Kicsoda maga?

Egyetlen pillanat alatt számtalan lehetőség futott át az agyamon, hogy kire hivatkozhatnék. Talán Siegmüllerre, a joviális, falusi rendőrre, vagy a méltóságteljes Waldvogel felügyelőre Zürichből? Éltem a gyanúperrel, hogy Daimler egyiküket sem ismeri.

Farkasvadász - mondtam merész fordulattal. - Vérfarkasvadász.

Na ugye, hogy létezik! - rikkantotta a mozdonyvezető olyan őszinte örömmel, mintha nem is őt harapta volna meg az állatember. - Hű, ha

a fiaim megtudják, hogy a papát megharapta... - aztán hirtelen mozdulattal elkapta a kezem és akkorát rántott rajtam, hogy majd nekizuhantam a falnak. - Jézusom... Uram... uram...

Lawrence vagyok. Leslie L. Lawrence.

Jézus Mária, Herr Lawrence, én is... én is... farkasember leszek?

Kénytelen voltam akceptálni a rémületét. Hiszen akinek vámpír szívja ki a vérét, maga is vámpírrá válik.

Nyugodjék meg - tettem a karjára a kezem. - Vérfarkasnak születni kell. Nem fog önnel történni semmi.

Biztos ebben?

Holtbiztos.

Még szerencse - sóhajtott megkönnyebbülten. - Szóval, mit akar tudni, Herr Lawrence?

Nem is sejti, miért húzták meg a vészféket?

Honnan sejteném? Ámbár ez már a harmadik eset a héten.

Hm. És egyik alkalommal sem jelentkezett senki?

Nem, uram. Ami, hogy őszinte legyek, eléggé szokatlan errefelé. Nemigen szokták a népek csak úgy megrángatni a kallantyút. Nyolc éve járok az alagúton át, de eddig csak egyszer fordult elő.

Egyszer?

Valami nászutasok voltak - mondta zavartan. - Nem érdekes,

Mi történik, ha meghúzzák a fogantyút?

Hogy mi történik? Megáll a vonat. Méghozzá azon nyomban. A csomagok meg elindulnak a mozdony felé, az utasokkal együtt.

Eszerint most is ez történt.

Ez, uram. A vonat megállt, én pedig öt percig azzal szórakoztam, hogy megindítsam.

És maga? - fordultam a vörös képűhöz.

Vártam, hogy Franzl elindítsa a szerelvényt, aztán mentem, hogy megnézzem, nem esett-e valakinek baja. De még az első kocsi közepéig sem jutottam el, amikor ismét megállt. Erre visszafordultam ... Franzl ekkor már a földön ült a mozdony mellett és remegett, mint a nyárfalevél. így volt, Franzl?

Minek is tagadnám.

Látta maga is az, izé... Dögöt?

A kalauz megsimogatta a homlokát.

Hála Istennek, nem!

Szóval, Herr Daimler, hogy történt?

Hát... mondtam, hogy megindítottam a mozdonyt. Még csak az első sebességfokozatban voltunk, amikor észrevettem, nem vagyok egyedül a fülkében... Előbb azt hittem, az utasok közül valaki... Hogy valami történt a vészfékezés következtében és azt akarják jelenteni... Különben tilos idegennek a vezetőfülkében tartózkodni. Aztán egyszerre csak büdösséget éreztem. Vadszagot. Megfordultam, és... két vörös szemet láttam alig karnyújtásnyira tőlem. Képzelheti, hogy inamba szállt a bátorságom. Egyszerre visszaemlékeztem az öregasszonyok meséire, meg arra, hogy a szellőzésszerelőt holtan találták az alagútban, vérbe fagyva, és hogy állítólag... úgy harapták el a torkát. Mindenesetre nagyon megrémültem, no.

Hallott valamiféle hangot?

Csak morgást. Ott állt mellettem, és esküszöm, a szemembe nézett.

Állt?

Nem is vitás, hogy két lábon állt. Egy magasságban volt az arcunk, már ha egy farkaspofát arcnak lehet nevezni. Aztán... átkarolt.

Átkarolta?

Hogy is mondjam csak... Vállamra tette a mancsát, és magához húzott.

Megpróbált ellenállni neki?

Csak módjával. Hiszen az ijedségtől azt sem tudtam, fiú vagyok-e vagy lány. Az volt az érzésem, hogy... azt csinálhat velem, amit akar. Olyan ereje van, mint egy elefántnak. - Sóhajtott és nagyot nyelt. - Ezután... a mellkasomra fektette az arcát és szimatolni kezdett.

Összehúztam a szemem. Ismét ez a furcsa szimatolás!

Hogyan csinálta?

Hogyan? Mint ahogy a kutyák vagy a vadállatok szokták. Nyilván valaminek a szagát kereste rajtam. Talán csak azokat bántja, akiknek a szaga nem tetszik neki, vagy éppen fordítva. Pillanatokkal később már a nyakamon motoztak a fogai, a nyelőcsövem körül. És higgye el, Herr Lawrence, az égvilágon semmi nem jutott az eszembe. Egyszer olvastam, hogy a fuldoklók előtt lefut egész addigi életük. Hát énelőttem nem futott le semmi, kivéve valami egészen mást a nadrágom szárán. Képzelje magát a helyembe! Mintha cirkuszban lettem volna, csakhogy ezúttal az fafejem volt a vadállat szájában.

Fogalma sincs róla, miért harapta meg?

Honnan tudjam? Ráadásul észre sem vettem. A kalauz úr figyelmeztetett rá, hogy véres a nyakam. Bár... lehetséges, hogy megzavarták. Mindenestre furcsa... most, ahogy mondja...

Micsoda? - hajoltam fölé.

Hát... miután leugrott a mozdonyról. A félhomályban láttam, hogy leugrik. A fülke padlóján ültem, és megpróbáltam feltápász-kodni. Fogalmam sincs róla, hogyan sikerült. Mindenesetre, amikor feleszméltem, már az ablaknál álltam és... kihajoltam rajta.

És?

Nem láttam a farkast. Csak.., -Csak?

Valaki mást. Egy.,. emberi alak állt odalent, közvetlenül az első kocsi mellett és... mintha felém vicsorgott volna. Esküszöm,

hogy... véres volt a szája. Jézusom, Mr. Lawrence, holtbiztos, hogy az én vérem volt rajta!

Csak nyugalom - nyomtam vissza a helyére, amikor megkísérelt felemelkedni. - Szóval, hogy nézett ki a fickó, akinek véres volt a szája?

A masiniszta sóhajtott, aztán megrázta a fejét.

Nem fickó volt az, Mr. Lawrence, hanem lány. Méghozzá szép, szőke lány. S ahogy ki tudtam venni a félhomályban, sárga csíkos ruha volt rajta. Olyan térdig érő forma. Valami baj van talán?

Hátrafordultam és egyetlen szemhunyorítással figyelmeztettem őket: nehogy eláruljanak bármit is. Bloom és Kunz tátott szájjal bámulták a mozdonyvezetőt alighanem akkor sem tudtak volna megszólalni, ha engedélyt kapnak rá.

Hm. És mi lett a lánnyal?

Nem tudom, mert... szóval, nem éreztem jól magam. Az állat bűze még mindig ott volt az orromban. Mire kicsit jobban lettem és ismét kidugtam a fejem, már nem volt sehol.

A fenébe is! - morogta a vörös képű, miközben elkeseredetten félrertígott egy cipője körül ólálkodó kavicsot. - Most már csak arra lennék kíváncsi, ki húzta meg azt az elátkozott vészféket. Az a feneség az egészben, hogy nem látta senki.

Én láttam.

Egyszerre fordultunk hátra mind a négyen. Még Herr Daimler is rémülten felkönyökölt.

Alacsony, vékony, szűkre szabott jeanst viselő férfi állt velünk szemben vágott szemei ázsiai eredetről árulkodtak. Amikor észrevette megrökönyödésünket, barátságosan felemelte a kezét és üdvözletet intett.

Hello. Én láttam, ki rángatta meg az izé... vészfék,

Ki? - kérdezte a kalauz komoran.

Nem fogják hinni - mondta a kis pasas, akinek láthatóan komoly gondjai voltak a német nyelvtant illetően. - Nem fogják hinni. Én se hiszem, ha nem látom. Éppen aludtam egy kicsi, amikor megállt a vonat. Gondoltam kinéz, hogy mi van odakint, amikor egyszerre csak

megláttam őt.

Őt?

Nem tudom, hímnem vagy nőnem. Mindegy. A vészfék húzója

mellett állt egy óriási nagy farkas... Jól mondom? Farkas, és fogta a fogantyút és húzta. Tisztára mint a cirkuszban.

Mivel húzta?

Szájával húzta. Felkapaszkodott a falra és húzta. Én is húzta. Be az ajtót. Ő pedig elrohant az ajtóm előtt, és rám nézett.

Milyen volt a szeme... ? - motyogta Bloom.

Ronda. Kifejezetten gusztustalan. Nem szeretem az ilyen szemeket. Mifelénk északon van tigris és az nem jó. Emberek félnek tőle. Nem jó.

Közelebb léptem hozzá és megbiccentettem a fejem.

Ön kínai?

Kanadai. De születtem odaát. Csak három éve vagyok kanadai.

Engem Lawrence-nek hívnak. A kis kínai kezet nyújtott.

Liu. Van több név is, de nehezen jegyezhető. Mondják nekem Mr. Liu vagy Monsieur Liu: éppen elég. Megyek fel a penzióhoz, Hotel Vérfarkasba. Előbb azt hittem, reklám. Jó külföldi fogás. Nem külföldi fogás?

Nem - morogta a mozdonyvezető, miközben minden tiltakozásom ellenére feltápászkodott. - Nem külföldi fogás.

Apropó - mondta a kis kínai mutatóujjával megütögetve a fejét. - Majd elfelejtem. Amikor kimentem, hogy körülnézzek, miután a farkas vészfékhúzás után elment és a vonat elindult, mire visszatértem fülkébe, ott volt egy úr és ült. Nem szólt, csak ült. Én szóltam, ő nem szólt. Rájöttem, az úr halott. Meghalt saját fülkémben. És a nyaka... véres. Talán csak nem a farkas harapta el?

Tíz perc múlva Mr. Liu fülkéjében voltunk. Az ismeretlen útitárs valóban ott ült a sarokban, fejét fáradtan az ülés támlájára hajtva.

Ugye megmondtam - lelkendezett a kínai gyerekes örömmel. - Itt ül a fülkémben, és tényleg meggyilkolták nekem.

A vörös képű kalauz hátára csapta a táskáját és remegő kézzel megtörölgette a homlokát.

Ez tényleg... beadta a kulcsot. Lehet, hogy a Dög még mindig itt van a közelben?

Válltáskájához kapott, felkattintotta a zárát és csavaros, kurbli-szerű vasdarabot rántott ki belőle.

Az én torkomat nem harapja el, az tutti... Ha kell, akár...

Beléptem a szakaszba és a békésen aludni látszó áldozat fölé hajoltam. Ő volt az a fickó, akit nem sokkal ezelőtt a fülkém előtt találtam a padlón. Csak úgy megszokásból megfogtam a pulzusát és néhány másodpercig rajta tartottam az ujjam.

Tarthattam volna akármeddig: talán csak a végítélet harsonái vetettek volna véget a nem létező pulzus számlálásának.

A villanykörte fáradtan pislogni kezdett a fejünk felett, maj d újra kialudt.

Ismét, ki tudja, immár hányadszor, feneketlen sötétség borult ránk. A vörös képű alighanem a levegőbe csapott a karblijával, mert valami fémesen csendült az ajtó kilincsén.

Hé! - hallottam a fülem mellett Bloom felháborodott zsörtö-lődését. - Tegye el azt a vacakot, mert a végén még hamburgert csinál belőlünk. Be tudja zárni a fülkét?

Természetesen be, uram.

Helyes. Akkor zárja be. Legokosabb lesz, ha visszatérünk a mozdonyhoz.

Ebben a szempillantásban dübörögni kezdett alattunk a padló. Bloom kezében megcsörrent a rózsafüzér a kalauz idegességében a falhoz ütötte a kurblivasat a távoli, halk, monoton kattogás alighanem Kunz fogától származott.

Jézusom! - dörmögte a fülembe Bloom. - Ez ki akar készíteni bennünket!

Csak nyugalom - morogtam kihúzva a zsebemből a 38-ast. -Ne aggódjék, ennek még egy Vérfarkas sem tud ellenállni!

Megbolondult?! A Dög elpusztításához ezüstgolyó kell! Méghozzá éjfélkor öntött ezüstgolyó, amelybe a kabala tizenkét szent jelét vésték.

Bár valóban nem ezüstből voltak a 38-as golyói, és a kabala szent jeleit sem karcolták a hátukra, bízvást reménykedhettem, hogy Vérfarkas legyen a talpán, aki megmenekül előlük.

Lapuljanak a falhoz! - suttogtam, megmarkolva az ablak le-húzóját.

Muszáj lehúznia? - nyugtalankodott Kunz. - Hiszen bárki lehet odakint.

Éppen ezért húzom le.

Szempillantás alatt a fülke falához lapultak. Éppen abban a pillanatban, amikor ismét, immár erőteljesebben megdöngették alattunk a padlót.

Adja a kurblit! - hallottam mögöttem Mr. Liu tettre kész suttogását. - Ha megöli Mr. Lawrencet, és utána bedugja a fejét, ráverek a kurblival!

Óvatosan megfogtam a fogantyút, és lefelé húztam. Ahogy az ablak résnyire lecsúszott, már ki is dugtam rajta revolverem csövét.

Van itt valaki?

Én lepődtem meg a legjobban, amikor a kerekek között felsírt egy fájdalmas hang.

Éppen... ideje. A fenébe is... nem másznа le értem, ember? Majd kiesett a szemem a nagy meregetésben, de a lassan-lassan

oszlani kezdő sötétségen kívül nem láttam odakint senkit.

Hé! Hall engem? Segít... ség!

Bár nem lehettem biztos benne, nem a Vérfarkas akar-e átverni, amennyire csak tudtam, lerántottam az ablakot, és kihajoltam rajta.

Hol van? Nem látom... sehol.

Én sem magamat. Olyan... sötét van itt... mint egy alagútban. Nem mászna le... értem?

Kicsoda maga?

Segal. John Segal.

Áttettem a lábam a kereten, hogy kicsúszhassak az ablakon, de a másik négy rám rontott és elkapta a nadrágomat.

Ki ne menjen! - tiltakozott Bloom, miközben a fogantyút markoló kezemre ütött. - Maga nem tudja, mire képes a Dög!

Hagyjon már, az ördög vigye el! Valaki odalent fekszik a kerekek alatt. Ha a vezető megindítja a mozdonyt...

Bloom gyors mozdulattal markomba nyomta a rózsafüzérét.

Legalább ezt vigye magával.

Csuklómra csavartam, és kiugrottam az ablakon.

Aki megpróbált már egy szűkös alagútban ácsorgó kisvasúti kocsi ablakán át közlekedni, tudhatja, hogyjóval nagyobb élvezetek is akadnak az életben, és főleg, jóval veszélytelenebbek. Alighogy elhagytam ugyanis a biztonságot jelentő vagont, úgy rákenődtem az alagút falára, mint öngyilkos esőcsepp az ablaküvegre. Néhány pillanat múlva pedig már a kerekek között ébredtem összekar-molva, összeverve, összetépve. Ez utóbbi jelző szerencsére csak az ingemre vonatkozott, amely egyre inkább egy délkelet-ázsiai japán hadifogolytáborba zárt brit őrmester zubbonyára kezdett emlékeztetni. Legalábbis ami a színét és folytonossági hiányait illeti.

Lehuppantam a kerekek közé, pontosan egy árván bűzlő olajtócsa közepébe. Kétségbeesetten kinyújtottam a kezem, s sikerült is mindjárt beletenyereinem egy jókora adag gépzsírba.

Néhány szalonképesebb szitkot morzsoltam szét a fogaim között, és éppen el akartam dugni a revolveremet, amikor a szomszédos kerék

mögül rám nyögött valaki.

Maga... jött értem?

Ahogy jobban kimeresztettem a szemem, már az ismeretlen áldozat fejét jelentő fekete gömböt is sikerült felfedeznem a kerék mellett. Úgy feküdt keresztben a síneken, mint széltől letört faág.

Várjon. Jövök.

Zsebre vágtam a stukkert, és nem törődve a kocsi aljzatáról rám csöpögő vízpárával, odamásztám hozzá.

Nyugalom. Itt vagyok. Mi történt magával?

A hangja után ítélve fiatalabb korosztályokhoz tartozó férfi megpróbált felemelkedni.

Kiestem az ajtón. Azaz...

Eltört valamije?

Fogalmam sincs róla. A lábam mindenesetre pokolian fáj... és az előbb, amikor éppen csak megmozdult a szerelvény, ráment a kerék a nadrágomra. Hiába... próbálom, nem tudom eltépni. Tud valamit... kezdeni velem?

Egyelőre maradjon nyugton. Az a fő, hogy ne mocorogjon. Kivettem a zsebemből a pipám, lecsavartam a fejét, majd a szárába rejtett vékony pengével a kezemben végigtapogattam a lábát.

Mit akar... csinálni?

Levágom. -A... lábam?

Egyelőre csak a nadrágját. A fenébe is, te dög!

Ez utóbbi a keréknek szólt, amely maga alá gyűrte nadrágszára jó részét. Nem kellett nagy ész hozzá, hogy rádöbbenjek, néhány milliméter mentette csak meg a tragédiától.

Óvatosan a kerékre támaszkodtam és szorgalmasan dolgozni kezdtem. Közben egyfolytában azon imádkoztam, nehogy a mozdonyvezeto egészen magához térjen és megpróbálja beindítani a gépet.

A bajba jutott némán figyelt, s csak akkor sóhajtott fel megkönnyebbülten, amikor halk reccsenések jelezték, hogy a nadrágszár engedni kezd az erőszaknak.

Néhány pillanat múlva fájdalmas nyögések közepette odakuporodott mellém.

Kösz. Most aztán hova?

Vissza a vonatba, ha nem tud jobbat. Ki tud mászni egyedül is?

Úgy érzem, igen.

Jöjjön utánam.

Ahogy elértem a falat, kinyújtottam a karom, elkaptam a kezét, és magam mellé húztam.

Kapja el a párkányt. Majd tolom afenekét. Ha gyanús kinézetű pasasok fogadnák odafent, fogukat vicsorgatva, ne kezdjen sikoltozni. Ők is hajótöröttek, mint mi.

Végül is nem kellett a párkányba kapaszkodnia. Bloom lehajolt, elkapta a csuklóját, és úgy felrántotta, mint Mary Poppinst a nyugati szél. Az ördögűző segítségével pillanatokon belül a folyosó padlóján landoltam én is.

Jól van, Mr. Lawrence? - vigyorgott rám udvariasan Mr. Liu. -Azt hittem, kitörte a nyaka.

Hol van Mr. Segal?

Itt vagyok a fülkében.

Odaléptem hozzá és olyan közel hajoltam az arcához, hogy kivehessem a vonásait. Sokat így sem láttam belőlük, csak egy gondosan nyírt, divatos szakáll körvonalait véltem felfedezni.

Tényleg nem tört el semmije?

Úgy tűnik, egészben vagyok. Csak amikor kilökött...

Hogyhogy kilökte?

Azt hiszi... olyan hülye vagyok, hogy magamtól estem ki?

Nem tudom. Nem ismerem.

Uram, engem kitaszítottak az ajtón! A vörös képű dühösen felmordult.

Ez lehetetlen, uram. Ebből a vonatból még soha nem löktek ki senkit.

Akkor én vagyok az első. Különben kicsoda maga?

A kalauz.

Jó, hogy itt van, ember! Legalább a helyszínen tehetek panaszt és követelhetek kártérítést.

Miért, uram?

I

Például a nadrágomért. Amit ez az úr itt volt olyan szíves levágni a lábamról.

A nadrágszárvagdosás magánügy, uram.

Mielőtt még jogi vitába bonyolódtak volna, elkaptam a karját.

Majd később beadhatja írásban a kártérítési igényét. Egyelőre arra feleljen, ki lökte ki!

A megmentett férfi felsőhajtott és most ő kapta el az én kezem.

Hajoljon ide hozzám. Odahajoltam.

Engedje meg, hogy magára íeheljek.

Döbbenten hőköltem hátra. Lehet, hogy hibát követtem el, amikor csak a végtagjaira figyeltem és közben a fejét érte sérülés?

Miért akar rám lehelni?

Hogy meggyőzzem, nem vagyok részeg.

Készséggel elhiszem anélkül is„ Különben miért fél tőle, hogy

részegnek nézem?

Mert olyat fogok mondani, amit józanul nem mondhat az ember. Uraim... ha hiszik, ha nem... en gem egy óriási farkas lökött ki a vonatból!

Ha azt hitte a szerencsétlen, hogy bejelentése nagyobb visszhangot vált ki közöttünk, hát tévedett. Ahelyett, hogy kiáltozni vagy kacagni kezdtünk volna, hallgattunk, mint a döglőtt csuka.

Maguk... még csak nem is... csodáilkoznak?

Mi már semmin sem csodálkozunk - mondta Kunz. - Mióta elfolyj: a vérem... a szemem sem rebben.

Ön azután esett ki, hogy a farkas me ghtízta a vészféket? - tudakolta érdeklődve Mr. Liu.

John Segal tántorogva a talpára állt.

Maguk.., őrültek? Úristen, lehet, hogy egy őrülteket szállító szerelvényre tévedtem? - Megfordult, és cs ak ekkor vette észre a sarokban ücsörgő halottat, akinek az arcáról időközben lecsúszott a ráterített zsebkendő. - Maga is őrült!? A fenébe is, maga is őrült? - Kinyújtotta a karját, és mielőtt megakadályozhattam volna, rángatni kezdte a halott zakóját. - Keljen fel, ember, amíg nem késő! Hallja, ember!? Keljen fel, mert...

Ebben a pillanatban pislogni kezdett, majd kigyulladt felettünk a villany.

Mr. Liu vigyorogva a halott arcára mutatott.

Azt ugyan szólongathatja. Meghalta nekünk. Egyből. Farkas jött és elharapta a torkát.

Segal száját harsány ordítás hagyta el, aztán mielőtt megakadályozhattuk volna, kivetette magát a folyosóra.

Jó tíz percünkbe került, amíg sikerült megtalálnunk a szomszédos kocsi mosdójában, ártalmatlanná tennünk, és visszacipelnünk a fülkébe. A szemét azonban nem nyitotta ki többé, mintha ezzel is tiltakozna erőszakosságunk ellen.

Beszélni azonban szerencsére hajlandó volt. Persze azt is csak csukott szemmel.

Azt mondja, farkas lökte ki?

Farkas.

Mit csinált közvetlenül azelőtt, hogy kiesett volna?

A nyitott ajtónál álltam és... kihajoltam. Megpróbáltam megnézni ... mitől lett sötét, és mitől áll a vonat. Aztán egyszerre csak éreztem, hogy áll valaki mögöttem.

Érezte?

Talán a szagáról. Ragadozószaga volt.

Hm. Hogyan lökte ki?

Nekem ugrott. Ahogy a ragadozók szokták. Rám vicsorgott és megtaszított.

Erre maga?

Kiestem. És felkészültem a halálra.

Annyira megütötte magát?

Nemcsak azért. Hanem mert... utánam ugrott. Láttam, ahogy repült a levegőben. És... nem tudom miért, de... biztos voltam benne, hogy véres a szája.

Látta?

Lehet, hogy... láttam is. Mindenesetre leestem a kőre és azon nyomban bemásztam a kerekek közé. Aztán... valószínűleg elveszítettem az eszméletemet és... vízióim támadtak. Bár... odalent azt hittem, hogy a farkas is csak vízió.

Álljon csak meg egy pillanatra! - emeltem fel az ujjam. - Honnan tudta, hogy az, „aki megtámadta, farkas. Látott már farkast közelről? Miért nem arra gondolt, hogy kutya?

Segal behunyt szemmel megcsóválta a fejét.

Meg tudom különböztetni a farkast a kutyától. Ennek farkaspofája volt3 csak... valahogy jóval nagyobb volt a teste, mint a farkasé.

Rendben van, Mr. Segal. Tehát leesett a földre és víziói támadtak. Milyen víziói?

Kunz, aki közben kioldalgott a folyosóra, bedugta a fejét a fülkébe és reszkető hangon megszólalt.

Mr. Lawrence... Odakint... a fal mellett...

Elkaptam a tekintetem Segalról, és megdöbbenve tapasztaltam, hogy a langaléta patikusnak remeg a szája széle a mély lelki felindulástól.

Mi van a fal mellett?

Jöjjön és... nézze meg! De gyorsan... jöjjön!

Gyorsan mentem. Olyannyira, hogy egyetlen ugrással az ablaknál termettem. Az alagút falán pislákoló egyetlen körte fénye mintha megerősödött volna: persze az is lehet, hogy a csak a szemünk kezdte megszokni a fény és éjszaka gyakori változásait. A vasúti kocsik áthatolhatatlan árnyékot vetettek a falra a közöttük lévő vékony csíkokba azonban befurakodtak a villanykörte bágyadt sugarai.

Hova nézzek? -Hátra, ha... lehet!

Kidüllesztettem a szemem, mint a víz alól felbukkanó béka. Hiába düllesztgettem azonban, mégsem láttam semmit.

Már éppen fordultam volna vissza, hogy közöljem Kunzcal, jobban tenné, ha saját készletéből bevenne egy nyugtatót, amikor az egyik fénycsíkban hirtelen felbukkant valaki,

Lát... ja? - hallottam magam mögött Kunz nyöszörgését -Mondom, hogy hátrafele... nézzen!

A felbukkanó figura vékony, karcsú alak volt: inas teste akár egy farkasé is lehetett volna. Arca azonban nem volt farkaspofa, hanem szép, szabályos női arc, amelyet még a szája körül csillogó vérfolt sem volt képes elcsúfítani. Kétség sem férhetett hozzá, hogy a sárga csíkos ruhás, ismeretlen lányt látom a vasúti kocsi oldalához támaszkodva.

Vérfoltokkal a szája körül, mintha csak az imént harapta volna el valakinek a torkát.

Nergal, a farkasisten

I

i.

Frau Zöllner pirospozsgás, barátságos arca mészfehérré fakult, amikor bekukkantottam a bejárati ajtón. Szappanos vízzel teli felmosóvödrének a tartalmát, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, szép lassan kék mintás, saját horgolású térdzokniba bújtatott lábára csorgatta. Ha el nem kapom, talán össze is esett volna rémületében.

így azonban csak megtántorodott, majd korrigálva előbbi, hibás mozdulatát, immár az én nadrágom szárára öntötte a szappanos víz maradékát.

Aztán akkorát sikoltott, hogy azt hittem, megreped a dobhártyám.

Eresszen el! Jézusom szűzanyám, azonnal eresszen el! Természetesen elereszteттem. Már csak azért is, mert a halira

néző szobák egyikének ajtajában ugyancsak pirospozsgás arcú, köpcös férfiú bakkant fel, kétcsövű vadászpuskával a kezében. Mivel évtizedek alatt gyűjtött tapasztalataim azt súgták, hogy ilyen esetben jobb kitérni az erőszak elől, szép nyugodtan a meny-nyezet felé nyújtottam mindkét karom.

Grüss Gott! Megadom magam.

A köpcös, puskás férfi gyanakodva véraláfutásokkal teli, kékzöld zúzódásokkal díszített képembe bámult.

Maga... kicsoda? És mi a fenét akar itt?

Friss, alpesi tejet, dupla adag föllel, valamint foszlós kalácsot, és egy tehetségtelen, a bűnügyekbe belesavanyodott, hajdani riporter társaságát. Bizonyos Friedrich Müllerét. Nem ismeri véletlenül?

A pirospozsgás pasas megremegett, aztán megdörzsölte a szemét.

A hang Ézsaué, de a látvány Jákobé, vagy hogy a fenébe is van. Mondd csak Hilda, téged nem emlékeztet valakire ez a fickó?

Frau Zöllner még egyszer felsikoltott, aztán vödrét a földhöz csapva hozzám rohant és magához ölelt.

Isten hozta köztünk, Herr Lawrence.

Majd a mellemre bújt, és ott zokogott tovább. Ekkor értettem meg igazán, hogy baj van. Méghozzá nem is akármekkora.

Késő délután volt, amikorra úgy-ahogy összeszedtem magam. Még egyszer lezuhanyoztam, felöltöztem és lesétáltam a nyikorgó falépcsőn a haliba. Mivel egyelőre nem tartózkodott odalent senki, volt időm zavartalanul szemrevételezni a fal mellé állított tárlókat, amelyekben Müller régi ígérete szerint a Vérfarkas-történet relikviáinak kellett volna büszkélkedniük.

Meglepetve láttam azonban, hogy a tárlók üresek: nincs bennük semmi. A fadobozok alján virító fehér foltok arról árulkodtak, hogy csak nemrégiben távolították el az üveg alól őket.

Elgondolkodva szemléltem az üres tárlókat, miközben gondolataim visszaszálltak a három évvel korábbi időbe. Lelki szemeim előtt felbukkant Willy Maurer férfias arca, s az az elátkozott óra, amikor lelőtte a Vérfarkasnak tartott Gautschit. Aztán Fran-cesca... A gyönyörű, velejéig romlott Francesca Dodd... Lehet, hogy ő tért vissza a Spitzhorn lábához, hogy bosszút álljon rajtam és a falusiakon?

Arra riadtam, hogy Müller hátulról megveregeti a vállam.

Nem szokott még le a szimatolásról?

Megfogta a könyököm és beterelt a recepció mögötti szobába. Az ajtót azonban résnyire nyitva hagyta ha vendég érkezne, rendelkezésére állhasson.

Meglepődve tapasztaltam, hogy a korábban henye, nemtörődöm Müller szeme úgy villog jobbra-balra, mindegyre helyreigazí-tanivalót keresve, mintha már több évtizede a vendéglős szakmában dolgozna. Pedig alig múlt három éve, hogy betársult Frau Zöllner penziójába.

Ahogy helyet foglaltam vele szemben, Müller az íróasztal fiókjába nyúlt és négyszögletes whiskysüveget rakott az asztalkára.

Hajói emlékszem, a 100 Pipers a kedvence?

Mindig is tudtam, Müller, hogy a maga memóriája nélkül csődbe ment volna a Frankfurter Rundschau.

Müller teletöltött két poharat, aztán a sarokban dörmögő aprócska hűtőszekrényből jégkockákat tördelt beléjük.

Eszerint megkapta Hilda levelét?

Ki az a Hilda? - kérdeztem álnokul.

Ó, hát... Frau Zöllner - mondta némiképpen elvörösödve. -Néha előfordul, hogy a keresztnevén szólítom.

Megkaptam - biccentettem. - Ön is megkapta a táviratomat?

Természetesen meg. És... őszintén hálás vagyok, amiért elfogadta a meghívásunkat.

Valami baj van?

Müller sóhajtott és felemelte az italát.

Akkor hát a megérkezésére.

És a régi napokra.

Összeütöttük a poharunkat. A whisky kitűnő volt, olajosán sűrű, kellemes aromájú, igazi 100 Pipers.

Müller lekoppantotta a poharát az asztalra, aztán aggódva rám pillantott.

Biztos benne, hogy hajlandó meghallgatni?

Ha nem sajnálja tőlem a 100 Piperst.

Friedrich Müller, a Frankfurter Rundschau hajdani bűnügyi riportere, a Hotel Vérfarkas penzió társtulajdonosa ekkor hátradőlt a székében és beszélni kezdett.

Azt hiszem, nem kell sokat magyarázgatnom, miért társultam be

annak idején a hajdani Havasi Kürtbe. Egész egyszerűen tele lett a hócipőm a stricikkel, a kurvákkal, a nehéz vagányokkal, narkó-sokkal és a piti nepperekkel: legesleginkább azonban a főnökeimmel lett tele. S mivel Frau Zöllner is úgy gondolta, hogy együtt jobban meglovagolhatnánk a Vérfarkas leleplezése utáni érdeklődéshullámot, kötöttünk egy szerződést. Ő hozta az épületet, a bejáratott klientúrát, én a megtakarított pénzemet, és azokat a kapcsolataimat, amelyek a reklámozáshoz szükségesek.

Erről tudok. Éppen ön írta meg nekem.

Kezdetben ment is minden, mint a karikacsapás. Levertük a Havasi Kürt feliratot és egy jónevű fickó, valami Brunnenthaler, vagy ki a fene, tervezett egy Vérfarkas-neoncsodát a bejárat fölé. A művészeti rovattól ajánlották a pasast a volt kollégáim. Meg kell hagyni, megérdemelte a pénzét. Olyan farkas vicsorgott rám az ajtó fölül, hogy nemegyszer, ha éjszaka jöttem haza és váratlanul rápillantottam, majd kitört tőle a frász. Szóval, vonzotta a népeket, mint bogarat a gyertyaláng.

Jót mulattam magamban Műller megváltozott stílusán és a kiejtésén is. Még csak harmadik évét töltötte Svájcban, de máris kitörölhetetlen nyomot hagyott szavain az itteni beszédkörnyezet. Észrevétlenül átvette a vidékies szófordulatokat és az r-hangokaí is olyan keményen ropogtatta, mintha itt látta volna meg a napvilágot a Spitzhorn tövében.

A szobákat is szépen kipofoztuk. Mindegyikbe betettünk valamit, ami a Vérfarkasra emlékeztetett. Csináltattam néhány mű-trófeát és felakasztattam őket a falra. Hű, ha látta volna, hogy villogott a szemük!

Visszagondoltam a ház alatti pincerendszerbe rejtett, évszázados szobákban talált farkastrófeákra és önkéntelenül is összeborzong-tam. Mintha a túlvilág hűvös lehelete simogatta volna meg a bőröm.

Egyszóval, rendben ment minden. Aztán... tudom, hogy magánügy, de ön előtt nem szeretnék titkolózni és nem is lenne semmi értelme: Hilda asszony és én amúgy is rendesen összejöttünk. Frau Hilda akkurátus, kellemes asszony, mindenben megfelelő partner, így aztán a helybeliek is elfogadtak, még a lövészegyletükbe is bevettek, ami errefelé nem kis dolog. Summa summárum: falusi lettem, Herr Lawrence.

Eszerint jól érzi magát itt a Spitzhorn lábánál? Müller sóhajtva simogatta meg az állat.

Egy darabig ezt hittem én is. Higgye el, a frankfurti őrültekháza helyett paradicsomba jutottam. Már a kriptám helyét is kinéztem magamnak a helyi temetőben. Mostanában azonban egyre inkább az az érzésem, kár volt kifizetnem a sírhely árát. A végén még rá kell jönnöm, hogy Frankfurt, a napi, ördög tudja hány gyilkosságával béke szigete ehhez a „paradicsomhoz képest.

Amíg beszélt, egyfolytában az arcát vizsgálgattam. Bár az elmúlt három év nemigen látszott meg rajta, talán csak a szakáll öregítette valamicskét, az a keserű, fáradt hang, amellyel a helyzetét ecsetelte, egyáltalán nem tetszett nekem.

Nyeltem egy nagyot és a karjára tettem a kezem.

Fel a fejjel, Müller! Nem olyannak ismerem magát, aki csak úgy bedobja a törülközőt, ha egy kóbor strici megvillogtatja az orra előtt a rugós kését. Ki vele, mi a baj!

Müller megrázta a fejét, és keserűen elmosolyodott.

Emlékszik még rá, mi mindenbe másztam én bele Frankfurtban? Csakhogy ott élő emberekkel hadakoztam, akiknek, ha nem is száz százalékig, de mégiscsak ki tudtam számítani a reakcióit. Mondom, azok élő emberek voltak! - Hallgatott egy sort, aztán

kétségbeesetten a szemembe nézett. - Herr Lawrence, tudnia kell valamit. Én tulajdonképpen nem vagyok ístenhívő, vagy legalábbis nem úgy, ahogy szokás. Megvannak a lelkem mélyének kisebb-nagyobb titkai, amelyekről nem szívesen beszélek nyilvánosság előtt. Ezek közé tartozik a felsőbb hatalmakhozfűződő viszonyom is. Mindenesetre, mind ez idáig azt hittem, hogy ha léteznek is természetfeletti erők, kisebb dolguk is nagyobb annál, minthogy beleavatkozzanak az emberi világ számukra nyilvánvalóan ostoba és gyerekes dolgaiba. Mára azonban gyökeresen megváltozott a helyzet.

Mély lélegzetet vett, hogy folytassa, de hirtelen furcsa, döngő hang szakította félbe monológját. Mintha valami nagyobb tárgy pottyant volna a bejárat elé. Nyugtalanul Müllerre pillantottam, ő azonban ahelyett, hogy felugrott volna, keserű mosolyra húzta a száját.

A Vérfarkas-fejet verik le a kémény mellől. Nem is csodálom, hogy

nem látta. Napok óta nem ég benne a neon.

Nem ég? Szándékosan...?

Kioltattam, Herr Lawrence.

Volt valami oka rá?

Persze hogy volt. Ok nélkül semmi sincs ezen az átkozott világon. Hilda is, és én is..., hogy úgy mondjam, nem szeretünk még csak rágondolni sem. Ezenkívül a falusiak sem jönnek fel egy-egy italra, mint szokták, ha el nem távolítom a tetőről.

Ők kérték rá?

Kérték, de ha nem kérik is leszedetem.

Oké - mondtam átvetve egymáson a lábaimat. - Kezdje az egészet elölről. Onnan, ahol elkezdődtek a bajok.

Müller biccentett és friss jeget tördelt a poharainkba.

Röviddel azután kezdődött minden, hogy ön elutazott, miután kibogozta a Vérfarkas rejtélyét, és mi, Frau Zöllnerrel, akarom mondani Hildával, nekiláttunk grandiózus terveink megvalósításának. Említettem, hogy kezdetben csoda jól mentek a dolgok: az emberek felfedezték a Vérfarkas reklámhordozó szerepét és éltek is vele. Rövidesen megjelent a Vérfarkas sajt, a Vérfarkas alpesi tej és hozzá hasonlók. Őszintén szólva, mi sem panaszkodhattunk.

Ebben az eufóriás hangulatban történt, hogy egyszerre csak, szinte észrevétlenül felbukkantak a környéken a tibetiek.

Tibetiek? - hökkentem meg. - Itt?

A fenyvesen túl. Tudja, ahol Nudli, a bolond, annak idején gyakorta lesett ránk. Emlékszik a dombra a fenyves mögött? Gyönyörű onnan a kilátás a Spitzhornra.

Hogyne emlékeznék!

Nos, a már említett virágos hangulatban a kormányzat és a kanton vezetősége azzal a kéréssel fordult a polgármesteri hivatalhoz, hogy engedélyezze azon a dombon egy tibeti, lamaista templom felépítését.

Egyszerre csak megkondult a fejemben valami. Mintha a pekingi, buddhista templom legnagyobb gongját ütötték volna meg a közelemben. Istenem, Tibet és a tibetiek! Roppant erejű, szinte fájdalmas vágy fogott el Tibet és Lhásza iránt, ami minden bizonnyal kiülhetett az arcomra is, mert Müller nyugtalanul felkapta a fejét.

Valami baj van?

Dehogy - tértem gyorsan magamhoz -, folytassa.

Szóval, beérkezett a kérelem a polgármesteri hivatalhoz. Ott annak rendje és módja szerint iktatták, majd kikérték a véleményünket. Mi pedig öt perc alatt igent mondtunk.

Volt valami oka a sietségüknek?

Semmi. Vagy ha volt is, csak az lehetett, hogy nem értünk rá foglalkozni az üggyel. Mindenki a gazdasági fellendülés lázában égett ügy jöttek a turisták, mint a sáskák sáskajárás idején vásárolták a tejet, a sajtokat és a Vérfarkas-mütyüröket. Ki ért rá a polgármesteri hivatalban ücsörögni, ahelyett hogy a saját üzlete után futott volna?! Majd ha besétál a faluba és felfedezi az udvarokban a legújabb típusú mezőgazdasági kisgépeket, gondoljon arra, hogy ezt mind-mind a Vérfarkasnak köszönhetjük. Csak aztán nehogy visszavegye tőlünk, amit nagy kegyesen kiosztott!

Ismét pár másodpercig tartó csend hullott ránk. Megráztam a fejem, hogy elhessegessem magamtól a baljós gondolatokat, aztán elővettem a pipám és megforgattam az ujjaim között.

Szóval idejöttek a tibetiek? Hogyhogy nem láttam a kolostorukat?

Éppen takarja a fenyyeserdő. Talán éppen ez is volt a szándékuk. Egyik napról a másikra elkezdtek nyüzsögni a környéken, mint a hangyák.

Annyian jöttek?

Hát... ötvenen biztosan voltak. Lakókocsikkal jöttek, megálltak a domb alján, aztán tüstént elkezdtek építkezni. Ahogy kipakolták a cuccaikat a fűre, másnap már megjelentek a rönkfákat szállító kocsik... Nem akarom húzni az időt, de egyetlen év alatt valóságos kolostorváros alakult ki ezen a dombocskán. A turisták pedig özönleni kezdtek, hogy

immár a Vérfarkas-mütyürök mellé eredeti, lamaista relikviákat is begyűjtsenek maguknak. Mert azt meg kell hagyni, ezek a szerzetesek értik a dolgukat. Honnan szerzik a nemesfémet, nem tudom, de gyönyörű dolgokat készítenek belőle. És megf izethetőt. Reggeltől estig cseng a kalapács a műhelyeikben. Nekem is van egy tibeti óraláncom, ha kíváncsi rá, megnézheti.

Töltse el örömmel, hogy nem kolduló szerzetesek költöztek a szomszédságukba.

Hát ezek nem koldulnak, az biztos! bár... az is igaz, hogy Svájcban koldulni nem különösebben kifizetődő. Ez nem a koldusok országa, Mr. Lawrence.

Akkor mi a baj velük? Müller megvakarta a feje búbját.

Emlékszik a három évvel ezelőtti eseményekre? Akkor azzal kezdődtek a szörnyűségek, hogy megölték Zöllnerék kutyáját, a Gusztit.

Hogyne emlékeznék.

Hát... most is megöltek néhány kutyát.

Mintha egyetlen pillanatra megáÜt volna a szívverésem.

A penzió kutyáit? Müller megrázta a fejét.

Nekünk nincs kutyánk és nem is volt. De lent a faluban akad éppen elég. Közülük ölt meg néhányat a Dög!

Ismét ez a furcsa szó! A Dög.

Hogy ölte meg őket? - tettem fel a rutinkérdést.

Elharapta a torkukat.

Hm. Nem lehetséges, hogy egymás torkának estek?

Gazdáik váltig állítják: a jámbor ebek este elhevertek az udvarban a vackaikon, reggelre pedig már át volt harapva a torkuk. Küzdelem nyoma is csak itt-ott látszott, többnyire harc nélkül adták meg magukat. Olyan erőnek, amely sokszorosan meghaladta az

övékét. Az állatorvos, Herr Böhm megvizsgálta a kutyadögöket és arra

a megállapításra jutott, hogy egy hatalmas állat, feltehetően farkas harapta el a torkukat.

Mondott még valami mást is?

Hogy... a lábnyomai furcsák ugyan, de mégiscsak farkaséra hasonlítanak.

Eszerint lábnyomokat is találtak.

Természetesen. Sőt, szemtanú is akadt.

Kicsoda?

Nussbaumer. Ön is ismeri.

Fiatal legény volt még, amikor együtt vadásztunk a Vérfarkasra.

Azóta már meg is nősült. Nos, Nussbaumer egy alkalommal a kocsmából hazafelé jövet megpillantotta. Röviddel azután, hogy megölte Steingruberék kutyáját. Nussbaumer egy óriási lényt látott átugrani Steingruberék kerítésén ettől aztán annyira megrémült, hogy bedobta magát az árokba, és jő fél óráig azért imádkozott, hogy jöjjön érte egy őrangyal és vezesse haza.

Nem volt nagyon berúgva?

Hát, volt benne egy kisebb hordó sör, nem is vitás, de Nussbaumer másnap is olyan élénken emlékezett vissza a történtekre, hogy a doktor meg volt győződve róla Nussbaumer nem látott rémeket.

Mekkora volt az állat?

Nussbaumer szerint akkora, mint egy medve. -Két lábon járt?

Amikor megpillantotta, éppen repült.

Repült?!

Úgy értem, Steingruberék kerítése felett. Nussbaumer azt állítja, olyanok voltak a fogai, mint a fehér cápáé. Szemei vörös tűzben égtek, s Nussbaumer biztos benne, ha nem keres menedéket az árok fenekén, a Dög kinyírta volna.

Látta azt is, amikor lehuppant a földre?

Látta.

Hány lábra esett?

Négyre. És így is rohant tovább.

Más állatot nem ölt meg? Gondolok egyéb négylábúra, macskára, tehénre, libára...

A liba kétlábú.

Két libára gondoltam egyszerre.

Egyelőre csak a kutyákat irtja. Különben mit szól ehhez?

Müller a zsebébe nyúlt és egy fehér selyemanyagbői készített batyucskát ejtett a whiskym mellé az asztalra.

Gyanakodva bámultam rá, de nem láttam rajta semmi rendkívülit. A fényes, tiszta selyembugyor, akár egy, az enyémhez hasonló pipát is rejthetett volna.

Mi ez?

Bontsa ki.

Engedelmesen a batyucskáért nyúltam, aztán óvatosan bogozni kezdtem a csomóját. Nagyon azért nem kellett óvatoskodnom, hiszen nem tételeztem fel, hogy Müller mérgeskígyót, vagy akár felpattanó ördögfejet rejtett volna a selyembe.

Két húzás, és a selyemkendő szétterült, mint a mesékben a te-rülj-terülj asztalkám. Ennek a belsejében azonban nem hurka és kolbász rejtőzött fehér kenyérrel, hanem egy buddhista olvasófüzér. Olyan, amilyet ezerszámra készítenek a Himalája égbe nyúló csúcsai közötti kolostorokban, s amilyenből nem is egyet őriztem én is az elmúlt időkre emlékezve londoni és bangkoki lakásomon.

Felemeltem és a tenyeremre helyeztem. Azon nyomban megcsapta az orrom az a jellegzetes, füstből, avas vajból és izzadságszagból összekeveredett illat, amely annyira sajátja az ilyesfajta olvasóknak, s amely hosszú évtizedek használatától és ezernyi, nem egészen tiszta

kéz szorongásától ragadt rá.

Az olvasó középső szemét képező megtermett korall pufók, jóllakott rovarra emlékeztetett.

Csuklóm köré tekertem a füzért, aztán Müllerre pislantottam.

Hogy került magához?

Müller sejtelmesen nézett a szemembe.

Találták. -Hol?

Itt a közelben.

Megforgattam a korallszemet az ujjaim között, aztán levettem a csuklómról és letettem az olvasót az asztalra.

Oké, Friedrich. Ha arra akar választ kapni tőlem, hogy ez tibeti olvasó-e, igent kell mondanom. Azzal a megszorítással persze, hogy bárki hozzájuthat ilyenhez és bárki el is veszítheti.

Müller megsimogatta a szakáilát, és felsóhajtott.

Figyeljen ide, Leslie. Tudja, hogy nem vagyok túlságosan hiszékeny és napokig küzdöttem ellene, hogy természetfeletti jelenségként értékeljem mindazt, ami történt. De... vannak bizonyos dolgok, amelyek meggondolásra késztetik az embert.

Mint például micsoda?

Mint például Schmiedradner. -Az ki?

Nussbaumer szomszédja. Majdnem kinyírta a Dög, miután megölte a kutyáját.

Schmiedradnerét?

Naná! Schmiedradner villát ragadott, amikor meghallotta a zajt a kutyaház felől, és Tóni segítségére sietett.

Toninak hívták a kutyáját?

Miből jött rá? Szóval, Schmiedradner rávetette magát a Dögre és

megpróbálta kinyírni a villával. Csakhogy az egyetlen ütéssel kiszakította a kezéből. Schmiedradner szerint, akkor kapott utoljára ekkorát, amikor még Dél-Tirolban egy viharban összedőlt a nyaralója és a mestergerenda a vállára esett.

Éreztem, hogy jeges kéz szorongatja meg a torkom. Mint mindig, ha úgy sejtettem, hogy a Gonosz ott ólálkodik a közelemben.

Schmiedradner nekiesett a kutyaháznak, a Dög pedig ráugrott. Schmiedradner úgy érezte, mintha az egész földgolyó rágördült volna. Moccanni sem tudott a kegyetlen teher alatt: rémülten tűrte, hogy a hatalmas, vödörnyi szájból kivillanó fogak a vállába harapjanak. Még ordítani sem mert, csak hörgött, mint az agyvérzéses vénemberek. A felesége azonban meghallhatott valamit, mert kinyitotta az ajtót és kikiáltott rajta. Schmiedradner szerint a Dög ekkor felkapta a fejét és leugrott róla. Mielőtt azonban átrepülhetett volna a kerítésen, Schmiedradnernek sikerült valamit letépnie a nyakáról. Valamit, amit már akkor észrevett, amikor először pillantotta meg. Azt hitte, azonosítási jel, amilyet a kutyák nyakába szoktak akasztani, hogyha elvesznek, meg lehessen találni a gazdájukat. Schmiedradner belekapaszkodott és letépte...

Kezembe vettem az olvasót és megforgattam az ujjaim között.

Azt akarja mondani, hogy ezt szakította le az állat nyakáról?

Pontosan ezt, Herr Lawrence.

Hosszú, kellemetlen csend ereszkedett közénk.

Néhány másodpercnyi néma töprengés után visszatoltam elé az olvasót.

Tegye csak el. A rendőrséget bizonyára érdekelni fogja. Müller megvonta a vállát.

Már van nekik. Siegmüller őriz egyet a fiókjában. A kis Riegler gyereknél találta, akit ugyancsak megtámadott a Dög.

Éreztem, hogy egyre hűvösebb léghullámok kavarognak az asztal alatt, felkúsznak a lábam szárán, s a vesém környékén állapodnak meg.

Ki az a Riegler gyerek?

Nem ismeri a Riegler családot?

Bármennyire erőltettem is az agyam, nem ugrott be semmi.

A falu vége felé laknak. Közel a temetőhöz.

Temetőhöz? De hiszen a temető a domb alján van! Müller összehúzta a szemöldökét.

Most ott is van egy.

Betelt a régi?

Müller komoran a rózsafüzérre meredt.

Nem telt be. Mint ahogy nem is telhet. Láthatta, hogy a kis kerítésen túl szabad mező következik. A második világháború összes áldozata elférne benne.

Hát akkor?

Az nem a ni temetőnk. Közelebb van a faluhoz, mint a miénk, mégsem a miénk.

Akkor kié? - kérdeztem meghökkenve.

Müller kinyújtott mutatóujjával meghatározhatatlan irányba mutatott.

Az övék!

Úgy érti... a tibetieké?

Az övék.

Meg voltam döbbenve, csak éppen nem értettem, miért. A világ legtermészetesebb dolga, hogy ahol nagyobb létszámú emberi közösség él, ott temetőnek is kell lennie a közelben.

De... miért a falu szélére tették? Müller lehajtotta a fejét.

Szerencsétlen lépés volt. Amikor a polgármestert megkérdezték, nemigen mérlegelte a következményeket. Alighanem arra gondolt, talán még pénzt is lehet csinálni a dologból. Képzelje csak el, buddhista temető a Spitzhorn alján! Mindenki, aki kirándulni, vagy

sízni megy a Spitzhornra, kötelességének érzi majd megtekinteni a kolostort és temetőjét. Ha pedig már itt van, aligha megy el anélkül, hogy ne enne-inna valamit.

Beszéljen a kisfiúról, akit megtámadott a Dög. Müller megrezzent és végigsimított a szakállán.

Az úgy történt, hogy a kis Riegler gyerek egy este nem ment haza.

Hogyhogy nem ment?

Összekapott az anyjával, vagy micsoda. Tudja, hogy van ezeknél a kis kölyköknél. Elhatározta, hogy elbujdosik, beáll a légióba, vagy buddhista szerzetesnek megy Nepálba.

Mennyi idős a fiú?

Alighanem kilenc. -Hm.

El is jutott egészen a temetőig, ahol bevette magát egy bokorba. Gondolom, éppen feladta magában a légióba lépés tervét, amikor észrevett valamit.

Mit?

Először is a teleholdat. Azon a napon éppen telelhold volt.

A Vérfarkas éjszakája, mi?

Ahogy mondja. A telehold ragyogott, akis Riegler gyerek meg úgy döntött, hogy inkább hazamegy, mivel tudta, mekkora balhé lesz, ha rövidesen nem lesz otthon. Éppen kimászott votfna a bokorból, amikor észrevette, hogy nem messze tőle megmozdul egy sírhant. Képzelheti, hogy becsinált. Olyannyira, hogy még kiáltozni sem mert. S alighanem ez volt a szerencséje. A sírhant megmozdult, s egy furcsa, leplet viselő ember jelent meg a tetején. Péter Riegler szerint éppen úgy, ahogy a szellemek szoktak a moziban. Egyik pillanatban még nem volt sehol, a másikban azonban már ott állt a hantokon. A kis Péter szerint ekkor a férfi felnézett a holdna, majd lesunyta a fejét és üvölteni kezdett.

Üvölteni?

Mint a farkasok.

Honnan tudta a kisgyerek, hogyan üvöltenek a farkasok?

Mondjuk a televízióból. De ha kíváncsi rá, megkérdezheti tőle. A fickó üvöltött, majd... átváltozott.

Vérfarkassá? - kérdeztem rekedten. Müller bólintott.

Vérfarkassá. Hatalmas, szőrös Vérfarkassá. A kisfiú azt mondja, előbb csak üvöltött, aztán a levegőbe szimatolt. S aligiha-nem szagot is kaphatott, mert két pillanattal később már a bokorban volt a kis Riegler feje tetején.

Uramisten!

Müller széttárta a karját.

Péter csak annyit érzett, hogy az állat elkapja és magával vonszolja. Alighanem el is ájulhatott, mert amikor beszéltem vele, már

csak a szagára emlékezett. Azt mondta, büdös volt, mint a vadállatok a zürichi állatkertben. Amikor felébredt... a „Teli Vilmos korcsma mellett feküdt, kezében egy olvasóval és fel volt tépve az ing a mellén.

Siegmüller? - kérdeztem sóhajtva.

Azt mondta, Schmiedradner megsebesülése nem rendőrségi ügy. És a kis Riegler gyerek esete sem. Bár meg van győződve róla, hogy Vérfarkas kószál a környéken, nemigen tehet semmit. Azt mondta, ha sokat okoskodik, kiküldenek hozzá Zürichből egy elmeorvost. A városokban nemigen hisznek a természetfelettiben.

Hm. És a szellőzésszerelő meggyilkolása az alagútban?

Az természetesen már más tészta. Csakhogy a zürichi urak szerint semmi köze a Vérfarkashoz. Azt mondják, valaki egy fűré-szes késsel le akarta vágni a fejét.

Szótlanul ültem néhány másodpercig, aztán felálltam.

Maga hívta ide Roy Bloomot?

Dehogy hívtam! Még a télen érkezett, hogy csendben és magányban tökéletesíthesse kísértetjelző műszerét. Hóbortos fickó, de ártalmatlan. Mintha csak megérezte volna, hogy rövidesen szükség lesz a szerkentyűjére.

Müller visszazöttyent a székébe és mutatta, hogy üljek vissza én is.

Még nem fejeztem be. Van itt még valami más is, ami miatt kénytelen voltam leszereltetni a farkasfejet a tetőről.

A volt újságíró cigarettára gyújtott. Csak egészen enyhén remegtek az ujjai, ahogy ajkához emelte a Marlborót.

Emlékszik még a föld alatti labirintusra?

Persze, hogy emlékszem. Lehet azt elfelejteni?

Hildával egyetértésben kissé átalakíttattam. Azt hittem, fel lehetne használni turistacsalogatónak,.. aztán mégiscsak feladtam a tervem.

Volt valami oka rá?

Müller kifújta a füstöt, majd mély aggodalommal az arcán elnyomta a cigarettáját.

Néhány hónap óta mozog az épület. Néhol megrepedtek a falak... Képek esnek le és... éjszaka gyakran kopogtatásra ébredek. Kip-kop, kip-kop... Tudja, milyen víziókat képzelek magam elé ilyenkor?

Milyeneket?

Hogy a Vérfarkas ébredezik odalent. Üti a mancsával a falat és csak arra vár, hogy kerekedni kezdjen a hold. Azt mondják, holdtölte előtt egy héttel már a mezőkön kószál. Kip-kop, kip-kop... Lassan bele fogok őrülni. Már odakint a szabadban, napfénynél is hallom: kip-kop, kip-kop... Mintha a halántékomon kopogna a mancsa.

Aggódva pillantottam Müllerre. Hova lett a hajdani újságíró világvárosi cinizmusa? Vajon valamennyiünkről így pattog le a modern világ máza, ha megfejthetetlen veszély fenyeget bennünket, hogy kibukkanjon a felvett póz alól a környezettói rettegő ősember páni félelme?

Müller sóhajtott, aztán könyörögve összekulcsolta a kezét.

ígérje meg, hogy... számíthatunk önre. Nem megy el addig... amíg... amíg.,.

Bár a szívem mélyén azt súgta valami, hogy le kellene lépnem, amilyen gyorsan csak lehet, vállára tettem a kezem és megveregettem, mint a régi, szép, Vérfarkasvadász-időkben.

Ismerhet annyira, Müller, hogy nem szoktam az első viharfelhők láttán megfutamodni.

Pedig néha sokkal bölcsebb dolog, mint megvárni, amíg csőstül szakad ránk az áldás.

Kinyitottam a hallban az ablakot, elé tettem egy széket és kibámultam az áprilisi fénybe. Ebben az évben valóban korán rákőszöntött a tavasz a Spitzhorn vidékére. Bár a hegycsúcsokon fehér-lő hó még az elmúlt tél emlékét idézte, a madárfüttytől hangos mezőkön az üde friss, zöld fű már az eljövendő nyár örömeit hirdette. Langyos, virágillatú szellő vágtatott át a réteken s vidám, csintalan gyerekként zörgette a Vérfarkas penzió ablaktáblait. Sóhajtottam és arra gondoltam, hátha nem is a csintalan szél az, hanem az ébredező Gonosz karmos mancsával.

Éppen három éve múlt, hogy utoljára jártam a penzióban. S anélkül, hogy megpróbáltam volna megidézni a Vérfarkasügy főszereplőit, maguktól is sorban felbukkantak az emlékezetembea Hernandez és a felesége, Andrade kisasszony, Sabu, és természetesen Francesca Dodd... Istenem, vajon mi történhetett vele? Ott porladnak-e a csontjai a szakadék fenekén, amelybe belezuhant, vagy mégiscsak sikerült megmenekülnie?

Sóhajtottam és a kezembe vettem egy vadonatúj helyi újságot. Bár csak igen mérsékelt érdeklődést érzek a svájci kantonok belső

problémái iránt, mindaddig elmerülten tanulmányoztam őket, amíg csak egy dióbarna bőrű, fekete szemű szépség el nem terelte róluk a figyelmemet.

A csinibaba sajnos nem volt egyedül. Magas, szikár, vastag talpú túrabakancsot és kockás pulóvert viselő öregurat vezetett a karjánál fogva befelé, aki látható fáradsággal vonszolta magát a legelső karosszékig. Ott aztán hátrahanyatlott és bágyadtán a leányzó felé intett.

Hajlandó elsősegélyben részesíteni egy haldokló öregembert, Monica? Szerezzen nekem valahonnan egy pohárkával, de gyorsan, mielőtt még aszalt tengeri szivaccsá száradnék. Jutalmul kap tőlem egy cuppanós puszit.

A lány rávillantotta szénfekete szemét. Az újság mögül is jól láttam, hogy vidám szikrák villognak a tekintetében.,

Csak puszit és csak egyet, professzor úr? Úgy gondoltam, itt az ideje, hogy elpárologjak. Megköszörültem a torkom, majd nagy zörgések közepette összszehajtogattam és leraktam az újságomat a karosszékek közötti asztalkára. Aztán felálltam, és feléjük biccentve igyekeztem eltűnni a balfenéken.

Éppen megkerültem volna a recepciót, hogy kiosonjak a szabadba, amikor a professzor reszelős hangja megállított.

Hé! Szabadna egy pillanatra, fiatalember?

Bár legszívesebben szó nélkül kisomfordáltam volna az ajtón, jólneveltségem arra késztetett, hogy kínos vigyort erőltessek az arcomra.

Parancsol, uram?

Jöjjön csak egy kissé közelebb!

A hosszúra nőtt öregúr bozontos szemöldöke alól szűrős pillantást vetett rám.

Nem találkoztunk mi már valahol?

A nagy, elálló fülek a mélyen ülő, apró szemek a megnyúlt, ennek ellenére tokás arc kétségkívül ismerősnek tűntek.

Nem tudom. Nem emlékszem - motyogtam bizonytalanul, miközben pillanatra sem veszítettem szem elől a lányt.

A professzor kinyújtotta hosszú karját és megragadta a kabátom ujját.

Várjon csak... feltétlenül meg kell tudnom, hol találkoztam önnel, különben egész éjszaka álmatlanul forgolódhatok. Hallhatnám a becses nevét, barátom?

Lawrence. Leshe L. Lawrence.

A nagy fülű professzor a szívéhez kapott és belehuzant a legközelebbi fotelba.

Monica felsikkantott és olyan rémült szemekkel bámult rám, mintha éppen ezekben a pillanatokban kezdtem volna átváltozni Vérfarkassá.

Villámsebesen a professzorhoz ugrottam, hogy néhány elsősegélypofonnal visszahozzam az életbe, de mielőtt akár csak egyet is lekeverhettem volna neki, kinyitotta a szemét és rám ordított.

Dick Sheridan vagyok, ember! Nem emlékszik az alaszkai

történészkonferenciára?

Hogy az ördögbe ne emlékeztem volna! Mintha hályog hullt volna le a szememről. Hiszen két évvel ezelőtt egy egész éjszakát átbeszélgettünk az ősi Mezopotámia titkairól. Dick Sheridant ugyanis a legkitűnőbb Mezopotámia-kutatóként tartották számon tudományos körökben, akinek a nevéhez nem egy iraki romváros feltárása és tudományos leírása fűződik.

Összecsaptam a tenyerem és zavartan elvigyorodtam.

Meg tud nekem bocsátani, professzor?

Sheridan Monicára kacsintott, majd melegen megrázta a kezem.

És még azt mondják egyesek, hogy az öreg emberek a szenilisek... Milyen szél futta errefelé, Mr. Lawrence, ahol a madár sem jár?

Általában tavasszal szeretek pihenni - mondtam mosolyogva. - Olyan helyeken, ahol kicsi a forgalom.

Én is valami hasonló miatt vagyok itt, az őrangyalommal együtt. Vagy akár börtönőrt is mondhatnék. - Közelebb hajolt hozzám és a fülembe suttogta. - Miss Monica Shapiro, az asszisztensnőm, a kiadóm ügynöke. Igazi 007-es. Minden lépésemről beszámol nekik. Ezért, ha egy-egy whiskyt be akarunk kapni, legyen nagyon óvatos. Egyébként rám fér egy kis kikapcsolódás. Azok után, amiken az elmúlt években keresztülmentem...

Probléma volt talán az ásatásoknál? - kérdeztem udvariasan.

Probléma? - fujtatott Sheridan. - Hallod, Monica? Azt mondja, probléma... Nem probléma volt ott, Mr. Lawrence, hanem igazi, és óriási balhé. Akkora, hogy majd kinyiffantunk tőle.

Igazán? Ki csinálta a balhét?

Sheridan előrehajolt és most először komorodott el a tekintete.

Farkasisten - mondta sóhajtva. - Nergal, a mezopotámiai farkasisten!

Megkövült ábrázatomat Sheridan a mezopotámiai ásatások iránti érdeklődésnek tulajdoníthatta, mert anélkül, hogy biztatnom kellett volna rá, beindította a beszélőkéjét.

Tudja, Mr. Lawrence, mindig arról ábrándoztam, hogy egyszer csak kiások valahol egy Nergal-szobrot. Tudja egyáltalán ki volt Nergal?

Ha jól emlékszem, a pestis és a járványok ura.

Ügy van - dörzsölte össze a tenyerét a nagy fülű professzor. -Nagyon távoli rokona Apolló Szmintheusznak, akit ugyancsak a pestis urának tartottak a régi görögök. Lehetséges, hogy Apolló képében is Nergalt kell tisztelnünk. Szóval, életem nagy vágya volt, hogy egyszer kiáshassak valahonnan egy Nergal-szobrot. Két évvel ezelőtt aztán végre sikerült. Olyannyira, hogy majdnem rá is mentem.

Ráment? Ezt hogy érti?

Szó szerint. Amint említettem, megtaláltam a szobrot, amely egyedülálló a maga nemében: Nergalt ábrázolta farkas alakjában. Azt tartotta ugyanis a hagyomány - melyet egyetlen ékírásos himnuszra alapoznak -, hogy Nergal holdas éjszakákon farkassá változott és emberekre vadászott. Akit megharapott, megkapta a pestist. Ennek ellenére a szobor gyönyörű volt: olyan, amilyet egy régész csak álmodhat magának. Örömömet azonban némiképpen elrontotta, hogy amint megtaláltuk, embereink összecsinálták magukat - attól féltükben, hogy Nergal farkasszobra bajt hoz rájuk... Életre kel és...

Nem hiszem, hogy Mr. Lawrencet érdekelné a történetünk, professzor tír - vágott közbe a lány.

Ellenkezőleg - tiltakoztam az igazságnak megfelelően -, nagyon is érdekel.

Sok mondanivalóm már úgy sincs - sóhajtott a beszédre láthatóan kiéhezett Sheridan. - Sajnos, hamarosan megtörtént, amire a gyáva nyulak számítottak.

Hogyhogy megtörtént?

Nergal megelevenedett, vagy mi a fene.

Ezt komolyan mondja?

Igaz, Monica?

Ne terheljük Mr. Lawrencet török segédmunkásaink babonáival -

mondta a lány rosszkedvűen, amiből arra következtettem: nem tetszik neki, hogy Sheridannak eljár a szája.

Már be is fejeztem. Képzelje csak.,, néhány nappal később egy reggelen arra ébredtünk, hogy abból a tíz emberből, aki rettegve bár, de velünk maradt, az éjszaka három meghalt.

Meghalt? - hökkentem meg. - Hogyan?

Sheridan eltolva magától a tiltakozó lányt, a fülembe suttogta:

Valaki vagy valami elharapta a torkukat. Borzalmas volt... a vérfürdő. A többiek mielőtt faképnél hagytak volna bennünket,.. azt bizonygatták, hogy Nergal maga volt a tettes. Farkassá változott és... megbüntette azokat, akik megbolygatták a nyugalmát. Mint a fáraók átka... Hát nem nevetséges?

Hiába várta, hogy elnevessük magunkat, egyikünk sem nevetett. Még ő maga sem.

Monica lehajolt, felvette az egyik karosszék támlájára helyezett pulóverét, és jelentőségteljesen a professzorra pillantott. Sheridan bűntudattal fordította el a fejét, mint a gyerek, aki megszegett valamilyen megállapodást.

Es a szobor? - kérdeztem tétován. - Hova lett a szobor? Sheridan válaszolni akart, de Monica ezúttal is kíméletlenül

közbevágott.

A szobor eltűnt, Mr. Lawrence. Ezt már a török hatóságoknak is elmondtuk. Jegyzőkönyvbe vették és...

Kitiltottak az országból három évre! - robbant ki a csalódottság Sheridanból.

Kitiltották? Miért?

Mert nem lett volna szabad,.. elveszítenem.

Hogyhogy elveszítette? Hogy lehet elveszíteni egy több mázsás ...

Dehogyis több mázsás! Csak harmincöt centiméteres. Monica elkapta a professzor karját és egyszerűen felrántotta a

karosszékből.

Itt az ideje, hogy lepihenjen, professzor úr! Köszönjük, Heir Lawrence, hogy elbeszélgetett velünk.

Sheridan kényszeredetten biccentett, majd lehorgasztotta a fejét.

Talán majd az ebédnél... vacsoránál...

Aztán engedelmesen, mint vadászkutya a gazdáját, követte Monicát fel az emeletre.

Igazából még el sem gondolkodhattam a hallottak felett, amikor újabb árnyék bukkant fel a bejárati ajtó előtt. Méghozzá nem is egy, hanem kettő. Csak a megszokás kedvéért emeltem fel a fejem, aztán úgy is maradtam, merev, előrenyújtott nyakkal, ahogy észrevettem a nádszál karcsú, barna lányt az ajtókeretben. A mögötte felbukkanó, ugyancsak vékony, kreol bőrű, fiatal férfi olyannyira hasonlított rá, hogy kétség sem férhetett hozzá: testvérek. Talán csak az a hófehér kötés különböztette meg őket, amely a férfi mindkét kezét borította.

A lány elnézett mellettem és a portáspult fölé hajolt, mintha a kulcsát keresné. A férfi szeme azonban megakadt rajtam.

Grüss Gott! - üdvözölt barátságos, mediterrán mosollyal. - Új vendég?

Idegenes, dallamos volt a kiejtése, amiből éles elméjűen azonnal arra következtettem, hogy nem a német az anyanyelve.

Csak nemrég érkeztem.

Ó, mi már három hónapja itt vagyunk! Nem fogja megbánni, hogy ezt az évszakot választotta. Még csendes a környék, de már pompás az idő.

Meglehetősen szokatlan így április elején.

Frau Zöllner is éppen ezt mondja. Ön gyakran megfordul itt a Vérfarkasban?

Csak néha - mondtam, miközben a lányt figyeltem. - És akkor is jobbára télen.

A lány hirtelen megperdült és szemügyre vett. Holtbiztos voltam benne: úgy felméri az értékeimet, mint a becsüs az előtte heverő műtárgyét.

Mély lélegzetet vettem, és három lépéssel átszeltem a köztünk lévő távolságot.

Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Lesli L. Lawrence vagyok.

Juliana di Rosa. ö meg Gino.

Testvérek?

A Fekete Hollók Testvérpár.

Micsodák?

így hívtak bennünket - sóhajtotta a férfi, miközben a kötésből kilógó ujjaival megpróbált cigarettára gyújtani. Elővettem az öngyújtómat és tüzet adtam neki.

Kifújta a füstöt, aztán mélyet sóhajtott.

Úgy bizony, Signor Lawrence, a Fekete Hollók. Azok voltunk mi ketten.

A lány figyelmeztetőn megköszörülte a torkát és rávillantotta a szemét. Ugyanúgy, mint néhány perccel ezelőtt Monica Sheridan professzorra.

Azt hiszem, mennünk kell, Gino.

A férfi sóhajtva megmozgatta az ujjait.

Hát akkor... viszlát. Remélem még találkozunk.

Én is - bólintottam és a lányra néztem.

Juliana a szemembe mélyesztette a szemét, de nem sugárzott biztatást a tekintete. Vállat vontam és kisétáltam a szabadba.

Ragyogóan tiszta volt az idő, egyetlen apró felhőcske sem úszott a tengerszínű égen. A Spitzhorn mint csirkéit őrző kotlós magasodott fölénk. Fent a csúcs körül helikopter keringett, s bármennyire is

giccsesnek tűnhet, de igazi, hamisítatlan, alpesi kolompszót hozott felém a feltámadó könnyű, áprilisi szellő.

Felkapaszkodtam ahhoz a kőhöz, amely mögött annak idején a Vérfarkas rejtőzködött, s nekitámasztva a hátam a jégkorszakból visszamaradt sziklának, megpróbáltam leltárba venni, mi minden változott a környéken az elmúlt három év során. A fenyveserdő most is kevély ridegséget árasztott: a gőgös, minden barátkozási kísérletet visszautasító vörösfenyők elégedetlenül hajladoztak, mintha felháborította volna őket Szélisten bizalmas játéka. Mögü-lük, a domb tetejéről, idesejlett a buddhista kolostor jellegzetes tetőszerkezete.

Elővettem a távcsövemet és alaposan szemügyre vettem az épületet. Már első pillantásra is látszott, hogy alapos munkát végeztek az építőmesterek: sem a fát nem sajnálták tőle sem a festéket. A tibeti és mandzsu feliratok aranya vakítóan ragyogott a napfényben, a legszebb nepáli és bhutáni kolostorok képeit vetítve elém.

Élőlényt azonban nem sikerült felfedeznem a környéken. Bár a kolostor kapuja tárva-nyitva állt, senki sem próbált felkapaszkodni a dombra, hogy megszemlélje a szentélyek szobrait, vagy elbeszélgessen a szerzetesekkel. Sóhajtottam, és a falu felé fordítottam a távcsövet.

A Spitzhorn tövében meghúzódó falucska megszokott délutáni életét élte. Tehenek vonultak mélán baktatva a házak előtt, s a legerősebb nagyítással még egy óriásira nőtt kakast is sikerült felfedeznem az egyik udvar mélyén. Harcias kukorékolása azonban már nem ért el a fülemig.

Elvettem a szemem elől a látcsövet és átadtam magam a lemenő nap álmosító sugarainak.

Farkas a temetőben

i.

Amikor másnap kora reggel, hosszú pihentető alvás után lesétáltam az étterembe, még csak a szakállas, szürke szemű Mr. Segaí kotorászott a sarokasztalra gtílázott sajtok között. Ahogy megpillantott, barátságosan felém intett. Visszaintettem és magam is rohamra indultam Frau Zöllner lágy és kemény sajtkölteményei ellen. Felpúpoztam egy himalájányit a tányéromra, aztán Segal asztalához csüccsentem.

Először jár a penzióban?

A szürke szemű férfi bólintott.

Először. Sőt Svájcban is először járok.

Amerikai?

Honnan tudja?

A kiejtéséről.

Az ördögbe is, pedig meg voltam győződve róla, hogy a legszebb oxfordi angolt beszélem.

Sokan meg vannak győződve erről odaát.

Mr. Segal félrehajtotta a fejét és elgondolkozva nézett rám.

Ön kicsoda? Valami zsaruféle?

Nem vagyok zsaru. Csak bizonyos esetekben ki szokták kérni a véleményemet.

Az amerikai elmosolyodott.

Látom, ég a vágytól, hogy megtudjon tőlem ezt-azt. Nos, mire kíváncsi?

Először is önre.

Rám? Nocsak. Azonkívül, hogy kihúzott a kerekek alól, mivel vontam magamra a figyelmét?

Nem az enyémet vonta magára, hanem a Vérfarkasét. Segal megcsóválta a fejét.

Maga hisz ebben a marhaságban? Amerikában már a tízéves gyerekek is tudják, hogy a Farkasember nem létezik. Csak legenda, mint a Batman, vagy a Superman.

Hm. Mikor jött át Európába?

Három hónappal ezelőtt. Kicsit kiborultam úgy éreztem,

levegőváltozásra van szükségem. Kiterítettem magam elé a nagy Európa-térképet, behunytam a szemem, ráböktem, és éppen Svájcon állt meg a mutatóujjam hegye. Most itt vagyok. Tegnapelőtt beutaztam Zürichbe, hogy elintézzek a bankomban valamit.

A munkájától borult ki?

Már túl vagyok rajta.

Vannak ellenségei?

Arra akar kilyukadni, hogy esetleg valakinek elszámolnivalója lett volna velem az alagútban? Azt hiszem, téved. Bár nem hiszem, hogy mindenki rajong értem odaát, biztos vagyok benne, senki sem venné a fáradságot, hogy utánam jöjjön és éppen Európa közepén próbáljon meg elkapni. Ráadásul nem is ember volt a merénylő, hanem állat.

Folytattam volna a kérdezősködést, de hirtelen kinyílt a konyhába vezető ajtó, s a karikás szemű Frau Zöllner bukkant fel az orrunk előtt, két hatalmas bögre alpesi tejjel a kezében.

Úgy gondoltam - nyögte könnyes mosollyal -, talán idegnyugtatónak...

Segal elvigyorodott és elvette az egyik bögrét.

A Vérfarkasra - mondta felvillanó szemmel. - így stflszerű. Vérfarkasra tejjel koccintani. Ön nem tart velünk, Frau Zöllner?

Hilda asszony kezembe nyomta a másik bögrét és sietősen keresztet vetett.

Szabadíts meg a Gonosztól!

Mintha valami koppant volna a talpunk alatt. Frau Zöllner abbahagyta a keresztvetést, és rémült szemekkel hátrálni kezdett a konyha felé.

Hallják? - suttogta. - Hallják?

Segal letette a bögrét és a levegőbe meredt.

A kopogást? Hiszen gyakran hallani. Főleg éjszakánként. Azt hittem, a pincében szerelnek valamit.

Frau Zöllner az ajtófélfához értette a homlokát és sírva fakadt.

Az ördög... patáinak a kopogása - nyöszörögte. - Herr Law-rence, én Zürichbe szeretnék menni. Nem akarok itt maradni. Elegem volt farkasból, ördögből, Sátánból, mindenből. Itt akarom hagyni az egészet...

Nyílott az ajtó, jött Müller, gyengéden átkarolta a vállát és elvezette.

Nem tudom, miért, de ezen a reggelen keserű ízét éreztem az alpesi tejnek.

Éppen visszatértem volna a sajtokhoz, hogy a hosszúkás, enyhén illatos Frau ZöUner-féle specialitásból még néhányat a tányéromra tegyek, amikor ismeretlen, furcsa, madárijesztőszerű szerzet lopakodott be az étterembe.

A keskeny, ravasz szemek, a hajlott hát nagyon is ismerősnek tűnt, a vörös, loknis hajtömeggel azonban nemigen tudtam mit kezdeni.

Maga az, Bloom? - kérdeztem végül is meghökkenve. -Mi az isten csodája az a fején?

Bloom elégedetten simogatta meg a loknis hajcsodát.

Tetszik?

Mi az ördög ez?

Sosem hallott még a vörös haj elrettentő hatásáról?

Elrettentő micsoda?

Éppen ideje, hogy démonkövető-alapkiképzésben részesítsem.

Letette az asztal szélére a tányérját, néhány gólyalépéssel az ajtónál termett, kidugta a kezét a nyíláson, s mire felocsúdtam, az a horgászbothoz hasonló, teleszkópszerű szerkezet csillogott benne, amelyet tegnap már volt alkalmam megbámulni a vonaton.

Saját találmányom. Vérfarkas-követő műszer. Segal elismerően elvigyorodott.

Gratulálok. És... hogy működik? Bloom összerántotta a szemöldökét.

Egyszerű, mint a pofon. Azt remélem, tudják, hogy egész életünkben mágneses erőterek között bolyongunk. S bár sokan kételkednek benne, de... nem mozog mindenki egyformán ebben a mágneses hálóban. Az élő ember is másként viselkedik benne, és a... nem élő lény is.

Úgy érti...?

Bloom villámsebesen Segal szájára nyomta a mutatóujját.

Ki ne mondja! Gyűlöli, ha nevén szólítják... Száz méterről megérzem, hajon. De ezerről is megérezhetem, ha állítok a hatótávolságon.

Eredmény?

Bloom összeszorította a száját.

Kimozdult. -Mi?

Hogyhogy mi? Ez a mutató természetesen. Látja a skálát? Három hónapja a nyomában vagyok. Azóta gyakran kimozdul.

Mr. Segal óvatosan kezébe vette a szerkentyűt, még meg is szaglászta. Megnézte elől-hátul, majd elismerő mosollyal visszaadta Bloomnak.

Mutatós.

És tökéletesen működik.

Eszerint ezer méteres körben bujkál, akit keres. Hm. Az irányt is meg tudja határozni?

Bloom szája lebiggyedt a sértődöttségtől. f - Bahhh! Hát persze, hogy meg tudom!

l - Ha nem titok, milyen irányból érzékelte az... izé... nem emberjelenlétét?

Bloom felmordult, aztán óvatos mozdulatokkal összenyomta a teleszkópot. Végül levette a mérőórát a nyeléről és a zsebébe dugta.

Mindenáron választ vár tőlem?

Hát... jó lenne, ha tudnánk, honnan fenyeget veszély bennünket.

Bloom kinyújtotta a karját és váratlanul, mintha ragadozőma-dárrá változott volna, rikácsolni kezdett. Hosszú orra csőrré kes-kenyedett, horgas ujjai, melyek a teleszkópos nyél köré fonódtak, madárkarmokká.

A kolostor felől! Onnan! Jézusom!

Hóna alá kapta a teleszkópját és néhány ugrással eltűnt az ajtó mögött. Félig megrakott sajtostányérja árván bámult utána.

A nap éppen lebukni készült a Spitzhorn mögött, amikor elindultam a falu felé. Néhányszáz lépés után már csak apró lámpács-káknak látszottak a penzió fényei. Félúton letértem a betonútról és beváltottam a fenyőfák közé. A vörösfenyők sejtelmesen susogtak a fejem felett, mintha jelenlétem ellen tiltakoznának. A lágyan fúvó szél enyhe erőszakosságának engedve egymásba fonódtak az apró ágak s olyasféle csikorgó hangokat adtak ki magukból, mintha szenvedő lelkek kérnének irgalmat Sindzsétől, a halottak urától.

Bár annak idején jól kiismertem magam a fenyvesben, ezúttal két alkalommal is eltévedtem. Szerencsére mindkétszer sikerült rövid bolyongás után visszatalálnom a helyes útra. Második úttévesztésem után sárga szemű, nagy fejű bagoly csatlakozott hozzám és addig kísért figyelmeztető, éles kuvikolassal, amíg csak el nem értem a falu első házait. Megálltam az út közepén, majd rövid tűnődés után elindultam a gyanított irányba. Ötpercnyi séta után elégedetten nyugtáztam, hogy legalább a gyógyszertárhoz vezető utat nem hibáztam el.

Odaballagtam a cstícsos tetejű, piros zsindelyes épület kapujához s megrángattam a kapufélfa mellett fityegő csengőláncot. Vártam egy kicsit és éppen meg akartam ismételni a műveletet, amikor valaki hátulról a vállamra vert.

Talán az alagútban történtek hatására, olyan villámsebesen fordultam hátra, hogy a mögöttem álló langaléta fickó megtántoro-dott, s ijedt horkantás kíséretében beleejtette a kerékpárját az árokba.

Hé! - kiáltotta felháborodott hangon, miközben megmarkolta az oldalára dőlt bicikli kormányát. - A végén még tönkreteszi Mikulást.

így hívják?

A Mikulás hozta. Engem keres?

Van néhány perce számomra?

Amennyit csak akar.

Kunz bekalauzolt a házba s egy agancsokkal díszített nappali szoba félében ültetett le.

Nem én vadászok - felelte M nem mondott kérdésemre. -A gazdák tudják, hogy kedvelem a csecsebecsét, ezért aztán megesik, hogy hébe-hóba megajándékoznak ezzel-azzal. Megkínálhatom valamivel?

Éppen tiltakozni akartam, amikor egy konyhakredencszerű szekrény felső fiókjából dagadt whiskysüveget varázsolt elő. -100 Pipers. A kedvence. Nos?

Ne vígy minket kísértésbe - fohászkodtam. - De igazán csak egy gyűszűnyit.

Kunz öntött, aztán elégedetten átnézett a poharán.

Hallgatom, Mr. Lawrence.

Tulajdonképpen csak telefonálni szeretnék. Olyan helyről, ahol biztos lehetek benne, nem hallgatja le senki.

Akkor éppen a legjobb ösvényen jár. A másik szobában a telefon. Ha akarja, addig elmehetek sétálni.

Felesleges - mondtam. - Úgysem fog érteni belőle egyetlen szót sem.

Mi a fene? - húzta fel a szemöldökét. - Kivel akar társalogni? Párizzsal, New Yorkkal?

Belekortyoltam a whiskymbe és vidáman rámosolyogtam.

Egy kis vidéki városkával. Katmanduval.

Kalkuttával azonnal létrejött az összeköttetés, ott azonban mintha minden összeesküdött volna ellenem. Előbb egy megfontolt férfihang hindiül közölte velem a délutáni baseball eredményeket, majd amikor ugyancsak hindiül bemondtam neki a hívott katmandui számot, megismételte.

Már-már feladtam a kilátástalannak tűnő küzdelmet, főleg, miután ki tudja a világ mely tájáról egy kutya is beleugatott a vonalamba, de ekkor hirtelen és kristálytisztán bejött a kért katmandui szám. Mintha a szomszéd szobából hallottam volna Jondon barátságos hangját.

Blobzang vagyok - mondtam nem is titkolt örömmel. - Csak reméltem, hogy Nepálban talállak.

Éppen most készülök vissza Bhutánba - recsegte az ugyancsak örömet sugárzó hang. - Valami baj van, Blobzang testvérem?

Segítségre lenne szükségem.

A vonal ismét kattogni kezdett s a kutya, mintha elszégyellte volna magát, amiért legalább egy percig hallgatott, ismét veszett csaholásba fogott.

Mivel Jondon hangját nem hallottam többé, csak abban reménykedhettem, hátha ő hallja az enyémet. Ezért aztán lassú, tagolt mondatokban felsoroltam, mi mindent szeretnék tőle. Végül arra kértem, ha letette a kagylót, próbáljon meg azonnal összeköttetésben lépni a kolostor főlámájával.

Halióztam még egy darabig s amikor ismét elkezdték beolvasni a kalkuttai baseballeredményeket, le akartam tenni a kagylót. Isteni csoda, hogy éppen az utolsó másodpercben ismét kitisztult a vonal.

... beszélek vele - mondta Jondon. - Bár sokat ne remélj... Nagyon keveset tehetek... mióta a Fehér Láma... A Damaru Társaság ... a négy tetovált...

Aztán ismét a kutyaugatás, majd a baseballeredmények. Gondterhelt sóhajjal tettem le a kagylót. Mire visszaértem a másik szobába, Kunz már ismét öntött egy gyűszűnyit a poharainkba.

Hát, tényleg felesleges lett volna sétálnom - dünnyögte. - Haditítok, hogy milyen nyelven beszélt?

Egy tibeti nyelvjáráson.

A patikus elismerően bólintott.

Ha én lennék a Vérfarkas, önként feladnám magam, ha tudomásomra

jutna, hogy olyan valaki akarja elkapni a farkam végét, aki tibeti nyelvjárásokon beszél. Elkísérhetem egy darabon?

Csak a fenyőerdő túlsó szélénél köszönt el tőlem. Megfordította a kerékpárját és lekerekezett a domboldalon.

Leffegően bő köpenyét gömbölyűre duzzasztotta a langyos esti szellő.

A lámaista kolostor kapuja tárva-nyitva állt: talán ez volt az egyedüli, ami megkülönböztette ázsiai rokonaitól. Úgy tűnt, a hazától ennyire távol nem veszik túl komolyan a fegyelmet a szerzetesek. Bekukkantottam a portásfülkébe is, de odabent nem láttam senkit.

Az egyre erőteljesebben ragyogó hoídfényben besétáltam az első udvarba. Egyetlen pillanat erejéig elfogta a szívem az az áhítat, amely még a legprofánabbul gondolkodót is rabul ejti, ha a lágy, esti fuvallatban megszólalnak a kolostorok pagodatetejére szerelt csengettyűk. Messze távolból, talán egy erdőrejtette falucska felől mintha tehénbőgést hozott volna a szél.

Megkerültem a falak mentén parkoló Mercedeseket, aztán, mivel az első udvarban nem láttam senkit, átbújtam a másodikba. Itt végre sikerült felfedeznem egy sárga palástba öltözött, kopasz férfiút, aki éppen a füvön guggolt és hangos nyögdécselés közepette megpróbált összerakni egy darabjaira hullott tibeti könyvet.

Lehajoltam és felemeltem egy lapját A szerzetes felpillantott, aztán elutasítóan rám mordult.

Már nem fogadunk turistákat.

Megforgattam a sárgás papírlapot az ujjaim között. Feltehetően egy kanonikus szöveg verses részletét tartottam a kezemben.

A főlámával szeretnék beszélni - mondtam tibetiül, bár egyáltalán nem voltam biztos benne, megérti-e a ladakhi nyelvjárást

Emberem azonban megértette.

Ó! - kerekedett ki a szeme. - Te beszéled a nyelvünket?

Csak kétségbeesett kísérleteket teszek rá.

Hol tanultad? Indiában?

Ott is. És Nepálban.

Jő a hangsúlyod. Mit mondtál, kit keresel?

A főlámát.

A ravasz képű láma megvakarta kopasz fejét

Attól tartok, lehetetlen. A hampó ilyenkor már nem fogad.

Megtennéd, hogy bejelentesz neki?

A kopasz leplezetlen kíváncsisággal nézett a szemembe.

Megtudhatnám ki vagy?

Az angol nevemet mondjam, vagy a tibetit?

Elég a tibeti is.

Blobzang-rinpócse.

Felnézett a holdra és megvakargatta a fejét.

Blobzang? Mintha valahol hallottam volna rólad. Nem ismered véletlenül Jondont Bhutánból?

A barátom.

A szerzetes összerakta a lapokat, aztán tűnődve a szemembe nézett

így már egészen már, A Mama szeretettel vár.

Honnan tudod? - kérdeztem meghökkenve. - Hiszen nem is beszéltél vele.

A kopasz szerzetes rám mosolygott.

Én vagyok a főláma.

\

Néhány pillanatig sóbálványt játszhattam, mert csak arra riadtam fel,

hogy a vállamra ver.

Nem szükséges buddha-szobrot alakítanod. Ülj mellém ide a padra. Látom, meglepődtél. Öregembert vártál?

Nálad mindenesetre öregebbet - mondtam óvatosan.

Ha egy évvel korábban jössz, teljesült volna a kívánságod. Az elődömet éppen egy éve temettük el. Én Gyamco vagyok.

Meghajoltam, de nem nyújtottam kezet, mivel ő sem nyújtotta az övét.

Örvendek. Ne haragudj, hogy nem ismertelek fel. Nem tudhattam ...

Ne mentegetőzz! Eléd jöttem, mert kíváncsi voltam rád. Negyed órával ezelőtt tettem le a telefonkagylót

Eszerint sikerült Jondonnak telefonálnia.

Hát hogy sikerült, az talán túlzás - mondta mosolyogva. -Mindenesetre azóta tökéletesen tisztában vagyok a kalkuttai base-baüeredményekkel. Akarod, hogy bemenjünk az épületbe?

Nekem itt is megfelelő. A Spitzhorn a Himaláját juttatja az eszembe.

Gyamco alig hallhatóan felsóhajtott.

Igen... A Himalája. Akkor maradjunk inkább idekint. Szóval, mivel lehetek a szolgálatodra?

Nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy a kopasz, jóképű szerzetes, aki némiképpen Jondon barátomra emlékeztetett, játszik velem. Mintha minden szavából maró gúny áradt volna felém. Annak ellenére, hogy a felszínen maga volt a megtestesült udvariasság és előzékenység.

Engedelmet kértem tőle, hogy elővegyem a pipám. Fogaim közé szorítottam, aztán néhány mondatban vázoltam előtte a három évvel ezelőtt történteket. Hogy miképpen bukkant fel a „Vérfarkas a Spitzhorn tövében, s hogy majdnem háborúság robbant ki a falu lakosai között. Naturális részletességgel tártam elé azt a jelenetet is, amikor a feldühödött, vérre szomjazó tömeg meglincselte Gautschit.

Amikor befejeztem, rövid csend ereszkedett ránk. Gyamco behunyta a

szemét, s ha nem ismertem volna a keleti embereket, akár azt is hihettem volna, hogy elszundikált.

Most éppen miért vagy itt? - kérdezte aztán olyan hirtelen, hogy bár számítottam valamiféle reakcióra, idegesen megrándult tőle az arcom.

A Vérfarkas ismét felbukkant a faluban.

Ha azt hittem, megrázza a közlésem, be kellett ismernem, tévedtem. Olyan nyugodtan szemlélte ölében fekvő összekulcsolt kezét, mintha csak az indiai logika néhány nehezen érthető tételén töprengett volna.

Mi közöm nekem... nekünk mindehhez?

Talán semmi, talán nagyon is sok - vontam meg a vállam.

Ezt hogy érted?

Megmagyarázom. Hallottál a farkasról, amely sorra öli a kutyákat a faluban?

A farkasnak az a dolga, hogy öljön, a galambnak, hogy turbé-koljon.

Ez igaz. Az azonban aligha lehet a Vérfarkas dolga, hogy tibeti olvasót hordozzon a nyakában.

Felém fordította a fejét. Döbbenten fedeztem fel, hogy immár

közel sem az a játékosan gúnyos jóindulat csillog a szemében, hanem valami feneketlen feketeség.

Ezt honnan veszed?

Kihúztam a zsebemből a Müllertől kapott olvasót és a kezébe nyomtam.

Innen.

Megfogta, a szeme elé emelte, aztán riadtan hátrahőkölt és lehajította maga elé a fűre.

Vidd innen! Vidd és soha ne hozd vissza!

Bevallom, erre nem számítottam. Míg az olvasót keresgéltem,

megpróbáltam rájönni, mitől riadhatott meg annyira.

Gyamco közben hajlongani kezdett - előre-hátra -, majd behunyta a szemét. Biztos voltam benne, valamelyik szent jelre koncentrál: talán éppen a villám jelére, a dordzsera. Aztán hirtelen szinte úgy robbant ki a száján a szó:

Az övé! Az övé volt!

Kié?

A hold, mintha csak megsejtette volna, hogy komoly dolgokról folyik idelent az eszmecsere, kinézte magának a pagodatető egyik kiszögellését és szemérmetlenül rácsüccsent.

A kopasz fiatalember összehúzta magán sárga köpenyét, mintha a himalájai tél jeges hidege érintette volna meg.

Jondon nem említett előtted egy nevet?

Mintha valami... Fehér Lámáról próbált volna beszélni. Gyamco szemmel láthatóati összerázkódott. Nem tudtam a hűvös, éjszakai szellőtől-e, vagy Valami mástól.

A Fehér Láma... a Fehér Láma - suttogta bólogatva. - Az átkozott! Az övé volt... az olvasó!

Mély lélegzetet vettem a friss, fűszagú estéből, aztán a karjára tettem a kezem.

Elmondanád a történetét? Gyamco felsóhajtott.

Őszintén szólva nem szívesen.

Miért nem?

Mert... azt hiszem, nem vetne ránk jó fényt.

Akkor kénytelen vagyok én elmondani neked valamit - vettem le a kezem a karjáról. - Tudod mit suttognak odalent a faluban?

Mi nemigen járunk közéjük.

Az emberek arról beszélnek, hogy közületek valaki a Vérfarkas.

Gyamco ingerülten kapta fel a fejét.

Ostobaság!

Mondod te. De a falusi emberek éppen olyan babonásak, mint ti odaát, a Világ Tetején. Ők is hisznek a természetfeletti lényekben, akárcsak a tibetiek. Az ő lényeik is ugyanabból a talajból táplálkoznak, mint a tiéitek, csak a formájuk más. Kevesebb a karjuk és a lábuk.

Mire célzói, Blobzang-rinpócse?

Arra, hogy ezek az emberek azt gondolják: ti vagytok a felelősök a megölt kutyákért, a megsebzett férfiakért és egy halálra rémi-tett gyerekért. Hamarosan a rendőrség is itt lesz, hogy kikérdezzen benneteket. S a svájci törvények köztudottan szigorúak.

Mi tiszták vagyunk. A törvény nem mondhat ítéletet felettünk holmi látomások alapján.

A törvény nem, de a falusiak igen. Odalent a faluban minden férfinak puska lóg a vállán, és egyre gyakrabban nézegetnek erre, a kolostorotok felé. A kocsmában arról pusmognak, hogy ti vagytok a bűnösök, s hogy addig nem volt semmi baj, amíg ti ide nem költöztetek.

Hiszen csak az imént mesélted, hogy három évvel ezelőtt már gyilkoltak a Vérfarkas miatt!

Arról már megfeledkeztek. Azok az idők a múlt ködébe tűntek, ti viszont itt vagytok a domb tetején. Nem lennék meglepve, ha egy éjszaka puskás emberek érkeznének és eldördülnének a fegyverek.

Ez lehetetlen.

Magam részéről be is fejeztem a fenyegetődzést. Elismerem, nem volt egészen fair a játék, de mindenképpen ki akartam ugratni a nyulat a bokorból.

Gyamco önkéntelenül is a hegycsúcs felé kapta a szemét. Biztos voltam benne, nem is a Spitzhornt látja maga előtt, hanem a Kancsendzönga, vagy a Ceringma istenekhez méltó, fehérkoronás süvegét.

Rendben van, Blobzang-rinpócse - mondta mélyet sóhajtva. -Elmondok mindent, amire kíváncsi vagy.

És Gyamco főapát beszélni kezdett.

Ez a történet egyidős velem: arra az időre nyúlnak vissza gyökerei, amikor még odahaza éltem, Lhászában. Anyámmal együtt a Potala palotában laktam, s elbeszélése szerint Őszentsége, a Dalai

Láma, többször is arra méltatott, hogy megsimogatta a fejem és Ms-öccsének nevezett.

Óvatosan oldalra fordította az arcát, mintha attól tartott volna, az emlékezés szele lefújja róla a Dalai Láma simogatását.

Sokra nem emlékszem, hiszen alig voltam túl a csecsemőkoron, azt azonban már pontosan tudtam, hogy egy Dzsebcundampa nevű szentnek az inkarnációja vagyok. Apró gyermekként éltem meg a nagy menekülést, amikor el kellett hagynunk a hazánkat, hogy idegenbe fussunk a kínai hódítók elől. Egy batyuban ültem előbb anyám... majd egy ismeretlen szerzetes hátán. Mint később megtudtam... anyám életét veszítette, amint átkeltünk az Indiába vezető hágókon. Megfagyott. Lefagyott mindkét lába és nem volt senki, aki magával tudta volna vinni. Másokkal a kínai katonák golyói végeztek, én azonban szerencsésen megérkeztem India földjére.

Arról, hogyan nőttem fel és hogyan tettem le a vizsgáimat, nem akarok beszélni. Ha az vagy, akinek mondod magad, pontosan tisztában kell lenned a rítusokkal. Szerzetes lettem, majd a Dalai Láma közvetlen környezetébe kerültem... Őszentsége bizonyos kényes feladatok ellátásával bízott meg.

Nem fordította felém az arcát, mereven a csizmájára nézett, de még így is azonnal megéreztem, hogy leheletkönnyű változás állt be szavai ritmusában. Mintha olyan ponthoz érkezett volna, ahol már nagyon tudatosan meg kell válogatnia, mit közöl velem,

Feladatom összefüggött az emigráció belső kérdéseivel. S bár... talán hiba, hogy egy idegen előtt feltárom bizalmas ügyeinket, de végül is az újságok már éppen eleget szellőztették ahhoz a dolgot, hogy ne számítson hadititoknak,

Miről beszélsz?

Arról, hogy miután őszentsége a Dalai Láma az indiai kormány kedvessége révén Dharmaszálában alakította ki emigrációs központját... az emigráció mint az emigrációk általában, töredezni kezdett. Olyan csoportosulások jöttek létre, amelyek nem helyeselték Őszentsége politikáját. A türelem politikáját... amely bizo= nyos értelemben hasonlatos volt a néhai Gandhiéhoz.

Bár kissé ködös volt a megfogalmazása, pontosan értettem, miről van szó. Mintegy tízévnyi indiai tartózkodás után a tibeti emigráció valóban töredezni kezdett. A fiatal, radikális lámákból álló szerzetesi csoportok szembefordultak Őszentsége kivárásra berendezkedő politikájával és Tibet fegyveres felszabadítását tűzték zászlajukra. Más kérdés persze, hogy ennek az égvilágon nem volt

semmi realitása. Ki emelt volna kezet a hatalmas ázsiai sárkányra, amelynek ráadásul atomfogai vannak, a szerencsétlen tibetiek érdekében?

Ismerem emigrációtok problémáit - mondtam kedvetlenül. -Azt hiszem, Őszentsége képviselte a helyes álláspontot. Meg kell várni, míg a sárkány a saját farkába harap.

Gyamco szomorúan felsóhajtott.

Ők azonban nem így gondolták! Megfertőzte őket a Fehér Láma!

Immár harmadszor hallottam ezt a furcsa kifejezést. Fehér Láma! Mi az ördögöt jelentsen ez?

Ki az a Fehér Láma? Gyamco komoran a holdra nézett.

Hogy honnan érkezett, senki nem tudja. De békével jött, fehér ruhában, saruban és tarisznyával. Hosszú, szőke szakálla volt és... mindent tudott, amit mi.

Kissé kényszeredetten ejtette ki a száján a szavakat, mint az az ember, aki tudja, ki kell mondania az igazságot, bármennyire is nem akaródzik neki.

Éreztem, hogy furcsa, borzongató izgalom kerít hatalmába. Mintha sötét, ismeretlen csodákat rejtő pince bejárata előtt tétováztam volna,

Mit értesz azalatt, hogy mindent tudott?

Többet tudott, mint én.

Úgy érted, ismerte a nyelvet?

Ismerte. Tudott szanszkritul és hindiül is. Ha nem lett volna fehér, meg lettem volna győződve róla, hogy valamelyik isten földi megtestesülése. Talán Maitréjáé, az eljövendő buddháé.

Nem mondta, honnan jön?

Nem kérdeztük tőle. A múltnak nincs jelentősége. Csak a következő újjászületésben, őszentsége... nos, Őszentsége magához fogadta... a Fehér Láma pedig elárulta őszentségét!

Elárulta?

Gyamco keserűen elmosolyodott.

No, nem hirtelen. Ehhez túlságosan is óvatos volt. Öt évig élt közöttünk, éppen abban az időben, amikor megalakult a Damaru Társaság.

Tudtam, hogy a damaru furcsa formájú kézidob, amelyet nem dobverőkkel, hanem a dob keretének oldalára erősített apró fagömbökkel szólaltatnak meg.

Mi az a Damaru Társaság?

Tagjai azt hirdették, hogy ahogy a damaru hangjára hanyatt-homlok menekülnek a démonok a pásztorok házaitól, ugyanúgy rettennek meg a kínai megszállók is az ő fegyvereik dörgésétől.

Hm.

így hümmögtünk mi is. Azt hittük, csak a fiatal szerzetesek szokásos lázadozásáról van szó. Aztán kénytelenek voltunk rájönni, hogy rendkívül veszélyes, amit művelnek. Terveik között szerepelt például a Kínai Kommunista Párt Központi Bizottságának a meggyilkolása is. Ezt aztán addig folytatták volna, amíg csak Kúia magától le nem mond Tibetről.

De hisz ez őrültség!

Mondod te. Csakhogy ők komolyan gondolták.

Nevetséges. Hogy juthattak volna jövendő áldozataik közelébe?

Sehogy. Távolból ölték volna meg őket.

Távolból?! Hogyan?

Gyamco ismét a hegycsúcsra bámult, aztán megvonta a vállát.

Nagyon egyszerűen. Varázslattal.

Nem is tudtam hirtelenjében, sírjak-e vagy nevessek. Itt ültünk Európa közepén, a XX. század utolsó évtizedében, s egy művelt, nagytudású főláma arról beszélt nekem, hogy valakik egyszerű varázslat segítségével akarták elpusztítani a KKP Központi Bizottságát.

Gyamco rám pillantott és ingerülten felvonta a szemöldökét.

Ne mulass! A dolog nem nevetni való. Igenis lehetséges, amit elhatároztak. Magam is nem egyszer tanúja voltam már hasonlónak.

Te is értesz hozzá? - kérdeztem meghökkenve.

Nekem nem szabad ilyet művelnem. És egyetlen testvérünknek sem. Csak a piros süvegeseknek.

Természetesen tisztában voltam vele, hogy a lámaista egyházon belül valaha két irányzat működött: a puritán sárgasüveges, és a varázslatot és fekete mágiát kedvelő vörössüveges. Ez utóbbi azonban gyakorlatilag már megszűnt létezni. A hajdani vörössüveges szerzetesek sárgasüvegessé álcázva magukat, riválisaik kolostorainak mélyén húzták meg magukat jobb időkben reménykedve.

Azt akarod mondani, hogy a rejtőzködő és üldözött vörössüvegesek szervezték meg a fiatal, a Dalai Láma politikájával elégedetlen szerzeteseket?

Gyamco bólintott.

Pontosan. És hozzájuk csatlakozott a Fehér Láma is. Később aztán már uszította őket Őszentsége ellen.

Nem tudod a nevét?

Amikor hozzánk érkezett, már tibeti neve volt.

Micsoda?

Tangyur Rgyalpo.

Ettől azonban szemernyit sem lettem okosabb.

Meddig élt köztetek?

Öt évig.

Aztán?

Egy reggelen elpárolgott mint virág helyhéből a harmat, ha megérintik a kelő nap sugarai. Sajnos... bizonyos pénzösszegek is vele párologtak. Hát ezért rendültem meg, amikor megmutattad az olvasóját. Azt reméltem, hogy ebben az újjászületésben nem látom már viszont. Nem tudom, hogy került ide, és azt sem, mit akar. És a Vérfarkasról sem tudok semmit.

Lehetségesnek tartod, rinpőcse, hogy vörössüveges varázsló szerzetesek rejtőzzenek a kolostorodban, akik, hm.., képesek magukat farkassá vagy egyéb vadállattá változtatni?

Váratlanul ingerülten pattant a hangja.

Nem. Nem tartom lehetségesnek.

Bármennyire illetlen dolog is egy főláma szavaiban kételkedni, én mégsem tehettem mást.

A „Teli Vilmos sörözőben vágni lehetett a füstöt. Ahogy kinyitottam az ajtót, olyan áthatolhatatlan füsthullámok fogtak körül, mintha repülőn ültem volna, s a gép vigyázatlanul egy kitörni készülő tájfun közepébe fúrta volna magát.

Néhány pillanatig furcsa csend támadt, majd viharrá erősödött a zsibongás. Innen is, onnan is karok nyúltak felém, invitáltak, üljek az asztalukhoz. Barátságos mosollyal próbáltam meg átállítani az agyam a tibeti nyelvjárásokról a svájci németre.

Valaki belém öntött egy pohár jóféle sört, s amikor végre magamhoz tértem, széles asztalnál találtam magam Herr Siegműller, a helyi seriff,

és néhány gazda társaságában.

Miután alaposan megszorongatták a kezem és megveregették a vállam, megvárták, amíg benyakalom az elém rakott újabb krigli sört. Csak amikor ezt is leeresztettem a torkomon, voltak hajlandók komolyabb beszédbe elegyedni velem.

Siegműller lekoppantotta a korsóját az asztalra, majd megsimogatta tömött, fekete bajuszát.

Amikor meghallottam, hogy megérkezett, Herr Lawrence, Isten a megmondhatója, mintha kályhát gyújtottak volna a lelkemben. Valami azt súgta, ön ismét megtalálja az átkozottat. Mint ahogy megtalálta Willy Maurert is.

Úristen, de régen volt! - sóhajtotta a vékony, inas Irmscher. -Úgy érzem, száz év is eltelt már azóta.

Ráadásul a Dög újra itt van - dünnyögte egy fiatal, szeplős gazda.

Willy Maurer lelke az. Az ő nyughatatlan lelke.

Vagy Gautschié.

Vagy azé a lányé, aki Maurer szeretője volt. Hogy is hívták, no?

Francescának - morogta egy puskás ember. - Alighanem Francesca Doddnak.

Lehet, hogy Nudli lelke? - vigyorgott a szeplős gazda az asztal végén, de nem nevetett vele senki.

Ahogy elkezdődött a beszélgetés, csend ülte meg a távolabbi asztalokat. A legények némán a sörükbe meredtek, a csapos a pultnak támaszkodott és engem figyelt.

Hallottam, megöltek valakit, valami szellőzésszerelőt az ala-gútban.

Siegműller bólintott.

Éppen három héttel ezelőtt.

Idevalósi volt?

Siegműller nemet intett, miközben betuszkolta kedélyes, kíváncsian előrefurakodó pocakját az asztal lapja alá.

Idegen. Máshonnan jött.

Honnan?

Állítólag Bernből. A vasútigazgatóság küldte külmunkára.

Hm. És hogy történt a dolog?

Az az igazság, hogy én sem tudok sokat. A zürichi urak nem tartanak méltónak rá, hogy mint egyszerű, falusi közrendőrrel megosszák velem a titkaikat.

Némi sértődöttség lapult ugyan a hangjában, de még három évvel ezelőttről tudtam, nem kell olyan komolyan venni Siegmüller neheztelését. Azt is tudtam ugyanakkor, hogy kitűnő rendőr, éles ésszel és minden egyébbel megáldva, amire egy rendőrnek csak szüksége lehet.

Ki fedezte fel a hm... balesetet?

Mondhat nyugodtan gyilkosságot is, Herr Lawrence. Azt a pasast, akinek a nevét azóta sem közölték velem, megölték. Elharapták a torkát. Ott voltam röviddel azután, hogy megtalálták. Még akkor is csak úgy tocsogott a vér a környéken. Az alagutban kapta el a fickót, közvetlenül a szerelőszoba előtt.

Megvizsgálta a holttestet? Siegmüller megsimogatta a bajuszát

Meg én. Természetesen.

Eredmény?

Farkasfogak nyoma.

Nem lehetséges, hogy...

Mielőtt befejezhettem volna a kérdést, Siegmüller hevesen nemet intett.

Szó sem lehet róla! Eztíttal élő állatról van szó, nem úgy, mint Willy Maurer esetében. Elvittem az áldozatról készült felvételeket a

kutyatenyésztőkhöz.

Kicsodákhoz?

Nem ismeri őket? Ja, persze, nem is ismerheti. Nem messze a falu mögött kutyatenyésztő farm működik. Németjuhászokat és természetesen bernáthegyiket tenyésztenek. Gondolom, később meg óhajt majd ismerkedni velük, ha ugyan még fel nem kötötték az útilaput.

Mit állapítottak meg?

Hogy nem kutya. Vagy legalábbis nem egyértelmű a dolog.

Az meg mit jelent?

Hogy bizonyos jelek arra utalnak: nem kutya, de nem is farkas.

Akkor micsoda?

Siegmüller megsimogatta a bajuszát.

Attól tartok, ki kell mondanom, Herr Lawrence, pedig nem szívesen mondom ki. A farkasember. A fűtésszerelőt az alagutban a Vérfarkas ölte meg.

Olyan csend támadt az ivóban, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. A csapos sóhajtott és nyakába akasztott kendőjével megtörölgette az első, keze ügyébe került söröskorsót. A mellettem ülő zöld kalapos, alig pelyhedző állú fiatalember, szemére húzta a kalapját és megsimogatta két térde közé szorított vadászpuskája csövét.

Siegmüller felemelte a korsóját, lefújta a habot a sör tetejéről, ivott néhány kortyot, majd beletörődő mozdulattal megvonta a vállát.

Hát ez a helyzet, Herr Lawrence, fehéren-feketén. És ön? Hallottam, mi történt az alagutban, idefelé. Saját szemével is látta a Dögöt?

A férfiak előrehajoltak néhányan, akiknek csak a hátulsó asztaloknáljutott hely, felálltak, hogy jobban láthassák az arcom. Egy öreg, hímzett mellényt viselő, bajuszos apó füléhez illesztette a tenyerét.

Én nem. Herr Kunz viszont igen.

Vele beszéltem - sóhajtotta Siegmüller. - Sokra nem emlékszik. Inkább a vér miatt siránkozik, amit a Dög kivert a kezéből. Van valami elképzelése, miért verhette ki?

A pult előtt álldogálók közül előrelépett egy férfi, miközben beakasztotta két hüvelykjét széles, zöld nadrágtartójába.

Szerintem megérezte a vér szagát és ment utána, mint a medve a méznek. Nemhiába Vérfarkas. Imádja a vért és nem tud ellenállni neki. Ezért rontott be Herr Kunz fülkéjébe.

Lehetséges - mondta Siegmüller. - Annál is inkább, mivel Herr Kunz szerint a farkas feltépte az ingét, és megszaglászta a mellkasát.

Megszaglászta? - hökkent meg mellettem a puskás kamasz. -A jó istenit neki, de hát miért szaglászta meg?

Azért, te fafejű - lökte oldalba Siegmüller -, hogy megállapítsa, vérzik-e a patikus úr.

A legény automatikusan megtörölgette puskája csövét, majd értetlenül Siegmüllerre bámult.

Hogy vérzik-e? Miért?

Azért, mert a Vérfarkas csak a friss vért kedveli. Világos?

Na ja - morogta a kamasz. - Eddig az.

Csakhogy rájött: nem Herr Kunz vérzik, hanem a vérkészítmeny szagát érezte. Az pedig nem kellett neki, mert nem szereti a vérkonzervet. Érted már?

Na ja - mondta a kamasz. - Csakhogy Herr Kunz is ott volt kéznél. Ha nem kellett neki az az izé... miért nem csapolta meg Herr Kunzot?

Hát az valóban fogas kérdés volt. Olyannyira az, hogy meg sem próbáltunk rá válaszolni.

Most is, mint korábban, hosszú másodpercekig tartott a csend. Csak a korsók koppanása és szapora kortyolás zaja hallatszott. Amikor mindenki letette a korsóját, és a csapos újra munkához látott,

Siegmüller kettétört egy pogácsát tömpe, rövid körmű ujjai között.

Ön találta meg a halottat?

Először én.

Először?

A holttest ugyanis vándorútra kelt. Siegmüller behunyta a szemét.

Meséljen erről valamit.

Meséltem. Elmondtam mindent, ami a vonaton történt az ismeretlen hulla körül. Siegmüller bekapta a pogácsája felét,

Ma délelőtt elvitték a fickót Zürichbe. Ott okosabbak, mint mi vagyunk.

Az igaz - mondta valaki hátul -, Zürichben csupa okosok ülnek. Akkora a fejük, hogy repülőtérnek használják őket a hattyúk.

De valaki csak itt is megvizsgálta? - kérdeztem. Siegmüller biccentett.

Rosenfeld doktor. Szerinte az ismeretlen fickó halálát harapás okozta. Ugyanúgy, mint a szellőzésszerelőét.

Ugyanazok a fogak?

Ugyanazok. Minden kétséget kizáróan a Dög harapta át a torkát.

Talált még valami mást is a doktor? Úgy értem, valamit, amiből a halott személyazonosságára lehetne következtetni.

Siegmüller maga elé bámult, majd a zsebébe nyúlt, ősrégi tinta-ceruzát húzott elő belőle, megnyálazta a hegyét, elvett egy szalvétát

a pogácsák alól, aztán rárajzolt valamit. Nyújtottam a nyakam, de Siegmüller eltakarta előlem.

Figyeljen ide, Herr Lawrence. Átkutatta ön a fickót?

Futólag.

Talált nála valamit?

Ha papírokra gondol, nem. Még a menetjegyét sem.

Mi sem. Találtunk viszont egy.., tetoválást a mellkasán. Közvetlenül a szíve felett. Ön is látta?

Hogy láthattam volna? Még a saját kezemet sem mindig láttam abban a pokoli sötétségben.

Nézzen csak ide!

Elvette a papír elől a tenyerét.

A Siegmüller rajzolta skicc minden kétséget kizáróan egy da-mariA, tibeti szellemdobot ábrázolt.

i - Nos? - bökött meg a seriff. - Ön szerint mi a csoda ez?

Szinte zúgott a fülemben a levegő a hirtelen támadt természetel-Jfnes csendtől. I - Egy... dob - mondtam tétovázva. - Tibeti szellemdob.

Még néhány tized másodpercig tartott a csend. Akkor aztán kitört a vihar. Valaki hangosan elkáromkodta magát, mások a korsóikat verték az asztal lapjához, s a csapos dühösen bevágta törlőruháját a sarokba.

Ki kell füstölni őket! - ordította egy gazda magából kikelve. -Amióta ezek az átkozottak idepofátlankodtak, átok ül rajtunk. Bertliéknek már a tehene sem tejel rendesen.

Alakítsunk csapatot, emberek! -kiáltotta egy másik harsányat füttyentve hozzá. - Emlékeztek még Gautschira? Rég láttam olyan szép tűzijátékot...

Siegmüller rám pillantott. Meglehetősen sápadt lehetett a képem, mert a rendőr felállt és nagyot ordított.

Csend, a rohadt életbe! Remélem, tudjátok, hogy mindaz, amit hallottatok, szigorúan bizalmas. Ha eljön az idő, magam állok a fegyveresek élére. Világos?

Hát akkor álljon oda, mit szarakodik? - bőgte fittyet hányva az illemre a háttérből egy izgatott, fiatal hang.

A közvetlenül ezután felcsattanó pofon azt bizonyította, nem mindenki

ért egyet a Siegmüllert ért kritikával.

Siegmüller a pofon irányába fordította a fejét.

Aki magánakcióval próbálkozik, saját kezemmel lövöm seggbe. Ezt megígérhetem. Tartsátok pórázon a kölykeiteket, mert nem szeretnék beledurrantam senkibe.

Úgy lesz, Herr Siegmüller - morogta valaki békülékenyen,

Nahát. Szóval, Herr Lawrence,.. azt mondja, ez valami tibeti dobféle?

Szellemdob. Általában az ártó szellemek elűzésére szolgál. Főleg, ha koponyából készült.

Siegmüller tétován bekapta a pogácsa másik felét.

Ön látta a halottat. Elképzelhető, hogy... az a fickó tibeti volt?

Ismét a furcsa, szinte már hihetetlenül mély csend.

Váratlan gyorsasággal bukkantak fel lelki szemeim előtt Nyugat-Tibet apró falvainak horgas orrú, fekete, kerek szemű, kifejezetten indoeurópai típusú lakói, és lassan, bizonytalanul bólintottam.

Tulajdonképpen... elképzelhető. Ámbár azt tudniuk kell, hogy... a szerzetesek a világ legbékésebb emberei. Sosem keverednének olyasmibe, mint gyilkosság. Távol áll tőlük...

Ebben a pillanatban megreccsent, majd sarkig tárult mögöttünk az ajtó. Rossz érzéseimre hallgatva villámgyorsan megfordultam, és a többiekkel együtt a holdfényben álló fekete, kontúrtalan alakra bámultam.

A mellettem ülő legény óvatosan kiemelte lábai közül a vadászpuskáját és az ajtóra fogta.

Az árnyék toporgott egy kicsit, aztán átlépte a küszöböt. Kezében hosszúkás, piros kendőt tartott, mint a konyhalány, aki műszak végén leveti mosogatáshoz használt kötényét.

Jó estét - nyögte az ajtófélfába kapaszkodva.

Mintha rugók lettek volna a térdem helyén, úgy pattantam fel. Az

ajtónál támaszkodó öregúrnak vérfoltos volt az arca, a haja, sőt még világos kabarjára is jutott bőven a ráfröccsent vérből.

Siegmüller elképedve nyújtotta felé a karját.

Blattfelder tiszteletes! Jézusom, mi történt önnel?

A törékeny kis öregúr felénk fordította az arcát, a kendőre meredt, majd ideges mozdulattal a kilincsre akasztotta.

Velem...? Tulajdonképpen semmi Azzal inkább... aki itt fekszik az ajtó előtt.

Fekszik? - kérdezte Siegmüller bambán. - Kicsoda?

Egy Gelu nevű szerzetes. Jól ismerem... a kolostorból. Blattfelder tiszteletes vádlón a piros kendőre bökött az ujjával. -Látják? Vér, vér, vér, mindenütt vér! Megölték a szerencsétlent. A Dög elharapta a torkát!

Pár pillanattal később valamennyien ott tolongtunk a füvön fekvő szerzetes körül. Siegmüller megpróbálta ugyan hátraparancsol-ni az érdeklődőket, de nem ért el sok sikert a szitkozódásávaL Még a fehér köténves csapos is ott szorongott a többiek háta mögött.

Letérdeltem Siegmüller mellé. Ujjamat a szörnyű seb mellé a láma nyaki ütőerére tettem. Ott tartottam néhány másodpercig, aztán mély sóhaj kíséretében elvettem.

Kész? - kérdezte Siegmüller rekedten. Nem válaszoltam.

Nudlit is... - morogta valaki a fejem felett. - Nudlit is éppen itt ölte meg.

A megölt szerzetes sovány, kopasz férfi volt, s amennyire a vérfoltoktól ki tudtam venni, egészen fiatal. Mellén fel volt tépve a palást, mintha a gyilkosa ruhája öblében keresett volna valamit. Előrehajoltam, hogy jobban láthassam a bőrén sötétlő, szíve fölé tetovált ábrát.

Blattfelder tiszteletes összekulcsolta a kezét.

Adj neki örök nyugalmat, Uram.

Hogy talált rá, tiszteletes úr?

Azt hittem, valami baja van. Rosszul lett, vagy micsoda. Őszintén szólva a Hecker fiúra gyanakodtam.

Rám? - kérdezte valaki méltatlankodva.

Te szoktál ülve okádni, nem?

Valaki eíröhintette magát, majd elhallgatott.

Mondja tovább, tiszteletes úr.

Mit mondjak? Láttam, hogy a földön ül. Odamentem hozzá, hátha testi vigaszt kell nyújtanom neki, ledugni az ujjam a torkán, vagy ilyesmi, amikor eldőlt mint egy krumpliszsák. i4zmeg elszelelt a temető felé.

Ismét az az érzésem támadt, hogy nem értem igazán a svájci németet.

Az ? Kicsoda az az Az ?

Blattfelder tiszteletes felém fordította az arcát

Maga kicsoda?

Lawrence vagyok - mondtam. - Leslie L. Lawrence.

Akárki is, elég nehéz a felfogása. Amikor észrevettem a szerzetest a földön, a másik észrevett engem és felpattant... majd eltűnt a Spitzhorn irányában. Most már világos?

Látta is, tiszteletes úr, hogy ki volt az illető?

Persze hogy láttam. Miért ne láttam volna? Még ma is olyan a szemem, mint az egerészölyvé. Például a minap is...

Bocsásson meg, de milyen volt?

Mi milyen? Ja, ő? Hát milyen lenne? Szép, fiatal, szőke és... sárga csíkos-féle ruha volt rajta. Azonkívül véres volt az arca és a szája. A foga is az lehetett, de azt nem láttam jól. Ügy futott, hogy talán még lóháton sem lehetett volna utolérni. Bizony, bizony, uraim, nem először fordul elő a történelem során, hogy a Kísértő bájos, kívánatos földi testbe költözik...

Mintha csak igazat akartak volna adni neki, megkondultak a templomtoronyban az esti áhítatra figyelmeztető harangok.

Nergal - mondta Sheridan professzor, és a csapos felé intett. -Hello, Hansli. Tudna nekem egy diókoktélt kotyvasztani?

A fehér köpenyes olyan képpel nézett vissza rá, mintha az atombomba készítési receptjét kérte volna tőle zsírpapírba csomagolva.

Nergal? Ki a nyavalya az a Nergal? - tárta szét a karját SiegmüUer.

Sheridan tenyerébe támasztotta az állat, és méla undorral a csapos kezében felbukkanó zöld üvegre bámult.

Csak ez a fajta likőrje van? A múlt hónapban megígérte, hogy körülnéz Zürichben. Tudja, az a hosszú nyakú, sárga címkés...

SiegmüUer kinyújtotta a karját, elkapta Sheridan gallérját, és lassan maga felé fordította a professzort.

Mintha kérdeztem volna valamit. Ki a nyavalya ez a Nergal? Sheridan végre eltépte a pillantását a zöldes palackról, és riadtan

Siegmüllerre nézett.

Nem tudja? Pedig illene. Nergal a babiloni farkasisten.

Blattfelder tiszteletes kíséretében visszaballagtam a kocsmába, míg SiegmüUer megpróbálta elhelyezni valahol a halottat, ami csak hosszasabb telefonálgatás után sikerült neki. Waldvogelt ugyan nem sikerült telefonvégre kapnia, de az ügyeletes megígérte, hogy amint felbukkan a fedélzeten, értesíti a történtekről.

SiegmüUer visszajött, lehuppant a helyére, és addig meg sem szólalt, amíg le nem öntött egy egész krigli sört a torkán.

Az asztaloknál üldögélő férfiak a korsójukba bámultak: mindegyikük jobb keze mellett ott csillogott a vadászpuskája.

Akkor most ki a szentség a Vérfarkas? - kérdezte valaki félénken. - Az a tibeti pasas, aki kimászik éjszakánként a sírjából, vagy ez a mit tudom én kicsoda véres szájú asszony?

Sem az egyik, sem a másik - csuklóit fel egy fáradt, szomorú hang az ajtó felől.

Ismét valamennyien megfordultunk. Mintha rugóra járt volna a nyakunk.

Az ajtóban Sheridan professzor állt, a megszeppent Miss Monica Shapiro kíséretében. Öles, vékony alakja úgy meghajolt lelkének súlya alatt, mint rozsszál a szélben.

SiegmüUer feltápászkodott és kidüUedt szemmel rájuk meredt.

Azt.,. mondja, sem egyik... sem másik? Akkor ki a csoda?

Ismét, ki tudja már hányadszor, úgy hullt ránk a csend, mint a kitörni készülő vulkán lábánál kószáló turistára a hamu. Néhány szempillantás után pedig, ahogy a szél elfújja a hamut, ugyanúgy fújta el a csendet az izgatott morajlás.

Aggódva vettem észre, hogy többen felemelkednek a helyükről és körülfogják Sheridant. SiegmüUer keze óvatosan revolvertáskája felé kúszott. Biztatást nyerve a mozdulatából, én is megmarkoltam 38-asom nyelét.

Sheridan kezébe vette közben elkészült likőrkoktélját, beleszagolt, aztán kinyújtott nyelvével, mint egy kényes egérke, megbirizgálta a felszínét.

Ami eztán következett, villámsebesen zajlott le. Egy zöld, vadászkalapos gazda kinyújtotta a karját, elvette Sheridantól a koktélospoharat, s szép, laza csuklómozdulattal földre öntötte belőle a zöldellő tavaszi réthez hasonlító italt.

A gazdák arcán elégedett mosoly futott végig. Monica felnyögött és önkéntelenül is közelebb húzódott hozzám.

Lassan, nehogy én legyek a szikra, amely felrobbantja a levegőben lebegő gyúelegyet, SiegmüUer felé biccentettem. A pocakos zsaru behunyta a szemét, jelezve, hogy mindent ért, de egyelőre maradjak nyugodtan.

A zöld kalapos a pult oldalához támasztotta a puskáját

Nem szeretjük, ha semmirekellő idegenek bajt hoznak ránk. Világos?

Sheridan biccentett,

Világos. Egyszer, Anatóliában, amikor a koktélomat ittam, odajött hozzám egy fickó, kivette a kezemből és kiöntötte. Pedig sokkal ihatóbb volt, mint ez itt. Azt mondta, hogy arrafelé ki nem állhatják a lópofájú idegeneket. Mert nekem állítólag lópofám van.

Valaki hátul, a székek között harsányan fehiyerített.

Még a lónál is lóbb!

Sheridan elégedetten simított végig a képén.

. - Ezt még csak elviseltem volna. Azt azonban, hogy kiöntötte a likőrömet, barátságtalan gesztusnak vettem, Tudja, mi lett a nóta vége?

A zöld kalapos nem válaszolt. Mintha egészen enyhe tanácstalanság ült volna az arcán.

Előkaptam a stukkeromat és belenyomtam a gyomrába a csövét. És csak az Isten mentette meg tőle, hogy nem húztam meg a ravaszt.

Ekkor vettem csak észre, hogy a zöld kalapos arca változását nem Sheridan monoton szövege, hanem valami más okozta.

Egy jókora pisztoly, amely fogalmam sem volt róla, mikor bukkant fel a professzor kezében.

De felbukkant, nem is vitás.

Olyannyira, hogy a csöve egyenesen a zöld kalapos köldökének nyomódott.

Siegmüller felugrott, hogy Sheridanra vesse magát, de még idejében sikerült elkapnom a zakója szárnyát.

Várjon egy percet!

A zöld kalapos arcán lassú, de annál nagyobb verejtékcseppek futottak végig.

Hajlandó párbajozni?

A zöld kalapos ellátottá a száját.

Pár... baj?

Lószart! - ordította mellettem Siegmüller. - Itt nem lesz semmiféle lövöldözés. Nem a középkorban vagyunk!

Sheridan megfordult és udvariasan Siegmüllerre mosolygott.

Ez az ember megsértett. Kiöntötte az italomat Elégtételt követelek! Siegmüller nagyvonalúan a csapos felé intett.

Adj neki egy pohárral, Hansli.

A professzor azonban tiltakozva felemelte a kezét.

Nem, nem. Párbajozni fogunk. A sértést csak párbajjal lehet lemosni. Hansli, elő a fegyverekkel!

Lassan, de biztosan megerősödött bennem a gyanú, hogy Sheridan megbuggyant.

A.., micsodával? - kérdezte zavartan a fehér köténves, lapos pillantást vetve Siegmüllerre.

Jól hallotta. Két korsó sört és fejenként két-két snapszot bele. A csapos elvigyorodott. Monica viszont felsőhajtott, s nagy őzikeszemeit rosszallóan a professzorra függesztette.

Jézusom, ettől féltem...

Sheridan fél kézzel megemelte a söröskorsóját. A revolvert azonban pillanatra sem vette el a zöld kalapos gyomrától.

Első lövés. Egyszerre.

Monica újra felsóhajtott, és véletlenül nekem dóit. A bőréből felszálló illat, s keblének lágy nyomása egyetlen pillanat alatt úgy a fejembe szállt, mintha én is részt vettem volna a párviadalban.

Sheridan meglötykölte a korsóját, majd néhány hatalmas korty-tyal leküldte a tartalmát a torkán.

A zöld kalapos bámulta egy kicsit, aztán hirtelen mozdulattal ő is végzett a sajátjával.

Második lövés - vezényelt Sheridan. - Egyszerre! Siegmüller kigombolta az inge nyakát, és halkan, elismerően

büffentett Monica még szorosabban simult hozzám, én pedig, hogy megvédhessem az esetleges atrocitásoktól, válla köré fontam a karom.

A zöld kalapos jól vette a második akadályt is. A nézőközönség felhördült, s meglepetve tapasztaltam, hogy a kezek, amelyek eddig görcsösen markolták a vadászpuskákat, már inkább a söröskriglik füle felé tapogatóznak.

Harmadik lövés - hallottam Sheridan hangját. - Egyszerre! Monica megremegett és a fülemhez érintette az ajkát.

Ennek rossz vége lesz. Meg fog halni.

Kicsoda? - kérdeztem mélyen a szemébe nézve. - A főnöke?

A zöld kalapos - rebegte elhaló hangon, és visszahúzta a kezét, amelyet mintegy véletlenül megfogtam az asztal alatt.

A zöld ka... lapos.

Ne mondja.

Azt mesélik... - rebegte -, hogy Anatóliában egyszer hülyére ivott egy egész... fegyvercsempész bandát.

A zöld kalapost azonban nem akármilyen fából faragták. Csak a hatodik menet közepe táján esett össze.

Sheridan lehajtotta a korsaját, megrázkódott, majd visszadugta a fegyverét az övébe.

Nagy kár Hansli, hogy... nem igazán jó a koktélja. Pedig most szívesen meginnék egyet.

Siegmüller szerint nem fordult még elő a falu ezeréves történetében, hogy tizenöt perc alatt ennyire a gazdák szívébe férkőzött volna valaki, mint Sheridan professzor.

Monica hirtelen felugrott, s mielőtt még bevetette volna magát a füstbe, végightízta az ajkát a fülcimpámon.

Bocsásson meg, de... mennem kell! Jézusom, hiszen kikészült.

Sheridan lassan, bárgyú mosollyal az ajkán lecsúszott az asztal alá. Néhány gazda segítőkészen a hóna alá nyúlt és feltámogatta.

Jaj istenem, mit csináljak? - sopánkodott a lány. - Egyedül nem bírom...

Hansli leakasztott a háta mögül egy kulcsot a kulcstábláról, és a lépcsőfeljáró felé mutatott vele.

Vigyék fel. A hármas üres. Akárcsak a többi. Néhányan az ölükbe vették Sheridant, és felcipelték a lépcsőn. Éppen akkor jöttek lefelé, amikor felbukkant az ajtóban a Di

Rosa testvérpár. Nyomukban John Segallal és Mr. Liuval.

Ismét elcsendesült a moraj az ivóban. A falusiak, amikor rájöttek, hogy a penzió lakói lassan, de biztosan túlsúlyba kerülnek, szedelőzködni kezdtek.

Hiába kerestem a szememmel Monica úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Az újonnan jöttek, Segallal az élen, odatelepedtek hozzám.

Siegmüller leparolázott velük, szeme azonban barátságtalanul hideg maradt. Csak Mr. Liu hóna alá szorított trombitáján állapodott meg barátságosabban a tekintete.

Ön... zenész?

Zeneszerző - mondta lelkesen Mr. Liu. - De fújni is tudok.

Játszana valamit?

Mr. Liu készségesen elvigyorodott.

Mit parancsol?

Gyászindulót - mondta Siegmüller szárazon. - Éppen aktuális. Már az

első hangok után észre lehetett venni, hogy Mr. Liu nem

világklasszis. Tompán, érzelemmentesen játszott, még akkor is, ha az arca közben átszellemült, mint az igazi művészeké.

Egészen addig fújta, amíg csak Hansli nagy zörgéssel le nem akasztott egy köteg kulcsot a falról.

Arra azért maradt még némi időnk, hogy legördítsünk egy bű-csúsört.

Ismerik egymást? - kérdezte Segal a testvérpárra, majd rám mutatva.

A bekötött kezű férfi barátságosan elmosolyodott.

Már találkoztunk.

Megpróbálta felemelni a poharát, de némi sziszegés után visszaejtette az asztalra. A vékony, copfos lány riadtan pillantott a testvérére.

Segítsek, Gino?

Éreztem a félelmet a hangjában. Láttam, hogy pokolian szeretne segíteni, de fél, hogy a másik durván visszautasítja.

S valóban, a sötétképű férfi szemében ingerült lángok gyúltak. Ügy látszik azonban, nemcsak én vettem észre a kitörni készülő vihart, hanem Segal is. Gyorsan felkapta a pohár sört és Gino szájához emelte.

Orvos vagyok. Vegye úgy, hogy elsősegély. A lángok azonnal kialudtak Di Rosa szemében.

Köszönöm, doktor. Milyen orvos? Sebész?

Sejtbiológus.

Kár. Két nap múlva be kell utaznom Zürichbe és megmutatnom a sebészeknek. Gondoltam...

Ha fájdalomcsillapítóra van szüksége, azzal tudok szolgálni.

Különben már hetek óta meg akarom kérdezni, mi történt a kezével?

A lány ismét riadtan a testvérére pillantott. Mintha attól tartott volna,

hogy udvariatlanul visszautasítja a kérdést.

Di Rosa azonban nem utasította vissza. Helyette elmélázva félig üres poharába bámult.

Nem fogja elhinni, doktor. Tudja, hogy artista voltam... a húgommal együtt?

Nem tudtam. Milyen artista?

Légtornász.

Leesett?

Mi voltunk a Fekete Hollók Testvérpár. Nem emlékszik az esetemre?

Először vagyok Európában - sajnálkozott Segal.

Nem tesz semmit. Ön még marad, Mr. Liu? A kínai a hóna alá csapta a hangszerét.

Azt hiszem, egy kicsit magukkal tartok. Lassan itt az éjszaka és lassan telihold. Ilyenkor... dolgom szokott akadni.

Juliana Di Rosa összerázkódott, aztán felsegítette Ginót.

Önök, Mr. Lawrence?

Nekem lenne még egy kis megbeszélnivalóm Mr. Segallal. Mindig is izgatott a sejtbiológia.

Hát akkor... jő éjszakát. Halkan csattant be mögöttük az ajtó.

Ahogy eltávoztak, Siegmüller is nagyot nyújtózott.

Meddig marad, Herr Lawrence? Úgy értem, a penzióban?

Talán két hétig.

Aztán csak vigyázzon a nyakára. Ne engedje közel hozzá a Dögöt.

Tisztelgett és ő is távozott. Egyedül maradtam John Segallal.

Hansli levetette a kötényét ezzel is értésünkre adva, hogy részéről

befejezte a napot.

Nos? - kérdezte Segal. - Mi a helyzet?

Elkísérne egy röpke kirándulásra? A biológus megnyalta a szája szélét. -Hová?

Csak ide a szomszédba. A tibeti temetőbe.

Miért ne? Úgyis imádok holdas éjszakákon temetőkben bóklászni.

Tudja, hogy másfél órával ezelőtt megöltek egy szerzetest itt, a bejáratnál?

Segal meghökkent. Ó - Komolyan beszél?

A legkomolyabban.

Akkor... miért nem mondta nekünk senki?

Ezt Siegmüllertől kellene megkérdeznie. Ránk parancsolt, hogy tartsuk csukva a szánkat.

Uramisten! Mit akar csinálni?

Körülnézek a temetőben. Jön vagy marad? Segal lemondóan legyintett, aztán széttárta a karját.

Az öné vagyok.

A majdnem-telehold benézett az ablakon, és mintha figyelmeztetően felénk intett volna. Ó Ezúttal nem voltam hajlandó hallgatni rá.

A hűvös, de már minden molekulájában tavaszt ígérő éjszaka körülölelt bennünket: a vidám, kergetődző léghullámok lábaink köré fonódtak és pajkos igyekezettel próbáltak meg elgáncsolni bennünket. A közeli fenyves, mintha gigantikus méhraj rejtőzött volna a közepében, altatódalt zúgott-dörmögött a fülünkbe. A Spitzhorn csúcsán holdfényben fürdött egy vékonyka gleccser, s miközben a páncélján megtörő csillogást bámultam, a szél felkapott egy marék port és a szemembe vágta.

Segal nyugtalanul figyelte, ahogy a porral küszködöm, s idegesen megcsörgette zsebében a kulcscsomóját.

A hold, mintha nem akarta volna látni, mi történik idelent, vékony, áttetsző párafelhők mögé húzódott. Mint a frufruját vesztett pulikutya, „aki fél is a szemérmetlenül rátárulkozó világtól, de kíváncsi is rá, ezért a szobafüggöny rojtjai mögé búvik első rémületében. A temetőt szegélyező tuják izgatottan suttogtak a fejünk felett, s mintha megrendelésre történne, huhogni kezdett valahol egy bagoly.

Mint a mesében! - suttogta Segal. - Már csak a boszorkány hiányzik a seprőnyélen.

Óvatosan egy ember nagyságú tujabokornak támaszkodtam, hogy lehetőleg minél jobban beleolvadhassak az engedelmesen körülölelő ágak közé. Intettem Segalnak, válasszon magának egy hasonlóan megtermett tuját. Néhány pillanat erejéig lehajoltam, hogy ellenőrizzem a pisztolyomat, s ez éppen elég volt ahhoz, hogy felszívódjék. Hiába méregettem aztán már a szemem a díszőrségre emlékeztető örökzöldekre, egyikben sem tudtam felfedezni a kísérőmet.

Ha valaki megkérdezte volna tőlem, tulajdonképpen mit is akarok a tibeti holtak nyughelyén, aligha íettem volna képes értelmes választ adni rá. Mint már annyiszor, most is megérzéseimre hallgattam. Azok viszont egész délután azt sugdosták, hogy nézzek körül a temetőben.

Pedig így első látásra nemigen volt mit nézdegélni rajta. A kolostor temetője a keleti és a nyugati temetkezések tipikus keveredését mutatta: talán azzal a megszorítással, hogy a nyugati hatás igen erőteljesen érvényesült rajta. Az egymás mellett emelkedő sírdombok rendje, s a gondozott kert a svájci temetői szabályok maradéktalan betartásáról tanúskodott. A sírokba szúrt botokra aggatott imazászlók és papírlapok viszont Ázsiát idézték. A takarókra kötött szalagok, rajtuk az elmaradhatatlan Om manipadme hum felirattal szemkápráztató villogással lebegtek az éjszakai szellőben. Néhány percnyi leselkedés után kénytelen voltam becsukni a szemem és megnyomkodni a szemgolyőimat.

Amikor újra kinyitottam, az imazászlók még vadabbul lobogtak, egy vállalkozó kedvű papírlap pedig felemelkedett a legközelebbi sírról, s a levegő szárnyára kapva lebegni kezdett négy-öt méter magasságban a tuják felett.

Ha hittem volna a természetfeletti hatalmak svájci jelenlétében, akár azt is gondolhattam volna, hogy a könyvlap tulajdonképpen nem is

egyszerű papírfecni, hanem maga a léíekmadár, vagy a szellőlovas, aki f igyelmeztetni akar valamire. Talán arra, hogy mint élőnek, semmi keresnivalóm a holtak birodalmában.

Felnéztem a papírra, s döbbenten láttam, hogy egyre kisebb köröket ír le a levegőben, majd mint sólyom a pusztai egérre, lecsap valamire.

Ez a valami ebben az esetben én voltam.

Kinyújtottam érte a karom és bevontam, ahogy a szélcsendben leffegő vitorlát szokás. Aztán oldalra fordítottam, hogy a csalóka holdfényben megpróbáljam kitalálni, mi lehet rajta.

A könyvlap, egy tibeti imádság, a „Róka szútra néhány részletét

tartalmazta. Mivel hiányzott az eleje és a vége, nem tudtam megállapítani, melyik kolostorban másolta az ismeretlen szerzetes.

Majd a füstszagú papírt érintette az orrom, ahogy megkíséreltem kisilabizálni a gombostűfej-betűs szöveget. A szél azonban keresztülhúzta a számításomat. Egyetlen, ravasz rántással kitépte a kezemből, megforgatta a levegőben, és visszafújta a sírhantra.

Esküdni mertem volna rá, pontosan arra a helyre, ahonnan felkapta.

Mivel a tuja valamelyik vendégszerető ágáról mézgaféle folyt az arcomra, felemeltem a karom és megtörölgettem a homlokom. Míg a törölgetéssel voltam elfoglalva, újabb felhők úsztak a hold elé. A Spitzhorn vékonyka gleccserének a villogása is abbamaradt: mintha aludni tértek volna a csúcs közelében éjszakai túráikat végző tündérek.

Amikor elvettem a kezem az arcom elől, azt hittem, rosszul Iátok. Immár egy sárga palástba, piros általvetőbe öltözött, csizmás férfi állt a sírdomb mellett, görnyedt testtartással, mintha éppen abban a pillanatban mászott volna ki a sírhantok alól.

A bagoly abbahagyta a huhogást és kellemetlen szárnycsattogással körözni kezdett a szerzetes felett. Egyre lejjebb ereszkedett, majd rávijjogott a birodalmába merészkedő vakmerőre.

A szerzetes válla megrázkódott, mintha áramütés érte volna. Amikor aztán a madár már olyan közel járt hozzá, hogy szinte kinyújtott karral is elérhette volna, valóban ki is nyújtotta érte a karját. Úgy állt

a holdfénnyel vert temető közepén, mint az utolsó ítéletre figyelmeztető angyal szobra.

A madár megtorpant a levegőben, s immár a láma előremeredő mutatóujja körül kezdett körözni. Ettől kezdve aztán olyan sebesen zajlottak az események, hogy jószerével követni sem tudtam őket. Annyit láttam csak, hogy kék, cikázó villám csap ki a szerzetes ujja hegyéből és telibe találja a madarat.

A bagoly felemelkedett, rikoltott egy egyáltalán nem bagolyhoz méltót, kínkeservesen feljebb vonszolta magát a levegő lépcsőin, majd hangos, jajgató kiáltással bezuhant a tuják közé.

Sóhajtottam és megtörölgettem a szemem környékét, ahol lassan kezdett megdermedni a képembe folydogáló tavaszi gyanta.

Sajnos ezúttal is éppen rossz pillanatot választottam. Mire kinyitottam a szemem, a szerzetes már felszívódott az éjszakában.

Megragadtam egy vastagabb ágat, hogy segítségével kitornázhassam magam a tujából, amikor újabb árnyék bukkant fel a sírok között. Magas, hajlott, gólyaorrú fickó, vörös, loknis parókában, furcsa, fekete öltönyben, fehér, csipkés gallérral a nyakán. Kezében ott feketedett az a hosszú, teleszkópos szerkezet, amelyet nem is olyan régen alkalmam volt közelről is megcsodálni.

Roy Bloom körülnézett, aztán széles mozdulattal beleszúrta a botját egy sírhalomba. Majd mint aki jól végezte dolgát, maga is mellételepedett.

Őszintén szólva, nagyon is elegem volt már a tujabokorban való szobrozásból, s biztos voltam benne, Segal is hasonlóan érez. Mindazonáltal óvakodtam kimászni rejtekemből: mintha csak megéreztem volna, hogy közel sincs még vége az éjszakai színjátéknak.

Annál is inkább, mivel a felszívódott szerzetes váratlanul újra felbukkant néhány hegyes végű fapálcát cipelve a kezében.

Roy Bloom egyetlen szempillantás alatt vált kámforrá: sem őt, sem a teleszkópját nem láttam többé.

Láttam viszont a szerzetest. A sárga palástú férfi egymásra fektette a botokat, aztán valamiféle zsinórral, mint a gyerekek a sárkány vázát,

egymáshoz csomózta őket.

Ekkor végre megértettem mindent. Gyors mosoly futott át az arcomon, s éppen arra gondoltam, talán a másik oldalról kellene kimásznom a bokorból, amikor megállt a tüdőmben a levegő. A szellő mintha elszunnyadt volna a fák között, s a hold fénye is elhomályosodott. Ilyen pillanatokban hallgat el messze, Délkelet-Ázsiában az éjszakai dzsungel fáradhatatlan, harsogó kórusa, hogy rövid időre néma csendnek adja át a helyét. Nága vadászok szerint ilyenkor suhannak át az erdő fái között a gonosz szellemek, a szaop-jimcsók, hogy feneketlen zsákjukba gyűjtsék a csordától elkóborolt állatokat, és az egyedül bolyongó, utat tévesztett vadászokat.

Bár a tuják között bizonyára nem lapultak okkerral színezett arcú nágák, mégis ahogy a szél elszunnyadt, azonnal megéreztem a

veszélyt. Egyelőre még nem tudtam, honnan fenyeget: abban azonban biztos voltam, hogy itt van, alig karnyújtásnyi távolságra tőlem.

A tar fejű szerzetes felemelte a sárkányforma szerkezetet és elégedetten felkuncogott. A hirtelen beállott csendben rémülten fékező gépkocsi csikorgásának tűnt a kuncogása.

Még egyszer elkuncogta magát, aztán késői Ikaroszként feje fölé emelte a szerkezetet, hogy egészen a túlvilági istenekig szálljon vele.

Gyamco láma azonban nem emelkedett a levegőbe.

Nemcsak azért, mert egy démoncsapdával lehetetlen repülni, hanem azért is, mert az a fekete, hatalmas árnyék, amely olyan hangtalanul suhant át a tuják között, mint garabonciás a vihar közepén, fejvesztett menekülésre kényszerítette.

Fájdalmas ordítást, dühös morgást hallottam, aztán újra elcsendesedett minden.

A sírhantok fenyegetően magasodtak a hold erőszakos, szem-kápráztatóan szikrázó fényében.

Előkaptam a revolverem és megpróbáltam kikászálódni a bokorból. Az ágak azonban, mintha csak meg akarták volna akadályozni, hogy végzetes lépésre szánjam el magam, utamba álltak. Belekapaszkodtak a karomba, átölelték a térdem: egyszóval keményen meg kellett küzdenem, hogy megszabadulhassak tőlük.

Bármennyire is ragyogott a holdfény, alig láttam valamit. A sírokba döfött rudakra erősített papírszeletek vad villogása, s a hold előtt átvonuló vékony páracsíkok furcsán vibrálóvá tették a világot. Néhány pillanatig hajlamos voltam azt hinni, csak a káprázat játszik velem. Talán nem is valóság, aminek a közepében ülök, hanem nyomasztó, felzaklató álom. Lehet, hogy otthon fekszem londoni lakásomon, s az ablakon besütő hold csalfa ereje késztet rémlátomásokra?

Hamar rá kellett jönnöm azonban, hogy bármennyire is szeretném, ebből az álomból nincs ébredés.

Egyetlen, hatalmas rántással kitéptem magam a tujakarokból és tettem néhány lépést előre.

I - Segal doktor! - kiáltottam félhangosan. - Mr. Segal, itt van? g Nem válaszolt senki, csak a szél. Az időnként elalvó szellő

ugyanis lassan felébredt, meghajlásra késztetve a tujákat. Éreztem, hogy hűvös szellemkéz simogatja meg az arcom, s hfzelkedve bebújik az ingem alá.

Segal! Hol a fenében bujkál? Válaszoljon már, az ördögbe is!

Léptem még kettőt előre, aztán tüzelőállást foglaltam a legközelebbi sírdomb mögött. Előretartottam a 38-ast, majd immár minden figyelmemmel arrafelé fordultam, ahonnan a szerzetes kiáltását hallottam.

Gyamco-rinpőcse! - szőlongattam. egyre idegesebben. - Történt valami? Gyamco... Én vagyok az, Blobzang!

Ismét végigfutott a hátamon a borzongás. Éppen úgy, mint Délkelet-Ázsia őserdeiben, amikor sejtjeimben éreztem a nagymacskák közeledését. Az agyamat feszítő halk dobolás is mintha azt üzente volna: vadállat leselkedik rám a sírokon túl.

Hirtelen fenyegető, kurrogó morgás csapott a fülembe. Nem messze tőlem hatalmas, izmos test emelkedett a levegőbe, s pár pillanatnyi repülés után közvetlenül a fedezékem melletti sírdomb közelében landolt. Villámsebesen kibiztosítottam a revolverem készen rá, hogy szükség esetén azonnal meghúzzam a ravaszt.

A hatalmas árnyék azonban vízbe ejtett kockacukorként feloldódott a

holdfényben, csak erős, émelyítő ragadozószag maradt utána.

Óriási gombóccal a torkomban feltérdeltem, és remegő hangon a tuják felé kiáltottam.

Mr. Segal?

Most sem válaszolt senki.

Mit tehettem mást, visszafordultam és újra Gyamcót kezdtem szólongatni.

Gyamco-rinpócse! Blobzang vagyok...

Ő sem válaszolt. Mintha a temető valamennyi élőlénye összeesküdött volna, hogy nem válaszolnak, bármit is kérdezek tőlük.

Mivel nem fekhettem örökkévalóságig a sírhant mögött, felemelkedtem. Tettem egy óriási kört a kezemben tartott revolverrel, hogy élő és holt egyaránt lássa: éber vagyok, mint a nyitott szemmel alvó nyúl, majd egyetlen, hatalmas ugrással Gyamco után eredtem.

Azaz csak eredtem volna.

Már a levegőben voltam, amikor valaki felemelkedett az egyik sírdomb mögül, s akkorát taszított rajtam, hogy nekirepültem egy papírlapokkal gazdagon díszített „fejfának .

Azt hiszem, néhány pillanatra el is veszítettem az eszméletemet.

Amikor felocsúdtam, nem akartam hinni a szememnek.

Vékony, karcsú árnyék állt felettem, csípőre tett kézzel, enyhén véres szájával, és ugyancsak véres fogaival szelíden vicsorogva.

Megmarkoltam a revolveremet, de mielőtt még felemelhettem volna, a csíkos ruhás hölgy szelíden a kezemre lépett. Furcsa, hegyes-tüskés volt a cipője talpa, ha ugyan cipőtalp volt egyáltalán. Nagyon is el tudtam képzelni, hogy inkább a farkasmancs, amely még nem változott vissza normális, emberi lábbá.

Sóhajtottam és visszahanyatlottam a földre.

A lány, vagy Vérfarkas, vagy kísértet, vagy ki tudja, kicsoda, vigyázva

körülpillantott, aztán leguggolt mellém. Hiába is szimatoltam, nem éreztem rajta sem a sír, sem pedig a kénkő szagát.

Mindazonáltal amikor úgy ítéltem meg, hogy túlságosan is közel kerültek véres fogai a nyakamhoz, megpróbáltam feléje rúgni. Kaptam is egy akkorát a bokámra, hogy azt hittem, menten eltörik.

Nyughasson - mondta szapora pillantásokat vetve jobbrabalra. - Nem fogja fel, mekkora bajban vagyunk?

Dehogynem - mondtam -, már akkor felfogtam, amikor fellökött. .. Egyébként kérdezhetek valamit?

Csak gyorsan.

Nem harapja el a torkom? Félrehajtotta a fejét és felvonta a vállát.

Attól függ, mit kérdez. 1-Hogy hívják?

:®f Fontos ez? í- Szeretném tudni.

Hát jó - sóhajtotta. - A nevem Isabelle. Hálából én is kérhetek valamit öntől?

Amit csak akar.

Menjen vissza a penzióba, szedje össze a cuccát és tűnjön el a környékről. Ha életben akar maradni, ezt kell tennie!

Mivel kezdtem megelégelni, hogy úgy fekszem a földön, mint a sárkány Szent György lovának a patái alatt, kockáztatva, hogy ismét rám tapos, a könyökömre emelkedtem.

Ne bántson... A fejembe megy a vér...

Aztán azonnal be is csuktam a számat. Nincs nagyobb ostobaság, mint Vérfarkas jelenlétében vért emlegetni.

Rémülten láttam, hogy a vér szó hallatán kitágulnak az orrcim-pái, s ragadozófogsora közül kivillan rózsaszín nyelve.

Megígéri, hogy eltakarodik?

És ha... nem?

Meghal.

Elharapja a... torkom?

Már a vasúton kinéztem magamnak a nyakát. Csak egyetlen harapás és kész...! így ni!

Villámgyorsan letérdelt mellém és a nyakamhoz érintette a fogát. Rémült ordítással dobtam fel magam a levegőbe.

Vérfarkas-Isabelle megtörölte véres száját és szánakozva nézett le rám.

Immár másodszor ébredtem arra ezen az elátkozott éjszakán, hogy a csillagos ég úgy forog odafent, mintha planetáriumtetőt forgatnának felettem. Első mozdulatommal a stukkeromat kerestem, s nagy-nagy megelégedéssel nyugtáztam, hogy a kezem ügyében van. Jóízű nyögdécselés kíséretében feltápászkodtam, felültem a legközelebbi sírdomb oldalára, és tenyerembe temettem az arcom. Nem azért, mintha annyira kiborultam volna inkább hogy kifújhassam magam.

Arra riadtam, hogy nagy zörgések közepette Roy Bloom roskad mellém és liheg, mintha csak az imént futotta volna végig a Sao Paoló-i szilveszteri maratonit.

Maga... aztán... szép kis alak, mondhatom - nyögte nagyot köpve a földre. - A fenébe, telement a szám szúnyoggal! Mi az ördög történt magával? Berúgott?

Láttam a Vérfarkast - mondtam tompán.

Igazán? Hogy nézett ki?

Szőke, szeplős orrú, sárga csíkos ruhát hord, és véres a foga. Azonkívül Isabelle-nek hívják.

Sóhajtott és dühösen a sírdombra ütött.

Elszúrta a munkámat.

Mit csináltam? - kérdeztem egyre inkább magamhoz térve.

Már-már sikerült bemérnem, amikor maga összebarmolt itt mindent. Mi a fészkes fenét keres éjszaka a temetőben? Uramisten, csak amatőrökkel ne hozza össze az embert a végzet! Kell az magának, hogy elharapják a torkát? Ostoba, ostoba, ostoba!

Jelentőségteljes mozdulattal homlokához értette a mutatóujját, es sokat sejtetőn fütyörészni kezdett.

A hűvös, éjszakai levegő néhány perc alatt egészen magamhoz térített. Mivel céltalannak tartottam a további társalgást, megfordultam és a tuják felé indultam.

Most meg hova megy?

Csak ide a bokrokhoz. Bújócskázom egyet.

Bújócskázik?

Együtt jöttem Mr. Segallal. Egyelőre nem találom sehol.

És később sem találtam. Felforgattam az összes közeli tujabok-rot - eredmény nélkül. Közben persze szólongattam is: félhangosan, majd egyre hangosabban. A biológus ezzel együtt sem bukkant holdfényre.

Bloom előkotorta valamelyik félreeső árnyék legsötétebb közepéből teleszkópos szerkentyűjét, és csavargatni kezdte a végét. Olyan hirtelen csúszott egymásba a sok cső, hogy összerezzentem a csattanására.

Mi a csodát csinál?

Leszerelek - mondta lakonikusan. - Ma éjszakára elszúrt mindent. Ha itt is kóborolt a Dög a környéken, most már valahol a negyedik dimenzió határain túl a hasát fogja a röhögéstől. Én is ezt tenném, ha volna humorérzékem.

Nincs?

Fél órával ezelőtt elveszítettem. Amikor összevissza zavarta a

mágneses hullámaimat. Jön vagy marad?

Meg kell keresnem Segalt. Nem segítene?

Bloom vállára hajította a Dög-bemérőt és igen határozottan nemet intett.

Csak keresse. Ha megtalálja, szóljon. De legkorábban holnap reggel.

Sértődött fintorral a levegőbe nyomta hatalmas orrát, s helyre rázva vörös loknis parókáját, eltűnt a tuják árnyékában. Csak a szorongató félelem maradt utána.

Miután Roy Bloomot elnyelte az éjszaka, elindultam a még át-kutattatlan tuják felé. Alig tettem azonban néhány lépést, valaki fojtott hangon elkáromkodta magát a közelemben.

Egyetlen ugrással a bokroknál termettem, s belemásztam a legvaskosabbikba. A tuja szeretettel fogadott átölelt, s nehogy egyetlen másodperc is veszendőbe menjen, máris csorgatni kezdte fii-lembe finom, ragadós gyantáját.

Egész addig csorgatta, amíg egy alacsony árnyék, hóna alatt feltehetően páncélököllel, át nem tornázta magát a tujasoron. Amikor megpillantotta a sírokat, megtorpant és felszisszent.

Nem kellett kimásznom a bokor ágai közül, hogy azonosíthassam. A hóna alatt cipelt, páncélökölnek tűnő tárgyon éppen ebben a pillanatban csillant meg a holdfény, minek következtében sürgősen helyesbítenem kellett: nem harci fegyver csillogott a hóna alatt, hanem trombita.

Mr. Liu morgott, krákogott, aztán óvatosan ráhelyezte hangszerét a legközelebbi sír tetejére. Én viszont úgy előrenyújtottam a nyakam, hogy a nyaknyújtási világbajnokságon egyhangú pontozással nyertem volna az aranyérmet a zsiráfválogatott előtt.

Mr. Liu lehajolt, bánatosan a hold felé fordította az arcát, majd lassú, ugrálós táncba kezdett a sírdombok között. Hol az egyik, hol a másik lábát emelte fel, néha hozzájuk kapott, mintha megpróbálna letépni róluk valamit. Közben egyre hangosabban hadart: a várakozással ellentétben azonban nem rituális vagy varázsszövegeket, hanem valami egészen mást.

Bár nem erős oldalam a sanghaji kínai, főleg ilyen távolságból, gyantától eldugaszolt füllel, annyit mégis megértettem, hogy Mr. Liu az édes jó anyját emlegeti annak a csirkefogónak, aki csapdákat helyez el békés, éjszakai ligetekben.

Ekkor jöttem csak rá, hogy a szelíd és jámbor zenész nem népi táncot gyakorol, hanem megpróbál megszabadulni attól a démoncsapdától, amit Gyamco láma rakott ie a sírok közé.

Ha lett volna kedvem, jót derülhettem volna Mr. Liu kétségbeesett, groteszk mozgásán.

De nem volt.

Figyeltem még egy kicsit az ugrándozását, aztán amikor végül erejét veszítve leroskadt egy sírhalomra, kibújtam a tujából és felé csörtettem. Mr. Liu felkiáltott, felmarkolta a trombitáját és rémülten a hóna alá szorította.

Ön az, Mr. Lawrence?

Mivel nem volt miért letagadnom, könnyedén bólintottam.

A kis muzsikus könyörögve felém nyújtotta a karját.

Segítene, kérem? Beleléptem ebbe az izébe. Nem akar lejönni a lábamról.

Ha leül a sír szélére, megszabadítom tőle. Mr. Liu engedelmesen lecsüccsent,

Azt mondja... mit is mondja?

Mivel kapcsolatban?

Mintha süt említette volna.

Azt is említettem. Azt mondtam, üljön ide, a sír szélére. Mr. Liu arca mintha egy fokkal fehérebbre váltott volna.

Hol van itt... sir?

Például ott, ahol ül. Azonkívül van még vagy harminc körös-körül.

Mr. Liu úgy pattant fel, csak úgy zörgött a lábán a démoncsapda.

Menjen innen, gyorsan! Nekem semmi bajom halottakkal. Minden évben égetek pénzt, áldozati ételt is megtöltőm az edényekkel, nekem hagyjanak békét meghaltak.

Idegességében egyre rosszabbul beszélte az angolt.

Figyeljen ide - mondtam, hogy megnyugtassam. - Ha békén marad, leszedem a lábáról ezt a vacakot, azonkívül jobb, ha tudja, semmi közöm az elhunytakhoz. Inkább azt magyarázza meg, mi a fészkes fenét keres itt éjszaka?

Nyugodalmat - mondta még mindig gyanakodva. - Ez egy nyugodalmas helynek látszott.

Általában az is, bár ezen az éjszakán, azt hiszem, a Piccadilly Circus környékén sem nagyobb a sürgés-forgás.

Sürgés-forgás? - kérdezte egyre idegesebben. - Az mit jelenti?

Még nem válaszolt, miért kereste a nyugalmát a temetőben?

Nem tudtam, hogy temető. És most sem akarom tudni. Azt hittem... ez valami más hely.

Éppen meg akartam tudakolni, mégis, mire gondolt, amikor végre lejött a lábáról a démoncsapda.

így ni. Mit akart csinálni egy nyugodalmas helyen?

Mit lehetne? Gondoltam, leülök egy fa alája és játszom. És szerzek.

Szerez? Mit?

Zeneszerzek. Holdas éjszaka. Jó cím, nem?

Az. De mintha már mások is szereztek volna hasonlót.

Nem baj. Az enyém jobb lesz. Szóval, gondoltam, jobb a hangulatnak, ha valóban kint vagyok természet lágy lábai között...

Ölén.

így is lehet mondani. Szóval ülök természet lágy ölén és trom-bitálok. Eszembe jut szép sok dallam, futamok, dúrban, mollban, andante... Végül is, Mr. Lawrence, mi a szar volt itt ez a lábamon?

Démoncsapda. -Az meg... mifene?

Buddhista szerzetesek készítik arrafelé, ahol sok a kóbor démon.

Svájcban?

Nem annyira itt, mint inkább a Himalájában. A himalájai települések környéke telis-tele van démoncsapdával. A pásztorok azt hiszik, hogy a szüntelen körülöttük ólálkodó démonok belelépnek a csapdákba, beleragadnak, s így nem lesznek képesek belopodzni a falvakba, hogy elrabolják a kisgyerekek lelkét,

Mr. Liu megcsóválta a fejét.

Micsoda ostobaság!

Önök meg Kínában pénzt égetnek a halottak tiszteletére!

Az egészen más dolog. Az valóság, de démoncsapda babona. Logikus lett volna, ha megkérdezi, ki rakta ki a démoncsapdát és

miért, de nem tette. Ehelyett hóna alá csapta a hangszerét és mélyet sóhajtva megtörölgette az orrát.

Mr. Lawrence, én jöttem trombitával, hogy csendes, nyugodalmas helyet keressek magamnak. Találtam is egyet, de nem volt jó. Mint később kiderült, sok volt ott tüskés növény. Beleültem és megszúrt. Éppen fel akartam állni, amikor megmozdult a bokorban valami. És képzelődjön: úgy ütött fejbe, hogy fekete lett minden. Amikor magamhoz jöttem, éppen kezemben volt a trombita. Felemeltem és én is fejbe vágtam. Sajnos.

Miért sajnos?

Mert szép lányt vágtam fejbe. Utána azonnal bocsánatot is kértem. De ő nem volt jókedvű.

Mit mondott?

Hogy miért mászkálok éjszaka trombitával egyedül. Miért nem alszok

penzióban? Én csak feküdtem, és amikor fel akartam kelni, nagyon haragos lett és rugdalózott.

Megrúgta?

Meg.

Hol?

Egészen pontosan másfél tenyérrel a nadrágszíjam alatt. Nem volt jó érzelem.

Aztán?

Azt mondta, pakoljam fel a trombitát és menjek el bőröndömmel együtt a penzióból. Mert ha nem... leharapja a fej em. Nem volt tréfa: véres volt minden foga és a nyelve.

Hogyan szabadult meg tőle?

Megígértem, hogy ezentúl nem mászkálok éjszaka. Majd jött Mr. Segal.

Észrevette magukat?

Csak lányt. Kiabált is neki. -Mit?

Csak egyetlen szót, de azt többször is. Isabelle, Isabelle, Isa-belle... ezt kiabálta.

Hm. És mit csinált a véres fogú lány?

Sírt.

Mit csinált?

Mr. Lawrence, ön nem beszél jól az angolt, nem is vitás. Mindig kérdez: mit csinált? mit csinált? Miért?

Régi rossz szokás. Szóval, sírt a lány?

Sírt. Felállt és kezét Mr. Segal felé tartotta. És kiáltotta, hogy egyetlen lépést sem tovább. Mert meghal.

Ki?

Hát Mr. Segal!

Ezután?

A lány, Isabelle, beugrott bokorba és eltűnt. Mr. Segal is beugrott bokorba és eltűnt. Én felálltam és idetűntem. De már nemigen akartam játszani. Kicsit meg voltam zavarva.

Meg tudtam érteni.

Én is meg voltam zavarodva, pedig nem is akartam trombitálni.

Mr. Liu megcirógatta a hangszerét, aztán félénken rám pillantott.

Ön marad, Mr. Lawrence?

Azt hiszem, még egy kicsit. Sétálok és gondolkodom. Mr. Liu is gondolkodó képet vágott.

Mr. Lawrence, kérdezhetek valamit?

Csak tessék.

Minket itt... meg fognak gyilkolni?

Jó kérdés volt, meg kell hagyni. Engem azonban egyelőre más foglalkoztatott.

Van fegyvere, Mr. Liu?

I

Csak trombitahangszer.

Előhúztam a stukkerom és a markába nyomtam.

Tudja használni?

Persze, tudom.

Akkor figyelje, merre megyek és kövessen tíz lépés távolságból. Ha valaki rám támadna, ne habozzon meghúzni a ravaszt.

Mr. Liu elvette a fegyvert, aztán szomorúan felsóhajtott.

Hát... csak induljon. Leszek résen.

Elindultam arrafelé, ahol Gyamco szerzetest felszívta az éjszaka. Egész addig lopakodtam Mr. Liu tartotta fegyveremtől kísérve, amíg csak egy frissen ásott sír megtorpanásra nem késztetett.

Mr. Liura pillantottam, aki - a távolból is jól láthatóan - kérdőn nézett rám. Letérdeltem a sírgödör szélére és belebámultam a fekete kulimászba. Addig-addig bámultam, amíg lassan hozzászokott a szemem a sötétséghez.

Hátrafordultam és intettem Liunak, jöjjön közelebb.

Az apró termetű kínai tett néhány lépést előre, majd nem messze a sírtól megállt.

Közelebb! - vezényeltem.

Mr. Liu azonban nem jött. Ehelyett gyanakodva rám fogta a stukkert.

Mit akar csinálni?

Meg akarom nézni, mi van odalent.

Hát éppen ez az! Én nem vagyok kíváncsi rá. És azt ajánlom, maga se ne legyen. Régi kínai közmondás: nem jó, ha bepillantasz paraván mögé. Hátha egyszer csak azt veszed észre, már magad is ott vagy.

Közmondásnak megszívlelendő. Mindazonáltal, mégiscsak meg szeretném nézni a sír fenekét.

Hát csak nézze. De rám ne számítson.

Mr. Liu, kérem, nagyon kérem.

A kis zenész fájdalmasan felsóhajtott.

Mit kell tennem?

Levettem a nadrágszíjam és a markába nyomtam.

Leereszkedem a sírba. Ha szólok, húzzon fel vele. Négykézláb huppantam le a sírgödör aljára. Miután felegyenesedtem, felnéztem a fejem felett ragyogó égboltra. Bár csak korlátozott mértékben tárult elém a világegyetem, így is megnyugtatott az ég csúcsán mosolygó hold látványa. Ezúttal még azt is meg tudtam neki bocsátani, hogy már csak néhány nap van hátra a Vérfarkas éjszakájáig...

Lehajoltam és óvatosan végigtapogattam a sírgödör oldalát. Amikor jókora, négyszögletes betonlaphoz ért a kezem, elégedetten felsóhajtottam, majd ismét felnéztem a világegyetem csillagokkal tűzdelt négyszögére.

Mivel Mr. Liu feltehetően megelégelve a sírba bámulást, elbóklászott a sírhalmok között, kénytelen voltam felhívni magamra a figyelmét.

Hé! - kiáltottam félhangosan. - Dugja le már a nadrágszíjamat!

Mr. Liu feje azonban csak nem akart felbukkanni a világegyetem négyszögében.

Hé! - sürgettem. - Mintha megfeledkezett volna rólam! Csak amikor már sokadik felszólításomra sem érkezett válasz,

döbbentem rá, hogy nem is fog.

Mr. Liu előre megfontolt szándékkal itthagyott a szépen megásott sír fenekén.

Mivel nem óhajtottam a tibeti temetőben tölteni az éjszaka hátralévő részét, nekitámasztottam a talpam a porhanyós földnek és megpróbáltam felfelé tornászni magam. Már másfél méter magasságban jártam, amikor a homokos talaj egyszerűen megindult a tenyerem alatt. Nemcsak hogy újra a fenéken találtam magam, hanem még az oldalfalból is rám szakadt egy jókora darab.

Sóhajtottam és megállapítottam, eztán sokkal óvatosabban kell próbálkoznom. Ha sokat ficánkolok, beomlik a sírgödör és maga alá temet.

Másodszorra már alaposan és módszeresen láttam a dologhoz. Olyannyira, hogy ezúttal tíz centiméternyivel magasabbra jutottam és a rám hulló áldás is csak alig volt valamivel több, mint az előbb.

Egyre nyugtalanabbul köpködtem a homokot a fogaim közül, s már az

is megfordult a fejemben, nem lenne-e bölcsebb nyugodalomban tölteni az éjszakát, ahogy Mr. Liu mondaná.

Ahogy rá gondoltam, ökölbe szorult a kezem. Ha elkapom, a grabancát a

Képére mászok. Elveszi a nadrágszíjam, aztán cserbenhagy. Gyáva féreg, hacsak...

S ez a hacsakmm töltött el felhőtlen örömmel. Mi van akkor, ha Mr. Liu azért tűnt el hirtelen a balfenéken, mert észrevett valakit, vagy valamit...

A többire gondolni sem mertem. Ehelyett előszedtem a pipám, de ezúttal nem gyújtottam rá. Erőteljes mozdulattal beleszúrtam a sfrgödör oldalába, s megfelelő támaszt keresve lábamnak, egyre feljebb dolgoztam magam.

Akkor torpantam csak meg, amikor majdhogynem a földfelszín magasságába ért a fejem. Összehúztam a lábam, felemeltem a karom, hogy utolsó lendülettel közvetlenül a talajszint alá szúrjam a pipám, amikor megdermedt a kezem a levegőben. Mintha a fellegeken túlról hallottam volna felém hullámzani hajdani tanítómesterem, Radzs Kumar Szingh hangját.

Láttad a monguzokat, Leslie száhib? Csak azért kérdezem, mert a minap is óvatlanul belemásztál a tigriscsapdába. Még szerencse, hogy nem voltak hegyes végű cövekek az alján. Ha lettek volna, most már odafent ülnél a felhők szélén, s az apró, de annál pajkosabb védőszellemek a rajtad lévő lyukakon át kukucskálnának lefelé. Hogy miért említem a monguzokat? Mert a monguz a legóvatosabb állat, akit csak ismerek. Tudod, hogy fogják a mon-guzt? Nem? Akkor elmesélem.

Azt remélem tudod, miért van szükség monguzra? Nos, ha arra gyanakszol, hogy kígyó rejtőzött el a lakásodban, vagy csak egyszerűen meg akarsz bizonyosodni róla, nem él-e kobra a közeledben, célszerű, ha monguzt tartasz. A monguz messziről kiszúrja a kígyót és meg is öli. Láttad, milyen ügyesen bánik el vele? Bármilyen gyors és ravasz is, a monguz ellen nincs esélye. A monguz még gyorsabb és még ravaszabb. Ugyanakkor félénk és óvatos állat.

De visszatérek arra, amit mondani akarok neked. Ha valakinek monguzra van szüksége, de nincs pénze, hogy piacon vagy

állatkereskedőtől vásároljon, meg kell elégednie a vadon élő monguzok-kal. Csakhogy ezek befogása nem könnyű feladat. Mint mondottam ugyanis, a monguznál ravaszabb és körültekintőbb állat talán nincs is az egész földkerekségen.

Nos, monguzt úgy lehet fogni, hogy készítesz egy kalitkát. Jó sűrű drótházóból és beleteszel egy élő kígyót. A monguz, ha kígyót lát, nem tud ellenállni a vonzásának mintha szellem ülne a lelke mélyén, s egyre azt duruzsolná, hogy meg kell ölnie a csúszómászót. Ez eddig rendben is lenne, csakhogy a monguz lelke mélyén egy másik

szellem is ül, amely lehűti az előző lelkesedését és azt sugdossa, hogy legyen nagyon-nagyon óvatos.

A vadon élő monguz ezért, bár majd meghal a vágytól, nem támadja meg a kígyót a kalitkában. Ott kúszik-mászik a kalitka szélén, vágyakozva mereszti a szemét a pápaszemes méregzsákra, de a világ minden csúszómászójáért sem rontana a ketrecbe.

Tudod, Leslie száhib, azért az istenek olyannak teremtették a világot, hogy az ember legyen benne a legravaszabb. Ez a ravaszság aztán a végzete is, bár azt hiszem, ez már messzire vezetne bennünket. .. Mindenesetre az, aki monguzt akar fogni magának, pontosan ismeri a vadon élő monguz lelkét ezért nem is reménykedik benne, hogy be tudja csalogatni a kalitkába. Úgy értem, egyedül nem. Ehhez segítségre van szüksége. Nem, Leslie száhib, nem ételre és nem édességre, hanem az irigységre. Mert talán elfelejtettem említeni a monguz jó tulajdonságai között az irigységet.

A monguzt fogó férfi már a hadművelet előtt kölcsönkért a barátjától, vagy ismerősétől, vagy egész egyszerűen pénzért bérel egy szelídített monguzt. Ezek után kirakja a kalitkát, beteszi a kígyót és vár. Várja, hogy a közelből a kalitka köré gyűljenek a vadon élő monguzok. Ha aztán jelét veszi, hogy valóban megérkeztek, s vérszomjtól eltelve ott futkosnak a drótháló körül, emberünk elereszti az idomított monguzt. A kis állatka egyetlen, hatalmas ugrással eltűnik a ketrecben, nekiesik a kígyónak, és megpróbálja megölni. S mit gondolsz, mit tesznek a többiek? Egy monguzként törtetnek be a kalitkába az idomított állat után, mert az irigység legyőzte a szívükben az óvatosságot. Azt már mondanom sem kell, mi az eredménye. A vadász egyszerűen csak becsukja a ketrec ajtaját és másnap már nekiállhat a monguzok idomításának, hogy aztán jó pénzért eladhassa őket.

Mi a tanulság ebből, Leslie száhib? Nem, egyáltalán nem az, hogy a

piacra kell menni monguzt venni, mert ehhez nem kell sem kígyó, sem türelem, hanem az, hogy semminek, de semminek nem szabad legyőznie a szívedben reszkető óvatosságot! Semmiféle érzelem nem élvezhet elsőbbséget az óvatossággal szemben: sem szerelem, sem gyűlölet, sem hála, sem irigység. Hogy akkor mi az értelme az életnek, és egyáltalán hogyan lehet így élni? Azt hiszem, rosszul fogod fel a dolgot. Ha az érzelmek elnyomják az óvatosságodat, „halott vagy .

Néhány pillanat is elég volt ahhoz, hogy végigfussanak az agyamon Radzs Kumar Szingh szavai. S hogy bebizonyítsam neki, milyen jó tanítványa vagyok, kiemeltem egy gyermekfejnyi, meglazult

!. Ó-- .

I I

göröngyöt a sírgödör oldalából és a tenyeremre fektettem. Sóhajtottam, majd felemeltem a talajszint fölé.

A következő másodpercben mély horkantást hallottam s egy pár hatalmas, medvetalpnyi mancs, amelyen úgy villogtak a világos-sárga, éles körmök, mint kondorkeselyű lábán, rácsapott a göröngyre, s mielőtt megmoccanhattam volna, miszlikké kaszabolta.

Halk, de annál rémültebb kiáltás kíséretében visszacsúsztam a sírgödör fenekére.

Amennyire csak lehetett, az oldalfalhoz lapultam, és homlokom fölé ernyőzve a kezem, nehogy a lehulló göröngyök a szemembe potyogjanak, szemügyre vettem a világmindenségre nyíló ablakot. Előbb csak a csillagokat láttam, a jól ismert, lopakodó holdat, aztán egy fekete, állatfejhez hasonlító valamit, közvetlenül a négyszög alján.

A szörnyeteg megmoccant, mintha azt latolgatta volna, hova ugorjon. Remegő kézzel nyúltam a pipám után s ugrattam ki belőle azt az apró pengét, amelyet leginkább csak zárak kinyitására szoktam használni. Tudtam, nagyjából annyi az esélyem, mint az ősembernek, aki kőbaltájával próbálta meg móresre tanítani a kardfogú tigrist.

A hatalmas fejhez ebben a pillanatban a már ismert két szőrös-mancsos láb is csatlakozott. Néhány pillanatig komolyan attól tartottam, hogy leugrik és agyonnyom.

A Vérfarkas azonban nem mert, vagy nem akart leugrani. Többször is

vékony, ostorszerű árnyat láttam elhúzni a csillagok előtt, amiből arra következtettem, alighanem a farkát veri a földhöz ingerültségében. Úgy érezhette magát, mint a híres mesében a róka, amikor a gólya hosszú nyakú korsóban szolgálta fel neki az ebédet.

A szörnyeteg ekkor halkan, csalódottan felvonyított.

Hosszú, Északon töltött éveim során számtalanszor hallottam a farkasok üvöltését téli, kegyetlenül fagyos éjszakákon, amikor a karámokat kerülgették a falkák, s Gungga, a burját, kezembe nyomta a vadászpuskát, hogy addig lőjek, amíg csak tart a töltény, s ha már kifogyott minden golyó, puskatussal verjem őket. Aztán tartsam a fegyvert keresztben a torkom előtt, mert így jóval később

férhetnek hozzám, s talán addig megjön a szomszédos jurtáktól a segítség.

Hallottam tavaszi éjszakákon is a farkasok énekét, amikor emberi kórushoz hasonlóan az elmúlt, kegyetlen, éhségekkel kínzó telet búcsúztatták, s az új, zsíros zsákmány ígéretével terhes tavaszt ünnepelték.

Hallottam őket párzás idején: a nőstények ugató hívását, s a hímek vonyító vágyát az öregek mindenről lemondó búcsúdalát, amelyben haláluk előtt utoljára visszaemlékeztek a juhok és szarvasmarhák kicsorduló vérére, a frissen tépett hús illatára, a nőstényekjátékos ugrálására, s a nyári éjszakák gyantacsorgató forrósá-gára.

Ezt a fajta üvöltést azonban, amely a sírgödör szája felől csapott felém, még soha nem hallottam. Ha nem lett volna hihetetlenül ostoba feltételezés, azt is hihettem volna, hogy nem is állati, hanem emberi fájdalom vonaglik a hangjában. Emberé, aki szabadulni akar a benne megbúvó démontól, de képtelen rá. Akit olyan szerep eljátszására kényszerítenek, amilyet nem akar eljátszani - és mégis meg kell tennie. A szabadulni vágyás és az örök fogságba való beletörődés egyvelege bujkált a fájdalmas hangok erdejében.

Felemeltem a kezem és feléje nyújtottam a pipám. Abban bíztam, talán azt hiszi, fegyver van nálam, és eltakarodik.

A szörnyeteg azonban vagy jól tudta, mit tartok a kezemben, vagy nem félt a stukkertól. Éppencsak megmozdította a fejét és üvöltött tovább.

A hold minden eddiginél erősebben ragyogtatta fel a fényét. Úgy, hogy a támadó sugarak éppen a Vérfarkas pofájára estek.

Abban a néhány röpke pillanatban, amíg úgy fordította a fejét, hogy jól meg tudtam figyelni, meggyőződhettem róla, valóban farkas. A fejformája ennek ellenére nem annyira nyújtott, igazi farkasfej volt, mint amilyennek lennie kellett volna, hanem kerekebb, mintha farkas-, és emberfej keveredéséből jött volna létre. Szájában farkasfogak ültek, és mégis, valahogy emberi fogakra emlékeztettek.

A legmegdöbbentőbb, és legfelkavaróbb azonban a szeme volt. Két kerek, világoskék, könnyben ázó emberi szeme.

Éppen olyan, mint a szép, szőke, szeplős orrú Isabelle-é.

Szomorúan rákacsintottam és megpróbáltam szundítani egyet.

Arra riadtam, hogy nagyot koppan a fejemen valami. Néhány pillanatig azt hittem, ismét a nagy, taskenti földrengés közepében vagyok, s a csillár darabjai hullanak éppen a szoba közepére.

Felkiáltottam és a fejem fölé emeltem a kezem.

Néhány másodpercig még a valóság és az álom határán imbo-lyogtam, aztán jeges tengervízként tört rám az ébrenlét. Hiszen engem éppen temetnek!

Harsány üvöltözés közepette rémülten szemügyre vettem a világegyetemnek ebből a békaperspektívából is jól látható négyszögét. Némi megkönnyebbülésemre ezúttal már nem a Vérfarkast láttam odafent, hanem egy alacsony, köpcös alakot, amint széles mozdulatokkal éppen göröngyöket hajigált a fejem tetejére.

A sírgödör oldalához lapultam, aztán dühösen felkiáltottam az éjszakai magvetőnek:

Hé! Nem hagyná abba legalább egy kis időre? A köpcös keze megállt a levegőben.

Ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a Gonosztól. Ámen.

Engem meg a göröngyeitől. Miafészkes fenét csinál odafent!?

A göröngyhajigáló lassan rájött, hogy vagy élő ember van odalent, vagy egy nagyon is makacs kísértet, mert érdeklődve lekukucskált.

Beszartál, mi, kísértő?

Mivel ismerősnek tűnt a hang, megkockáztattam egy félénk kérdést.

Ön az, Blattfelder tiszteletes?

A göröngyök kopogása megritkult a fejemen,

Honnan ismersz te engem?

A kocsmából Csak akkor még nem tegeződtünk.

A kocsmából? - kérdezte bizonytalanul. - Nem emlékszem rád.

Pedig ott találkoztunk,

Mi a neved, féreg?

Lawrence - mondtam. - Leslie L. Lawrence.

Lawrence? - ismételte a hang elámulva, majd rögvest angoira fordította a szót. - Valóban ön az, Mr. Lawrence?

Mivel bizonyítsam be?

Jöjjön fel!

Nem tudna felhúzni?

Nem ér odáig a kezem.

Van nadrágszíja?

Először történt meg velem életemben, hogy egy jámbor lelkész nadrágszíjába kapaszkodva emelkedtem ki a föld alól. Sőt az is először, hogy amint felértem, ugyanez a jámbor tiszteletes villámsebesen a nyakam köré hurkolta már említett nadrágszíját és úgy megszorította rajta, hogy belekékült a keze.

Kiáltani akartam, de csak egészen gyenge kis nyögésre futotta az erőmből. Rúgtam néhányat Blattfelder felé, sajnos csak a sírhalmot

találtam telibe.

Blattfelder arcán ördögi vigyor terült szét.

Most elkaplak! Bárki alakját is vedd fel... engem nem tudsz megtéveszteni! Ha emberi lény vagy, kibírod még néhány percig, de ha a Gonosz követe, porrá fogsz omlani.

Egyik kezével a nadrágszíjat szorította, a másikkal jókora bibliát rántott elő malaclopó köpenye zsebéből, és harsogva szavalni kezdte:

És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemészt az úr az ő szájának leheletével, és megsemmisíti az ő megjelenésének feltüntetésével.

Még tovább is harsogta volna, én pedig szép csendesen megfulladok a nadrágszíj szorítása alatt, ha a tuják holdárnyékában fel nem bukkan valaki. Először természetesen azt hittem, a Vérfarkas tért vissza, ezért minden eddiginél erőteljesebben rugdalóztam, rángattam a nadrágszíjat és buborékoltam, mint a hal a száraz mocsárban. Blattfelder tiszteletes azonban ügyet sem vetett rám.

Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.

A fekete árnyék átsuhant a tuják között, rövid másodpercekre megbújt egy sírhalom mögött, aztán amikor Blattfelder tiszteletes éppen újabb idézetet keresett volna, amit már feltehetően csak a holttestem felett olvasott volna fel, az érkező felemelkedett, és úgy csapta fejbe, csak úgy csattant.

Blattfelder csodálkozva elmosolyodott, aztán mintha csak a paI

I

radicsomi almafa alá roskadt volna le, hogy végre kigyönyörködhesse magát az angyalok és szeráfok énekében, békésen elnyújtó-zott egy sírdomb oldalán.

Az árnyék, amikor meggyőződött róla, hogy nem ütött túlságosan nagyot, odaballagott hozzám és megszabadított a nadrágszíjtól.

Szólni akartam, de úgy látszik, sétálni ment a hangom. Csak akkor jött vissza, amikor Blattfelder tiszteletes magához tért.

Akkor aztán annál jobban.

Blattfelder tiszteletes arcát a felháborodás pírja öntötte el, amikor megkapta tőlem a magáét. Komor képpel visszacsatolta a derekára a nadrágszíját, majd zsebébe gyömöszölte a bibliát.

Én csak a kötelességemet teljesítem. Az pedig úgy szól, hogy meg kell védenem a nyájam a kísértéstől. - Aztán a derűs nyugalommal öklét fújdogáló Segal felé fordult. - Mi a fenét keresnek éjszaka a temetőben?

Ezt mi is kérdezhetnénk öntől.

Nekem kötelességem óvni a nyájamat a farkasoktól. Jelentőségteljesen megnyomva ejtette ki a száján a farkas szót. Mivel úgy láttam, Blattfelder már kiverte a fejéből, hogy én vagyok a kísértő, Segalt fogtam vallatóra.

Maga meg hol az ördögben maradt?

Nem fogja elhinni, engem is fejbe vágott valaki.

Fejbevágta? - hökkentem meg. - Hogyan?

Hogy kell valakit fejbevágni? Kidugtam a fejem a bokorból és éppen azt figyeltem, ön merre tart, amikor puff! Elveszítettem az eszméletem, és csak az imént tértem magamhoz. Látom, éppen jókor.

Néhány pillanatig mereven magam elé bámultam.

Természetesen hálás voltam neki, amiért megmentett Blattfelder tiszteletes inkvizítorhoz méltó kemény kezétől, ugyanakkor fel nem foghattam, miért hazudik.

A hold gondolt egyet és becsúszott a tuják mögé.

Blattfelder összehúzta magán a malaclopóját és elgondolkodva rám pillantott.

Mr. Lawrence... Megkérdezhetem, hogy hisz-e ön a Vérfarkasban?

Őszinte választ vár tőlem?

Egyszóval nem. De a Gonoszban csak hisz?

Természetesen.

Nos, remélem, tudja, hogy a Gonosz ebben a sivár árnyékvilágban számtalan alakot ölthet magára. Ezernyi módon próbálhat a Sátán a közelünkbe férkőzni. Kissé biblikusán úgy is mondhatnám, hogy a Gonosz alakja légió.

Azt hiszem, a Gonosz elsősorban bennünk rejtőzik, tiszteletes.

így igaz. Csakhogy... néha kilép belőlünk és materiális formát ölt. Ilyenkor úgy is viselkedik, mint a testtel bíró lények. Eszik, iszik, alszik, szeret, letapossa az Úr vetését. Gyilkol, mint a közönséges, halandó gyilkosok. Egyszer valaha régen, amikor teológiára jártam, közvetlen kapcsolatba is kerültem vele.

Úgy érti, a Gonosszal?

A Sátánnal, kedvesem. - Körbejártatta a szemét a sírokon, aztán megvonta a vállat. - Nem is tudnék méltóbb díszletet találni a történetemhez, mint egy temetőt.

Nyugtalanul a holdra pislantottam. Bár, igazság szerint, igyekeznem kellett volna, nem akartam megsérteni az idős tiszteletest.

Bármennyire is furcsa, Hollandiában jártam teológiára. Ne kérdezze, hogyan kerültem oda, hosszú történet, tele hihetetlen mozzanatokkal. Most, így utólag, életem alkonyán, ahogy visszatekintek tovatűnt éveimre, egyre inkább úgy érzem, az Úr jelölt ki arra a feladatra, melyet végzek. Ő egyengette az utamat, hogy aztán próbák elé állítson...

Hatalmas, fehér zsebkendőt húzott elő malaclopója zsebéből, és megtörölgette vele a homlokát.

Akkoriban még mit sem tudtam a Vérfarkasról. Abban a falucskában, ahol felnőttem, senki sem ismerte a farkas történetét. Sok mindenben hittek az emberek: manókban, törpékben és erdei árnyakban, sőt lidércben is, de a Vérfarkas nem járt még soha felénk...

Már három éve Hollandiában éltem, amikor megismerkedtem egy

csodálatos lánnyal, Marié van Loewen-nel. Marié egy kis gyógyszertár tulajdonosának a lánya volt, közvetlenül a kollégiumok mellett. Mi, teológusok, fiatal, vidám emberek voltunk, bár valamivel azért visszafogottabban kellett viselkednünk, mint például a jogászoknak, Marié ott dolgozott a kollégium szomszédsá-gában és szinte minden teológus szerelmes volt bele. Természetesen, csak olyan szelíd módon, ahogy a kor és teológusi mivoltunk megengedte.

Blattfelder nyelt egyet és a tuják felett a levegőbe bámult, mintha azt várná, hogy színes szivárvány képében megjelenjék az égen a régmúlt idők szép, holland patikuslánya, Marié van Loewen.

Akkor még csak jó megjelenésemnek és óriási szerencsének tulajdonítottam, hogy a szép Marié a sok érdeklődő közül éppen engem tüntetett ki a figyelmével. Természetesen ez is diszkrét formában történt, ahogy azt egy jól nevelt, holland polgárlánytöl el lehetett várni. A futó, riadt pillantások, a félszeg mosolyok, a pír az arcán, bizonyos idő múltán azért kétségtelenné tették számomra, hogy érzelmeim viszonzásra találtak.

Sóhajtott és újra megtörölgette a homlokát.

Társaim, amikor megtudták, hogy áll a helyzet, mert hiszen az 6 figyelmüket sem kerülte el az a sok apró jel, amely egymás iránti érdeklődésünkre utalt, sorra visszavonultak. Fegyelmezett, jövendő lelkészhez méltón, akik mellesleg a predesztináció, az eleve elrendelés hívei belátták, hogy a magasságos Isten egymásnak szánt bennünket, azt pedig, amit Isten eltervezett, ember meg nem változtathatja.

Csak a Sátán. Ha éppen sikerül neki.

Nos, a sok-sok figyelmesség, a gyakori ott-tartózkodásaim természetesen felkeltették Marié szüleinek a figyelmét is, és egy alkalommal, amikor valami fejfájás elleni tabletta vásárlásának ürügyén belátogattam a gyógyszertárba, ott találtam Johannes van Loewent, a tulajdonost, Marié apját.

Ma már nevetségesnek tűnhet a dolog, de akkor úgy megrémültem tőle, hogy legszívesebben elszeleltem volna. Van Loewen úr azonban kijött a pult mögül, kezet rázott velem, s feltett néhány ártalmatlannak tűnő kérdést: hogy mikor végzek, szándékomban áll-e ezután visszatérni Svájcba, és hasonlókat. Miután sétapálcámat simogatva, izzadó tenyérrel, makogva és ideges csuklások közepette válaszoltam a kérdéseire, megveregette a vállam és meghívott szombat estére

vacsorára. Ettől az időtől kezdve, ha még nem is mondtuk ki nyíltan, jegyesemnek érezhettem Marie-t.

Szüléimről nincs sok mondanivalóm. Egyszerű parasztemberek voltak, csordultig teli őrömmel amiatt, hogy egyetlen fiuk Isten

szolgálatának szenteli az életét Amikor megírtam nekik, hogy holland lányt kívánok feleségül venni, apám egyetlen bibliai idézettel válaszolt:

Immár felkelek és eljárom a várost,

a tereket és az utcákat,

keresem azt, a kit szeret az én lelkem

keresem őt, és nem találom.

Megtalálónak engem az őrizők,

a kik a várost kerülik. Mondék nékik:

Láttátok-é azt, a kit az én lelkem szeret?

Alig mentem vala el azoktól,

mikor megtaláltam azt, a kit az én lelkem szeret.

Megragadám őt, el sem bocsátóm,

mígnem bevivém őt anyám házába,

és az én szülőmnek ágyasházába.

Ebből aztán megértettem, hogy szüleimnek nincs kifogásuk mátkám és házasságom ellen. Anyám csupáncsak annyit fűzött az idézethez, hogy gondoljam meg a dolgot: svájci vagyok, talán jobb lenne, ha idehoznám a feleségem, mintsem hogy én maradjak a szélmalmok és gátak hazájában.

Bármennyire is unalmasnak tűnhet önnek, néhány szóval meg kell emlékeznem a van Loewen családról, hiszen még Marie-ről is alig beszéltem. A családfő, Johannes van Loewen paraszti ősöktől származott, csakúgy mint az apám, s valamelyik nagybácsikájától

örökölte a patikát. Már meglett férfiú volt, amikor kitanulta a pati-kusi mesterséget. Marie-ról regényeket írhatnék, vagy inkább írhattam volna, ha lett volna hozzá erőm. De nem volt. Néha az Úr ugyancsak próbák elé állítja szeretteit...

Marié van Loewen maga volt a tökély - legalábbis én akkor úgy láttam. Vékony, karcsú termet, sápadt fehér bőr, amelyen átütöttek a kék erek apró kezek és lábak, ugyancsak vékony ujjacskák-kal, amelyek szinte töredezni látszottak a teli lombikok súlya alatt. Elesettnek, oltalomra szorulónak, szinte már-már mesebeli tündérnek látszott a durva keverőfák és őrlőszerkezetek között.

Ha az ember szerelmes, csak keveset lát a szerelméből: ez legalább akkora közhely, mint az, hogy tavasszal tele van a világ madárdallal és virágillattal. Nos, én is csak annyit láttam Marie-ból, hogy nem való neki a patika zárt világa, az orvosságszag, a betérő,

ideges és ráköhögő járókelők: inkább illett hozzá egy vidéki, valóban virágillattal és madárfüttyel teli parókia. Szóval, fülig szerelmes voltam belé.

Csak később, amikor már megkezdődött valami furcsa, talán úgy mondanám, hogy erózió, lassú bomlás a lelkemben, akkor figyeltem fel néhány furcsa tulajdonságára, amelyeket korábban észre sem vettem, vagy ha észre is vettem, nem tulajdonítottam jelentőséget nekik.

Nem, ne gondoljon semmi rosszra. Nem voltak ezek olyan rosszféle-tulajdonságok, amelyek miatt komolyabban nyugtalankodnom kellett volna. Egyszerűen arról volt szó, hogy Marié gyakran süly-lyedt olyan furcsa, ébren is álomszerű állapotba, amelyről a felületes megfigyelő joggal hihette volna, hogy a törékeny, bimbódzó nő álmodozik. Az a fizikai átalakulás, amely sokáig gyermekként érintetlenül hagyta, most érkezett arra a pontra, ahol kérlelhetetlenül fiatal nővé gyúrja át.

Marié nyitott szemmel is más világokban járt... erről néhányszor volt is alkalmam meggyőződni. Mivel sürget az idő, csak egyetlen mozzanatot említenék. Élt az utcánk végében egy furcsa család, valami tengerészfamília, lecsúszott, részeges emberek, akiktől rettegett az egész környék. Vásott kölykeik ezernyi csínyt találtak ki az utcabeli békés polgárok bosszantására. Történt egy délután, hogy Andreas - hajói emlékszem, így hívták az egyik haszontalan köly-köt - bedobott egy követ Marié szobájának ablakán. Marié éppen varrogatott valamit: a kő az orra előtt repült el, megérintette a kalapomat, majd telibe

találta a lány kedvenc kanáriját, amelyet apja hozott neki évekkel azelőtt egy amszterdami gyógyszerészösszejövetelről hazatértében.

A kismadár azonnal kilehelte a lelkét. Bár gyorsan kinyitottam a kalitkát, kivettem belőle és megpróbáltam életre lehelni, nem sikerült. Félénken Marie-ra pillantottam, készen rá, ha kell, órákig vigasztaljam a síró lányt. Legnagyobb megdöbbenésemre azonban Marié nem sírt. Fogínye felhúzódott, szeme égett, mint a parázs -őszintén szólva mindeddig az Ördög szemét képzeltem ilyennek -ujjai horgokká görbültek, s ismeretlen, rekedten fátyolos hangon azt kérdezte tőlem, mikor lesz holdtölte.

Én természetesen azt hittem, enyhe idegrohamot kapott a fájdalomtól. Mivel tudtam, hogy ilyen esetben céltalan és nem is veszélytelen dolog az ellenkezés, komoly képet vágva azt feleltem, két nap múlva. Ez egyébként igaz is volt éppen az előző napon néztem meg valamelyik újságban. Tüstént hozzáfűztem, Isten bizonyára

megbünteti a csirkefogót, én pedig azonnal vásárolok neki egy új madarat.

Marié mintha nem is hallotta volna a szavam. Csak annyit mondott azon a rekedt, furcsán hörgő hangon, hogy nem kell ide Isten, majd lesz, aki elintézi helyette a dolgot. Azt is hozzáfűzte, hogy Andreas Muller két nap múlva megkapja a magáét.

Ezekre a kijelentésekre természetesen csak később emlékeztem vissza. Hiszen számtalanszor előfordul, hogy fájdalmunkban megalapozatlanul fenyegetődzünk, de hála istennek, idő múltával meg is feledkezünk fenyegetéseinkről.

Két nap múlva valóban holdtölte volt. Csak később tudtam meg, hogy Marié ezt az éjszakát nem töltötte odahaza, hanem egyik barátnőjénél, akinek apjával van Loewen régtől fogva baráti viszonyban állt, ezért gyakran megengedték lányaiknak, hogy egy-egy éjszakát együtt töltsenek valamelyikük házánál.

Három nap múlva kihalászták a csatornából Andreas Muller holttestét. Nyakát hatalmas harapások éktelenítették, szemébe belefagyott a rémület. A hatóságok elképedten és tehetetlenül álltak a jelenség előtt, hiszen nem tudtak róla, hogy a városban valaki is farkast tartana. Mert a harapások egyértelműen farkasra utaltak. A derék nyomozók egy-két hétig még foglalkoztak az üggyel, az újságírók néha-néha megeresztettek egy-egy, rendőrséget fricská-zó cikket, majd lassan

kialudt az érdeklődés parazsa. Főleg, mivel Andreas Muller senkinek sem hiányzott, legkevésbé a családjának.

Később, amikor egyre gyakrabban gondoltam vissza erre a néhány napra, néhány furcsán meghökkentő apróság jutott tudomásomra. Johannes van Loewen baráti beszélgetés közben egy ízben például megemlítette, milyen figyelmetlenek is a gyerekemberek: például Marié barátnője, aki elfelejtette, hogy Marié arra az éjszakára hivatalos hozzájuk, s egy közös barátnőjüket ment el meglátogatni. Marié nem tehetett egyebet: a hirtelen beköszöntő este miatt egyedül aludt az üresen hagyott lányszobában. Ráadásul a ruháját is baj érte: túlságosan közel hajolt valami nyílt lánghoz -alighanem a barátnő apjának ostyasütő műhelyében -, a láng belekapott a vászonba s csak nagy nehezen sikerült kibújnia belőle. Marié másnap reggel barátnője szoknyájában jött haza anélkül, hogy a lánnyal egyáltalán találkozott volna.

A történet azonban ezzel még nem ért véget. Miután a rendőrség kihalászta Andreas Muller holttestét, nem messze tőle kifogott egy vérfoltokkal szennyezett női ruhát is, amely az újságban közölt kép alapján igencsak Marié állítólag elégett ruhájára emlékeztetett.

Ha azt hiszi, szeget ütött a fejemben a dolog, téved. Fülig szerelmes voltam a lányba, s ha a gyanú dallama meg is pendült lelkem húrjain, azonnal elhallgattattam, s ahogy szokás, ezernyi mentséget ötöltem ki számára.

Hanem azt azért látnom kellett, hogy Marié attól a naptól fogva megváltozott. Ha megkérdezné, miben állt a változás, csak nehezen tudnék pontos választ adni rá. Talán akkor járok el a leghelyesebben, ha összehasonlítom korábbi énjével.

Remélem, nem kételkedik benne, hogy Marié nemcsak vonzó, szemrevaló teremtés volt, hanem rendkívül tartózkodó, mondhatnám félénk. Emlékezzék csak vissza: két évig jártam a patikájukba, majd minden nap, míg végül rám merte villantani első, félénk mosolyát.

Karcsú, légies lány volt, vékony, már-már törékeny végtagokkal, mindemellett volt benne bizonyos gömbölyűség... Ne értsen félre, nem arra gondolok, bár Marié nem volt éppen az asztal lapja. Inkább azt mondanám, hogy lekerekítettek voltak a vonásai, például keskeny és vékony volt az álla, de mégsem éles, mint annyi visszataszító nőszemélyé. Nos, ettől az időtől kezdve Marié külsőleg is megváltozott, mégpedig... azt hiszem, hátrányára. Vonásai kiélesedtek,

s a gyermeki ártatlanság helyére, amely eddig ott lakott a szemében, valami erőszakos magabiztosság költözött. Bár továbbra is kedves és szeretetreméltó maradt... mégis, úgy éreztem, ez a Marié mintha már nem egészen az a Marié lenne, akibe beleszerettem. Úgy éreztem, felébredt benne valami, ami eddig ott szunnya-dozott a lelke, vagy éppen a teste mélyén s alighanem úgy érezte őis.

Most pedig, bármennyire is nehezemre esik, beszélnem kell Charlotte van Loewen-ről, Johannes van Loewen feleségéről. Szándékosan nem mondom, hogy Marié anyjáról, mert nem volt az. Még nem említettem, hogy Marié anyja röviddel Marié születése után, minden bizonnyal a szülés közben támadt komplikációk következtében, elhalálozott, s a kis Marié nevelését egészen iskolás koráig ismerős asszonyok végezték.

Öt évvel Hollandiába érkezésem előtt van Loewen új asszonyt hozott a házba. Charlotte szegény teremtés volt, úgyszólván cselédlány, s asszonya küldte valami porért a gyógyszertárba, amikor van Loewennek megakadt rajta a szeme. A történetet nem ismerem, de nem is tartozik a lényeghez. Elég annyi, hogy rövidesen házasságot kötött a lányánál alig idősebb Charlotte-val és hármasban élték tovább az életüket.

Marié elejtett megjegyzéseiből ítélve a két majd egykorú nő jól megértette egymást. Charlotte már az első év végén kistestvért szült neki: egy kislányt. Marié második anyjaként nevelte a gyermeket, majd ennek kisöccsét is, aki egy évvel a kislány születése után jött a világra.

Amikor első, bemutatkozó látogatásomat tettem a van Loewen házban, természetesen feltűnt a telt, napbarnított, kerek arcú fiatalasszony inkább mediterrán, mint holland szépsége, de akkor testem minden sejtje annyira el volt telve a Marié iránti szerelemmel, hogy jószerével levegőnek néztem. Felőlem akár van Loewen-korú idősebb hölgy is lehetett volna: csak Marié anyját láttam benne, semmi mást.

Ahogy aztán egyre gyakrabban fordultam meg van Loewenék-nél, egyre inkább észre kellett vennem, nemcsak egyetlen virág virul az idősödő van Loewen kertjében.

Remélem, eltekintenek tőle, hogy szégyenemet kiteregetve részletesen elemezzem önök előtt azt a folyamatot, amelynek során végül is bűnbe estem. Még akkor is, ha ezt a bűnt, házasság híján nem lehet házasságtörésnek nevezni. Talán inkább hűségtörésnek, ha van ilyen.

Azt persze semmiképpen nem akarom állítani, hogy Charlotte van Loewen kivetette rám a hálóját s én ártatlan aranyhalként beúsztam a zsírral teli, sistergő serpenyőbe, annyi azonban bizonyos, Charlotte minden alkalmat megragadott, hogy egyedül maradhasson velem. Ha megkérdi, miért történt mindez, nem tudok egyebet válaszolni, minthogy aligha szépségem és erőtől duzzadó férfiasságom miatt -, ahogy ma mondanák, nem voltam egy kiköpött Ram-bo - inkább arról lehet szó, hogy Charlotte asszony élete szürkén és eseménytelenül zajlott az öregedő férj, és sok törődést igénylő két gyermeke között. Azt hiszem, fizikai értelemben is kielégítetlenség gyötörte - én pedig éppen kéznél voltam. El tudom képzelni, hogy ő is harcolt vágyai és a Kísértő ellen - ez a harc azonban az esetek túlnyomó többségében az ember vereségével szokott végződni.

Summa summárum: Charlotte van Loewen szerelmem édesapjának a felesége, Marié mostohaanyja, elcsábított. Úgy hullottam a karjába, mint érett gyümölcs. S meg kell mondanom, őszintén, uraim, öreg ember vagyok, de még mindig beleborzongok, ha az ördög azokat a gyönyöröket vetíti elém, amelyekben Charlotte van Loewen részeltetett. Érett, kielégületlen asszony volt, én pedig tapasztalatlan fiatalember. Kell-e ennél többet mondanom?

Ha kell, talán csak annyit: ne tartson cinikus, az állati vágyaktól

legyűrt, mindenbe beletörődő ifjoncnak. Órákig mesélhetnék az ébrenlét és a lelkiismeret kínjairól, amikor éjszakai órákon ezerszer is végiggondoltam mindent. Ezerszer elhatároztam, hogy változtatok a helyzetemen, de tizezerszer sem voltam rá képes.

Marié az első időkben természetesen nem vett észre semmit. Változatlanul a mindene voltam, bár... ekkor kezdődött az, amiről már beszéltem. Néha-néha olyan elmélázva nézett rám, mintha a vesémbe látna, s én csak nehezen tudtam szabadulni a gondolattól, hogy úgy olvas a lelkemben, mint a nyitott könyvben.

Később aztán azt is észrevettem, hogy ugyanilyen elgondolkodó, fürkésző tekintettel méregeti mostohaanyját is. Ilyenkor még élesebbé váltak a vonásai, feje megnyúlt s bármennyire is nevetségesnek hangzik, mintha a fülei is hátrasimultak volna.

Aztán azok az elátkozott teliholdas éjszakák! Most, utólag visszagondolva rá, képtelen vagyok felfogni, miért mentem el süketen és vakon olyan jelenségek mellett, amelyeket pedig észre kellett volna

vennem. Például azt, hogy Marie-n már napokkal holdtölte előtt furcsa nyugtalanság vett erőt, bezárkózott a szobájába, s fejfájására hivatkozva ki sem jött addig, amíg csak fogyni nem kezdett a hold. Apja egészen kisméretű vérszegénységének tulaj donította a dolgot, s nekem is többször felhívta rá a figyelmemet, hogy Marie-t, akárcsak a tengert, nyugtalanítja a hold változása. Marié lelkében is lezajlik az árapály jelensége, ezért olyan kiegyensúlyozatlan ezekben a napokban.

örtént egy alkalommal, amikor már Charlotte-tal nyakig benne lubickoltunk édes gyönyörökkel teljes viszonyunk tavirózsákkal díszített tavában, hogy Marié... nos, nem fogja elhinni, egy farkasfejet ajándékozott Charlotte-nak.

Farkasfejet? - hökkent meg Segal. - Igazi farkasfejet?

Hát... éppenséggel nem volt igazi, de farkasfejnek azért farkasfej volt. Azt mondta, egy áruházban vette kiárusításon. Én is megnéztem, és valóban, a hátoldaláról kiderült, tajvani készítmény. Charlotte nemigen értette a dolgot, hiszen mindeddig sem ő, sem pedig Marié semmiféle vonzalmat nem érzett a farkasok iránt, de udvariasan elvette Marié ajándékát és felakasztotta szobája falára. Ezzel aztán meg is kezdődtek a bajok...

Bár a szégyen még mindig itt ül ősz fejemen, azt feltétlenül el kell mondanom, hogy Charlotte-tól óriási erőfeszítést követelt együttléteink biztosítása. Ahhoz, hogy néhány óráig zavartalanul élvezhessük a lopott szerelem gyümölcseit, el kellett távolítani a környékről Johannes van Loewen-t, Marie-t és a gyerekeket is. így is

minden egyes alkalommal torkomban dobogott a szivem, hiszen bármikor pórul járhattunk volna. A sétálni indult gyerekek visszafuthattak volna, mert egy kutya rájuk ugatott, vagy mert egy részeg tengerész tréfából megfenyegette őket. Talán éppen ez az állandó veszélyérzet ajándékozott meg bennünket soha nem képzelt gyönyörökkel.

A falon függő farkasfej azonban attól a pillanattól kezdve, ahogy a helyére került, megmérgezte együttléteinket. Egy szerelmes ölel-kezés kellős közepén vettem csak észre, hogy a torzó két, jéghidegkék szeme egyenesen ránk irányul.

Természetesen nem említettem Charlotte-nek a dolgot, hanem valami ürügyre hivatkozva elsiettem a házból. A következő napon

végigjártam a város valamennyi üzletét, de hiába. Sehol nem emlékeztek rá, hogy az elmúlt években tajvani farkasfejet árultak volna.

Következő együttlétünkre egy héttel később került sor, ismét csak Charlotte szobájában. Mielőtt átöleltem volna, felpillantottam a farkasfejre. Az üvegszemű jószág a levegőbe meredt, talán a szállongó porszemeket bámulta a szoba közepén.

Már másodszor öleltem meg Charlotte-t, amikor az az érzésem támadt, hogy figyelnek bennünket. Gyorsan a bejárat felé fordítottam a fejem, de az ajtó zárva volt, sőt az ablak is, ráadásul súlyos brokátfüggöny zárta ki a kíváncsiskodó napsugarakat. Még a különben ugyancsak szerelmes természetű galambok sem kukkanthattak be a szomszédos épület tetejéről.

S, ha hiszi, ha nem, Charlotte is ugyanazt érezte amit én. Mintha jeges, bosszúszomjas pillantások pásztáztak volna bennünket. Olyannyira, hogy félelmében maga elé rántotta a selyempaplant, amely ölelésünk múltával szokott eltakarni bennünket.

Mintegy véletlenül pillantottam fel a farkastrófeára. Szinte felsikoltottam a rémülettől és a meglepetéstől. A torzul vigyorgó farkaspofából Marié kék, fagyos szemei néztek ránk!

Charlotte sosem fogalmazta meg, mit érez az érthetetlen jelenséggel kapcsolatban, talán meg sem fordult a fejében, hogy a farkastorzónak valamilyen köze lehet Marie-hoz. Inkább Isten büntetését gyanította a háttérben. Azt hitte, angyalok suhogtatják lángpallosukat a fejünk felett: hogyha nem hagyjuk abba a paráz-nálkodást, móresre tanítanak bennünket.

Most persze megkérdezhetik, hogy szerettem-e még Marie-t. Hogyne szerettem volna. Talán soha nem kívántam még annyira, hogy feleségül vehessem: s az Isten pecsétjével ellátott immár törvényes viszony feledtesse végre azt a másikat, az Ördög által lepe-csételtet.

Képzelhetik, mit éreztem, amikor megbizonyosodtam róla, hogy a Kísértő csapdájába estem. Mindent megtettem, hogy megszabadulhassak tőle, de képtelen voltam elszakadni Charlotte-től. Már csak abban bíztam: ha befejezem tanulmányaimat, feleségül veszem Marie.-t, elutazunk Svájcba, ahol feledésbe merül minden dolgunk: nem marad más a lelkemben, csak Marié iránt érzett szerelmem. Közben kértem Istent: adjon erőt, hogy kiszabadulhassak a

Sátán ketrecéből.

Őszintén meg kell mondanom, a farkasfej hátrányosan érintette szereim ünk érzéki oldalát is. Nem könnyű úgy szeretni, hogy meg vagyunk győződve róla, valaki figyel bennünket.

Egy alkalommal aztán nem bírtam tovább. Leakasztottam Char íotte faláról a farkasfejet, köpönyegem alá rejtettem, és egy sötét délutánon a csatornába hajítottam.

Kérem, ne nevessenek, de amikor a farkasfej elmerült a csatorna háborgó vizében, mintha Marié felháborodott sikoltását hallottam volna.

Hogy mennyire használt a farkasfejtől való megszabadulás, új erőre kapó szenvedélyünk bizonyította. Ismét azokat az örömöket és gyönyöröket éltük át, mint az első napokban.

Csakhogy nem minden jónak jó a vége. Néhány nappal azután, hogy a farkasfej elmerült a csatorna vizében, Marié, aki soha még csak kétértelmű szóval sem illette Charlotte-t, dühtől tajtékozva rátámadt s kérdőre vonta, hova tette az ajándékát, Én szerencsére nem voltam jelen a veszekedésnél, csak Charlotte későbbi töredékes elbeszéléséből tudtam rekonstruálni az eseményeket.

A szerencsétlen Charlotte természetesen védekezett és rám kent mindent. Marié dühe erre, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is párolgott. Meglegyintette Charlotte arcát és közölte vele, ha el is vittem a farkasát, hoz helyette másikat. S valóban, néhány nap múlva a falon függött az új trófea.

Azon nyomban nyakamba vettem a várost. A bevásárlóközpontban fél órai elkeseredett küzdelem után tudtomra adták: ebben a városban soha és senkinél nem volt kapható tajvani farkasfej.

Ekkor elhatároztam, újra megpróbálom a lehetetlent. Ezt a farkasfejet is belehajítottam a csatornába. És képzelje: ismét hallottam Marié felháborodott sikolyát!

Rövid idő múlva elérkezett a májusi holdtölte napja. Marié ezen a napon, ellentétben más holdtöltékkel, nem óhajtott a szobájában

maradni, inkább engedélyt kért Charlotte-tól, hogy sétálni vihesse a gyerekeket. Charlotte, akit ugyancsak gyötört a lelkifurdalás, azonnal

beleegyezett. Amit később elmondta nekem, az öleikében is bizonyossággá érett a kívánság: véget kell vetnünk bűnös viszonyunknak.

Marié uzsonna után vitte sétálni a kicsiket. Azt mondta, kilátogatna a csatorna partjára, s lehet, hogy a szélmalmokhoz is kinéznek, ha nem lesz erős a szél. A kicsik, akik imádták a malmokat, ujjongva fogadták az ajánlatot.

Ekkor látta őket Charlotte utoljára élve.

Blattfelder tiszteletes megtörölgette az arcát, majd mélyet sóhajtott.

Ami eztán jön, logikus következménye annak, ami eddig történt. A gyerekeket csak harmadnap emelték ki a vízből: mindkettő halott volt mindkettőnek elvágták a torkát. Én, aki megnéztem őket a hullaházban, esküdni mertem volna rá, nem vágás, hanem harapás nyoma éktelenkedik a nyakukon. És képzelje, még halálukban is mosolyogtak! Mint akik nem félnek attól, aki szörnyű szándékkal közeledik feléjük...

Charlotte összeomlott. Közös bűnünk és a gyermekek halála feletti elkeseredésében vízbe ölte magát. Az ő holttestét is láttam: rajta nem volt harapás.

Hamarosan van Loewen is követte feleségét a sírba. Nem tett szemrehányást, meg se átkozott, pedig megérdemeltem volna. Társaimnak és iskolai elöljáróimnak természetesen fogalmuk sem volt róla, mi is történt valójában olyannyira vigasztaltak és kedveztek minden dolgomban, hogy végül már terhesnek éreztem együttérzésüket.

Mielőtt van Loewen meghalt volna, magához hívatott. Félve kerestem fel, hiszen közös emberi gyarlóságunk, hogy nemigen tudunk annak a szemébe nézni, aki ellen súlyosan vetkeztünk. Végül mégiscsak rá kellett nyitnom az ajtót a felebaráti szereteten kívül a majdnem-rokonság is erre kényszerített.

Azt hittem, Johannes van Lowen rrost pótolja majd az elmulasztottakat, kellemes meglepetésemre azonban az ágyban fekvő öregember még a hangját sem emelte fel. Ahelyett, hogy kérdőre vont volna bűneim miatt, s Isten haragját kérte volna a fejemre, még

ő igyekezett oltalmazni. Hogy ki ellen? Természetesen saját, gyötrő

lelkiismeretem ellen,..

Még most is magam előtt látom a szakállas, fizikailag-lelkileg egyaránt összeroppant öreget, amint könyökére támaszkodva beszél hozzám. Én pedig előbb csak nyugtalan szívvel, majd egyre nagyobb rémülettel hallgatom a szavait.

Azt hiszem, uraim, keresve sem találhatnék megfelelőbb helyet Johannes van Loewen vallomásának interpretálására, mint ez a holdfényes temető. Vagy azt már mondtam? Sebaj. Az ismétlés a valóság megismerésének az anyja.

Nos, uraim, Johannes vaff Loewen azzal kezdte, hogy megnyugtatott. Kérte, ne érezzék lelkifurdalást, amiatt, ami történt valamennyien Isten kezében vagyuk, az ő akaratának vagyunk alárendelve egyetlen levél nem hullhat le a fáról, egyetlen csillag nem futhat le az égről anélkül, hogy az Úr ne tudna róla, ne tartaná számon. Ennek ellenére a Kísértő mindenütt ott van, és ha Isten és ember között meglazul a kapocs, igyekszik kihasználni az alkalmat. Isten természetesen erősebb a Sátánnál, ujja egyetlen mozdításával meghiúsíthatná a pokol fejedelmének terveit, csakhogy a Teremtő kedvét leli benne, hogy megpróbálja: milyenek az ő katonái a hitükben. Ezért van, hogy néha engedi a szellemfejedelmet: hadd lehelje kénköves leheletét - persze rószaszíromba csomagolva - a világra.

Bevallom, nemigen értettem, mit akar kihozni az eleve-elren-delés tanából van Loewen. Protestáns teológusként természetesen ugyanezeket az elveket vallottam, azzal a kis különbséggel, hogy mint fiatal ember, kissé eltértem az évszázados dogmáktól. Úgy véltem, Isten azért több szabadságot engedélyez az embernek, mint a pályáján gördülő tekegolyónak.

Ne nyugtalankodjanak, ezzel be is fejeztem hittudományi fejtegetéseimet. Ennyi azonban feltétlenül szükséges ahhoz, hogy tisztában legyenek akkori lelkiállapotommal.

Mint mondottam, Johannes van Loewen arra kért, ne érezzék lelkifurdalást, hiszen ami történt, Isten akaratából történt. Különben, hogy lenne lehetséges, csak úgy szövetséget kötni a Sátánnal? Megvallotta, hogy családjukban időről időre felbukkan a Vérfarkas-betegség, ő maga természetesen mindig is tudott erről a szörnyű titokról, de abban reménykedett, hogy Isten előbb-utóbb elvágja a bűn köldökzsinórját. Azt természetesen nem sejtette, hogy saját lánya holdtöltekor Vérfarkassá változik át ha sejtette volna, saját kezével

ölte volna meg, s égette volna hamuvá a sátán katonaját Arra kért, bocsássak meg neki, mert bocsánatom nélkül nehezen tudna meghalni.

Ekkor a lábához omlottam és együtt zokogtunk balsorsunk felett. Az öreg elsírta: egyáltalán ne higgyem, hogy Marié halott. Él, és valahonnan, talán egy rejtekhelyről figyeli minden cselekedetünket, ö már túl van a veszélyen, mert hamarosan átlépi annak a világnak a határát, ahol a Sátánnak nincs többé hatalma a lelkek felett, én azonban itt maradok, ezért járjak el körültekintő óvatossággal. Ha valaha meg akarnék nősülni, jól nézzem meg jövendőbelimet, nem Marié rejtőzik-e a hajadon álorcája mögött.

A hold eközben további ujjnyit süllyedt az égen.

Jól van, a vége felé járok már - morogta Blattfelder, észrevéve nyugtalan pillantásomat. - Azt már nem mesélem el, hányszor, de hányszor éreztem magamon a későbbi évtizedek során Marié figyelő, vagy fenyegető tekintetét. Csak egyetlen egy alkalomról hadd emlékezzek meg... Amikor egyszer megkértem valakinek a kezét, és ő igent mondott, örömömben elrohantam az első virágárushoz, hogy nagy csokor virággal örvendeztessem meg jövendőbelimet. Kicsinyke virágbolt állt a sarkon, fiatal, szemrevaló leányka árulta benne a virágot, kötötte a csokrokat szép ízléssel. Éppen nyújtottam volna felé a pénzt: kellő borravalóval kiegészítve a csokor árát, amikor pillantásom a sarokban álló sámlira esett. A sámlin rongyos, torz kezű ember kuporgott, szakadt kendőkbe burkolózva, s ahogy kinyújtottam a csokorért a kezem, hangosan felnevetett.

Azt hittem, megfagy az ereimben a vér.

A nevetés Marié nevetése volt!

Olyannyira megrémültem, hogy hollandul szóltam hozzá, ő azonban csak tovább vihogott és németül makogott valamit. Nem láthattam az arcát, mert mélyen ráhúzta a kendőjét. Minden bátorságomat összeszedve odaugrottam hozzá és hátrarántottam a kendőt. Aztán meginogtam és majdhogynem elvágódtam a kövön. Az öregasszony szurtos arcából Marié szemei néztek rám, s annyi fenyegetés áradt belőlük, hogy biztos voltam benne: Marié az életemet akarja!

Ráadásul ez idő tájt kaptam meg a holland rendőrség több évig tartó nyomozásának az eredményét, amelyben közölték velem, a gyermekek nyakát feltehetően fűrészes késsel vágták el, Marié, akit pszichopatának írt le a jelentés - végleg eltűnt: minden bizonnyal a

tengerbe ölte magát. Holttestét soha nem találták meg.

Jó, rendben van, látom türelmetlenek, ezért le is zárom a történetet. Mióta itt élek, szüntelenül érzem, hogy könyörtelen, gonosz erő áramlik körülöttem. Biztos vagyok benne, Marié itt él a közelemben és megpróbál megölni!

Persze azért én is tettem bizonyos óvintézkedéseket. Kitanultam az ördögűzést. Most már méltó ellenfele vagyok a Sátánnak. De erről később majd meg is győződhetnek. Hát... ennyit akartam elmondani, uraim.

Megnyomkodtam a szemem és a lassan leszálló holdra néztem.

Biztos benne, hogy Marié a Vérfarkas?

Abban vagyok biztos, hogy a Vérfarkas gonosz lélek, amely időről időre felbukkan közöttünk. Most éppen azon munkálkodik, hogy jéggel verje el a vetést, amely több évtizedes munkálkodásom során végre kinőtt az emberi lelkekből.

Blattf elder tiszteletes még egyszer végigpillantott a temetőn, aztán fejét lehajtva elindult a falu felé. Intettem Segalnak, hogy mi is mehetünk.

Jó darabig némán szaporáztuk a lépteinket, mintha mindhárman ráuntunk volna a beszédre.

Meg kell vallanom, olyan sötétben tapogatóztam, mintha barlangba zártak volna, s azt a feladatot rótták volna rám a föld istenei, hogy keressek meg egy fekete macskát, amely ráadásul nem is olyan régen hordó szurokba esett. Egyelőre csak egyben lehettem biztos: a Vérfarkas valóban itt jár a környéken.

Blattfelder tiszteletes rám pislantott, aztán megszólalt. Olyan fáradt, törődött hangon, mint aki már jó ideje feladta, hogy szavaival bárkit is meggyőzzön az igazáról.

Nem hisz nekem, mi?

Miért ne hinnék?

Erre még Segal is felkapta a fejét. -Hisz?

Nem tudom, és nem is akarom feltételezni, lelkész úr, hogy ön... hogyis mondjam csak...

Hazudok?

Valahogy úgy. Ez esetben viszont olyan jelenséggel állunk szemben, amely megkülönböztetett figyelmet igényel.

Blattfelder megtorpant, mutatóujját a mellkasomnak szegezte.

Herr Lawrence... áruljon el nekem valamit. Állt már ön szemtől szemben a természetfelettivel?

Azt hiszem, igen.

Hol?

Ázsiában. Tibetben.

Látja, ez érdekes. Ezért is szeretek a lámákkal beszélgetni. Sokat lehet tanulni tőlük. Különösképpen démonűzést.

A hold megremegett, és pár centiméternyire megközelítette a horizontot. John Segal összerázkódott és a karórájára pillantott.

Azt hiszem, ideje lenne lefeküdnünk. Kissé kimerítő volt a mai nap. Uraim?

Blattfelder tiszteletes megropogtatta a derekát, aztán az ezüstös harmatban csillogó házak felé intett.

Ha fáradtak, térjenek be hozzám. Mindig készen állnak a vetett ágyak a vendégszobában. Megspórolhatnak maguknak félórányi kutyagolást.

Segal szinte gondolkodás nélkül igent intett.

Herr Lawrence?

Köszönöm a szívességét, én inkább még levegőznék egy kicsit.

Nincs rám szüksége? - kérdezte a biológus, elnyomva egy jókora ásítást.

Aludja ki magát. Majd holnap beszélgetünk.

Megvártam, míg eltűnnek a házak holdárnyékában, akkor befordultam a legközelebbi mellékutcába és elindultam a kocsma felé.

Mivel nem akartam felverni Hubert, hátulsó frontjáról közelítettem meg az épületet. Jól emlékeztem rá, hogy közvetlenül a magasra nőtt fagyaibokrok mellett húzódnak a pinceablakok, amelyek általában tárva-nyitva szoktak állni. Kibújtam a bokrok mögül, majd elégedetten nyugtáztam nem tévedtem. Még a Vérfarkas közelsége sem tudta rábírni Hansli Hubert, hogy változtasson évtizedes szokásain.

Bedugtam a fejem az egyik ablakon, s amikor észrevettem az éppen alá rendezett fahasábokat, megkönnyebbültem. Legalább nem kell felesleges tornamutatványokkal szórakoztatnom a kíváncsian szimatoló kóbor egereket.

Nem is lett volna semmi baj, ha a farönkök nem indulnak meg a lábam alatt. De megindultak. Ennek következtében végígguniltam a szobán és egy különösen ellenséges rönk kíséretében nekivágódtam a falnak.

Hallgatóztam egy sort, aztán kinyitottam a pinceajtót.

Sötét volt a felvezető lépcsőn, mint a pokol mélységes fenekén. Csak egészen enyhén recsegtek a talpam alatt a falapok, amíg a csigalépcső felé igyekeztem. Már a bárpult környékén jártam, amikor megtorpantam, és a levegőbe meredtem.

Az jutott eszembe, vajon a nyitva hagyott pinceablakokon át be tudna-e lopakodni a Vérfarkas az épületbe.

Elhúztam a sötétbe burkolódzott bárpult előtt, megkerültem néhány egymásra rakott széket, majd a kulcstáblához léptem. Csak két szoba kulcsa hiányzott. Eszerint Monica sem tért vissza a penzióba: hűséges vadászkutyaként őrzi Sheridan feltehetően részeg álmát.

Biztonság kedvéért kezembe kaptam egy facér kulcsot s a recse-gő-ropogó falépcsőn fellopakodtam az emeletre. Mivel nem egy alkalommal töltöttem már az éjszakát Herr Huber kocsmájának biztonságot nyújtó fedele alatt, nem volt nehéz megtalálnom Sheridan és Monica szobáját.

Sheridan professzor ajtaja előtt megtorpantam, óvatos pillantásokat vetve jobbra-balra, előhúztam a zsebemből a pipaszurkáló-mat, s a

másik kezemmel lenyomtam a kilincset.

Az ajtó zárva volt.

Sóhajtottam és a deszkalapra fektettem a fülem. Bár meglehetősen éles hallással ajándékoztak meg az istenek, mégsem hallottam odabentről semmit, amit pedig egy részeg professzornak produkálnia illett volna: sem horkolást, sem nyöszörgést, sem ágyrecsegést.

Belesüllyesztettem a pipaszurkálót a kulcslyukba. Elégedetten nyugtáztam, hogy nincs a kulcs a zárban. Beljebb taszítottam, megkerestem a zár nyelvét, majd gyengéd mozdulattal megpróbáltam elfordítani.

Olyan engedelmesen csúszott félre, mintha éppen a megfelelő kulcsot használtam volna. Zsebrevágtam a szurkálót és hálaimát

rebegtem a minden bizonnyal békés, éjszakai álmát alvó Hansli Huber felé, amiért rendszeresen olajozza az ajtózárait.

Amikor átléptem a küszöböt, visszadugtam a zsebembe a pipaszurkálót. Pillantásom végigfutott a szobán: előbb az ágyon, aztán az éjjeliszekrényen, a fogason, sőt még a szőnyegen is. Végül a félig nyitott ablakon állapodott meg.

Innen már nem futott sehova.

De hova is futott volna, amikor nem volt semmi értelme.

Sheridan professzor ugyanis a késő éjszakai óra ellenére sem tartózkodott a szobájában.

Néhány másodpercig megkövültén álltam. Meghökkentett, hogy Sheridan, úgy látszik, csak megjátszottá a részeget.

Az ablakhoz sétáltam és kibámultam rajta. A hold éppen lenyugodni készült. A kert bokrai haragos, óriás sündisznókként gömbölyítették a hátukat, a kerítés fehér betonoszlopai megfagyott tenger tajtékos hullámaira emlékeztettek.

Kihajoltam és lenéztem a kertre. Sehol sem láttam lopakodó árnyat, vagy gyanúsan mozgolódó sötét foltokat. Mintha a béke szigete lett volna a Spitzhorn vidéke.

Ennek ugyan némiképpen ellentmondani látszott az a tény, hogy amikor végleg belefeledkeztem a svájci éjszaka varázsába, kemény, hideg fémcső nyomódott a derekamhoz.

Terjedelméből ítélve egy nagy kaliberű vadászpuska csöve.

Fájdalmas pillantást vetettem a holdra és engedelmesen égnek emeltem a karom.

Az ismeretlen keze gyorsan végigfutott rajtam. Laza rutinos mozdulatokkal egyetlen helyet sem hagyott ki, amely számbajöhetett volna, egyetlen helyen sem időzött egyetlen pillanattal sem tovább, mint amennyire feltétlenül szükséges volt.

Hátrafordulhat.

Hátrafordultam. Természetesen Monica állt mögöttem, enniva-lóan pöttyös, térdig érő hálóingben, nyuszifejet formázó gyerekpapucsban.

A kezében tartott lefurészelt csövű vadászpuska azonban nagyon is felnőtthöz illő fegyver volt.

Keményen és ridegen villogott a szeme, mint szép, de barátságtalan féldrágakő.

Meg szabad kérdeznem, mit keres itt?

Nincsenek titkaim - mondtam, és még egyszer alaposan megnéztem magamnak a nyuszipapucsot. - Sheridan professzort.

Ilyenkor?

Természetesen tisztában vagyok vele, hogy látogatásom ideje a felületes szemlélő számára kissé szokatlannak tűnhet...

Hol van Sheridan?

Honnan tudjam? - tártam szét a karom. - Amíg be nem jött, azt hittem, a maga szobájában.

Néhány szótöredéket morzsolt szét a fogai között, amiket, ha nem tartottam volna lehetetlennek, akár szitoknak is vélhettem volna. Ráadásul az volt a legszebb a dologban, hogy nem is angolul mondta őket.

A lefurészelt puskacső végigfutott az ágyon, az éjjeli szekrény, majd a fürdőszoba ajtaján állapodott meg.

Odabent?

Nem néztem, de meg lennék lepve, ha ott találná. Monica, mint az egerésző macska, néhány lopakodó lépéssel

megközelítette az ajtót, aztán olyan sebesen tépte fel, hogy alig tudtam követni a szememmel. Mire felfogtam, mi is történt, már visszafelé tartott a fürdőszobából rövid csövű fegyverével a kezében.

Bravó! - kiáltottam elismerően, s annak ellenére, hogy nem adott engedélyt a lazításra, összeütöttem a tenyerem. - Ez már valami. Mindeddig azt hittem, csak idősebb urak testi-lelki bajaihoz ért.

Fogja be a száját! Üljön az ágy szélére! Leültem.

Honnan ismeri Sheridant?

Honnan ismerem? - kérdeztem meghökkenve. - Hiszen ott volt, amikor bemutatkoztunk egymásnak.

Azt kérdeztem, korábban hol ismerkedett meg vele?

Mondom, hogy egyáltalán nem ismertem. Azaz... egyszer beszélgettünk egy konferencián.

Ne hazudjon!

Dehogy hazudok. Egyáltalán nem ismertem Sheridant! Ha akarja, meg is esküszöm rá.

Felesleges. A magafajta esküje annyit ér, mint elhullajtott teveszar a sivatag szélén.

Nana! - emeltem fel az ujjam, - Maga nincs tisztában a nomád értékrenddel. Amit az előbb említett, az ott, mint fűtőanyag, igenis fontos produktum.

Fütyülök a nomád pásztorok értékrendjére. Különben is, azt hiszem, jobban ismerem őket, mint maga. De ne térjünk el a tárgytól!

Mit tegyek, hogy elhiggye: nem ismerem Sheridant. Illetve, mielőtt idejöttem volna, nem ismertem.

Jól van - biccentett -, akkor ezt a kérdést egyelőre ejtsük. Tudni akarom, kinek dolgozik!

Senkinek.

Sóhajtott, és megcsóválta a fejét.

Nagyon rossz iskolái lehettek. Mr. Lawrence. Meg kellett volna hogy tanítsák önnek: bizonyos ponton tűi már nincs értelme a gyerekes tagadásnak. Bizonyos ponton tűi a profik túlteszik magukat a csacskaságokon. Ön most lebukott. Miért játssza az ostobát?

Úgy döntöttem, nem játszom. Komoly képet vágtam és bólintottam.

Helyes. Igaza van. Feladom. Megkönnyebbülten simogatta meg a fegyvere csövét.

Csakhogy végre megjött az esze. Tehát: nem hajlandó elárulni, kinek dolgozik?

Eszem ágában sincs.

Kíváncsi lennék rá, mennyire bírja a fájdalmakat. -Állítólag elég jól.

Ismertem valakit, akinél nem bírná három percnél tovább. Piszok szerencséje, hogy nincs a közelben. Én sajnos... nem értek a kínzásokhoz. Éppen ezért üzletet ajánlok.

Ezt már sokkal jobban szeretem hallani.

Az a helyzet, hogy meglehetősen széles körű felhatalmazással rendelkezem.

Ennek örülök. Ilyen körülmények között szívesen tárgyalok.

Csak körvonalaiban áruljon el valamit. Amerikai?

Brit alattvaló vagyok.

Gondolom, a saját feje után megy?

Többnyire.

Van valami elképzelése a dologról?

Ahogy vesszük.

Tudja, hol van?

Azt hiszem, igen.

Csak azt hiszi, vagy tudja is?

Tudom.

Mi a bizonyítéka rá?

Megfelelő időben majd bemutatom.

Mi a biztosíték arra nézve, hogy nem blöfföl?

Az, hogy itt vagyok.

Ezen elgondolkozott, majd bólintott.

Eszerint azért jött, hogy ajánlatot tegyen Sheridannak. Igaz?

Igaz. -És?

Tanácstalan képpel mutattam körbe a szobában.

Ezt találtam. Különben én is kérdezhetek valamit?

Rajta.

Hogy lett az izé... asszisztense?

Ez nem a maga dolga. Mi lett volna az ajánlata, ha itt találja Sheridant?

Bár tudtam, hogy vakon és süketen lövöldözök ismeretlen célpontra, nem tehettem mást meg kellett húznom a ravaszt.

Negyven százalék,

Mintha az iskolában lennék. Maga aztán piszokul bemagolta a tananyagot. Lehet, hogy egy könyvből tanultunk? Még idézni is tudom: legjobb ha negyven százalékot kérsz ez elég magas ahhoz, hogy alkudni tudjanak belőle, ahhoz viszont elég alacsony, hogy komolyan vegyék az ajánlatodat. Nos?

Rendben van - sóhajtottam. - Húsz százalék.

Helyes. Hogy ne húzzuk az időt feleslegesen, azonnal elfogadom. Milyen pénznemben kéri?

Fontban.

Gondolom, százas címletekben. Ha szemügyre vehetem, húsz órán belül a magáé az összeg.

Honnan tudja megállapítani, hogy valódi-e?

Profi vagyok, darling.

Ennek örülök. Mi legyen Sheridannal?

Kiröhögjük. De csak módjával. Azt hiszem, jóval veszélyesebb annál, mint amilyennek mutatja magát.

És ha a professzor... véletlenül megtalálja?

Azt mondta, biztonságos helyen van!

Jól van, jól - vonultam vissza. - Csak éppen megkérdeztem. Pontosan tudom, hol van. Hiába is keresi Sheridan, még véletlenül sem bukkanhat rá.

Hol kapom meg?

A penzióban.

Mikor?

Várjon néhány napig. Odafent most óriási rumli van a Vérfarkas miatt.

Én is így gondoltam. Különben ki az ördög ez a farkas? Csak nem valami konkurencia?

Aligha - sóhajtottam. - Egyébként fogalmam sincs róla, kicsoda és mit akar.

Hát csak vigyázzon. Nem lehetséges, hogy a tibetiek szagolták meg a dolgot? Egy kis pénz mindenkinek jól jön...

Nem hiszem.

Eszerint megállapodtunk. Mindenesetre, nem szeretném, ha megpróbálna átverni.

Nem verem át. Húsz százaléknál másutt sem kapnék többet.

Még annyit sem, darling. És vállalnia kellene a kockázatot.

Szótlanul bólintottam.

Monica letette a puskáját és kinyújtózott, mint egy macska. Rövidke pizsamafelsője egészen a melle közepéig csúszott fel.

Nem voltam biztos benne, szándékos-e a nyújtózkodása vagy csak véletlen, ezért nem is reagáltam rá.

Monica sóhajtva felvette a puskáját. Aztán az ablakra nézett és oldalba bökött a könyökével.

Tüntessük el a nyomokat. Hadd higgye a balfácán, hogy megetetett. Mit szólna egy üveg hideg pezsgőhöz?

Óriási ötlet - mondtam. - Milyen előrelátó, hogy felhalmozott némi tartalékot.

Ördögöt vagyok az - mondta, miközbein visszahúzogatta az elcsúszott szőnyeget. - Arra gondoltam, lemegy a földszintre és feltöri a bárszekrényt.

Egy szép hölgyért mindent - mondtam gálánsán meghajolva. -Azonnal indulok.

Az én szobámba jöjjön vissza. Azt már meg sem kérdezem, tudja-e melyik.

Odatalálok.

Menjen már!

Mintha türelmetlenség vibrált volna a hangjában. Csak remélhettem, hogy amiatt, amit elképzeltem magamnak.

Nem volt óriási teljesítmény betörni Hansli Huber bárszekrényébe. A pezsgő ugyan német volt, nem francia, de jegesen hideg Felvettem két poharat a pultról és visszasiettem az emeletre. Ko pogtam, majd kinyitottam az ajtót. Azon természetesen már nem is lepődtem meg, hogy a Műrészeit csövű fegyver nézett velem farkasszemet.

Remélem, nem akarja kilőni a kezemből az üvegeket?

Nem talált francia pezsgőt?

Nem vagyok gyakorlott betörő - mondtam. - De ha kívánja, még egyszer körülnézek odalent.

Megvonta a vállát, majd megenyhülten leeresztette a lefűrészelt csövű rondaságot az ágya mellé.

Hagyja, mert a végén még felébrednek a háziak. Nem szeretném hírbe hozni magam. Kibontja őket vagy kilőjem belőlük a dugót?

Besétáltam a fürdőszobába, kerestem egy törülközőt, s már éppen igyekeztem volna kifelé, amikor megakadt a szemem a szárítóra akasztott fehérneműkön. Sóhajtottam és lapos oldalpillantást vetettem a tükörre. Az, aki visszanézett rám, minden volt, csak vonzó, férfias jelenség nem.

Kezemben a törülközővel visszasétáltam a szobába, lecsüccsen-tem az asztalka mellé és kihúztam az első dugót. Halk pukkanás, s a gyöngyöző folyadék belecsurrant a poharakba.

Monica elégedetten megnyalta a szája szélét:

Csirió! A megállapodásunkra!

Csirió.

Nem volt rossz pezsgő, bár leheletnyivel szárazabb is lehetett volna. Számba vettem néhány kortyot, megforgattam a nyelvemen, elégedetten nyugtázva, hogy ennek ellenére fogyasztható. Akár nagyobb mennyiségben is.

Monica beleszürcsölt a poharába, aztán a karima felett nyugtalan pillantásokat vetett rám.

Hogy van?

Köszönöm, a körülményekhez képest megvagyok - mondtam. - Miért jutott eszébe épp most megkérdezni?

Mert csak az imént vettem igazán szemügyre. Ne haragudjék meg az őszinteségemért, de borzalmasan néz ki. Mi a fene kenődött a ruhájára?

Eredetileg halványkék, az Oxford Streeten vásárolt, királyi koronával díszített pulóveremre pillantottam, melynek oldalát vastag páncélként fedte a tibeti temető nyúlós földje.

Sár - mondtam az igazságnak megfelelően.

Hogy került rá?

Egy sírgödörben töltöttem a fél éjszakát. Onnan.

És a fülében?

Határozatlan mozdulattal a fülemhez nyúltam. Legnagyobb megdöbbenésemre kemény, sőt, csontkemény gömböcöket tapintott a kezem, mintha a növekvő hold hatására magam is kezdtem volna átváltozni, méghozzá kecskegidává. Simogattam egy kicsit a szarvacskáimat, aztán lemondóan legyintettem.

Gyanta.

Kénytelen voltam azt is elmagyarázni neki, hogy az éjszaka maradék részét viszont egy gyantázó tujaféle közepén töltöttem, s a bokor rámöntötte minden bánatát a gyantájával együtt.

Monica együttérző pillantást vetett rám.

Nem kellemetlen?

Kezdem megszokni.

Csak éppen veszélyes. Olyan zajjal jár odakint, hogy már attól

tartottam, felveri az egész házat.

Érdekes - mondtam tűnődve. - Én pedig azt hittem, zajtalanul járok mint a párducok.

Ittunk egy pohárral, aztán Monica ismét rám pillantott.

Mi a szándéka a továbbiakat illetően?

Még nem tudom - vontam meg a vállam. - Azt hiszem, visszatérek a penzióba.

Nem akar... előtte megfürödni? Csoda kényelmetlen lehet

így--- Hát az.

Ittunk még egy pohárkával. Mintha simábbnak és szárazabbnak éreztem volna mint az ezt megelőzőt.

Arra gondoltam - mondta a lány -, hogy mivel... lényegében véve... üzlettársak vagyunk, igazán meghívhatom egy fürdésre. Mi ketten pontosan tudjuk miről van szó... Értem alatta, tisztán üz-lettársi viszonyról, így aztán nem is értjük félre a dolgot. Nem igaz?

Teljesen igaza van - helyeseltem. - Üzlettársak között nincs helye félreértésnek.

Éppen azért... ha úgy gondolja, nyugodtan fürödjön csak meg. Legalább nem kell... ilyen koszosán visszamennie a penzióba. Magamról tudom, ha úgy érzi az ember, hogy piszkos, még az az

öt perc is örökkévalóságnak tűnik, amit a szobája küszöbétől a zuhanyozóig megtesz.

Érdekes - kiáltottam fel meglepve, de azért a körülményeknek megfelelően halkan. - Magam is így érzek. Mintha a lelkemből beszelne.

Akkor viszont... még egyszer mondom... szívesen kölcsönadom a fürdőszobámat. Bár... igazából Sheridan kádjában is megfürödhetne.

Ez igaz - bólintottam szomorúan.

Csakhogy ebben az esetben a lebukást kockáztatná. Sheridan

visszatérhet és máris kész a baj. Ezt pedig nem engedhetem meg magamnak. Mióta megkötöttük az üzletet, egy csónakban evezünk.

Tökéletesen igaza van. Én sem engedném meg, hogy Sheridan kádjában fürödjön.

Na ugye? Szóval, menjen csak be nyugodtan és pancsikázzon. Én addig megiszom egy pohárkával. És szedje ki azt az izét a füléből. Nem áll jól magának...

Gálánsán felé hajoltam és megcsókoltam a kezét.

Igazán öröm önhöz hasonlóan kellemes üzletasszonyokkal tárgyaim.

Felhörpintettem a maradékot és zavart mosoly kíséretében átsétáltam a fürdőszobába. Megeresztettem a vizet, öntöttem alá egy kis habfürdőt, majd még egyszer a tükörbe pillantottam. Mély sóhaj kíséretében adtam igazat Monicának, amiért beparancsolt a kádba. Ilyen alakkal, mint aki a tükörből tekintett vissza rám, jóérzésű ember szóba sem áll.

Amíg a víz folyt, kényelmesen feltúrtam a szobát. Inkább csak szokásból mint meghatározott céllal. Nem is találtam semmi különöset, csak néhány intim fehérneműdarabot, melyeket a márkajelzés szerint Isztambulban vásároltak.

Elzártam a vizet és belecsusszantam a kádba. Mindjárt fejjel előre, hogy kiáztathassam a fülemből a ragacsot. Éppen a művelet felénél tartottam, amikor megkocogtatták odakint az ajtót.

Hello? Minden rendben? El ne aludjon a kádamban. Utálom, ha belefullad valaki.

Előfordult már?

Erről nem kívánok nyilatkozni. Mindent megtalált, amire szüksége van?

Egy valamit kivéve.

Mintha icipicit megcsuklott volna a hangja, bár lehetséges, csak a gyanta mozgolódott a fülemben.

És... mi az?

A pezsgőm. Odakint felejtettem. Csoda jól esne egy pohárkával.

Melegvízben tilos alkoholt fogyasztani!

De hiszen ez a víz nem is meleg! Csak éppen langyos. Arról nem is beszélve, hogy a pezsgő jobb körökben üdítőitalnak számít.

Néhány másodperc múlva halk pukkanást hallottam a szobából, majd leheletnyire kinyílott az ajtó.

Itt van a kezemben. Mit csináljak vele?

Kimegyek érte.

Van magán valami?

Nincs, de majd... odateszem a kezem.

Várjon! Találjon ki valami jobbat.

Nincs egy fürdőköpenye?

Csak a penzióban. Nem szoktam fürdőköpenyben kirándulni. Szóval, mit csináljak a pezsgőjével?

Úgy tettem, mintha lázasan törném a fejem. Végül akkorát csaptam a homlokomra, hogy a mézgagombóc sértődötten kifordult a fülemből.

Tudja mit? Mi lenne ha behozná?

Olyan felháborodottan szállt felém a hangja, mintha ki tudja mire biztattam volna.

Én? Oda? Hova gondol?! Nem szoktam vadidegen emberek fürdőkádjához pezsgőt szállítani.

Teljesen világos, és el is fogadom az álláspontját - mondtam sóhajtva. - Persze, nehéz úgy logikusan gondolkodni, hogy közben majd szomjanhal az ember. Nem is mondanám, ha vadidegen lennék...

Miért? Nem az?

Természetesen nem.

Hát akkor kicsoda?

Szabadjon emlékeztetnem rá, hogy üzlettársak vagyunk. Ez a viszony pedig tökéletes bizalmat követel az élet minden területén.

Hallgatott egy kicsit, majd habozva közelebb lépett az ajtóhoz. -Ez... persze tény. Végeredményben az üzlettársi kapocs majdhogynem barátokká teszi az embert, nem igaz?

De mennyire hogy az!

Hát akkor... beviszem, jó?

Szeretettel és szomjasán várom.

ÉÉ

, }

Csak a nyikorgásából következtettem rá, hogy kitárult közben az ajtó. A megeresztett melegvíz ugyanis akkora párával bontotta be a fürdőszobát, hogy az orrom hegyéig sem láttam.

Hé! - hallottam valahonnan a pára közepéből nyugtalan kiáltását. - Merrefelé van?

A kádban.

Jó-jó, de merre van a kád?

Tegyen néhány lépést előre.

Ha tudnám, merre van előre.

Végül azért mégiscsak felbukkant a közelemben. Úgy törte át a párát mint repülőgép a ködfelhőt. Óvatosan és kellő méltósággal.

Legnagyobb meglepetésemre nem egyetlen pezsgőspoharat egyensúlyozott a tenyerén, hanem kettőt. Nem voltam biztos benne, mindkettőt nekem szánja-e, vagy ismét koccintani akar jövendő, sikeres üzletünkre.

Hol van?

Kinyúltam a habokból és elkaptam a karját.

Itt.

Ettől aztán úgy megrémült, hogy majd elejtette a poharakat.

Jézusmária! Üljön gyorsan vissza. Hiszen maga meztelen! -Letette a poharam a széles, két személyre méretezett kád peremére és elfordította a fejét. - Nagyon szépen kérem, amíg itt vagyok, maradjon a vízben.

Csak arra akartam figyelmeztetni, ha nem vigyáz, nekimegy a falnak. Hát akkor, csirió!

Csirió!

Félig ittam a poharam. Ő is az övét. A meleg, langyos pára rá-szállt leheletfinom pizsamájára és szempillantás alatt átáztatta. A pizsama rátapadt a testére és üvegszerűen áttetszővé vált. Éppen azt fontolgattam, teszek még egy kirándulást a víz alatt, amikor aggodalmasan az órájára pislantott.

Jézusom, már fél négy! Az az igazság, hogy én is fürdeni akartam ... Nem igyekezne egy kissé? Sheridan feltehetően hamarosan visszatér és...

Kinyújtott karommal megbecsültem a fürdőkád szélességét. Morogtam valamit, aztán határozottan bólintottam. Monica figyelmét nem kerülte el a hókuszpókusz.

Mit... csinál?

Másfél méter. Éppen elég.

Mi másfél méter?

A kád szélessége. Kíváncsi voltam rá, elférnénk-e benne ketten?

Úgy meghökkent, hogy majd hanyatt esett a ködben.

Ketten... hova gondol? Maga... maga...

Várjon egy pillanatig - csillapítottam. - Figyeljen rám. Volt olyan

kedves és a késő éjszakai óra ellenére is átengedte a fürdőkádját. Ha tudtam volna, hogy maga is fürödni akar, eszem ágában sem lett volna elfogadni az ajánlatát.

De hát borzasztóan nézett ki!

Akkor sem. Jó-jó, tudom, így alakultak a dolgok. Tekintettel arra a tényre, hogy valóban igen későre ját, azt ajánlom, fürödjünk együtt. Mielőtt még tiltakozna, hadd tegyem hozzá, természetesen szigorúan üzlettársi alapon. Ezért is mértem meg a kád szélességét. Úgy elférünk benne, hogy egymáshoz sem érünk.

Amíg gondolkodott, kiittam a maradék pezsgőm. Ahogy letettem a poharam, ő is végzett az övével.

Nem bánom - mondta aztán rövid hallgatás után. - De csak szigorúan üzlettársi alapon.

Néhány pillanatra eltűnt a párában. Halk kattanásokat hallottam, léptek surrantak a kövön, majd egyszerre csak felbukkant a kád mellett. Kockás törülközőt tartott a kezében, amit aztán köny-nyed mozdulattal a csaptelepre akasztott.

Olyan elegánsan tette át a lábát a kád pereme felett, mint az ókori Rómáról készült amerikai filmekben Poppea császárné. Ami testi adottságait illette, mindenképpen méltó párja volt a filmbeli, és minden bizonnyal a történelmi Poppeának is.

Odább húzódtam és a kád oldalához lapultam.

A habfürdő himalájányi habot vert körénk, a meleg víz újabb párafelhőkbe bontotta a szobát. Éppen azon törtem a fejem, el kellene zárni a csapot, amikor halkan felsikkantott mellettem.

Juj! Elvesztettem a szappanomat.

Kinyújtottam a lábam, de nem találtam sehol. Őt viszont igen. Ott rugdalódzott néhány milliméternyire tőlem a szappanját keresve.

Megtalálta?

Még nem. Segítene?

Kitöröltem a szememből a habot, vettem egy mély lélegzetet, aztán

lebuktam a víz alá. Kotorásztam egy darabig, de nem találtam sehol. Amikor fel akartam bukkanni, éreztem, hogy közvetlenül mellé sodort a víz és a végzet.

Mit... csinál?

Keresem a szappant.

Otf?

Mindenütt... ahova elbújhatott,

Jézusom... de hát értse meg, hogy... ott... nem lehet szappan ...! Istenem, vegye el a kezét... hiszen megígérte... hiszen...

Vegyem el?

Jaj, ne, hiszen akkor... soha nem fogod megtalálni... pedig most... úgy érzem, megtaláltad... és arra kérlek, ne is veszítsd el... többé! Jaj, Leslie, arra kérlek... ne veszítsd el többé...!

A pára körülfogott bennünket és diszkréten a fejünkre borult.

45,

Arra ébredtem, hogy a reggeli, hűvös, hegyi levegő simogatja a bőröm. Felültem és betakartam a láthatóan libabőrös Monicát. Éppen le akartam mászni az ágyról, amikor kinyitotta a szemét és álomittas hangon felém suttogta:

Leslie... kérlek...

Fölé hajoltam, miközben a lábammal odébb toltam az ágy végében heverő lefűrészelt csövű puskát.

Hallgatlak.

Azt álmodtam, hogy... jó sokáig szappant keresgéltünk, így... volt? Bólintottam.

Bújj ide hozzám.

Engedelmesen hozzásimultam. Készen rá, hogy búcsúcsókot leheljek a

homlokára.

Feküdj ide mellém.

Monica... az a helyzet, hogy... Sheridan...

Mit érdekel az a vén kakas? Kérlek.., keresd meg a szappant ... nagyon kérlek...

Aggódva az ablak felé pillantottam, aztán megpróbáltam kihúzni a karom a szorításából.

De hiszen megkerestük az éjszaka már többször is... Édes..,

Azt akarom, hogy most is... keressük meg. Még pedig azonnal. Szigorúan üzlettársi alapon.

Mit tehettem volna, a veszélyesen késő reggeli óra ellenére is neki kellett állnom a szappankeresésnek. Méghozzá szigorúan üzleti alapon.

A kopogó kísértet

i.

Csak Frau Zöllner tartózkodott a hallban, amikor beléptem az ajtón. Ahogy megcsikordultak a lépteim a padlón, felkapta a fejét és halkan felsikkantott.

Jézusmária, Herr Lawrence! Már attól tartottam, ön is...

Azt hitte, elkapott a Vérfarkas?

Igyekeztem vidámnak és magabiztosnak mutatkozni, pedig belül kétségek és félelmek szorongattak.

Frau Zöllner villámsebesen ökölbe szorította a kezét, két ujját ördögszarv gyanánt előrenyújtotta, s a szemközti, sötét sarok felé bökött vele.

Távozz tőlem, Sátán! Dicsértessék a Jézus Krisztus! Tényleg azt hittük... valami történt magával. Friedrich nyugtalankodott és... le akart menni a faluba, hogy ön után nézzen. Végül mégsem ment.

Inába szállt a bátorsága?

Nem. Dehogy. Az az igazság, Herr Lawrence, hogy megtiltottam neki. Tudom, nem szép dolog, amiért lebeszéltem róla, hogy az ön keresésére induljon, de... nem bírtam volna ki, ha baja esik. Ugye meg tud nekem bocsátani?

Csak akkor nyugodott meg, amikor már harmadszor biztosítottam róla, hogy semmi bajom nincs, csak egy kicsit elhúzódott az éjszakai mulatozás Hansli Hubernál.

Frau Zöllner körülnézett, majd intett, hogy hajoljak közelebb hozzá.

Nagy jövés-menés volt itt az éjszaka, Herr Lawrence - suttogta sokat sejtetően. - Alig tudtam lehunyni a szemem. Akkor is mindenre felébredtem. Ők meg csak jöttek egymás után.

Jöttek? Kik?

Hát a vendégeim. Nem tudom, ki mit keresett odakint, talán a hirtelen jött szokatlan melegtől támadt mászkálhatnékjuk, de... mondom, csak jöttek-mentek.

Látta is őket, Frau Zöllner?

Természetesen láttam. Bár ne láttam volna! Néhányszor el is

fogott a kísértés, hogy nyomjam a képembe a párnám és ne lássak, ne halljak. Csakhogy őrizni is kell valakinek a céget.

Friedrich?

Miután megtiltottam neki, hogy ön után eredjen, sértődötten felvonult a padlásszobába. Alighanem beöntött egy üveg bort, és még most is alszik tőle. Kicsit... kivannak az idegei.

Ms. Bloomot is látta?

Többször is, Herr Lawrence.

Nála volt a műszere?

Pillanatra sem válik meg tőle. Mintha nélküle nem is erezné magát biztonságban. Azonkívül... kissé elhanyagolt állapotban volt.

Úgy érti, koszos, vagy ilyesmi?

Mintha a föld alól mászott volna ki. Csupa sár volt, már ahogy persze az ajtó résén át meg tudtam figyelni.

Mivel Roy Bloom is ott császkált velem a tibeti temetőben, nem csodálkozhattam, hogy piszkos lett a ruhája. Azon kellett volna csodálkoznom, ha Frau Zöllner azt állítja, hogy patyolatfehér volt, mint a frissen fűrdött hattyú.

Megvakartam a fejem búbját, aztán elgondolkodva néztem rá.

Emlékszik rá, Frau Zöllner, hogy amikor hónapokkal ezelőtt először bukkant fel a Vérfarkas...

Jézusatyám, segíts!

.. .akkor éppen ki tartózkodott a penziójában?

Frau Zöllner egy vastag könyv után nyúlt, aztán azonnal vissza is húzta a kezét.

Nincs szükség a bejelentőkönyvre, úgyis tudom fejből. Amíg élek emlékezni fogok arra az éjszakára.

Annyira félelmetes volt?

Az. Csak nem úgy, ahogy gondolja. Éppen kártyáztunk Friedrichhel...

Kártyáztak?

Mit csodálkozik? Ha van időnk, le szoktunk játszani néhány partit. Persze csak szigorúan mogyoróban. Azon az estén tíz mogyorót nyertem. Éppen keverni akartam, amikor feljött a faluból az Irmscher gyerek. Amikor azzal kezdte, hogy: na újra itt a Dög! Lesöpörtem a mogyorókat az asztal alá és sikoltozni kezdtem. Alig győztek lefogni.

Mitől ijedt meg ennyire?

Azt hiszem, Herr Lawrence, amíg élek nem találok rá megfelelő magyarázatot. Tudja, én kedveltem Willy Maurert, Amikor

kiderült, hogy ő a farkas... szinte magamon kívül voltam. Kicsit úgy

éreztem iránta, mintha a fiam lett volna. És akkor tessék! Tudomásul kell vennem, hogy veszélyes gonosztevő. Azóta, hálisten-nek, elmúlt pár év és lassan megfeledkeztem róla. Irmscher szavai azonban feltépték a lelkem mélyén rejtőző behegedt sebet és sót szórtak rá.

Ezt szépen mondta, Frau Zöllner.

Nagyanyám kedvenc szójárása volt. Mindenesetre, amikor az Irmscher-fiú kinyögte, hogy újra itt a Vérfarkas, rettentően megrémültem. Mintha megéreztem volna, hogy vége a nyugodt életünknek.

Volt valami egészen konkrét gyanúja?

Nem volt. Csak megijedtem. Ennyi az egész.

Ki tartózkodott ezidőtájt a Hotel Vérfarkasban?

Azon a napon csak Mr. Sheridan, és Monica kisasszony.

Olyan régen itt vannak?

Nem tudta? A professzor könyvet ír. Valami szörnyűséges istenekről. Már az is mefordult a fejemben, nem átkozták-e meg, amiért megbolygatta a nyugalmukat. Tudja, ahogy a múmiák szokták. Aki kiássa őket, megnézheti magát.

És Monica kisasszony?

ő többnyire csak ott sündörög körülötte. És sétál.

Sétál?

A környéket járja. Fut is. Megkerüli a sziklákat, befut az erdőbe és tornászik. Sokszor elnéztem, amint le-fel futkos a fenyőfák között.

Gondolja, hogy van valami... hm... bizalmasabb kapcsolat Sheridan professzor és Monica között?

Közömbösen kérdeztem, de Frau Zöllner eszén nem tudtam túljárni. Összevonta a szemöldökét és kutatva rám pillantott.

Miért kérdi?

Csak úgy eszembe jutott.

Remélem, nem esett bele?

Ugyan már, hova gondol?!

Pedig belevaló teremtés, ahogy Friedrich szokta mondogatni. Meg hogy nem is érti, hogyan bírja ki ennyi ideig valamirevaló férfi nélkül. Friedrich szerint olyan az alakja, hogy... de ezt inkább nem mondom el, Herr Lawrence. Mindazonáltal nem ajánlom, hogy kikezdjen vele.

Nem ajánlja? Miért?

Mert sokan érdeklődnek iránta. És... azt sem tudom, jóféle-e,

Néha arra gondolok, nincs is akkora férfihiánya mint Friedrich gyanítja.

Miből gondolja?

Frau ZöUner habozott néhány pillanatig, majd úgy döntött, továbbra is megajándékoz a bizalmával.

Herr Lawrence, talán nem szabadna elmondanom, amit láttam, de... végül is azért hívtuk ide, hogy kapja el a Vérfarkast, meg a kísérteteinket.

Megbízhat bennem, Frau ZöUner. Néma vagyok, mint egy tibeti sír.

Köszönöm. Szóval, Herr Lawrence, említettem, hogy amíg Sheridan professzor a könyvét írja, Miss Shapiro a környéket járja. Néha még éjszaka is. Még a Dög felbukkanása sem tudta csillapítani vándorkedvét.

Hm.

Már szóltam is neki, hogy vigyázzon magára, de csak nevetett. Azt mondta, olyan gyorsak a lábai, hogy nincs az a farkas, amelyik megelőzhetné. Hát nem egy csiga, az biztos. Ráadásul... mindig vele van a táskája a krokodilos jelvénnyel.

Egyetlen pillanat alatt megjelent lelki szemeim előtt a szoba Hansli Huber ivójában, az ágy, amelyből nemrég szállam ki, és a Lacoste-táska az ágy mellett.

És?

Abban a táskában fegyver van, Herr Lawrence. Egyszer megtapogattam. Mintha puska lenne benne. Persze nem szóltam róla senkinek. Nem az én dolgom, hogy van-e engedélye, nem igaz?

Eszerint a táskával szokott futkározni?

Rendszerint leteszi egy fa tövébe... ő maga meg eltűnik az erdőben.

Töprengtem egy kicsit, aztán összehúztam a szemöldökömet

Azt mondja, éjszaka is futkározik?

Nem egyszer éjfél után.

Akkor is leteszi a táskáját a fa tövébe?

Ugyanúgy mint nappal. Előrehajoltam és megfogtam a csuklóját.

Frau ZöUner, honnan vette a távcsövet? -Hogy...?Micso...dáát?

Eleresztettem a kezét és félig tréfásan megfenyegettem.

Frau ZöUner, amit ön látott, azt innen a penzióból csak speciális katonai távcsővel lehet megfigyelni. Arról nem is beszélve,

hogy éjszaka kizárólag infravörös keresővel ellátott műszerrel vehet csak ki a fák között futkározó alakot. Tehát?

Egy... illető felejtette itt.

Kicsoda?

Frau ZöUner felnyögött.

Csak nem tételezi fel rólam, hogy meglopom a vendégeimet? Egy katona lakott itt egyszer, ő nézegette naphosszat a tájat.

Svájci?

Hova gondol! Amerikai. Nem hagyta meg az ottani címét, így nem tudtam utána küldeni.

Tehát Miss Monica sötétedés után is kijár a szabadba. Rajta, Frau ZöUner, mit látott még a távcsövével az éjszakai fenyők között?

Hát... ismeretlen férfiakat. -Többet is?

Hármat-négyet, Mr. Lawrence.

Mit csináltak?

Körülfogták Miss Shapirot. -És?

Beszélgettek. Mutogattak.

Azután?

Bevonultak a fák közé. Ott már nem láttam belőlük semmit.

Hm. Milyen szokott lenni Miss Monica, amikor visszatér egy-egy ilyen találkozóról?

Frau ZöUner lesütötte a szemét.

Vidám. Elégedett. Értettem mire céloz.

Azt nem látta, hogy átadtak neki, vagy átvettek volna tőle valamit?

Nem.

Volt valami feltűnő a férfiakon?

Fekete ruhában voltak. És fehér ingben.

Valamennyien?

Valamennyien. Azonkívül nyakkendő is volt rajtuk. Éjszaka az erdőben.

Egyéb furcsaság?

Nem fogtak kezet Monicával.

Hát mit csináltak?

Meghajoltak.

Meghajoltak?

Mint a japánok a filmekben. Hajlongtak, de nem fogtak kezet.

Értem, Frau Zöllner. Hogy néztek ki azok a férfiak? Az arcukra gondolok.

Hát... amennyire ki tudtam venni, valamelyiknek fekete bajusza volt és... elég nagy orra. Esküdni mernék rá, hogy nem svájciak voltak. Inkább törökök.

Törökök? Mint gondolja?

A kocsiból. Ami a fák alatt állt.

Milyen kocsi?

Nagy, fekete autó. A márkáját nem ismerem.

Akkor honnan gondolja, hogy törökök voltak, akik benne ültek?

Mert ott volt a hátulján a két betű. Tr. Ez pedig annyit jelent, hogy a kocsi Törökországból jött, nem?

Válasz helyet a levegőbe bámultam. Monica Shapiro éjszakánként török férfiakkal találkozik egy fenyveserdő mélyén, de láthatóan nem tart tőlük, mert gondosan leteszi a fegyverét mielőtt beszélgetni indulna velük.

Aztán fordítottam egyet gondolataim kerekén és azon kezdtem töprengeni, vajon véletlen-e, hogy Monica némely fehérneműjében isztambuli cimke található.

Úgy gondoltam, nem lehet véletelen.

Egyelőre nem akartam több kérdést feltenni a lánnyal kapcsolatban, márcsak azért sem, mert Frau Zöllner aligha tudott volna újabb információhoz juttatni. Ezzel szemben Sheridan professzor -gondoltam - megér még néhány percet.

Kérdésemre Frau Zöllner elhúzta a száját.

Kedves ember. Olyan bolondos. Nem hiszem, hogy lenne valami közte és a lány között. Udvarlás helyett könyvet úr.

Hol a könyvtára?

Mije?

Könyvtár nélkül nehéz tudományos művet írni.

Én ehhez nem értek, Herr Lawrence. Egy-két könyve talán lehet, több semmi esetre sem.

írógépe?

Az sincs. Legalábbis soha nem hallottam még a kopogását.

Régóta ismeri?

Ó, már évek óta. Majd minden évben nálam tölt pár hónapot

Miss Shapiroval?

Ő most van itt vele először.

Tavaly is a vendége volt?

Természetesen.

Akkoriban még nem kopogott senki a pincében?

Csak aztán kezdtünk tataroztatni. A kopogás pedig csak a tatarozás befejezése után kezdődött. Blattfelder tiszteletes szerint vagy kopogó kísértet vagy maga a Gonosz kóborol a föld alatt. Távozz tőlem sátán, phü, phü!

Mi a helyzet a Di Rosa testvérpárral?

Ők csak ebben az évben fedezték fel a penziómat.

Egy zürichi újságban bukkantak a hirdetésünkre. Úgy gondolták, felugranak néhány hónapra, mivel a férfinak pihenésre van szüksége. Látta a karját? Csúnyán ráesett. Segíthetek még valamiben, Herr Lawrence?

Mr. Liu?

Harmadik hónapja, hogy teletrombitálja a hegyeket a szerzeményeivel.

Mr. Segal?

Ő legalább nem trombitái.

Mivel az idő haladt előre s a gyomrom egyre jobban követelte a reggelit, befejezettnek nyilvánítottam a társalgást.

Akkor talán nem is zavarnám tovább, Frau Zöllner. Ámbár... azt mondta, nagy jövés-menés volt itt az éjszaka, de csak Mr. Bloomot említette. Látott valaki mást is az ajtónyíláson át?

Frau Zöllner előhúzott a pult mögül egy rongyos asztalkendőt és karjára akasztotta.

Természetesen. Hiszen csak pillanatokra szunyókáltam el. Mr. Liu is a szabadban töltött néhány órát.

Nála volt a trombitája?

Frau Zöllner elmerengett, aztán nagyon határozottan bólintott.

A hóna alatt. Még gondoltam is, hogy úgy ajnározza, mint más a barátnőjét.

Gondolom, a Di Rosa testvérpár is sétált egyet odakint?

Bizony ők is. Csak későn jöttek haza. Ahogy láttam, nem voltak túl jókedvűek.

Mivel több kérdeznivalóm nem akadt, felálltam és megsimogattam a kezét.

Köszönöm a felvilágosításokat, Hilda asszony. ígérem... Meghökkenve nézett a szemembe.

A többi nem érdekli?

Én is meghökkentem.

Ki többi?

Azt mondta, soroljam fel, ki mászkált az éjszaka.

Sheridan professzor?

Ő is. Lement a faluba Miss Monicával. Aztán... később egyedül jött vissza.

Biztos ebben?

Frau Zöllner ördögszarvat utánzó ujjaival immár nem a sötétbe burkolódzott sarok, hanem saját, két szeme felé bökött.

Ezzel a két szememmel láttam, ni! Éjfél után visszajött és itt maradt.

Most hol lehet?

Bizonyára a szobájában.

Őszintén szólva nemigen értettem a dolgot. Sheridan megjátszottá a részeget, hogy az ablakán kimászva titokzatos éjszakai tevékenységet folytasson, de a jelek szerint egyáltalán nem folytatott, hanem visszaballagott a penzióba és végigcsicsikálta az éjszaka hátralévő részét.

Frau Zöllner kellemetlen képpel az ajtó felé bökött.

Éppen ott állt, amikor kinyitottam a szemem. Kénytelen voltam tudomásul venni, hogy alighanem elszalasztottam néhány mondatot a nagy fejtörésben.

Ki állt ott?

Frau Zöllner megcsóválta a fejét.

Ha nem ismerném, Herr Lawrence, azt hinném, szerelmes. Fiatal koromban a kecskénk nézett rám ilyen értelmesen, amikor két nap után végre megfejtem.

Kicsit rövid volt az éjszakám - mentegetőztem. - Szóval, ki állt az ajtóban?

Frau Zöllner nagyot fohászkodott, majd szarvacskákat formázó ujjaival ismét a sarok felé bökött.

Hát közölük egy! Láma vagy mifene. Őjött legelőször. Azt hiszem ... nem is hallottam az ajtó nyikorgását. Amikor kinyitottam a szemem, ott állt a küszöbön és a lépcsőfeljáró felé nézett. Aztán mondott valamit... de csak egyetlen szót.

Segítségkérőn nézett rám, mintha bizony nekem kellett volna kitalálnom mi volt az.

Nem emlékszik rá? - sürgettem.

Frau Zöllner tenyere közé szorította a fejét, majd hirtelen felkiáltott.

Várjon csak! Ott állt az ajtóban, kinyújtotta az ujját és... felfelé mutatott vele.

Hova felfelé? Az égnek?

Inkább valamelyik szoba felé. Ha jobban belegondolok, éppen az ön szobája felé, Herr Lawrence.

Mi volt az a szó?

Frau Zöllner összerántotta a szemöldökét.

Olyan... sziszegésféle. Szód!Igen, azt mondta, szód, és az ön szobája felé mutatott. Ejnye, de elsápadt egyszerre... Csak nem valami gorombaságot jelent?

Meg nem mondtam volna neki, mit jelent, a világ minden kincséért sem. Elég volt az, hogy én ismertem a jelentését. Szód - annyi mint halál. Szód - annyi mint megölni valakit. Feltehetően azt, akinek a szobája felé mutat a kezünk.

Megráztam a fejem és megpróbáltam megemészteni a dolgot. Aztán indultam volna fel a szobámba, de Frau Zöllner még visszatartott.

Várjon csak egy pillanatra! Röviddel azután, hogy a szerzetes elment, jött a lány.

Miféle lány?

Honnan tudjam? Egyszerre csak ő is ott állt az ajtóban. Még soha nem láttam errefelé. Szőke, vékony lány, sárgacsíkos ruhában. És világos, nagyon világos volt a szeme: ezt még az éjszakai lámpa fényében is jól láttam. Ott állt az ajtóban és ő is felfelé nézett.

Azt akarja mondani, hogy ő is az én szobám irányába?

Hát ezt nem tudom. Mindenesetre úgy állt ott, mintha várna valakit.

Csinált valami mást is ezenkívül?

Nem láttam. Csak az arcát figyeltem.

Hm. És mit látott rajta?

Frau Zöllner megfogta az asztalkenő rojtos végét és szórako-zottan csipkedni kezdte a rqjtokat. Közben alig észrevehetően remegett a keze.

Herr Lawrence, ne tartson bolondnak, de esküdni mernék rá, hogy annak a lánynak véres volt a szája.

A fogai?

Azokat... nem láttam. Arra gondoltam, hogy olyan ez a lány... mintha egy Madonna-képről lépett volna le. Sápadt és... nem evilági. Mintha már nem is élne. Nevetséges, nem?

Sóhajtottam és megveregettem Frau Zöllner kezét.

Nem - mondtam sóhajtva. - Sajnos egyáltalán nem nevetséges.

Lezuhanyoztam, ruhát váltottam, majd néhány percre végighevertem bontatlan ágyamon. Bár a fehér párna hívogatóan kacsingatott felém, letettem a földre. Úgy helyezkedtem, hogy éppen vízszintben legyen a fejem. Ha akadálytalanul áramlik az agyunkba a vér, sokkal fürgébben fickándoznak benne a gondolatok.

Megpróbáltam részeire bontani az éjszakát, de néhány perc után kénytelen voltam feladni a próbálkozást. Olyan elképesztő összevisszaságban kavarogtak előttem a temetői képek, immár a Frau Zöllner által elmondottakkal kart karba öltve, hogy nemigen értettem egy kukkot sem az egészből. Bár voltak ötleteim, összességében még igen messze jártam attól, hogy valamiféle elméletet gyárthassak

belőlük.

Fáradt, pihenésért esdeklő gondolataim legelőször Roy Bloom-ba botlottak bele. Azonkívül, hogy időnként összeakadok vele, nem sok vizet zavar. Régen olvasott Verne-regények hórihorgas, esetlen tudósára emlékeztet, a felnőttkor és az örök gyermekkor határáról. Azt hiszem, nyugodtan kihúzhatom azoknak a listájáról, akiknek alaposan a körmére kell néznem.

A Di Rosa testvérek? Az ő helyzetük kissé bonyolultabb. Azt mondják, Gino leesett a trapézról. Jő lenne látnom a sebét... esetleg információt szerezni a cirkuszukról...

Sheridan professzor? Hogy nem az az együgyű, kissé ütődött tudós, akinek láttatni szeretné magát, arról már első találkozásunk alkalmával is meggyőződhettem. Kérdés: mi az ördögöt keres a Spitzhorn lábainál? Mert valamit meg akar találni, az holtbiztos. Monica éppen attól tart, hogy előbb bukkan rá, mint ő, vagy én. Aztán itt van a farkasisten, Nergal, amit kiásott valahol... Hol is? Törökországban? Frau Zöllner szerint Monica török rendszámú kocsiból kiszálló, nagyorrú férfiakkal találkozik az erdő fái alatt, ráadásul Műrészeit csövű vadászpuskát hordoz a spottáskájában. Fehérneműiben isztambuli márkacédulák...

L46

M

Ugrottam egyet Mr. Liuig. Neki ugyan nincs begipszelve a keze, és török ismerősei sincsenek, van viszont trombitája, mellyel előszeretettel trombitálgat késő éjszakai órán tibeti temetők közelében. Ha én zenész lennék és nagynéha rámjönne az ihlet, aligha a holtak nyughelyét választanám szinháztermül.

Szándékosan John Segalt hagytam utoljára. Sajnos elhallgat előlem valamit, mégpedig nem is jelentéktelen dolgot. Ismeri Isa-bellet. Mr. Liu tanúja volt, amikor beszéltek egymással. Ő viszont azt állítja, hogy ájultán hevert egy tujafa ölelő ágai között. Vajon ki lehet Segal?

Néhány gondolat erejéig még elidőztem véresszájú Isabellen, a halált sziszegő szerzetesen, majd megráztam a fejem és felálltam. Úgy éreztem magam, mint egy bűnügyi dráma első felvonásában, ahol már minden szereplő bemutatkozott, zajlanak az események, egyetlen nézőnek sincs azonban még csak halvány fogalma sem róla, kik

mozgatják a szereplőket és mi körül is forog a történet kereke.

Visszaraktam a párnát a helyére, egyetlen pillanatra ráképzeltem Monica Shapiro dióbarna haját és kellemesen pihés, formás nyakát.

Sóhajtottam és a születő nap sakktábláján meghúztam az első, fontos lépést.

Leballagtam reggelizni.

Alig ültem az asztalomhoz, Friedrich Müller bukkant fel az üvegajtó nyílásában. Köszönt a öregemberes nyögések közepette lecsüccsent egy szabad székre.

Nem zavarom?

Hova gondol?! Néhány évvel ezelőtt még mindketten vendégként ültünk itt egymás mellett. Emlékszem, mindig arra akarta rábeszélni Frau Zöllnert, hogy dupla adag föllel hozza a kávéját.

Müller egyetlen pillanatra ellágyult, aztán azon nyomban vissza is költözött a keserű kifejezés az arcára.

Hol van az már, Herr Lawrence! Egyre gyakrabban gondolok arra, vajon jól tettem-e, hogy ezt az utat választottam. Nem mintha bajom lenne Hildával, de... tudja, mindig békére vágytam. Itt pedig minden van, csak az nincs. A frankfurti pályaudvar környéke ehhez képest öregek napköziotthona.

Mitől van úgy elkeseredve? Ettől a néhány gyilkosságtól? Müller sóhajtott

Minden idegsejtem azt súgja, hogy a Gonosz bekvártélyozta magát hozzánk. Most mit néz úgy rám? Persze, néhány évvel ezelőtt még magam is így néztem volna arra, aki hasonló, akkori eszemmel ostobaságnak tartott szöveget nyomott volna a képembe. Csakhogy azóta változott egysmás, Herr Lawrence. Már nem vagyok annyira meggyőződve róla, hogy a Gonosz nem üthet tanyát hébe-hóba valakinek a fedele alatt.

A Vérfarkast azonosítja a Gonosszal?

Ez az, amit én sem tudok. Egyelőre az éjszakai kopogások jobban idegesítenek a farkasnál. Mintha valaki be lenne zárva a falba. Vagy az

alagútba odalent

Mikor kopogtak utoljára?

Müller körülnézett, aztán hozzám hajolt.

Ma éjjel. De ne mondja el neki

Kinek?

Hildának. Nem szabad tudnia róla.

De hiszen tud.

Azt hiszi, néhány napja megszűntek a zajok. Mert nem hallja.

Hogyhogy nem hallja?

Alszik mint a tej.

Ezt azért én nem mondanám. Épp az imént beszéltem vele. Ébren töltötte az egész éjszakát.

A fenébe is! Akkor nem itta meg a teáját!

Milyen... teát? Csak nem azt akarja mondani... hogy... Müller szomorú, de elszánt képpel bólintott.

Mr. Lawrence, be kell vallanom, mérgezem Hildát. Hangos csörrenéssel hullott ki a kezemből a kanál.

Mérgezi? Ezt hogy értsem?

Altatóval. Minden este belenyomok a teájába egy jókora adagot. Ez az egyetlen megoldás. Különben már bevitték volna a diliházba. Vannak nők, akik betegesen irtóznak az egértől, mások a póktól, vagy a hernyóktól, nos, Hilda a szellemektől tud kiborulni. Saját bevallása szerint kislánykorában szenilis dédanyja naphosszat arról mesélt neki, hogy éjszakánként a hegyi legelőkön a halottak szellemei táncolnak a boszorkányokkal s hogy megvakítják azt, aki kilesi őket. Mióta megkezdődött ez az átkozott kopogás, Hilda idegei egyre rosszabb állapotban vannak. Ne tévessze meg, hogy néha mosolyog. Csak én tudom, mennyi energiáját emészti fel egy-egy ilyen mosoly.

Ön aztán úgy oldja meg a problémát, hogy elaltatja.

Játszom neki egy kis színházat Azt alakítom, hogy felmegyek a szobámba és benyelek egy-egy üveg bort. Pedig hetek óta nem ittam egyetlen pohárkával sem. Éjszaka... egészen mást csinálok.

Ha nem vagyok indiszkrét, mit?

Közel hajolt hozzám, majd a fülemhez érintve az ajkát:

Figyelek.

Mit figyel?

A kopogásokat, természetesen. Roy Blommal elhelyeztünk néhány műszert. Úgy is nevezhetném őket, hogy szellemcsapdák. Kfeértetjelzők.

Mikor volt lent utoljára?

Úgy érti, az alagútban? Hónapokkal ezelőtt. Mielőtt befalaz-tattuk volna.

Ellenőrzi időnként a befalazott részt?

Minden nap megnézem, Herr Lawrence. Nem bontotta ki senki.

És a másik végét? Amelyik a domboldalba vezet?

Az is le van betonozva.

Tovább is folytattuk volna az épületes eszmecserét, ha Frau Zöllner feje meg nem jelenik az ajtónyílásban. Keservesen elmosolyodott és Müller felé intett a szemével.

Müller nyögve feltápászkodott

Hát akkor csak reggelizzen tovább nélkülem. Hildának az a legjobb, ha átalussza az éjszakákat. Remélem, még néhány nap és elkapjuk a kopogó szellemet Tudja mit mesélt Bloom? Van egy palackja, ami még a középkorból származik. Ügy hívják, hogy Sa~ lamon-király palackja. Ha ebbe sikerülne belecsalogatni a sze-métládát, örökre megszabadulnánk tőle. Bloom szerint már csak néhány nap van hátra, aztán elkapjuk. Hát akkor... jó étvágyat!

Biccentettem és nekiláttam a lágytojásnak. Bekaptam néhány falatot, majd csalódottan visszaejtettem a kanalat a tálcára.

Bár Frau Zöllner friss, alpesi tojásainak csodálatos a zamata, ezúttal mintha furcsa mellékíz érződött volna rajta.

Dühösen az asztalra csaptam a kendőt és elhatároztam, meggyorsítom a dolgok menetét.

Mielőtt minden elromlana, amire még a messzi távolból is vágyódva emlékeztem vissza.

A második, aki az asztalomhoz kéredzkedett, Mr. Liu volt. Ezúttal meglepő módon nem volt a hóna alatt a trombitája. Hófehér ingében, elegánsan kötött csokornyakkendőjében jólmenő üzletemberre emlékeztetett.

Mosolygott, felvette a sótartót az asztalról, nyitott tenyere fölé tartotta, majd gyengéden megrázta. Rázogatása ellenére is alig néhány szem hullott csak a bőrére, a félig vagy egészen eltömődött lyukakon keresztül.

Mr. Liu rám mosolygott.

Látja? Nem jön só,

Rázza jobban.

Jobban rázta. Akkor sem jött. Megkentem egy szelet kenyeret vajjal, és megpróbáltam rájönni, miért akarja már kora reggel megsózni a tenyerét. Bármennyire is erőltettem az agyam, nem emlékeztem rá, hogy valamiféle kínai etikett előírná a reggeli kézsózást.

Látja a lyukakat?

El vannak tömődve. Nyirkosak még a reggelek. A só felszívja a nedvességet és összeragad.

Egy lyuk jó. Csak kevés.

Felvett egy fogvájót és megtisztított vele egy eltömődött lyukat.

Látja? Egylyukkevés. Kevés só jön rajta át. De ha van még egy lyuk,

már elég. Nos?

Óriási bölcsesség - mondtam. - Ön találta ki?

Ez nem vicc. Nagyon komoly. Ha egy ember kevés, kell hozzá még egy ember. Mint lyuk és lyuk.

Szép hasonlat.

És okos. Ön itt van és meg akarja fogni azt a szörnyeteget. Vérfarkast. Én is meg akarom fogni, mert nekem nyugalom kell és az, hogy trombitáihassak éjszaka. De így nem tudok. Jön a Dög, ahogy itten mondják, és nekem végem. Ezért... arra gondoltam, én lennék másik lyuk ön mellett. - Zsebébe nyúlt, elővette a stukkero-mat és az asztalra tette. - Bocsásson meg, hogy nem tudtam megvárni, de... eljött Jack Clinton ideje.

Eltátottam a számat. Aztán gyorsan be is csuktam, nehogy kiessen belőle a vajaskenyér.

Jack Clinton? Az meg ki a csoda?

Trombitás. Fiatal, de övé jövő. Megnéztem műsorban: éjjel kettő és félkor közvetítik koncertet Carnegie Hall-ból. Éppen ott álltam a sír felett, amikor eszembe jutott: már csak negyed óra

koncertig. Választanom kellett: vagy ön, vagy Jack Clinton. Arra gondoltam, önt még láthatom, de ugyanazt az estet többé nem hallgathatom meg. Minden trombitaest más. Érti?

Oké - mondtam. - Felejtsük el. Azért csak elboldogultam ön nélkül is.

Nem csinált galibát farkas? Tudja már, kicsoda?

Majd rájövök. Mindenesetre köszönöm, hogy elmondta a só-hasonlatot. Egyszer még lehet, hogy hasznát veszem.

Mr. Liu felállt és meghajolt.

Állok rendelkezésre. Ha nincs koncert... a másik sólyuk leszek.

Mintha némi lelkifurdalás bujkált volna a hangjában

Roy Bloom, ahogy meglátott, széttárta a karját és a mennyezet felé

fordította a szemét, mintha azt kérdezné az istenektől, mivel érdemelte ki, hogy már kora reggel találkoznia kelljen velem.

Látszólagos viszolygása azonban egyáltalán nem akadályozta meg, hogy odasétáljon hozzám és az asztalomra könyököljön.

Figyeljen, habókos! Már hisz nekem? Remélem, sikerült meggyőződnie róla, hogy a Vérfarkas valóban létezik.

Efelől soha nem is volt kétségem.

Akkor viszont arra kell kérnem, hagyjon nekem békét. Ne zavarja a köreimet.

Eszemben sincs zavarni.

Pedig mást sem tesz. Ahova beteszi a lábát, zűrt csinál. Az éjszaka felállította egy csapdarendszert, amelybe bele kellett volna sétálnia a Dögnek. Erre mi történik? Megjelenik maga és elszúrja az egészet.

Megmondaná, mivel szúrtam el?

Idefigyeljen, Lawrence. A Sátán nem hülye, csak fekete. Ha észreveszi a mozgást, tuti hogy arra gondol: csapdát állítottak neki. Ezért aztán kétszeres óvatossággal követi el a rémtetteit.

Szánom-bánom, hogy elrontottam a vadászatát. Mit javasol, mit csináljak?

Bízza rám a dolgot. Müller szerint ön rovargyűjtő is. Igaz? -Igaz.

Akkor gyűjtsön bogarakat. A Kísértővel való csatát meg bízza arra, aki ért hozzá. Oké?

Meg sem várva a válaszomat, megfordult és leült egy távoleső sarokban. Újult erővel fordultam a vajaskenyerem felé.

Néhány perc múlva aztán Sheridan és Monica Shapiro is felbukkant az asztalom mellett. Nem tudom, miért, de Monica feltűnően kerülte a tekintetemet.

Sheridan leroskadt egy székre undorodó pillantást vetve éppen ügyeletes vajaskenyeremre.

Brrr! Hogy képesek emberek ilyen szörnyűséget zabáim?

Elment az étvágya? Sheridan mélyet sóhajtott.

Berúgtam mint a szamár. Nem kellett volna annyit innom. Még szerencse, hogy közel volt az ágy. Aludtam mint a bunda.

Épp az imént beszéltem Frau Zöllnerrel, aki mintegy véletlenül megjegyezte, hogy látta magát az éjszaka kellős közepén hazatérni.

Sheridan megvakarta a koponyáját és zavartan beharapta a szája szélét.

Valóban? A fenébe is. Pedig le akartam tagadni.

Letagadni?

Hát, hogy hazajöttem. Magam sem tudom, hogyan történhetett.

Nem emlékszik rá?

Nem én. Halvány emlékképeim vannak csak arról, hogy boldogan gyalogolok egy holdfényes erdő közepén. Aztán itt ébredtem az ágyamban. Hajnalban átkopogtam Monicának, de nem válaszolt. Felkeltem, és megpróbáltam áttántorogni hozzá. Mondhatom, pokoli gyötrelmeket álltam ki, míg elértem az ajtaját. Ott aztán kiderült, hogy nincs a szobájában. Akkor robban a szupernóva a fejemben: hiszen Monica lent alszik a faluban, én pedig az éjszaka elmebeteg vándormadár-ösztönömtől vezérelve visszagyalogoltam ide! Természetesen tökrészegen. Apropó, megkérhetném valamire?

Amire csak akar.

Tegye át ezeket a tojáshéjakat a szomszédba. Felfordul tőle a gyomrom, és attól tartok, azonnal valami visszavonhatatlan történik.

Átraktam a maradékot a mellettem lévő asztalra, aztán a lányra pillantottam,

Amint látom, végül mégiscsak megtalálták egymást.

Éppen a fenyves szélénél találkoztunk. Már bocsánatot is kértem Monicától. On hogy töltötte az éjszakát?

Normálisan - mondtam. - Sétáltam egy kicsit, aztán nyugovóra tértem. Egyébként hadd kérdezzem meg, nem hallott az éjszaka kopogást?

Sheridan szánakozva csóválta meg a fejét.

Csak nem próbált meg bejönni hozzám? Kedves, Mr. Law-rence, nemhogy kopogást nem hallottam, de feltehetően azt sem vettem volna észre, ha a folyosón zajlik a Waterloo-i csata.

Kinyújtottam az asztal alatt a lábam és egészen diszkréten a lány lábához nyomtam.

Monica szeme megrebbent, aztán ugyanolyan diszkréten belém rúgott.

Nem kéne átülnünk az asztalunkhoz, professzor úr? Azonnal hozzák a reggelit.

Sheridan sóhajtott, de engedelmesen feltápászkodott.

Reggelit? Ki a fenének kell? Talán egy koktélt... Bár ki tudja? Most az sem hiányzik igazán.

Elégedetten a következő lágytojás után nyúltam. Ennek már kifogástalan volt az íze.

Már a reggelim vége felé jártam, amikor John Segal is kegyeskedett felbukkanni. A zűrzavaros éjszaka ellenére is pihent volt az arca, mintha egy fittness-szalonban dögönyözték volna simára. Világosszürke szemei gyermeki bizalommal néztek rám.

Jó reggelt. Sikerült kipihennie magát?

Úgy-ahogy. És ön?

Utolsó lágytojásomra pislantott, aztán aggódva a konyha felé kémlelt.

Én is kapok valamit? Farkaséhes vagyok. Vagy ezen a környéken nem illik ilyet mondani?

Blattfeldernél töltötte az éjszakát?

Reggelig iszogattunk. Egyikünknek sem jött álom a szemére.

Mit iszogattak?

Segal meglepődve pillantott rám.

Valami helyi löttyöt. Gyógyfüvekkel keverve. Állítólag jó a vesének.

Mikor jött vissza a penzióba?

Hajnalban. De nem láttam útközben a Vérfarkast, ha erre kíváncsi.

Megfogtam az utolsó tojást és a kiskanállal leütöttem a tetejét.

Engem elsősorban Isabelle érdekemé.

Miféle Isabelle?

A véresszájú lány. A sárgacsíkos ruhában.

Fogalmam sincs róla, miről beszél.

Rövid az esze, John. Nem emlékszik rá, hogy azon a bizonyos reggelen felbukkant az alagútban egy lány, aki nagyon is úgy nézett ki, mint aki néha-néha, csak úgy viccből, Vérfarkassá változik?

Segal ingerülten legyintett.

Ön hisz ebben az ostobaságban?

Kénytelen vagyok. Sőt, azt is kénytelen vagyok a tudomására hozni, hogy személyesen is találkoztam a farkashölgy-gyel.

Ugye csak tréfál?

Egyáltalán nem. Éjszaka a temetőben. És azon csodálkozom, immár órák óta egyfolytában, hogy Ön miért nem látta?

Hogy láttam volna? Mondom, hogy valaki fejbevágott a tuja-ágak között. Nem láttam az égvilágon semmit, azon a töméntelen csillagon kívül, melyek akkor hullottak az agyamra, amikor rámszakadt a Tejút.

Frau Zöllner csodálatos, házikészítésű joghurtja után nyúltam és amíg némán kanalaztam, másra sem tudtam gondolni, minthogy vajon miért hazudik Segal?

És hogy vajon kicsoda a titokzatos Isabelle.

Éppen befejeztem a reggelim, amikor Siegmüller csörtetett be az ebédlőbe. Nem volt egyedül: Irmscher és még néhány falusi kísérte. Valamennyiüknek puska lógott a vállán, komor tekintetük nem sok jót ígért.

Ahogy beléptek az ajtón, levették a kalapjukat, sarokba támasztották a fegyverüket, aztán a reggelizők élénk érdeklődésétől odaballagtak hozzám. Siegmüller az asztalomhoz ült, a többiek illedelmesen állva maradtak.

A tömzsi rendőr megtörölgette a homlokát és lihegett egy sort, mielőtt nekifogott volna a mondanivalójának. Társai úgy vették körül, mint öreg maffiózót fiatal ambiciózus rokonai.

Grüss Gott, Herr Lawrence. Ráérne néhány percre? Megtöröltem a számat és felemelkedtem.

Feljönnek a szobámba?

Siegmüller körülszimatolt, aztán az ajtó felé intett.

Ajánlom a reggeli, friss levegőt. Van kifogása egy kis séta ellen?

Akár indulhatunk is.

Lopva végighordoztam a szemem a vendégeken. Furcsa módon senki sem a reggelijével törődött, mindenki velünk. Gino di Rosa begipszelt keze úgy lebegett a levegőben, mint fehér békegalamb Monica leplezetlen rémülettel bámult rám, mintha máris bilincseket látna rajtam Mr. Liu arcán ideges nevetés bujkált, csak éppen azt nem tudtam kin röhög: rajtam-e, vagy Siegmülleren. Segal abbahagyta a lágytojás-törést és talán arra készült, hogy a segítségemre siessen.

A Spitzhorn felől a völgynek húzódó reggeli pára beborította a réteket. A fenyvesek derékig fehér habban álltak, mintha rituális, reggeli fürdőt vettek volna. A korán kelő rigók harsány lármájában belerondított egy traktor rosszkedvű dohogása.

Siegmüller sóhajtott és kigombolta az inge nyakát.

Éjszaka beszéltem Zürichhel - kezdte. - Végre sikerült elkapnom Waldvogelt.

Remélem, átadta neki az üdvözletem?

Éppen most jött haza Amerikából. Azonnal rámakasztotta az ügyet. Azt mondta, az OPEC értekezlet miatt annyi a dolga, hogy pisilni is csak kétszer jár naponta. Szellemes, mi? - Sóhajtott és szomorúan megrázta a fejét. - De nem azért jöttem, hogy panaszkodjak önnek, Herr Lawrence.

Rosszat sejtve kaptam fel a fejem.

Hát miért?

A seriff szuszogott és a többiekre nézett, mintha bátorítást akarna nyerni komor tekintetükből.

Herr Lawrence... - kezdte akadozva. - Az éjszaka... meggyilkoltak valakit...

Tudom - mondtam némiképpen megkönnyebbülve. - Egy szerzetest a kolostorból.

Siegmüller bánatosan kiköpött egy félig megrágott fűszálat a szájából.

Sajnos mást is.

Éreztem, hogy jéggé fagyok, mint vödör víz szibériai éjszakán, s jégkockákhoz hasonlóan csörgött is a számban a szó. -Ki...it? Siegmüller megtörölgette kockás zsebkendőjével a fejét

Herr Blattfeldert. Blattfelder tiszteletest.

Fél óra múlva Blattfelder tiszteletes szobájában álltunk. Blattfelder az ágya mellett hevert a padlón, imára kulcsolt kézzel. Mintha halála előtt kegyelemért könyörgött volna.

A puritán egyszerűséggel berendezett szobában még az ajtófélfák is vérben úsztak: Blattfelder, már elharapott nyakkal, alighanem menekülni próbált, s a vérsugarak minden irányban végigfröccsentek a falakon. A kitárt ablakokon át tavaszi legyek röppentek a szobába, és az alvadt vértócsákra ültek.

Hol van a doktor?

Beugrott Neureuterhez, hogy üssön össze egy faládát.

Bárhogy is forgattam a fejem, mindegyre Blattfelder nyitott szemén állapodott meg a tekintetem. Csak remélhettem, hogy odaát a túlvilágon megbékél majd Marié van Loewen kisasszonnyal.

Siegmüller az asztalon álló félig üres üvegre és a mellette szo-morkodó két pohárra mutatott.

Látja? Volt valaki nála. Együtt ittak, pedig a tiszteletes nemigen élt alkohollal.

Felemeltem az egyik poharat és beleszagoltam. Kesernyés, furcsa illata volt.

Tudja, mi ez?

Gyógynövénypárlat - mondta Siegmüller. - Blattfelder tiszteletes szakavatott ismerője volt a gyógynövényeknek.

Én nagyon szerettem a tiszteletest! - tört ki hirtelen mellettem egy szőke legény elkeseredetten markolászva a puskáját. - Csak kerülnék már szemtől szembe a Döggel! Nem kegyelmezek neki, bárhogy is könyörög!

Vajon ki lehetett nála? - tűnődött Siegmüller.

Mivel nem akartam, hogy téves következtetésekre fecsérelje az idejét, elmondtam neki, amit Segaltól hallottam. Siegmüller biccentett, majd Blattfelder mellére mutatott.

Látja?

Én azonban inkább a nyakát néztem. Ha nem láttam volna már életemben éppen elég megcsonkított, bestiális körülmények között megölt ember holttestét, bizonyára rosszul lettem volna tőle. Mint a szőke legény, akinek egyre kövérebb verejtékcseppek futottak le a homlokán.

Én... én... talán kimennék... - morogta, majd rogyadozó léptekkel elindult az ajtó felé. Irmscher is nehezen szedte a levegőt, de ő hősiesen kitartott.

Óvatosan Blattfelder fölé hajoltam, közelről is szemügyre véve a nyakát. Fogak nyomát láttam rajta, és éles karmokét.

Nos? - sürgetett Siegmüller.

Egyelőre semmi. Mit akart az előbb mondani?

Hogy neki is... mint annak a tibetinek, akit a „Teli Vilmos bejáratánál öltek meg... Nézze csak!

Blattfelder tiszteletesnek ugyanúgy feltépték a mellén a ruhát, mint a lámának. És éppen a szíve fölött.

Bár tudtam, hogy nemigen lenne szabad fényképezés előtt a halotthoz nyúlnom, óvatos mozdulattal elhúztam a szíve fölé csúszott ruhacafatot.

Aztán akkorát szisszentem, mint három sértett óriáskígyó.

Blattfelder tiszteletes sárgásfehér bőrén, közvetlenül a szíve felett, furcsa tetoválás körvonalai látszottak.

Nem kellett még közelebb hajolnom hozzá, hogy megállapítsam, mit ábrázolnak a szaggatott, kék vonalak.

A damarut, a tibeti szerzetesek szellemdobját.

Siegmüller kétségbeesett képpel vakargatta meg a feje búbját.

Hogy a fenébe kerülhetett rá ez az izé?

Megnyálaztam a mutatóujjamat, és Blattfelder tetoválásához értettem. Hiába próbáltam meg ledörzsölni a bőréről, nem sikerült. Valódi tetoválás volt, nem is vitás.

Siegmüller sóhajtott, felállt, és mint a hatalom jelképét, kényszeredetten feltette sildes sapkáját.

Azt mondja, Mr. Segal itt töltötte az éjszakát? Nem említett semmit... ezzel kapcsolatban?

Felesleges volt a kérdése, ezért nem is válaszoltam rá.

Inkább azon törtem a fejem, hogy kezdjek hozzá a szálak fel-gombolyításához.

Amikor Frau Zöllner - úgy tizenegy óra tájban - közvetlenül a penzióba való visszatértem után, tudtomra adta, hogy Mr. Segal sétálni ment, kis híján elkáromkodtam magam. Elszámoltam tízig, s amikor végre sikerült megnyugodnom, elkaptam Frau Zöllner karját és gyengéden megszorongattam.

Magával vitte a kulcsát is?

Frau Zöllner segélykérőn a lengőajtó felé nézett, de az ajtó mozdulatlan maradt.

Mi... ért? - kérdezte suttogva. - Mit akar csinálni?

Ellenőrzöm, hogy távozása előtt lehúzta-e a WC-t.

Azt nem... lehet - suttogta halálra válva. - Ez... szigorúan tilos. Csak a takarítólány...

Emberek torkát elharapni nem tilos?

De az, csak...

Éjszaka kísérteni és tisztességes emberek álmába belekopogni, nem tilos?

Ennek ellenére, Herr Lawrence, én..,

Ide a kulcsot!

Frau Zöllner reszkető lábbal a kulcstáblához lépett, reszkető kézzel levette róla Segal kulcsát, és reszkető hangon felém suttogta:

Bármi történjék is, ön a felelős...

Felhúztam a fogínyemet, és farkas módjára rávicsorogtam.

Frau Zöllner felsikkantott, majd komikus rémülettel a szemében eltűnt a lengőajtó mögött.

Feldobtam a kulcsot a levegőbe. Úgy éreztem, megtettem az első lépést a Vérfarkas csapdába ejtése felé.

Egészen addig tartott a lelkesedésem, amíg be nem léptem Dr. John Segal szobájába. Ahogy aztán beléptem és kihúztam néhány fiókját,

kénytelen voltam letörölni a képemről a bizakodó mosolyt. Hiába nyitogattam ki a szekrényeket, nem találtam bennük sem szőke női parókát, sem sárga csíkos ruhát, de még Vérfarkasbundát sem. Mr. Segalnak láthatóan nem volt semmi köze a Döghöz.

Csakhogy nagyon is tisztában voltam vele: a látszat néha kegyetlenül hintába tudja tenni az embert.

Éppen ezért tovább kutattam. Lehajoltam, benéztem az ágy alá, kiforgattam az éjjeliszekrény fiókjait, sőt még üres bőröndjeibe is beletúrtam.

Csak akkor adtam fel a küzdelmet, amikor már minden sejtem azt súgta, soha feleslegesebben nem strapáltam még magam.

Sóhajtottam és a szekrénnyel szembeni, falra erősített könyvespolchoz léptem. Mivel mindössze öt könyv hevert rajta, nem tartott hosszú ideig átlapozgatni őket.

Az első, ami a kezembe került, szép kiadású amerikai biblia volt. Hiába pergettem végig a lapjait, semmit nem találtam közöttük, egyetlen, színes nyomat kivételével. A nyomaton hófehér bárány látszott, mögötte a nagy szakállú, nagy botú Jó Pásztorral.

Letettem a bibliát az ágyra és a maradék négy köny felé fordultam. Mind a négy orvostudományi munka volt, mind a négyet Bostonban adták ki, a Bostoni Egyetemi Kiadó gondozásában, J. C. Chichester: Általános és alkalmazott genetika B. T. Clarce: A genetikai robbanás B. C. Hoyle: Ördög vagy angyal? Kevin Bentley: Ki a teremtő? - hirdették a hangzatos címek.

Mivel ahhoz már nem volt elég időm, hogy beléjük olvassak -különben is mire mentem volna a kíváncsiságommal? - szépen visszaraktam őket a polcra. Még egyszer az ágy alá másztam, aztán amikor sikerült kibányásznom az egyik ágyláb mögül egy rúzsfoltos cigarettacsikket, az ablakhoz álltam és néhány percig látszólag mást sem tettem, mint a Spitzhorn hófödte csúcsát bámultam nagy-nagy elmélyültséggel.

Ügy éreztem, lassan-lassan mocorogni kezd a zár nyelve a rejtélyek ajtajában.

Frau Zöllner megkönnyebbülten a székére rogyott, amikor felbukkantam a lépcsősor tetején.

Csakhogy itt van, édes istenem - suttogta összetéve két tenyerét. - Mit mondtam volna neki, ha hirtelen felbukkan, és a kulcsát kéri? Talált nála valamit?

Benyúltam a zsebembe és kihúztam belőle a Segal ágya alól kibányászott cigarettacsikket.

Úgy tudom, Mr. Segal nem dohányzik. Frau Zöllner a csikkre meredt.

Hát... nem is. Ez itt... micsoda?

Az ágya alatt találtam.

Hilda asszony óvatosan kinyújtotta az ujját, a csikkhez értette, aztán felmordult, mint egy mérges macska.

Csak jöjjön vissza Trudel, elkapom egy fordulóra! Ilyesmi még nem fordult elő a házamban.

Milyesmi?

Frau Zöllner ismét a csikkre bökött.

Látja?

Mit kellene látnom?

Carioca.

Kénytelen voltam megtenni, amit odafent elmulasztottam, azaz, alaposan szemügyre vettem a cigarettavéget. Közvetlenül a szopó-ka felett nagy, kalligrafált C betű látszott, mellette pedig az a fele,

Mivel fogalmam sem volt róla, milyen márka a Carioca, várakozva Frau Hildára néztem.

Azt hiszem, Holland Antillákon gyártják. Annak a ribancnak másfél bőröndnyi volt belőle.

Ribanc?

Aki Mr. Segal előtt lakott a szobában. Egy csokoládészínű... majd kimondtam, micsoda. Még Friedrichhel is kikezdett. Szó szerint ki kellett penderítenem a penzióból.

Még akkor is harciasán villogott a szeme, amikor a kijárati ajtó felé igyekeztem.

Néhány méterre a penziótól a zsebembe nyúltam, feldobtam a cigarettavéget a levegőbe, és hatalmasat rúgtam bele.

Mindezek ellenére úgy éreztem, mégiscsak érdemes volt belátogatnom Segal doktor szobájába.

Jó félórai gyaloglás után végre rábukkantam az ebtenyésztő telepre. Ha azt vártam, hogy már messziről hangos kutyaugatás fogad, tévedtem. Krómozott fémkerítés csillogott csak némán a fényben nem messze tőle használt, rozsdásodó ketrecek egymásra rakott gúlája árválkodott.

A félig nyitott kapun át sem látszott szebbnek a világ, mint a kerítésen kívülről. Az egymásra hajigált szállítóketrecek, a barátságtalanul szürke felvonulási épületek inkább sintértelepre, mint kutyaparadicsomra emlékeztettek.

Valami azt súgta a lelkem mélyén: nem egészen veszélytelen ebtenyésztő telepen engedély nélkül sétafikálni, ezért erélyesen megnyomtam az ajtófélfára szerelt csengőgombot.

Nyomtam vagy öt percig, mindhiába. Végül abbahagytam, mert elzsibbadt a mutatóujjam.

Már-már azon töprengtem, fittyet hányva kutyára, fegyveres őrre, mégiscsak beosonok a nyitva felejtett kapun, amikor halk bugás kíséretében motoros targonca bukkant fel a ketrechalmok között. Széles karimájú, western kalapos férfi kászálódott le róla, és kezét a szeme fölé ernyőzve felém hunyorgott.

Van ott valaki?

Szabad bejönni?

Jöjjön csak, jöjjön! Hiszen nyitva van az ajtó. Megsimogattam a 38-ast a zsebemben, s lassan a targonca felé

sétáltam.

Remélem, nem kószálnak vérebek a közelben?

A férfi feltolta a kalapját a feje búbjára, aztán elnevette magát.

Vérebek? Soha nem is voltak ilyenek errefelé. Eleresztettem a stukkert, és ahogy kartávolságba értem, felé

nyújtottam a kezem.

Grüss Gott. Lawrence vagyok. Leslie L. Lawrence.

Steiner. Ön angol?

Nagy-Britanniából jöttem.

Csak nem Svájcban akar kutyát vásárolni?

Miért ne?

Mert a maguk kutyái a legkiválóbbak. Ha csak nem egy igazi bernáthegyire fáj a foga!

Kíváncsian körbeforogtam, majd az árva ketrechegyre mutattam.

Hova lettek a lakóik?

Steiner arcáról egyetlen pillanat alatt eltűnt a barátságos mosoly.

Elmegyünk - mondta mogorván. - Felszedjük a horgonyt.

Csak nincs valami baj a bernáthegyijeikkel?

Inkább az emberekkel. Különben mivel lehetek a szolgálatára?

Igyekeztem olyan ártatlanul együgyű képet vágni, amilyen csak tellett tőlem.

Szeretnék valakivel elbeszélgetni, aki ért a kutyákhoz. Steiner a targonca kormányára könyökölt.

Csak úgy?

Bizonyos kutyafajták érdekelnek. Nem tudom, találok-e valakit a környéken...

Momentán ketten vagyunk a placcon: Freiberg úr és én. Inkább őt ajánlanám. Úgy sem csinál egész nap semmit.

Miután megkaptam a koordinátákat, otthagytam Steinert a targoncája mellett, s a ketrecek között áthúztam a telep mélyén megbúvó, panelekből épült piros tetejű házikó felé.

Freiberg urat egy pakli kártya és egy üveg snapsz társaságában találtam. A pakli érintetlennek tűnt, a snapsz már kevésbé. Sőt Freiberg úr sem. Amikor illedelmesen becsuktam magam mögött az ajtót, remegő kézzel a paklira bökött.

Ismeri a szkatot?

Ismerem.

Akar egy partit? Ott a kredenc, hozzon magának egy poharat. Kinyújtottam a karom és felemeltem a kártyacsomagot. Koszos,

gyűrött lapok halmazából állt: látszott rajta, nem a papírboltban vészelte át az elmúlt telet.

Inkább beszélgetni lenne kedvem.

Freiberg biccentett és csalódottan tárta szét a karját.

Ilyen az én szerencsém. Mióta a többiek leléptek, nincs kivel játszanom. Nos, ki vele, milyen mesét szeretne hallani tőlem?

Visszalöktem a paklit az asztal közepére.

A kutyák érdekelnének. Herr Steiner irányított önhöz.

Jellemző. Mi a baja a kutyáival?

Az enyémekkel semmi, ugyanis nincs kutyám.

Akkor mi érdekli?

Hallott már a Vérfarkasról?

Freiberg lekicsinylően elhúzta a száját.

Én is bejárok a kocsmába, nemcsak ön. Persze hogy hallottam.

Alighanem ő tette be nekünk a kaput: miatta vonták vissza az engedélyünket. Ideiglenes engedély alapján működtünk ugyanis. Úgy szólt a megállapodásunk, ha egy évig nem emelnek panaszt ellenünk a környékbeliek, tovább is maradhatunk. Egészen pontosan öt évig.

És emeltek?

Emeltek. Valami küldöttség járt Zürichben, és kérte, tüntessenek el bennünket a környékről. Tudja, akkor még csak kutyákat gyilkolt a szemétláda. Azt hitték, tőlünk szökik ki időről időre egy-egy bestia, és végzi ki a házőrzőiket.

Nem lehetséges, hogy valóban így is történt a dolog? Freiberg harsogva felnevetett.

A mi kutyáink? Inkább ezeket végeznék ki a falusi ebek. Mi kizárólag bernáthegyieket tenyésztettünk, illetve akartunk tenyészteni. És őrfeladatokra néhány német juhászt. Ez utóbbiakról még csak-csak elképzelhető, hogy megharapnak valakit, de a bernáthegyiekről elképzelhetetlen.

Hm. És miért éppen itt akartak kutyákat tenyészteni?

Mert a turisták körében kedveltek a kiskutyák. Innen köny-nyűszerrel el tudtuk volna látni a környék üdülőhelyeit.

Ön a gazdája a telepnek?

Herr Fischer. De ő Zürichben lakik.

Zsebembe nyúltam, előhúztam belőle néhány fényképet. Azokat, amelyek a Vérfarkas áldozatairól készültek, s amelyeket reggel Siegmüller nyomott a markomba.

Mutatok néhány képet. Kérem, jól nézze meg őket. Hátha eszébe jut róluk valami.

Freiberg elvette a fotókat, a szeméhez emelte és rövidlátón hunyorogva, egyenként, alaposan megvizsgálta valamennyit. Amikor befejezte, visszalökte elém a kis gyűjteményt, pontosan a kártyacsomag mellé.

Maga zsaru?

Csak kíváncsi vagyok a véleményére. Jól megfigyelte a harapásnyomokat?

Azokat figyeltem meg a legjobban. Megpróbáltam megállapítani belőlük, milyen állat végezhetett velük. Szerintem nem kutya volt.

Akkor mi?

Leginkább farkasra emlékeztetnek a fognyomok. Csak egy

farkas végez így az áldozatával. Legalább kétszer akkora állat, mint az én bernáthegyijeim. Ha rám hallgat, elkerüli. Még az is lehet, hogy nem fogja a golyó. A piros tetejű ház előtt Freiberg a kezét nyújtotta.

Sajnálom, hogy elmegyünk... Ha maradnánk, még sok kellemes órán át eldiskurálhatnék önnel kutyák által széttépett csecsemőkről, kibelezett óvodásokról...

Mosolyogtam és búcsút intettem.

Isten önnel, Herr Freiberg. Mikor is, utaznak?

Holnap.

Már a penzió felé bandukoltam, amikor még mindig azon bánkódtam, miért nem értek többet a kutyatenyésztéshez.

Nem messze attól a gyopármezőtől, ahol az erdőből kivezető út a penzió felé fordul, Roy Bloomba botlottam. A démonvadász ezúttal is vörös loknis parókájában tündökölt, ehhez járult még egy viaszból formázott gömborr, amely mulatságosán bohócszerűvé változtatta az arcát. Lapos, kúszótujára emlékeztető bokor mellett térdelt teleszkópos botját igazgatva. Éppen abban a pillanatban tekert egyet a botra szerelt keréken, amikor az emelkedő tetejére értem.

Ahogy észrevettem, megtorpantam, s mivel nem akartam zavarni, némán csípőre tettem a kezem. Bloom tekert még egyet a keréken, aztán felnézett rám. Amikor megbizonyosodott róla, kivel hozta össze a végzet, hangosan elkáromkodta magát, felemelte a teleszkópos szerkentyűt és széles mozdulattal behajította a gyopárok közé. Az volt az érzésem, tüstént sírva fakad.

Ó, hát ön az, hogy a fene vinné el! ? - nyögte nem éppen udvariasan és még utána is rúgott a teleszkópjának. - Mindig éppen ott koslat, ahol

nem kellene. Tudja, mit csinált? Elszúrta a legújabb megfigyeléseimet!

Közelebb sétáltam hozzá, szánakozó pillantást vetve az alpesi legelőn szégyenkező szellemjelzőre.

Azt hiszem, be kellene osztanunk az időt. Maga délelőtt sétálna, én meg délután.

Bloom keserűen felkaccantott.

Délelőtt? Maga megőrült. Hiszen a Farkas leginkább sötétedéskor támad!

Akkor cseréljünk -javasoltam. - Nekem jók a délelőtti órák is.

Hogyisne! Akkor kell kikészítenem a csapdáimat. Mondja, az istenért! - nyújtotta felém könyörögve a kezét. - Nem tudna csak néhány napig a fenekén maradni?

Nem szoktam hozzá a hosszas szobafogsághoz. Különben mit szúrtam el?

Az egészet - mondta lakonikusan. - Magát figyeltem a Farkas helyett!

Semmit sem ér a szerkentyűje, ha nem tud megkülönböztetni egy túlvilági lénytől - mondtam szándékos lekicsinyléssel a hangomban.

Bloom dühös mozdulattal lekapta a fejéről a vörös parókát.

Hű, a fenébe is...! Különben sincs joga, hogy így beszéljen róla.

Kiről?

A kísértetjelzőmről. Pontosan tudja, mit kell jeleznie.

Hm. Mintha az előbb nem ezt mondta volna.

Mondtam, mondtam, mert dühös voltam. Hanem ide figyeljen, magával aztán nincs rendben valami.

Velem? Micsoda?

Bloom leakasztotta bohócorrát és azt is zsebre vágta. Nem egészen értettem ugyan, miért kell annak pótorr, akinek a sajátja is elég

terjedelmes, de bölcsen hallgattam róla. Elvégre hátha a lelkek csak a bohócorrúak előtt hajlandók megmutatni magukat.

Bloom megtörölgette a koponyáját, aztán sandán felém nézett.

Valami nem tetszik nekem magán. Akárkit is öljenek meg, maga mindig ott van a közelében. Ismeri a tibetieket, ismerte Blattfeldert, ismerte a fickót az alagútban...

Dehogy ismertem!

Mondja maga! Csakhogy én nem vagyok köteles elhinni.

Egyre ingerültebben harsogott a hangja, s ki tudja, miféle kellemetlenség nem történt volna velünk, ha az előttünk magasodó dombocska mögül elénk nem bukkan Mr. Liu és a Di Rosa testvérpár.

Felemeltem a fejem, nyugtáztam, hogy ők azok, aztán barátságosan rájuk mosolyogtam.

Jó napot. Éppen vidám társaságot keresek magamnak. Készülnek talán valahova?

Tulajdonképpen sehova - vonta meg a vállát Gino. - Csak úgy sétálgatunk. Otthon ugyanis eléggé felforrósodott a levegő.

Éreztem, hogy gombóc pottyan a torkomba.

Felforrósodott? Ez mit jelent?

Mikor jött el a penzióból?

Kábé másfél órája.

Egy órával ezelőtt megjelent néhány puskás fickó és.,. meglehetősen nyers hangon beszéltek Frau ZöHnerrel

Mit mondtak neki?

Csak a vége felé értem oda.., ezt is Juiianától tudom.,,

Szitkozódtak - vette át a szót a lány. - Azt mondták, adnak neki huszonnégy órát, aztán... kifüstölik. Azt mondták, bizonyítékaik vannak rá, hogy a Dög itt lapul a házban. Leginkább a penzió alatti

járatokat emlegették. Egy szőke, bajuszos férfi azt kiabálta, be kell robbantani a pincét.

Éreztem, talán csak órák választanak el attól, hogy elszabaduljon a pokol. Még egy gyilkosságot nem bírnának el az idegeik.

A legszörnyííbb azonban az volt, hogy bár voltak bizonyos elképzeléseim, valójában halvány gőzöm sem volt róla, ki lehet a Vérfarkas.

Arra riadtam, hogy Juliana tovább beszél

Az egyik azt mondta, el kell kapni a doktort, el kell venni tőle a holttesteket, máglyára rakni és a falu közepén elégetni. És csak úgy mellesleg, a zsarátnokból néhány lapáttal fel kéne hajítani a pagodatetőkre is.

Siegmüller is ott volt?

Amikor mi eljöttünk, még nem. Valamelyikük azt kiáltozta, hogy neki is be kéne verni a pofáját, meg valami zürichi úrnak a rendőrségen. Már három évvel ezelőtt is be kellett volna, amikor nem kutattak alaposabban annak a macskának a holtteste után. Maga tudja, kiről van szó?

Tudom.

Azt mondták, meg kellett volna találni és hamuvá perzselni. Csakhogy a rendőrség elmulasztotta. Most itt az ideje korrigálni a hibát.

Még akkor is a fülemben csengtek a szavai, amikor már úton voltam a penzió felé.

Hallottam ugyan, hogy Roy Bloom válogatott sértéseket kiabál utánam, de szavai már nem jutottak el a tudatomig.

Már meg sem lepődtem, amikor közvetlenül a penzió bejárata előtt Segalba botlottam. Összekulcsolt kézzel állt a terasz mellett és a zöld legelőket bámulta. Lépteim zajára összerezzent, majd barátságosan elmosolyodott.

Éppen mint odahaza. Tudja, én a vidéki Amerika fia vagyok. Idahóban nőttem fel. Egyébként azt hiszem, rövidesen új helyet kell keresnünk magunknak. Ezek a fickók még képesek, és ránk gyújtják a házat.

Hiába is kérdezgettem azonban, tőle sem tudtam meg sokkal többet a lezajlott eseményekből, mint amennyit Júlia és Gino mesélt. Talán csak annyit tett hozzá, hogy Siegmüller is megjelent az események vége felé és közölte Frau ZöHnerrel: rendőrségi erősítésért fordult Waldvogel felügyelőhöz. A kérdés persze az, hogy megkapja-e. Éppen ma délután kezdődött Zürichben az OPEC-értekezlet és minden épkézláb zsarura szükségük van.

Frau Zöllner?

Lefeküdt. Adtam neki egy kis altatót. Azt hiszem, idegösszeroppanást fog kapni.

Mikor találkozott utoljára Isabelle-lel?

Kivel?

A véres szájú lánnyal.

Segal megcsóválta a fejét és szemrehányón nézett rám.

Úgy látszik, önnek ez a rögeszméje. Legkomolyabban mondom, kezeltetnie kellene magát. Ezekkel a kényszerképzetekkel nem jó játszani.

Szó nélkül sarkon fordultam, besétáltam a házba és felsiettem a lépcsőn Frau Zöllner szobájába.

Halk kopogtatásomra Müller dugta ki a fejét a nyíláson. Amikor meglátott, megkönnyebbülten felsóhajtott.

Hála istennek! Már azt hittem, ők jöttek vissza.

Hilda asszony?

Éppen aludni készül.

Frau Zöllner, ahogy meglátott, megpróbált a könyökére támaszkodni, de már túl gyenge volt ahhoz, hogy sikerüljön neki.

Herr... Lawrence, kérem szépen - motyogta, miközben megindultak lefelé a szempillái - kérem szépen... én... nagyon nyugtalan vagyok. Megfenyegettek, hogy... felgyújtják a... penziót. Es biztos vagyok

benne, hogy... meg is teszik. Kisgyerek koruk óta... ismerem őket... hiszen együtt nőttünk fel. Nagyon rendes emberek... de hát őket is meg kell érteni. Feleségük van... gyerekük... ez a szörnyeteg pedig tönkretesz mindent, amiért... dolgoztak. A turisták... elmaradnak, a gyerekek nem mernek iskolába...

Mondott még néhány érthetetlen szót, aztán félrebillent a feje és elaludt.

Müller mutatta, hogy foglaljak helyet az ágy mellé tolt széken. Megráztam a fejem és inkább a falhoz támaszkodtam.

Müller sóhajtva kihúzott a faliszekrényből egy üveg whiskyt. Töltött két pohárral, aztán az egyiket felém nyújtotta.

Hátha jobban forognak tőle a kerekek. Hol tart?

Még csak az adatokat gyűjtöm.

Az adatokat gyűjti?! Ezek holnap visszajönnek ide, és ránk gyújtják a „Vérfarkast .

Megakadályozom, hogy ránk gyújtsák. Müller megcsóválta a fejét és kinézett az ablakon.

Emlékszik még rá, mi történt itt három évvel ezelőtt? Ha egyszer megtöltik a puskáikat, már nemigen lehet szót érteni velük. Ha Hilda felébred, berakom a kocsiba és meg sem állok Zürichig. A penziót bezárom, biztosítva van, ha felgyújtják, nem ér anyagi kár... Persze tudom, hogy soha többé nem jöhetünk ide vissza, pedig... Hildának ez volt az élete. Lassan már kezdtem azt hinni, hogy az enyém is. Ha akkor, amikor beszálltam a penzióba, és elneveztem Vérfarkasnak, valaki azt mondja, három év múlva éppen a farkas miatt kell elmenekülnöm innen, biztosan szemen köptem volna. Megkérdezhetem, önnek mi a szándéka?

Várok. Aztán majd meglátom, mit tehetek.

Vár? Mire? Ha sokat okoskodik, önt is lepuffantják.

Majd vigyázok magamra. Nemegyszer előfordult már, hogy megpróbáltak puskavégre kapni. Eddig még soha nem sikerült.

Addig jár a korsó a kútra... Ne feledje, ezek kiváló lövészek. És

kitűnően ismerik a terepet.

Felálltam és az ablakhoz léptem. A Spitzhorn mintha beintegetett volna a szobába. A havasi rétek vakító zöldjét csak itt-ott törték meg a tarka virágmezők.

Már éppen fordultam volna vissza, amikor apró, fekete alakot pillantottam meg, amint a domboldalról levezető ösvényen a fenyves felé igyekezett.

Van egy távcsöve? - fordultam Müllerhez.

Friedrich szó nélkül a szekrénykébe nyúlt és egy zöldestarka katonai műszert nyomott a markomba.

Szememhez emeltem, kiélesítettem a kontúrokat, aztán elmé-lyülten szemléltem, amint a kinagyított alak felvesz egy vékony kó-rószálat a fűről és megcsapkodja vele a cipőjét.

Mire még jobban kiélesíthettem volna a képet, John Segal eltűnt a fák között.

Müller önteni akart még egy pohárkával, de kénytelen voltam ellenállni a csábításának. Bármennyire is jólesett volna még egy rendes adag, lelki szemeim előtt hirtelen felbukkant a penzió épülete, amint puskás emberek fogják körül, fáklyával a kezükben, lövések koppannak a falakon, a tetőn, majd valamelyikük megpróbálja fáklyáját az ereszcsatorna alá gyömöszölni.

Határozott mozdulattal eltoltam magamtól Müller kiháló kezét.

Beengedne Segal szobájába?

Friedrich lehörpintette az italát, aztán komoran rám mordult.

Mit akar ott csinálni? Tudja jól, hogy ez nem korrekt.

Hol a kulcsa?

Dünnyögött valamit, aztán kibányászott a szekrényből egy kulcscsomót.

Ezek a pótkulcsok. De ha visszajönne és rajtakapná...

Nem fog rajtakapni.

Két perc múlva ismét John Segal szobájában álltam.

Ez alkalommal sem kecsegtetett különb zsákmánnyal a jogtalan behatolás, mint korábban. Ugyanazokat a könyveket láttam a polcon, ugyanazokat a ruhákat a szekrényben, és ugyanazt a fogkrémet a fürdőszobában. Csak úgy, idegnyugtatónak, újra végiglapozgattam a Bibliát, de a Jó Pásztor-könyvjelzőn kívül most sem találtam benne semmit.

Mivel Segal, számításaim szerint, valahol az ebtenyésztő telep környékén járhatott, beleroskadtam a karosszékébe. Megpróbáltam hajdani tanítómesteremre, Radzs Kumar Szinghre koncentrálni, hátha a segítségemre siet, de a guru ezúttal nem strapálta magát. Minden bizonnyal annyira el volt foglalva mennyei dolgaival, hogy nem tudott időt szakítani rám.

Centiméterről centiméterre haladva átvizsgáltam a két szobát, de nem találtam bennük semmi olyat, amit összefüggésbe hozhattam volna a Vérfarkassal vagy Isabelle-lel. Vagy akár mind a kettővel.

Már-már feladtam a küzdelmet és éppen azon törtem a fejem, kinek a szobájában kellene még látogatást tennem, amikor az ablak mellett, a széthúzott függönyszárnyak mögött fekete, gyanúsan kidudorodó háromszöget pillantottam meg.

Egyetlen másodpercig úgy éreztem, belém fagy a lélegzet. Önkéntelenül is a stukkerom felé indult a kezem, de még idejében visszafogtam magam. Akárki is lapuljon a függöny mögött, feltételezhetően rajtam tartja a szemét, feltételezhetően fegyver van a kezében, és feltételezhetően használni is fogja, ha nagyon a sajátom után tapogatódzom.

Néhány tizedmásodpercnyi habozás után úgy döntöttem, a leghasznosabb, amit tehetek, ha látszólag visszavonulok. Valószínűleg nem lő rám, hiszen ha akarta volna, már rég megtehette volna. Sőt ha akarta volna, akár le is szúrhatott volna, hiszen néhány másodperccel ezelőtt alig karnyújtásnyi távolságban szobroztam tőle.

Búcsúzóul végigfuttattam a tekintetem a falakon, mintha Pi-casso-képet keresnék rajtuk, megvontam a vállam, úgy tettem, mintha az ajtó felé akarnék fordulni, a következő töredék másodpercben aztán ahelyett, hogy folytattam volna a mozdulatot, lehajoltam, felkaptam a

szoba közepén álló dohányzóasztalkát és a függöny felé hajítottam. Eközben természetesen a fegyverem is a kezembe került, majd egy jól kivitelezett tigrisugrással az asztal után szálltam.

Legnagyobb megdöbbenésemre sértetlenül landoltam a sarokban. A dohányzóasztalka viszonyt szemrehányőn nyújtotta felém frissen tört lábát, mintha orvosért sürgetett volna. Mivel nem láttam rajta vért, előrenyújtottam a revolverem, bedugtam a függöny mögé, és jókorát ordítottam.

Fel a kezekkel, mert lövök!

A függöny könnyedén megrebbent és bágyadt szárnyalással a fejemre hullott.

Biztos voltam benne, hogy ami eddig elmaradt, az most következik. Kétségbeesetten felordítottam, s mint a pókhálóba keveredett légy, megpróbáltam kiszabadulni a csapda fogságából. Ha módszeresen láttam volna a dologhoz, néhány másodperc múlva szabad vagyok, mivel azonban jobbra-balra csépeltem az öklömmel és még a lábammal is megpróbáltam eltalálni a rejtőzködőt, egyre reménytelenebbül gabalyodtam a függönyszárnyak közé.

Négy-öt percig is eltarthatott ez az életre-halálra menő küzdelem, míg végül rájöttem, csak a függönnyel és a levegővel verekszem. Rajtam kívül nincs a szobában senki, hacsak azt a fekete diplomatatáskát nem számítjuk valakinek, amely abban a pillanatban bukkant fel az orrom előtt, ahogy az utolsó függönydarab is lehullott rólam.

Lihegve roskadtam a szőnyegre, mintha valóban az életemért küzdöttem volna. A táska szénfekete oldalán megcsillantak a napsugarak, függöny alól kilátszó sarka valóban cipőorra emlékeztetett.

Szuszogva és nyögve nyújtottam felé a kezem. Amikor elértem, olyan gyengéden simogattam meg, mintha a Vérfarkas rejtélye nyugodott volna benne.

Akkor még nem tudtam, hogy nem is járok olyan messze az igazságtól.

A táskával az ölemben az ajtóhoz sétáltam és résnyire nyitottam. Mivel nem mozdult odakint semmi, gyorsan becsuktam és immár minden figyelmemmel a táska felé fordultam.

Mintha lepkékkel lett volna tele, olyan óvatosan tettem le az asztalkára, melynek néhány erőteljes csapással visszaütöttem a lábát. Előhúztam a pipaszurkálómat, állítottam rajta egy kicsit, aztán határozott, de mégis lágy mozdulatokkal megpiszkálgattam vele a zárakat. Amikor az első felpattant, hálaimát rebegtem Senor Car-los Peola, minden idők egyik legügyesebb zárszakértője felé, aki annak idején kétszáz dollárért megtanított néhány közönségesebb fogásra.

Amikor a második zár is megadta magát, letöröltem a verejték-cseppeket a homlokomról, összecsuktam a pipaszurkálót és a zsebembe dugtam. Gyengéden a táskára fektettem a tenyerem és éppen fel akartam csattintani a tetejét, amikor megcsikordult mögöttem az ajtó.

Annyi időm maradt csak, hogy egyetlen, hatalmas ugrással bevessem magam a fürdőszobába, a táskával együtt eltűnjek a fürdőkád mélyén, magamra húzva néhány fürdőlepedőt.

Léptek koppantak az asztalka mellett, majd az ablak közelében haltak el.

Valaki ott állt a szoba közepén.

Bár pokolian nyomta az oldalam a kád, s a porcelán halkan meg is csikordult, amikor magam alá húztam a lábam, megpróbáltam annyira felemelkedni, hogy kiláthassak a nyitott fürdőszobaajtón át a szobába. Ahogy aztán sikerült a manőver, majdhogynem visszahullottam a döbbenettől.

Véres szájú Isabelle állt a szoba közepén, kényeskedve emelgetve fitos, szeplős orrát, sárgacsíkos ruhája friss virágillatot árasztott, mintha a túlvilági segédszemélyzet mással sem foglalkozott volna, mint Vérfarkas-kisasszony ruháinak rendben tartásával.

John!

Gyanakodva szállt a hangja, mintha nem lenne biztos benne, jó szobában jár-e.

John!

Lehajolt, megpiszkálta a leszakadt függönyt, aztán legnagyobb rémületemre a fürdőszoba felé fordult.

John! Kérlek, ne csináld ezt velem!

Úgy döntöttem, rövidre zárom az ügyet. Egyetlen mozdulattal lesöpörtem magamról a törülközőket, és ingadozva bár, de felegyenesedtem a kád közepén.

Ne ijedjen meg, kisasszony, én csak...

A következő pillanatban olyan elemi erejű visítás remegtette meg a falakat, hogy azt hittem, összeszalad a környék. Véres szájú Isabelle rám pillantott, majd iszonyú rémülettel az arcán az ajtóhoz ugrott.

Bármennyire is igyekeztem, csak a második hely lett az enyém a versenyben. Az az ezredmásodperc, amivel megelőzött, nemcsak ahhoz volt elég, hogy becsapja az orrom előtt az ajtót, hanem ahhoz is, hogy felszívódjék, mint a hajnali köd a völgy felett, ha rátűznek a napsugarak.

Rosszkedvűen sétáltam vissza a szobába, s miután elfordítottam a kulcsot a zárban, ölembe vettem Segal táskáját.

Aztán csak ültem hosszú percekig a nyitott táska felett és keményen törtem a fejem.

Úgy éreztem, újabb lépést tettem a Vérfarkas rejtélyének megoldása felé.

A hosszú, vastag csövű, furcsa alakú fegyver, amely ott hevert az orrom előtt, csak nagy vonalaiban emlékeztetett normális stukker-ra. Első pillantásra is látható volt, hogy különleges légpisztolyt tartok a kezemben.

Megforgatam az ujjaim között és elgondolkozva felmordultam. Most már csak az a kérdés, mit lőnek ki belőle?

Úgy látszott, ez a nap a kívánságok teljesülésének napja. Mintha a mesebeli csintamani, a minden kívánságot kielégítő drágakő nyugodott volna a zsebemben. A fegyver mellett közvetlenül ugyanis egy bordó anyaggal bélelt mélyedés fenekén sárgásbarna szűiű ampullákra bukkantam.

Kinyújtottam értük a kezem, de hirtelen vissza is rántottam. Hiszen a pisztolynak szánt másik mélyedés mellett ott sötétlik egy harmadik is a táska alján! Eszerint... Eszerint Segal egy ilyesfajta töltött pisztollyal

a zsebében sétálgat feltehetően ezekben a pillanatokban is valahol az ebtenyésztő telep környékén.

Még akkor is a fejemet törtem, amikor léptek csosszantak a folyosón, s halk beszédfoszlányok szűrődtek be az ajtón. Visszaraktam a zsákmányomat a táskába, egyetlen fiola kivételével. Ütöttem néhányat az engedetlen asztallábra, felálltam a székre, s néhány másodperc kemény munkájával visszavarázsoltam a függönyt a helyére. Amikor kész lettem, megtörölgettem a táskát, s pontosan arra a helyre állítottam vissza, ahonnan kilógott a sarka a függöny alól.

Győztes hadvezérként pillantottam végig a terepen, aztán óvatosan jobbra-balra tekingetve bezártam magam mögött az ajtót.

Úgy gondoltam, pihenek néhány perct, mielőtt eldönteném, mit tegyek.

Vannak azonban olyan helyzetek, amikor legjobb szándékunk ellenére is mások döntenek helyettünk.

Éppen csak sikerült ledőlnöm az ágyamra, máris kopogtattak az ajtón. Kihúztam a 38-ast a zsebemből, rosszkedvűen elfordítottam a kulcsot, és kiordítottam a folyosóra:

Befelé!

Monica Shapiro úgy zuhant be a szobába, hogy a szőnyeg közepén landolt volna, ha el nem kapom.

Jézusom! - suttogta elnyúlva a karomban. - Maga az? Azt hittem ... a farkas. Maga,.. mindig ilyen szívélyesen fogadja a látogatóit?

Nemigen vannak látogatóim.

Elenged, ha szépen megkérem rá?

Bár nem szívesen, de teljesítettem a kérését. Letettem a szőnyegre, amit azon nyomban meg is bántam. A hajából és testéből áradó virágillat elmúlt tavaszok legszebb pillanatait idézte az emlékeztembe.

Monica lecsüccsent az ágyam szélére, aztán ártatlanul a szemembe nézett. Sárkánymintás, kínai köpenye lazán szétnyílt a keblén. Zsebembe nyúltam és annak idején a néhai Lord Lovertől kapott, koronás selyem zsebkendőmmel megtörölgettem a homlokom.

Monica megvakargatta az orrát, mintha csak egy szeplőt akarna eltávolítani róla, aztán egészen enyhén elpirult.

Nem tudom, mennyire emlékszik... emlékszel az éjszakára...

Lehet azt elfelejteni?

Felemelte a tenyerét, mintha megálljt akart volna inteni vele.

Hát éppen ez az. Szeretném, ha... legalábbis bizonyos időre megfeledkeznél róla.

Visszaraktam a zsebkendőt a zsebembe, és őszinte szomorúság-gal néztem rá.

Ugyan miért?

Hát... az a helyzet, hogy... szóval, az csak olyan... kikapcsolódás volt.

Kikapcsolódás? Mintha akkor valahogy másként fogalmaztál volna.

Vannak pillanatok, amikor izé... másképpen fogalmaz az ember.

Történt valami, Monica?

Felemelte a fejét. Most először láttam némi riadalmat a tekintetében.

Holtbiztos vagy benne, hogy tudod, hol van?

Holtbiztos.

Akkor jó. Ugyanis... amikor az éjszaka Sheridan lelépett... alighanem jutott valamire.

Hm. Mire juthatott?

Ha nem hinnék neked, azt kellene feltételeznem, hogy megtalálta, ő találta meg. Egész nap olyan vidám, hogy madarat lehetne fogatni vele.

Bágyadtán elmosolyodott és a szokatlan melegre való tekintettel lebegtetni kezdte az orrom előtt köpenye szélét. A térde körül mindeddig békésen vigyorgó szárnyas sárkán megrebbentette a

szárnyait, készen rá, hogy kihasználva a kedvező fuvallatokat, felszálljon a levegőbe.

Egy csapásra megfeledkeztem Sheridanről, talán még a Vérfarkasról is. Lapos pillantást vetettem az izgága sárkányra, aztán aggódva megfogtam a kezét.

Meleged van, Monica.

Tényleg. Ma mintha még fülledtebb lenne az idő, mint tegnap.

Vagy az éjszaka.

A sárkány összecsukta a szárnyait és szemrehányó pillantásokat vetett rám.

Mit akarsz ezzel mondani?

Semmit az égvilágon. Csak kora gyermekkorom óta érdeklődöm az orvosmeteorológia iránt.

Egyáltalán mi az?

Nagyon érdekes, modern tudomány. Azzal foglalkozik, hogy az időjárási tényezők miképpen befolyásolják az emberek egészségét. Vannak bizonyos esetek, amikor az egyszerű halandó nem is sejti, micsoda veszélyek leselkednek rá.

Konkrétan?

Például... bizonyos fülledt, késő tavaszi napokon. A téli időszakban immunológiailag legyengült szervezet egyszerre hatalmas dózisokat kap az ibolyántúli sugarakból, a pollenekből, és a többi. Veszélyes, rendkívül veszélyes periódus.

Monica ismét megvakargatta az orra hegyén virító szeplőt.

És... lehet tudni, kikre jelent elsősorban veszélyt az ilyesféle időjárás?

Amennyire vissza tudok emlékezni... a barna bőrű, barna szemű, mégis enyhén szeplős egyedekre. Azokra meg különösképpen, akiknek az orrára is jut egy-két pötty belőlük.

Önkéntelenül is az orra hegyére nyomta a mutatóujját.

Mint például én?

Nem akartam személyeskedni. És megijeszteni sem szeretnélek.

El tudom viselni a veszélyeket. Hogy értetted például azt, hogy... a pollenek, meg mit tudom én...

Azt hiszem, a te esetedben nem erről van szó.

Hát miről?

Érzed, milyen meleg van idebent? És odakint is.

Hogyne erezném.

Nem akarok beavatkozni a dolgaidba, de azt hiszem... alaposan túlöltözted magad. Úgy értem, nem alkalmazkodsz a kinti hőmérséklethez.

Meglepett képet vágott és egészen kicsit feljebb húzta a térdén a köpenyét.

Ez túlöltözés? Hiszen csak egy vékony selyemköpeny van rajtam! És alatta is alig valami.

Mi?

Csak egy kis,,, De mi közöd hozzá?

Kizárólag orvosmeteorológiai szempontból érdeklődöm.

Az más. Akkor megmondom. Csak alul van valami... rajtam, bár az is, hogy úgy mondjam...

Nem is azzal van a baj.

Hát mivel?

A köpenyeddel.

De hiszen vékony selyem.

A szakember gőgjével nevettem el magam.

Az amatőrök, vagy ami még rosszabb: a dilettánsok magabiztossága! Természetesen fogalmad sincs róla, hogy egy ilyen, úgynevezett vékony selyem mennyire az ellenséged lehet.

Ijedt és egyúttal elgondolkozó képet vágott.

Ellenségem? Még soha nem hallottam...

Figyelj csak rám - mondtam türelmesen. - Gondolj az ejtőernyőre.

Miért éppen arra?

Mert valaha az ejtőernyőket is hernyóselyemből készítették. A hernyóseíyem maga a megbízhatóság.

Na látod?

Ejtőernyőnek, de nem köpenynek! Nagyon nehezen ereszti át ugyanis a friss levegőt, az ultraibolya sugarak viszont úgy átsuhannak rajta, mint a fecskék a nyitott konyhaablakon. Sőt a hernyóselyem kifejezetten ultraibolya sugárcsapdaként működik.

Azt... hogy csinálja?

Átengedi a sugarakat, aztán a ruha alatt tartja őket

Meddig?

Éppen elég ideig ahhoz, hogy kifejthessék káros hatásukat.

És... mit kell tennem ahhoz, hogy... megszabaduljak ettől a nagyon káros hatástól?

Amilyen gyorsan csak lehet, le kell vetned a köpenyedet. Nagy, barna őzikeszeme telis-tele volt csodálkozással. Annyira,

hogy lassan már kezdett kicsordulni belőle.

Levetni? Hiszen az előbb mondtam, hogy nincs alatta jószerével... Különben is, hogy képzeled? Egy egyedülálló nő, egy egyedülálló férfi szobájában, köpeny és izé... felül semmi... ugye... és alul is alig...

De hiszen üzlettársak vagyunk!

Na igen - mondta elgondolkozva. - Ez némiképpen befolyásolja ugyan a dolgot... de mégis. Tudod, hogy milyenek az emberek!

Muszáj megtudniuk?

Hát nem muszáj...

Van egy kompromisszumos javaslatom! - rikkantottam el magam, mint aki hirtelen rájött, hogyan kell Kolumbusz tojását megállítani az asztalon. - Leveted a köpenyedet és bebújsz az ágyamba. Úgy könnyebben megtárgyalhatjuk Sheridan dolgát és... nem vagy kitéve az ibolyántúli sugaraknak sem.

Hm. Tulajdonképpen... elfogadható javaslat. De nehogy azt hidd, mivel az elmúlt éjszaka megtörténtek bizonyos dolgok, most azért jöttem, hogy...

Szívem elé kaptam a kezem és felháborodottan felszisszentem.

Isten őrizz! Én már el is felejtettem.

Hunyd be a szemed egy kicsit, kérlek. Engedelmeskedni akartam, de mielőtt még megtehettem volna,

a köpeny, és a rajta levő sárkányok harsány számycsattogtatás közepette felemelkedtek a levegőbe. Később pedig már azért nem ment a szemhunyás, mert valami szempillaféle odaszorult a szemhéjam és a szemem közé. Monica nyelt egy nagyot, aztán felcsuklott a hangja.

Most... mit nézel?

Ez csak üzlettársi nézés - nyugtattam meg. - Bújj nyugodtan az ágyba.

Szempillantás alatt a vékony, kellemesen hűvös takaró alatt termett. Nem tudom, miért, de a pehelypaplanról akaratlanul is a Himalája vidékének domborzati térképe jutott az eszembe.

Nyugodtan az ágyam szélére telepedtem, közben észrevétlenül lerúgtam az edzőcipőm, mert abban meg valami kavicsféle nyomta a lábam.

Térjünk csak vissza Sheridan dolgára -javasoltam. - Ha egész nap

mosolyog, az annak a jele is lehet...

Ne suttogj kérlek, nem hallom - mondta félkönyékre emelkedve. - Mi van Sheridan mosolyával?.

Megmagyarázom.

Még most sem hallom.

Hangosabban nem kiabálhatok, hiszen a falnak is füle lehet.

Gyere talán közelebb hozzám...

Engedelmesen közelebb hajoltam, aztán fellebbentve a takarót, mellécsúsztam.

Hé, mit csinálsz?! Jézusom... vidd innen a kezed! Hiszen a hallásommal van baj, nem a... Nagyon szépen kérlek, vidd innen a kezed! Annyira nincs melegem, hogy még azt is... Azt kérlek, ne...! Megígérted, hogy... Jézusom, most már ne vidd el a kezed...! Leslie kérlek, nagyon kérlek, ne vidd el a kezed! Most már... Kérlek, gyere még egy kicsit közelebb hozzám! Istenem, már nem is érdekel annyira Sheridan... Örökké itt akarok maradni veled, és fütyülök a hülye vigyorgására!

A sárkány a földre hullott köpenyről csodálkozva rám bámult, aztán becsukta nagy, kerek sárkányszemét.

Félóra múlva Monica kiosont a fürdőszobába. Gyorsan kihasználtam az alkalmat és felhúztam a cipőmet. Éppen akkor jött vissza, amikor a zsinórjával bíbelődtem.

Hova sietsz? - kérdezte megütődve. - Hiszen még meg sem tárgyaltuk a tennivalókat.

Éppen arra gondoltam, hogy utánanézek Sheridannak.

Előbb gyere csak vissza!

Monica, én...

Ki magyarázta el, hogy mennyire veszélyes a köpenyem? -Én, de...

Ki adta a tanácsot, hogy a legjobb lenne, ha bebújnék az ágyadba?

Az is én voltam, de...

Akkor gyere ide mellém!

De hiszen felhúztam már a cipőm.

Elég nagy fiú vagy ahhoz, hogy levesd és még egyszer felhúzd. Mit tehettem volna. Lerúgtam az Adidast, visszamásztam mellé

és ismét repülésre kényszerítettük a sárkányt. Amíg csak félholtan a szőnyegre nem hullott.

Miután Monica sárkányos köpenyében visszasétált a szobájába, felöltözködtem és Segal fiolájával a zsebemben elindultam a falu felé.

Kellemesen lágy délután volt, közel sem olyan meleg, mint odafent a szobákban. Néhány pillanat erejéig Monica képe bukkant fel előttem. Vajon levetette-e ismét a köpenyét? Aztán arra a kis, kék virágokkal díszített akármire gondoltam, amely az elmúlt néhány óra során többnyire a párnám alatt pihent, s úgy éreztem, a közeledő alkony ellenére is hirtelen megemelkedett körülöttem a hőmérséklet.

A falu délutáni álmát aludta, még a kutyák sem ugattak meg, ahogy végiglépkedtem a főutcán.

Max Kunz annak ellenére, hogy alighanem délutáni szendergé-séből vertem fel, szívélyesen fogadott. Felém lökte hosszú karját és örvendezve megszorongatta a kezem.

Mi a helyzet odafent?

Kellemes az idő. Kellemesen meleg.

Levetette a csíptetőjét és megtörölgette a zsebkendőjével.

Már gondoltam is rá, hogy felnézek önhöz.

Mindig szívesen látom egy whiskyre.

Visszatette a csíptetőjét az orrára, majd gondterhelten nézett rám.

Nem tudom, ez-e a legalkalmasabb idő a whiskyzésre. Az előbb azt mondta, kellemesen meleg az idő. Csak nehogy túlságosan is forró

legyen nagyon hamar. - Kinézett az ablakon, majd a fenyegetően hallgató házakra mutatott. - Fogytán a türelmük. Elhatározták, maguk veszik kezükbe az ügyet. Annak pedig nem lesz jó vége.

Tud valami konkrétat?

Azt hiszem, éjszaka felmennek a penzióhoz. Jó lenne, ha vigyázna magára.

Majd vigyázok - ígértem. - Addig is megtenne nekem egy szívességet?

Ha telefonálni akar, csak telefonáljon.

Ezúttal másról lenne szó.

Előhúztam a zsebemből a Segaltól zsákmányolt fiolát és a markába nyomtam. Kunz megforgatta az ujjai között, aztán a fény felé tartotta.

Mi ez?

Fogalmam sincs róla.

Tehát állapítsam meg?

Gondoltam, addig sétálok egyet.

Kunz kipislantott az ablakon, majd egy karosszéket húzott elém,

Üljön le ide, tessék, itt van egy méregkönyv, tanulmányozza addig. Ha csak nem túlságosan bonyolult a vegyület, fél óra alatt készen vagyok vele. Tud valami közelebbit róla, ami esetleg meg-könnyíthetné a vizsgálatot?

Haboztam egy pillanatig, aztán úgy döntöttem, nincs miért elhallgatnom előle a lényeget.

Azt hiszem, fecskendőbe töltik és sűrített levegővei működő pisztolyból lövik ki.

Kunz arca felderült.

Eszerint vagy nyugtatószer, vagy...

Vagy?

Olvasgasson csak. Becsattant mögötte az ajtó.

Világéletemben csodáltam a mérgeket, így aztán nem is kellett megerőltetnem magam, hogy nekiálljak az első cikknek, amely egyfajta latin-amerikai nyílméreg hatásmechanizmusát taglalta. Elmélyülten szemléltem az illusztrációként mellékelt döglött vM= disznót, melyet néhány csepp méreg változtatott disznódöggé. Éppen bele akartam fogni a második tanulmányba, amikor megzör-rent az ajtó, s Kunz dugta be a fejét a nyíláson.

Átjönne egy pillanatra?

Mivel három éve megfordultam már néhányszor a patikus laboratóriumában, nem lepődtem meg az asztalokat borító lombikok és

rejtelmes kinézetű üveggömbök tömegén. A sarokban gázláng égett középkori alkimisták műhelyére emlékeztetve. A legközelebbi asztal sarkán félig kinyomott, piros színű, felirata szerint antiszeptikus sebkenőcstubus árválkodott. A mellette púposodó kenőcskukacok is pirosak voltak, mint igazi földigiliszták.

Kunz leült egy székre, majd cigarettával kínált. Döbbenten ráztam meg a fejem és inkább előhúztam a pipám. Anélkül, hogy meggyújtottam volna, bedugtam a fogaim közé.

Kunz kifújta a füstöt, aztán rám nézett.

Akar látni valamit?

Azért vagyok itt.

Biccentett és egy aprócska drótketrecet húzott ki az asztal alól. Egyetlen pillantás is elég volt hozzá, hogy megállapítsam: a ketrecben egy fehéregér hever, méghozzá élettelenül. Felhúzott, még puha ínye mögül elővillanó apró, éles fogai mindennél ékesebben bizonyították, hogy nem sokkal ezelőtt hagyta el az ámyékvilágot.

Megpiszkáltam a dróthálót, de az egér semmi jelét sem adta, hogy érdekemé a zörgés.

Nos?

Döglött egér, hajói látom.

Kunz elégedetten dörzsölte össze a tenyerét.

Négy frank.

Micsoda?

Az egér. Ennyit fizettem érte. Úgy is mondhatnám, hogy jön nekem négy frankkal. Jó, majd megadja, vagy ha elkapta a farkast, meghív néhány sörre.

Nem biztos, hogy jó üzletet csinál - figyelmeztettem.

Kockázat nélkül nincs siker. De félre a tréfával, látja az állatot?

Persze hogy látom.

Adtam neki egy cseppecskét a fiola tartalmából. Ez az eredménye.

Méreg.

Méghozzá nem is akármilyen. Ha a beadott mennyiséget, valamint az egérke súlyát veszem alapul, továbbá elvégzem a megfelelő számításokat, arra az eredményre jutok, hogy ezzel az ampullával akár egy elefántcsordát is átsegíthetnék a másvilágra.

Meg tudta állapítani az összetételét? Kunz megrázta a fejét.

Nincs benne sem cián, sem arzén, s a közismert mérgek közül sem azonos eggyel sem. Alighanem szintetikus termék.

Tudja, milyen módon fejti ki a hatását?

Megbénítja a légzést. Az egérke megfulladt. Látja rajta a fulladásjeleket?

Felálltam és kezet nyújtottam a megtermett gyógyszerésznek.

Nagyon hálás vagyok önnek, Herr Kunz. Ha valóban sikerül rendet teremtenem... behajthatja rajtam a tartozását.

Kunz elmosolyodott aranykeretes csíptetője mögött.

Legyen nyugodt, nem fogok megfeledkezni róla. Csak aztán vigyázzon. Nem sokra mennék egy halott adóssal!

Már az ösvényen ballagtam a fogadó felé, s még mindig azon töprengtem, vajon miért akarja megölni Segal a Vérfarkast. Mert hogy hazudott, amikor azt állította, hogy véletlenül szúrta ki magának Frau Zöllner penzióját, ahhoz kétség sem férhet. Továbbá ahhoz sem, hogy ő és véres szájú Isabelle valamiképpen összetartoznak.

Megtorpantam, elmerülten belerúgtam egy kavicsba és megpróbáltam elhessegetni magamtól az egyre inkább agyamba fészkelő baljós gondolatot.

Segal Isabelle-t akarja megölni a légpisztollyal.

Este tíz körül járhatott az idő, rég túlvoltunk már a vacsorán, amikor bekopogtattam Müllerhez. Friedrich éppen egy jókora sörösüveget szorongatott a markában, s ahogy meglátott, már nyújtotta is felém.

Éppen most vettem ki a hűtőből.

Hilda asszony?

Alszik, mint a bunda.

Ittam néhány korty sört, aztán Müller karjára tettem a kezem.

Figyeljen ide, Friedrich.,. Általában mikor szokott működésbe lépni a poltergeist?

A... micsoda?

Kopogó kísértet.

Ja, vagy úgy... - órájára nézett és megvonta a vállát. - Ilyen tájban. Tíz óra körül.

Megpróbált már utánanézni odalent?

Hogy próbáltam volna? Hiszen amikor megkezdődtek a zajok, bebetonoztattam a bejáratot. Mindennap ellenőrzöm, ott van-e még a beton.

Megnézhetném én is?

Várjon néhány pillanatig. Hozok egy lámpát.

Mivel nem volt jobb dolgom, kiittam a söröm. Éppen az utolsó cseppek folytak le a torkomon, amikor Müller visszatért. Jókora, sárgás fényű halogénlámpát tartott a kezében.

Melyik végét óhajtja először megtekinteni?

Talán azt, amelyik idebent van.

Müller biccentett, aztán mutatta, hogy menjek előre.

Lelépkedtünk a lépcsőn, elhaladtunk a konyha előtt, befordultunk az irodai szobák mellett húzódó folyosóra, majd megtorpantunk egy régi, vasveretekkel díszített faajtó előtt

Emlékszik? Innen vezetett az út a kapcsolószekrényhez, amelyet Willy Maurer tönkretett. Az volt az első dolgom, hogy átalakíttassam a villanyhálózatot. Most idefent van a szekrény.

Mintha csak meghallotta volna valaki a szavainkat, a villanykörte fénye megrebbent a fejünk felett. Müller idegesen felszisszent

Mi a fene...

Magánál van a kulcs?

Előhúzott a zsebéből egy jókora vaskulcsot és a markomba nyomta.

Tessék. Kíváncsi vagyok, ki tudja-e még nyitni.

Olyan könnyen járt a zárban, hogy egy kisgyerek is elfordíthatta volna. Amint a zár nyelve elhúzódott az útból, megnyomtam az ajtót. Ha azt képzeltem, hogy ez is könnyedén jár majd, mint a zár nyelve, csalódnom kellett. Olyan veszett, fülsértő nyikorgással tárult fel előttünk, hogy Müller sápadtan pillantott rám.

Amikor még... legutoljára lent jártam, nem volt hangja. Nincs mese, meg kell olajo...

Kattintsa fel a lámpát.

A sárga, barátságtalan fény bevilágította a használaton kívül helyezett

folyosót. Sőt még a végén árválkodó óriási, szürke betonlapra is jutott belőle.

Müller önkéntelenül is lehalkította a hangját.

Két mestert hozattam Zürichből, ők öntötték ki a lapot. Emlékszik még rá, mi van odalent? Közvetlenül jobb kézre a vén Zöllner szobája a farkasfejjel...

Tartsa a lámpát!

Előhúztam a pipaszurkálómat és a kőlaphoz hajoltam. Ráfektettem a tenyerem, s megpróbáltam félretolni. Természetesen nem ment Olyan súlyos volt, hogy valóban csak egy elefánt lett volna képes megmozdítani.

Nos? - kérdezte izgatottan a hátam mögött Müller. - Talált valamit?

Nekiirányítottam a pipaszurkálót a betonnak. Megpróbáltam lyukat vagy repedést találni rajta. Két-három percig is szaglásztam, mintha kutya lettem volna, és egy másik kutya „névjegyét keresném, de nem jártam sikerrel.

Felegyenesedtem és visszasétáltam Müllerhez.

Ami azt illeti, nem hiszem...

Ebben a pillanatban halk, lopakodó léptek koppantak odakint.

Villámsebes mozdulattal kikaptam Müller kezéből a lámpát és lekattintottam. Aztán úgy a téglákhoz lapultunk, mintha be akartuk volna préselni magunkat a fal repedéseiben lapuló pókok mellé.

A könnyű, surranó léptek megtorpantak a küszöb előtt, aztán halk nyikkanás hallatszott, mintha a fickó azt próbálgatta volna, mennyire zajtalan az ajtó. Müller megragadta a karom, hogy figyelmeztessen valamire, de kíméletlenül a szájára tapasztottam a tenyerem.

A léptek tovább csoszogtak, mintha a közeledő nem merte volna átlépni a küszöböt. Aztán egyszerre csak hatalmas dörrenéssel becsapódott az ajtó. Kulcs csikordult, s nem tehetek róla, de az a kényszerképzetem támadt, hogy valaki bezárt bennünket.

A jó istenit neki! - dühöngött mellettem Müller. - Ránk zárta a

szemétláda!

Semmi baj, majd maga kinyitja. Inkább azon gondolkozzék, ki férhetett hozzá a pótkulcshoz.

Müller felkattintotta a halogénlámpát. Sárga volt a képe, mint egy kínaié.

Nincs pótkulcsom - mondta letörten. - Mindennap elhatározom, hogy csináltatok egyet...

Ember! - kiáltottam rá rosszat sejtve. - Ha azt akarja mondani, hogy...

Müller szégyenlősen megvakargatta a koponyáját.

Bent felejtettem a kulcsot a zárban, Herr Lawrence!

Lemondóan legyintettem, visszalépkedtem az ajtóhoz és megpróbáltam lenyomni a kilincsét. Ez még könnyen ment, a többivel aztán már nem boldogultam.

Müller lehajolt és belenézett a kulcslyukba.

Odabent van! - rikkantotta olyan örömmel, mintha a maga részéről megtette volna az évszázad legfontosabb felfedezését.

Letérdeltem a kulcslyuk mellé, és éppen szedtem volna elő a pipaszurkálómat, amikor ismét léptek koppantak az irodák előtti folyosón. Mivel sok vesztenivalónk nem volt, megdöngettem az ajtót.

Hé! Van ott valaki?

Néhány másodpercre elhaltak a léptek, majd egy bátortalan női hang szűrődött be a járatba.

Maga... kicsoda?

A halk, kellemes altban Juliana di Rosa hangjára ismertem.

Lawrence vagyok. Leslie L. Lawrence. Lenne olyan szíves kinyitni az ajtót? Valaki ráfordította a kulcsot.

Halk suttogást hallottam, amiből éles elméjűen azonnal arra következtettem, nemcsak Juliana, hanem Gino is odakint téblábol.

Tényleg maga az, Signor Lawrence?

Nem engedne ki bennünket?

Azonnal.

Éppencsak zsebre tudtam dugni a pipaszurkálőm. A zár engedelmesen elfordult, s feltárult előttünk az ajtó. Mindketten arcunk elé kaptuk a kezünket, mert a reflektorszerű fény, amely képen talált bennünket, alaposan elvakított.

Tényleg ők azok! - rikkantotta Gino. - Elolthatod, Juliana. Pislogtunk, mint a kiásott vakond. Valóban Juliana és Gino di

Rosa álltak előttünk mérsékelt csodálkozással a képükön.

El nem tudtuk gondolni, ki kiabálhat a pincében. Hogyhogy bezárták magukat?

Maguk mit kerestek itt a szolgálati folyosón? - vakkantott rájuk hálálkodás helyett Müller.

Frau Zöllnert - mentegetődzött Gino. - Ki szerettük volna egyenlíteni a számlánkat, de nem találtuk sehol. Éppen a bezárt irodaajtó előtt toporogtunk, amikor meghallottuk a kiáltásukat.

Nem láttak valakit a környéken?

Gino és Juliana összenézett. Ebből aztán azonnal rájöttem, hogy valóban láttak valakit.

Ki volt az?

Juliana sóhajtott és nemszeretem hangon nyögte ki:

Mr. Liu.

Mr. Liu? Idelent volt?

Amikor... Frau Zöllnert kerestük... ugyanis Gino szerint jobb, ha kifizetjük a számlát, mert... szóval, nem akarom megbántani, Herr Müller, de a falusiak azt mondják, hogy hamarosan... el kell költöznünk innen... Szóval, éppen a portánál jártunk, amikor felbukkant a folyosó ajtajában Mr. Liu. Ahogy meglátott bennünket, megfordult és... kisétált az éjszakába.

Volt valami különös a viselkedésében? Juliana elgondolkozva felhúzta a vállát.

Nála volt a trombitája. Intettem Müllernek, hogy lépjünk le. Leléptünk.

A hold úgy világított odafent az égen, mint hatalmas, kerek lam-pion. Számításaim és a naptár szerint hetvenkét óra választott még el bennünket a holdtöltétől, amelynek éje köztudottan a Vérfarkas éjszakája. Ezen az éjszakán aktivizálódik a túlvilág minden rontó lénye, s a Hold vonzásának engedve kimászik sírverméből, hogy figyelmeztesse a rövideszűeket: e földi lét csak átmenet, olyasmi, mint egy villamosmegálló két végállomás között.

Memento móri! - mondtam félhangosan. Müller gyanús pillantást vetett rám.

Micsoda?

Egy szerzetesrend jelszava. Még a középkorból. Azt jelenti, gondolj a halálra!

Kösz, hogy bátorságot önt belém - morogta Müller. - Már-már kezdtem elbizonytalanodni. Most aztán merre?

Az ösvény kétfelé vált az orrunk előtt. Egyik ága a fenyvesnek fordult, a másik a domboldalon vezetett tovább az ebtenyésztő telep felé.

Tőlem kérdi? Azt mondta, bebetonoztatta a felszínre vezető járatot. És hogy naponta ellenőrzi.

Csak a penzióbelit - helyesbített Müller. - A másik azt sem tudom, hol van. Csak nem képzeli, hogy naponta kigyalogolok ide, és megfricskázok egy betonlapot?!

Sóhajtva letértem az ösvényről és emlékeimre hagyatkozva elindultam a hatalmas kőtömbök felé. A már korábban is megcsodált kopasz kőkolosszusok úgy hevertek elhagyottan a holdfényben fürdő mezőn, mint mesebeli óriások lyukas tarisznyáiból kipotyogott, madárlátta óriáspogácsák.

Valahol két tömb között kell lennie - bizonytalankodott Müller. - Erre pontosan emlékszem. Figyelje csak! - Kinyújtotta a karját, és két, töredezett szélű kőgolyó felé mutatott vele. - Mintha azok közé raktuk volna.

Másfél perc múlva a kőlap tetején ültünk és a fáradalmainkat igyekeztünk kipihenni.

Biztos voltam benne, hogy ez a kőlap is szilárdan zárja a nyílást.

Csakhogy állítólag a pokol bejáratát is biztos ajtók védik, mégis ezeken át viszik le az ördögök a bűnösöket.

Éppen javasoltam volna, hogy térjünk vissza a penzióba, amikor távoli, halk fütyörészés ütötte meg a fülem. Elkaptam MüUert és ledöntöttem a fűre.

Nyugalom. Jön valaki.

Néhány másodperc múlva magas, hajlott alak tűnt fel a holdfényben, hosszú, csillogó horgászbotszerűséget cipelve a vállán. Lehajtotta a fejét, mintha abszolút biztos lenne az útirányban, s halkan maga elé fütyörészett. Vörösen csillogó, loknis haja a vállát verte, hatalmas, hajlott orra hajóorrként hasította előtte a levegőt.

Roy Bloom - suttogta a fülembe Müller. - Mi az ördögöt keres itt ilyenkor?

A Vérfarkasra vadászik. Ne feledje, még három nap, és a legenda szerint valami szörnyűségnek kell történnie.

Szörnyűségnek? Ahhoz képest, ami eddig is történt, sok újat már nem tud bedobni a Dög sem.

Azt hiszem, ez volt Müller életének egyik óriási tévedése.

Roy Bloom elhúzott mellettünk, megállt néhány méternyire a sziklatömböktől és magasra emelte a botját. Szeme üveges fényben csillogott, arcán vérfagyasztó mosoly terült el, hangtalanul felkacagott, majd otthagyva az ösvényt, nekivágott a végtelen rétnek.

Müller nyögött és éppen fel akart volna tápászkodni, amikor ismét csak kénytelen voltam visszarántani a fűre.

Visszajön?

Nemet intettem. Nem Roy Bloom jött vissza, hanem valaki más

bukkant fel a holdfényben. Alacsony, sárga képű fickó, hóna alatt hosszúkás, csillogó tárggyal.

Mr. Liu - suttogta Müller. - A trombitájával. Csak nem a csillagoknak akar takarodót fújni?

Mr. Iiut azonban nem érdekelték a csillagok. Amikor arra a helyre ért, ahol Bloom elhagyva az ösvényt, beváltott a mezőbe, megtorpant, kuncogott, aztán ő is irányt változtatott.

Amikor Bloom után Mr. Liut is felszívta a holdfényes éjszaka, Müller felkönyökölt és megdörzsölte a szemét.

Látta, amit én láttam?

Nem volt időm válaszolni, mert immár két, ezüstösen csillogó alak lopakodott az óriáspogácsák között. A Di Rosa testvérpár.

A hallban gyenge, éjszakai fény pislákolt. Müller néhány gyors pillantással meggyőződött róla, minden rendben van-e a porta környékén, s amikor úgy találta, hogy igen, felém fordult.

Tervez még valamit éjszakára?

Éppen válaszolni akartam, de halk, fenyegető koppanás fojtotta belém a szót. Mintha egyenesen a talpam alól jött volna. A kop-pantást néhány gyors, apró csattanás követte, majd kopogások sorozata.

Müller megborzongott és a falhoz nyomta a fülét.

Hallja? A kísértet. Ismét odalent van. Jézus Mária, csak Hilda fel ne ébredjen!

Én is követtem a példáját. A falra fektettem a fülem, de gyorsan el is kaptam, amikor akkorát koppant odalent valami, hogy attól féltem, belesüketülök.

Uramisten! - fohászkodott Müller, miközben ő is elkapta a fejét. - Még szétkopogja a házunkat! Különben igaza van Hildának. Holnap felszedjük a sátorfánkat és elhúzunk, mint a vadlibák. Ha akarja, odaadom a kulcsokat. Csak vadásszon nyugodtan a Vérfarkasra és a szellemekre is: én már torkig vagyok velük. Elmegyek. Ma éjszaka még hajlandó vagyok... de aztán...

Bátorítóan megveregttem a vállát, és felsiettem a lépcsőn, hogy ígéretemhez híven megkeressem Monicát.

Alighogy elhalt a koppanás az ajtón, Monica feje bukkant fel a nyílásban. Ezúttal hátrakötötte barna, lágyan hullámzó haját: egy rojtos, kék kendő segítségével lobogó lófarkot varázsolt belőle. Fekete, testhez simuló selyemruhája hangsúlyozottan kiemelte első osztályú idomait.

Monica azonban ezúttal nem látszott észrevenni leplezetlen csodálatomat. Felkattintotta a bőröndjét, rövid csövű revolvert emelt ki belőle, aztán eltüntette ugyancsak fekete, rövid ujjú zekéje alatt.

Csak akkor pillantott rám, amikor már menetkészen állt előttem.

Felőlem indulhatunk is. Remélem, nem felejtetted otthon a fegyveredet?

Nem szokásom. Egyébként...

Szájára tette az ujját, és a villanykapcsolóhoz lépett. Mire felocsúdtam, sötétbe borult a szoba. A következő pillanatban zseblámpa villant, s Monica kivilágított vele az éjszakába.

Ez meg mi volt?

Mi lett volna? Jeleztem, hogy indulunk az áruért.

Kiknek?

Jaj, istenem, ne légy már olyan nehézkes! Mondtam, hogy idejönnek érte a pénzzel.

Ereztem, hogy összeszorul a torkom. Csak nem kevertem akkora vihart, hogy a végén elfúj valamennyiünket, mint Dorothy házát az Öz-ban?

Sheridan?

Valahol kint kószál.

Mikor ment ki?

Az imént váltott néhány szót Mr. Liuval. Mr. Liu meg is kérdezte tőle, nem tart-e vele, szívesen játszik neki odakint valamit, de Sheridan azt felelte, inkább gondolkodni óhajt. Mr. Liu ezután elment. Sheridan még fütyörészett egy darabig, aztán ő is lelépett. De mi az ördög van veled? Olyan képet vágsz, mintha nagyon érdekelne, merre jár Sheridan.

Beleegyezően bólintottam, miközben megszorongattam a zsebemben a 38-ast.

így is van - mondtam nyugodtan. - Nagyon érdekel és pontosan tudom is, hogy merre jár kedvenc professzorod.

, \ Yt

Csak a folyosó kis teljesítményű éjszakai lámpái égtek, amikor végiglopakodtunk a süppedős szőnyegeken. Monica olyan óvatosan lépkedett, mintha tojásokon járna. Ugyanakkor olyan kecsesen is, mint éjszakai túrára induló őzikék. Bár az igazsághoz tartozik, hogy az őzikék valamivel kevesebb domborulattal rendelkeznek, mint Shapiro kisasszony.

Most aztán merre?

Le a lépcsőkön.

Monica egyetértően biccentett, elindult lefelé a hall irányába, s csak akkor sikkantott fel meghökkenve, amikor a recepciós pulttal szembeni óriáskaktusz mögül fekete árnyék bukkant a felszínre. Ráadásul az árnyék valamit tartott a kezében, amit a több mint félhomályban nagyon könnyen össze lehetett téveszteni egy nagy kaliberű pisztollyal.

Annál is inkább, mert az is volt.

Monica megfordult és a karomba kapaszkodott.

A Vérfarkas! Kérlek, lődd le azonnal!

Legalább néhány másodpercig várj - kértem. - Kérdezd meg előbb tőle, kicsoda.

Kérdezd meg tőle te! Én addig ráfogom a stukkeromat.

Jő, csak ne biztosítsd ki.

Odaballagtam az árnyékhoz és megveregettem a vállát.

Minden oké. Monica már leadta a jeleket.

Monica felsikoltott és revolvere nyelével püfölni kezdte a hátamat.

Rohadt, piszok áruló! Hogy is bMiattam benned? Tudnom kellett volna, hogy szemét alak vagy!

Eközben egyfolytában rugdosott és verte a hátam a stukkerjával. Amikor aztán egy különösebben érzékeny pontomon talált el,

kénytelen voltam nagyon határozottan rámordulni.

Hagyd abba, különben soha nem kapod meg az árut.

De hiszen elárultál!

Herr Müller a bűntársam.

Mi vagyok én? - suttogta elképedve Müller. - Mi a jószagú franc vagyok én?

Maradjon veszteg. És te is. Mindketten megkapják, amire vágynak, ha normálisan viselkednek. Herr Müller a nyugalmát, te pedig...

Ebben a szempillantásban ismét koppant valami a talpunk alatt.

Monica a hátamhoz lapult, ezúttal azonban nem ütött oda a revolverével.

Gyorsan eltoltam magamtól és elkaptam Müller könyökét.

Gyerünk! Egyelőre fordítsa a föld felé a stukkerja csövét. Jöjjenek utánam, de ha megkérhetném rá, csendben.

Közvetlenül a recepciós pult előtt elfordultam és kinyitottam az irodákhoz vezető folyosó ajtaját. Müller felmordult, majd elém furakodott.

Hova a fenébe akar menni? Hiszen odalent kopognak. Csak nem akarja betörni a betonajtót?

Eszem ágában sincs. Megvan még a régi kamra?

Milyen kamra?

Közvetlenül Frau Zöllner irodája mellett.

Persze, hogy megvan. Csakhogy nem használja senki. Már másutt tartjuk a tisztítószereket.

Hol a kulcsa?

Talán Hildánál. De mi az ördögöt akar ott? Három éve nem járt arra senki, mióta a mögötte lévő régi spájzban megtámadott bennünket

Willy Maurer. A kandallót is befalaztattuk.

Néhány lépés után barna, repedezett ajtóhoz értünk. Letérdeltem, kihúztam a zsebemből a pipaszurkálómat és Monica lelkes, valamint Müller kevésbé lelkes asszisztálása mellett elfordítottam a zárat.

Ez is valami - morogta a hajdani újságíró. - Éjnek évadján betörök a saját tulajdonomba.

Lenyomtam a kilincset és óvatosan oldalra léptem. Az ajtó nem nyikorgott, nem recsegett, pedig a kísértetek órájának közeledtével igazán illett volna neki. Ehelyett olyan csendben nyílt ki, mintha a legfinomabb automatika mozgatta volna.

Ehhez mit szól?

Mit szóljak? Pedig esküszöm, három éve nem nyitotta ki senki.

Olyan biztos benne!

A kinti meleg ellenére furcsán hideg, állott szag áradt a sötétből. Müller át akarta lépni a küszöböt, de visszatartottam.

Várjon egy kicsit. Monica, a lámpát!

Az éles fénycsík végigszaladt a szobán. Előbb poros függönyök kerültek a sugarába, aztán egymásra rakott, kopott szőnyegek, tisztítóeszközök partvisok, seprűk, üres dobozok.

Végül a fénysugár a padlót borító, ujjnyi vastag porrétegen állapodott meg.

És a porrétegben jól kivehető, frissnek tűnő bakancsnyomokon.

Müller eltátotta a száját, majd remegő kézzel a nyomokra bökött.

Ezek... mik?

Monica lehajolt, és a porba mártotta az ujját. Mikor felnézett ránk, komor volt a tekintete,

Sheridan lábnyomai.

Biztos benne?

Látja ezt a kis bemélyedést itt oldalt? Irakban szerezte, amikor belelépett egy repeszdarabba, ami még valamelyik háborúból maradt a homokban. Holtbiztos, hogy Sheridan lábnyomai.

Müller elképedt arccal meredt rám.

Mi az ördögöt kereshetett Sheridan itt, a lomkamrában? Elvettem Monicától a lámpát és a kandallóra irányítottam a fényét.

Ezen keresztül vezet az átjáró a régi kamrába.

Kandallón keresztül az éléskamrába? - hökkent meg a lány.

Valaha ajtó állt itt, csak kandallót építettek a helyére. Még valamikor a múlt században. A kamra most is ott lapul mögötte.

Nem törődve immár Sheridan bakancsának nyomaival, beletérdeltem a porba. Szemem sarkából láttam, hogy ők is követik a példámat. Ugy térdeltünk egymás mellett a kandalló lyuka előtt, mintha rémült, rejtőzködő macskát akartunk volna kipiszkálni belőle.

Élesre állítottam a fókuszt, majd bevilágítottam a nyílásba. Legnagyobb meglepetésemre, vörös téglasoron tört meg a lámpa fénye.

Müller felsóhajtott, felállt, leporolta a nadrágját.

Ha erre volt kíváncsi, tőlem is megkérdezhette volna. Azután a sajnálatos eset után Frau Zöllnernek első dolga volt befalaztatni a lyukat. Át akarja törni talán?

Monica egyre gyanakvóbb képpel nézett rám. Mint aki kezdi azt hinni, hogy átverték.

Persze megkérdezhettem volna tőlük, mégis, mit gondolnak, miért vezetnek Sheridan lábnyomai éppen a kandallóhoz, s miért jönnek vissza immár orral előre az ajtó felé, de nem kérdeztem semmit. Átkozott amatőrökkel nincs mit kezdem.

Bedugtam a fejem a lyukba, ismét előkotortam a pipaszurkáló-mat s megpróbáltam belenyomni a vörös téglák közötti résbe.

Bármennyire is igyekeztem azonban, nem sikerült.

A látszat ellenére sem volt ugyanis a téglák között rés. Mint ahogy - ugyancsak a látszat ellenére - téglák sem voltak a téglafalban.

Sőt téglafal sem volt sehol.

Legfeljebb deszkára festve, mint egy színpadi díszletrészlet. Elégedetten felsóhajtottam és belecsüccsentem a porba.

Nem kellett nagyon erőlködnöm, hogy ledöntsem a „téglafalat . Még Mr. Liu trombitája sem kellett hozzá, pedig emlékezetem szerint a fúvós hangszerek egyszer már jó szolgálatot tettek a faldöntésben, ha a bibliai történeteknek hinni lehet. A spanyolfal olyan méltóságteljesen dőlt hátra, hogy még por sem lebbent szárnyalása nyomán.

Az ekkor már ismét mögöttem térdelő Monica és Müller visszafojtott lélegzettel figyelték a produkciómat.

A hajdani kamrában pokoli sötétség uralkodott. A roskatag fa-polcok még mindig a helyükön álltak s a réges-régi lekvárosüvegek is ott porosodtak rajtuk. Csak a három évvel ezelőtti élethalálharcban megsérült üvegcserepeket seperték fel a földről.

Átpréseltem magam a nyíláson, s visszaintettem a másik kettőnek, hogy jöhetnek. Monica viszonylag könnyedén átfért, csak a kritikusabb helyeken lett poros, Müllert viszont úgy kellett behúznom a kamrába s még így is félő volt, hogy a lyukban ragad.

Három éve mintha könnyebben átfért volna - figyelmeztettem jóindulatúan.

Azóta nem láttam magát - sóhajtotta rezignáltán. - Az izgalommentes életmód növeli a kilók számát.

Monica felállt, döbbent tekintettel bámulva a lámpa bűvkörébe került üvegeket. -Ezek... mik?

Lekvár. Megkóstolja?

Mikor tették el?

Cirka száz éve. De lehet, hogy régebben.

Müller az üvegek helyett az ugyancsak a fénysugárba került félig

nyitott ajtót vette szemügyre.

Emlékszik még, hova vezet?

Egy folyosóba. Aztán elérjük a régi vasajtót, majd Zöllner papa szobáját.

A hosszú folyosórendszerbe vezető ajtónyíláson át még az eddiginél is hűvösebb levegő áramlott felénk. A huzat meglebbentette Monica sálját s finom port vágott a szemembe.

Amikor váratlanul felhangzott a kopogás az orrunk előtt, Müller előrenyújtotta a nyakát és idegesen megvakarta a feje búbját.

Ha jól hallom, Zöllner papa szobájában kopácsol.

Ki az a Zöllner papa? - kérdezte megszeppenve Monica. Müller megvonta a vállát.

Hilda nagyapja. Különben teljesen dilis volt a fickó, Hilda szerint gyerekkorában történt vele valami, amikor egyszer lemerészkedett ide, a föld alatti járatba.

Ki vájta ki ezeket a pincéket?

A Zöllner hősök. Nem tudom, mennyire ismeri Svájc történetét, kisasszony...

Attól tartok, semennyire.

Akadtak időszakok, amikor nem ártott, ha volt az embernek egy vidám, kis föld alatti barlangja, ahol hosszabb-rövidebb időre meghúzhatta magát. Ha belelapoz Európa történetébe, meggyőződhet róla, hogy nem peregtek unalmasán errefelé az évszázadok,

Végül is... mi történt az öregúrral?

Zöllner papával? Amikor az az izé... megesett vele, természetesen még nem volt öregúr, hanem gyerek. Olyan tízéves féle. Azt mondják, igen vidám természetű kisfiú volt. Attól kezdve viszont, állítólag, soha nem nevetett többé.

Mitől kezdve?

Hát, hogy egy délután lemerészkedett ide. Nem is jött ki magától: csak amikor estefelé lámpásokkal indultak a keresésére, bukkantak rá. Ott kucorgott a folyosó egyik sarkában és magában beszélt. Állítólag olyan neveket sorolgatott, amelyeket senki nem ismert a környéken. Később az öreg Irmscher, az Irmscher fiú dédapja, megtalálta az egyiket a parókia évkönyveiben. És tudja, mi volt a vicces benne? Áz a család, amelyet a kis Zöllner-gyerek felemlegetett, már jó háromszáz éve kihalt a környékről. Tulajdonképpen nem is lett volna szabad tudnia róla, hogy létezett.

De tudott. Müller biccentett.

Tudott. Mint mondottam, attól kezdve a kisfiú nem nevetett többé. Ellenben, ha csak tehette, leszökött a járatokba és itt is töltötte a napjait. Hogy mivel, senki nem tudta. Egy-két lépés után úgy eltűnt a kíváncsiskodók szeme elől, mintha kámforrá vált volna. Mivel igen furcsa ember volt, lányt sem talált a környéken. Valahova, az ország másik végébe kellett elmennie érte, így is Isten csodája, hogy talált magánakvalót. Mert akit talált, az nekivaló volt, nem is vitás. Sánta volt, púpos és néma. Azonkívül egész nap az erdőt járta és gombák meg füvek után kutatott. Hilda asszony szerint többször is agyon akarták verni boszorkányságért.

Szegény Frau Zöllner...

Ó, csak ne sajnálja Hildát, hiszen akkor még nem is élt! De visszatérve az öreg Zöllnerre: sokan azt állították róla, hogy akkor, amikor először jött ide a járatba, szövetséget kötött az ördöggel. Vagy csak egyszerűen megszállta valami gonosz lélek. Mindenesetre, ha végigment a falun, a kutyák szűkölve elfutottak a kerítéstől, lesunyták a fejüket és vonítani kezdtek. Egyszer pedig, amikor bement a templomba, alighanem először és utoljára életében, megrepedt a mennyezet.

Monica a karomba csimpaszkodott és a kezembe nyomta a lámpáját.

Én már nem is vagyok annyira biztos benne, hogy meg akarom-e találni az árut. Nem lehetne arról szó, hogy én... illetve, amíg maguk... ?

Nem - mondtam határozottan. - Együtt jöttünk, együtt megyünk. Indulás előre!

Alighogy kimondtam, ismét felhangzott a türelmetlen kopogás. Müller

sóhajtott és a sötétség vonzásának engedve, előrelépett. A kopogás megszűnt. Süket csend ereszkedett a föld alatti folyosóra.

Ügy gondoltam, ideje lesz elővenni a revolveremet. Müller lapos pillantást vetett rám, aztán ő is előkapta az övét.

Behunytam a szemem és megpróbáltam magam elé idézni a pince és a járatok rendjét. Bár kezdetben nem sok sikert reméltem tőle, magam lepődtem meg a legjobban, amikor lelki szemeim előtt sor-ban feltűntek mindazok a helyek, ahol három évvel ezelőtt megfordultam.

Jobbra - vezényeltem. - Jobbra kell lennie egy keresztfolyosónak.

Újabb koppanás.

Müller jelentőségteljesen nézett rám.

Maga is Zöllner szobája felől hallja?

í. „

Válaszolni akartam, de egy pillanat alatt erős huzat támadt a lábam körül, végigsivított a járaton, s ismét maroknyi port vágott a szemembe.

A fenébe is - hallottam Müller hangját. - Ez meg mi volt? Mintha...

Hatalmas dörrenéssel becsapódott mögöttünk az ajtó.

Monica úgy kapaszkodott a kezembe, mint gyáva denevér a barlang mennyezetébe.

Jézusmária! Mintha átbújt volna a lábam között valaki.

Maradj szorosan mellettem - figyelmeztettem. - Friedrich, alighanem eljött a pillanat, amikor kibiztosíthatja a stukkerét!

Kösz. Már rég megtettem. Ki megy előre?

Harciasán előrenyújtottam a 38-ast és elindultam a keresztfolyosó felé. Időről időre végigvillantottam a falakon a lámpa fényét. Amikor három év után ismét megláttam a sziklába hasított csákánynyomokat, sóhajtva gondoltam rá, mekkora erőt is kölcsönöz az embernek az élethez való ragaszkodás. Micsoda elszántság kellett hozzá, hogy

valóságos labirintust vágjanak a csupasz sziklába.

Azt akarod mondani, hogy ezt az egészet... sok száz évvel ezelőtt csinálták? - suttogta a fülembe a lány.

Hát ha nem is sok száz, de néhány biztosan. Figyeld csak ott fent!

Mintha betűk lennének... F. Z. és még valami más. -AZ talán Zöllnert jelent - morogta Müller. - Lehet, hogy a

hajdani építész nem tud nyugodni és tovább építi a járatot?

Fogja be már a száját! - kulcsolta össze a kezét könyörögve Monica. - Én mindjárt...

Csak nyugalom.

Hangommal ellentétben azonban magam sem voltam egészen nyugodt. A pajkos szellőlegények ugyanis egyre a lábam körül röpdöstek, ami csak annyit jelenthetett, hogy ki-be jár a levegő a járatokban.

Müller hirtelen megfogta a karom és megállást intett.

Várjanak. Engedjenek csak előre... Innen már jól ismerem az utat. Ettől kezdve vakolva van a folyosó. Amikor abbahagytam a munkát, még az állványokat is lent hagytuk. Ha útban vannak, odatolom őket a falhoz. Egy-két perc múlva visszajövök.

Müller azonban nem jött vissza.

Sem két perc múlva, sem három perc múlva. Sőt öt perc múlva sem. Ebből aztán megértettem, hogy akár ítéletnapig is várakozhatunk rá, nem fog visszajönni többé.

Hova lett... Mr. Müller? - kérdezte egyszer csak remegő hangon a lány.

Az állványokat tologatja - feleltem könnyedén. - Mi pedig addig szépen visszavonulunk.

Hova vissza?

A kamrához. Te kibújsz a lyukon és fehnész a szobádba. Hamarosan ott leszek én is.

Úgy gondolod... történt valami Herr Müllerrel?

Nem gondolok semmit. De... megváltoztattam a tervem. Nem kell nyugtalankodnod.

Tudja a fene, miért... de én mégis nyugtalankodom. Igyekeztem legyűrni a torkomban gombóccá sűrűsödő szorongást, és addig húztam magam után, amíg csak el nem értük az ajtót.

így ni - mondtam némiképpen megkönnyebbülve. - Átmegyünk a régi spájzon, kimászol a lyukon...

S hogy nagyobb nyomatékot adjak a szavamnak, lenyomtam a kilincset és kifelé taszítottam az ajtószárnyat.

Mondanom sem kell, hogy meg sem moccant.

Valaki rátolta a riglit, míg mi a folyosóban a kopogást hallgattuk.

Ideges mozdulattal zsebembe nyúltam a pipaszurkálómért.

Nem volt sehol.

Talán akkor ránthattam ki, amikor lent a föld alatti járatban többször is kitörölgettem a zsebkendőmmel a szememből a port.

Hideg huzatnyaláb suhant át a lábam között, többször is megfordult körülöttem és rosszindulatú tánca közben kárörvendőn a fülembe sziszegett.

Néhány perc múlva ismét ott álltunk, ahonnan elindultunk. Monica leplezetlen rémülettel kapaszkodott a karomba.

Gondolod, hogy... bezártak bennünket?

Becsapta a huzat az ajtót.

Rá is tolta a riglit?

Erre természetesen nem tudtam mit felelni. Éppen javasolni

akartam, hogy óvatosan húzódjunk be a legközelebbi mellékjáratba, amikor mintha mozgolódni kezdett volna valami a fejünk felett.

Mintha a Zöllner-ház meggondolta volna magát és elindult volna lefelé a völgybe.

Jézusmária, mi ez?

Hallgatóztam egy kicsit, aztán megvontam a vállam.

Délutánra vihart ígért a meteorológia.

Szorgalmas kopácsolás jelezte, hogy a kísértet versenyre kelt a fenti ítéletidővel.

Úristen - suttogta Monica. - Kijutunk még valaha innét? Ebben a szempillantásban olyan fergeteges széllökések értek

bennünket, hogy a járat oldalába kellett kapaszkodnom. Mindhiába.

A léghullámok megemeltek és fejjel előre a falhoz taszítottak. Egyetlen pillanatig felvillant előttem az égbolt, összes csillagával együtt, majd éreztem, hogy mély kútba hullok és csak zuhanok lefelé, egyre lejjebb.

Szerencsére nem tartott sokáig a zuhanásom. Ismét felvillantak előttem a csillagok, majd kinyitottam a szemem. Keresztben hevertem a szűk járatban, fejem a sziklához támasztva. A lámpa ott világított közvetlenül mellettem, a szélrohamok pedig talán már odakint vágtattak a vihar kellős közepén.

Ezt megúsztuk - nyögtem a fejemet tapogatva. - Jól vagy, Monica?

Mivel nem jött válasz, nem gondolhattam másra, minthogy ő is megkapta a magáét a sziklafaltól. Csak reménykedhettem benne, legalább olyan kemény a koponyája, mint az enyém.

Felkaptam a lámpát és végigvilágítottam vele a folyosón.

Csak a széltől felkavart por szállongott a levegőben.

Kétségbeesetten feltérdeltem, majd a fal segítségével fel is álltam. Néhány másodpercnyi tapogatódzás után a revolveremet megtaláltam ugyan, pipaszurkálómnak azonban végleg nyoma veszett. Ekkor vettem csak tüzetesebben szemügyre a folyosó kőpadlóját, pedig már korábban is meg kellett volna tennem.

Az, hogy különböző méretű cipők egész sorának a lenyomatát láttam a

porban, már fel sem keltette az érdeklődésemet.

Az a furcsa, kutyáéra emlékeztető óriásnyom azonban, amely Monica bakancsának lenyomata mellett látszott, s éppen az oldaljárat felé tartott, jeges félelmet pumpált a szívembe.

Megtapogattam a fejem, s amikor meggyőződtem róla, hogy öklömnyi púppal sikerült megúsznom a fallal folytatott erőpróbát, meghajoltam és revolveremet előre tartva, elindultam Zöllner papa szobája felé.

Egészen addig lopakodtam, amíg egy általam nem ismert, s valószínűleg a tatarozás során mélyített benyílóból ki nem nyúlt egy kéz és a számra nem tapadt. Majd további karok nyúltak utánam s berántottak egy sziklakápolnányi, aprócska helyiségbe.

Ekkor már közvetlenül a fülem mellett hallottam a kopácsolást Felemeltem a kezem, hogy védekezzem, de azon nyomban le is eresztettem és kikerekedett szemmel bámultam mindazokra, akik körülöttem toporogtak.

Mert bármennyire is furcsának tűnhet, egész csapatnyi meghökkent, komor képű ember bámult szembe velem.

Müller, Monica, a Di Rosa testvérpár, és végül Mr. Liu, hóna alatt elmaradhatatlan trombitájával.

Azt hittem, álmodom.

S hogy végül is visszatértem a valóságba, annak nem az volt az oka, hogy Mr. Liu elfújta valamelyik kedvenc kürtszólóját, hanem Müllre barátságtalan mormogása.

Csakhogy itt van. Már azt hittem, maga után kell koslatnom.

Hogy a fenébe kerültek ide?

A kopogás ismét felhangzott. Egyetlen pillanatra valamennyien elhallgattunk. Gino nagyot nyelt és intett Julianának, hogy talán ő beszéljen.

Hát, az a helyzet, Herr Lawrence, hogy Mr. Liu és mi ketten

sétálni indultunk a domboldalon. Ott aztán Mr. Liu egyszer csak eltűnt. Előbb még azt hittük, a farkas rabolta el, de kiderült, hogy Mr.

Liu beleesett egy lyukba. Jobban mondva, felfedeztünk egy barlangot... ezt.

Müller!

Friedrich elvörösödött és lehajtotta a fejét.

Talán rossz bejáratot falaztak be... az emberek. Fegyverem csövével a többiek felé böktem.

Ők tudják? Müller biccentett.

Elmondtam nekik.

Mr. Liu heves bólogatásba fogott.

Nekem egyszer volt Tajvanon, odahaza egy kertem. Volt a kertemben tó: kis tavacska. Nagyon régi tó volt, sok száz évvel ezelőtt csinálták. Nagyapám mesélte, hogy lakott ott a házban nagyon szép lány. Mindig szép, kék selyemruhában járt. És volt neki szerelmese, akinek a szomszédban volt lakása. Ő átnézett egyszer a falon és meglátta tóparton a szép lányt. Erre fogta magát és egymásba szerettek. A fiú átmászott a falon és ott a tó partján szerel-meskedtek. A végén nagy baj lett. Volt a lánynak kövér, kopasz, mandarin atyja, aki azt szerette volna, ha lány nem megy férjhez, nem lesz szerelmes, hanem kurváskodni indul. Sok pénzért gazdag emberekhez. De a lány a szép, kék selyemköpenyben nem akart kurváskodni, ő azt szerette volna, ha hozzámehet a fiúhoz feleségül. De nem mehetett, mert gonosz atyja kényszerítette. Ekkor lány egy napon belefullasztotta magát a tóba. Mire a fiú átmászott a kerítésen, már lány nem volt életben, csak kék selyemköpenye várta őt a parton. Ezt mesélte nagyapám. És én, amikor kisfiú voltam, láttam éjszaka szép lányt, kék köpenyben üldögélni tó partján és fésülködte a haját. És énekelt is, csak én nem hallottam. Csak láttam: tátog a szája. Akkor már sejtettem: kísértetek olyan frekvenciatartományban énekelnek, amit élő ember nem hallhat.

Befejezte? - kérdezte komoran Müller. Éreztem, hogy Monica szorosan az oldalamhoz simul.

Mr. Liu bólintott.

Be. Csak azt akartam mondani, nem biztos, hogy szobában farkas van. Lehet, hogy normális kísértet. Én mit csináljak?

Kissé szokatlan volt ugyan a befejezés, de végül is logikus volt a

kérdése.

Egyelőre semmit. Ha szükség lenne rá, forgassa vitézül a

hangszerét. 200

őszintén szólva, nemigen tudtam, mitévő legyek. Ha valóban a Vérfarkas, azonnal lőnünk kellene, ugyanakkor vissza is tartott valami a lövöldözéstől. Józan eszem nem akarta elfogadni a nyilvánvaló tényt: földöntúli erő kopácsol Zöllner papa hajdani szobájában.

Intettem Müllernek, hogy dugja hozzám a fejét.

Rendben a fegyvere? Müller bólintott.

Egyelőre ne csináljon semmit, csak fogja rá a pisztolyt az ajtóra. Akkor lőjön, ha kiáltok.

Mit akar tenni?

Először is, meg kell győződnöm róla, ki van odabent.

Ki lenne?

Álljon az ajtó mellé. Önök maradjanak itt. Mr. Liu?

Itt vagyok, Mr. Lawrence.

Legyen készenlétben. Ha bármi történne velünk... próbálja meg fejbe vágni. Nem sajnálja a trombitáját?

Egyszer Sanghajban kitakarítottam vele egy egész kocsmát. És még csak karcolgatás sem lett rajta - mondta büszkén kidüllesztve a mellét.

Elvettem Müllertől a lámpát és levilágítottam vele a kőre. Aztán megremegett a kezem, hogy majdnem kihullott belőle a fényforrás.

Lent, a saját lábam mellett, a porba nyomódva akkora farkasnyomokat láttam, hogy kisebb elefánt lábnyomának is elment volna.

Az orrunk előtt sötétlő ajtó mögött ismét felhangzott a koppa-nás, de ezúttal olyan vérfagyasztó kacaj kíséretében, hogy kiverte a

homlokomat a veríték.

Müller az ajtófélfához támaszkodott és csak nehezen vette a levegőt.

Röhög a farkas vagy a kísértet. Nem tudom, miért, de... rossz érzéseim vannak.

Figyeljen. Ha berúgtam az ajtót és bevilágítok, ordítson egy nagyot és fogja rá a stukkerét.

Oké. Kezdheti.

A következő percekben vérfagyasztó események játszódtak le a Zöllner-ház alatti pincében. Abban a szempillantásban ugyanis,

I

ahogy hatalmas erővel az ajtónak vágódtam, hogy kiszakítsam, az magától kinyílt s én a lendület erejétől sodortatva, bezuhantam a nyílásba. A repülés következtében kihullott a lámpa a kezemből s azon nyomban ki is aludt. Éreztem, hogy megtermett, szőrös testnek vágódom neki, majd lepattanva róla, nekizuhanok a falnak. Ordításom összefonódott a Vérfarkas és Müller kétségbeesett üvöltésével.

Lawrence! Hol a fenében van?

Felpattantam, s megpróbáltam tájékozódni a sötétben. Nem messze tőlem, mintha jókora árnyék mozgott volna. Odaugrottam hozzá és erőteljes ütést helyeztem el rajta. A Dög felnyögött és utánam kapott. Szőrös mancs simította végig az arcomat, majd a vál-lamba tépett. Csak úgy vaktában ütöttem még egyet: ezúttal éppen a pofája közepébe.

Meg kell hagyni, ellenfelem is tapasztalt verekedő volt. Nem tudom, a túlvilágon külön oktatják-e az ökölharcot jövendő Vérfarkasok számára, mindenesetre ha így van, az én farkasom aligha hiányozhatott sokat az órákról. Előbb a szemem közé kaptam egy egyenest, majd erőteljes karaterúgás érte a képem.

Müller... csináljon már végre... fényt!

Mi a... fenével?

A Vérfarkas kitűnően tájékozódott a hangom után, mert ismét kaptam

egy rúgást, kissé lejjebb a gyomorszájamnál.

Ebben a pillanatban jöttem csak rá, hogy a farkas nemcsak sejti, merre mozgok, hanem tudja is! A legközelebbi sikeres ütése után éppen ezért látványos mozdulattal nekivágódtam a falnak, hasonlóan látványos igyekezettel felkenődtem rá, majd lassan lecsorogtam a kőre.

A fekete test azonnal mellettem termett és vadállathoz méltó horkantások kíséretében fölém magasodott. Ekkor gyors mozdulattal elkaptam a lábát és magam felé rántottam. A farkas megtán-torodott, s kapkodni kezdett elveszített egyensúlya után.

Ez volt a pillanat, amikor úgy éreztem, megnyertem a játszmát. Villámgyorsan felemelkedtem és a feje után kaptam. Elégedetten éreztem, hogy vastag, motorosszemüvegféle tárgy akad a kezembe. Egyetlen rántással leszakítottam róla és hagytam, hadd zuhanjon a földre. Amikor pedig utána hajolt, akkorát vágtam a képébe, hogy belesajdult a kezem.

Ezúttal a farkas kenődött fel a falra. Elégedetten dörzsöltem meg a csuklóm, s már-már előreléptem volna, hogy levakarjam róla, amikor váratlan gyorsasággal ütött egyet felém, majd hatalmas

ugrással kiviharzott az ajtón. Közben olyan búcsúüvöltést hallatott, hogy még manapság is borsódzik tőle a hátam, ha rágondolok.

Az ürömben némi örömöt jelentett, hogy véletlenül rátenyereltem a lámpára. Felemeltem és lenyomtam a kapcsolóját.

Fehér falú, közepes méretű szobát világított meg a felragyogó fény. Egyetlen szék jelentette a bútorzatot a szoba közepén, ezen azonban nem ült senki, egy jókora csákányt és kalapácsot leszámítva. A szembeni sarokban faltörmelék és téglák hevertek összevissza dobálva, mintha a farkas életcéljául tűzte volna ki, hogy lebontsa Zöllnerék penzióját.

Müller szájtátva bámult a szétbontott kandallóra, miközben ide-oda forgatta a revolverét

Hol van?

Félrelöktem és kiugrottam a folyosóra. Aztán akkorát kiáltottam, hogy beleremegett a környék.

Mr. Liu, a trombitát!

Éles csattanás és a nyomában felharsanó fájdalmas kiáltások jelezték, nem hiába figyelmeztettem.

Eltaláltam! Telibe eltaláltam!

Megálltam a folyosó közepén és felemeltem a stukkeromat.

Sheridan! Álljon meg és adja meg magát, ne ostobáskodjék! Úgyis tudom, hogy maga az!

Dühös, elkeseredésbe átcsapó farkasordítás válaszolt a kiáltásomra.

Sheridan professzor! Nincs értelme a makacskodásnak. Mindannyian tudjuk, hogy maga az. Azt is tudjuk, mit keres... Adja meg magát, legyen esze.

A Vérfarkas azonban fütyült ránk. Hangos ordítás és zihálás kíséretében eliramodott a sötétségben. Juliana és Gino elképedve bámultak rám.

Azt mondta... Sheridan professzor...? De hát ez egyszerűen képtelenség!

Többször is felemeltem a revolverem, hogy a levegőbe lőjek, de mindannyiszor meggondoltam a dolgot. Attól féltem, a falakról visszaverődő golyók megsebeznek bennünket.

Egészen addig rohantunk utána, egyre fogyó lélegzettel, míg az első nagyobb kanyar mögül erős fénysugár nem csapott a szemünkbe.

Felkiáltottam és az arcom elé kaptam a kezem. A farkas ugyanígy tett alig karnyújtásnyira tőlem. Nyüszített, aztán magasra emelt valamit.

I

Döbbenten láttam, hogy az erős fény mögött emberek mozognak s a barlang faláról visszaverődő sugárnyalábok megtörnek a farkasra irányított puskacsöveken.

Ne! Ne lőjenek, hiszen...

Puskaropogás szakította félbe a szavaimat.

A Vérfarkas felüvöltött, szétcsapta a karját és végigzuhant a földön.

A következő pillanatban én is kaptam egyet egy puskatussal.

Aztán jódarabig semmire sem emlékeztem.

Amikor kinyitottam a szemem, Irmscher hajolt fölém.

Magához tért? A fenébe is, nem láthattam, ki az.

Hol van Sheridan?

Most szedik le róla a bundát. Az övé volt az infraszemüveg? -Él?

Meghalt.

Kiáltottam, hogy ne lőjenek!

Nagy nehezen feltápászkodtam és két tenyerem közé szorítottam a fejem.

Hol van?

Irmscher mutatta volna, de hirtelen Monica és Juliana bukkantak föl mellettünk.

Jézusom... csakhogy megvan. Nem sebesült meg? Jól van?

Attól az apróságtól eltekintve, hogy majdnem szétverték a fejem, megvagyok.

Monica a mellemre fektette a fejét és felzokogott.

Megölték... Sheridant. Meghalt. Én nem.,. akartam. Én csak őt akartam.

Most jöttem csak rá, mi az, amit a kezében tart. Harmincnegyven centiméteres kőszobor volt embertestű, farkasfejű lényé. Kinyújtottam a karom és megsimogattam.

Nergal?

ő. A farkasisten.

A fegyveresek közül többen is odajöttek hozzánk és a szoborra bámultak.

Ez micsoda? - kérdezte Irmscher gyanakodva, - A Dög szobra.

Mezopotámiai farkasisten. Nergal. Ezt kereste Sheridan.

Irmscher megvonta a vállát.

Akármit is mond: ő a Vérfarkas volt. Embereket és kutyákat ölt: édesmindegy, hogy miért. Az, aki ilyesmikre képes, csak szörnyeteg lehet. Meg kellett döglenie.

Felemelte a fejét és Sheridan földön fekvő holtteste felé köpött.

Minden erőmet belevittem az ütésbe. Aztán leültem a halott mellé és vártam, hogy belém lőjön egyet.

Irmscher azonban nem lőtt. Szó nélkül sarkon fordult és társai kíséretében eltűnt a sötétségben.

A késő délutáni órákban megérkezett Zürichből Waldwogel felügyelő. Elegáns volt, nagyvilági és tökéletesen kialvatlan. Többször is azon kaptam, hogy elindulnak lefelé a szempillái.

Bocsásson meg, Herr Lawrence - mentegetődzött zavart mosollyal. - Már harmadik éjszaka, hogy alig alszom valamit. Mindig akad egy-egy őrült, aki fenyegető leveleket gyárt, hogy felrobbantja az egész OPEC-et. Sajnos kénytelenek vagyunk minden figyelmeztetést komolyan venni.

Örülök, hogy itt van.

Én nem annyira. Ne értsen félre, mindig élmény önnel találkozni, de ez esetben szívem szerint kissé későbbre halasztottam volna a randevút. No de a sors útjai kiszámíthatatlanok. Mindenesetre az ügy megoldódott: kétségkívül, önnek is nagy érdemei vannak benne, Herr Lawrence. Igazán ne értsen féke, de három évvel ezelőtt azért sokat tanult tőlem.

Nem is vitás...

Bár szerintem nem kellett volna ennyire elhúznia a dolgot. Talán

akkor élve is elkaphattuk volna.

Hátradőltem a karosszékben és belenyaltam a whiskymbe.

Úgy gondolom, ez az ügy még egyáltalán nem oldódott meg.
Waldvogel felkapta a fejét.

Tréfál? Hogyhogy nem oldódott meg?

Nem Sheridan a Vérfarkas. Waldvogel harsogva felnevetett.

Nem-e? Hát akkor kicsoda? Csak nem bájos háziasszonyunk, Frau Zöllner?

Az újságírók és a körülöttünk tébláboló rendőrtisztviselők, értékelve a jó humort, ugyancsak víg heherészésbe kezdtek.

I

Csupa móka-kacagás volt az egész hall. Nekem azonban, ki tudja, miért, sikerült megőriznem a komolyságomat.

Nem Sheridan volt a Vérfarkas - ismételtem meg nyomatékkal.

Waldvogel arcáról lassan lefagyott a mosoly.

Herr Lawrence... az Isten áldja meg, nem értem, miért akadékoskodik? Hiszen napnál világosabb, hogy miről van szó. Olyan értelemben, ahogy a Vérfarkast elképzelik, Sheridan természetesen nem volt Vérfarkas. Viszont mindent elkövetett annak érdekében, hogy annak higgyék. Még gyilkolt is miatta.

Sheridan nem ölt meg senkit.

Ne nevettesse ki magát! - mondta most már komorabban Waldvogel. - Mi volt Sheridanon, amikor elkapták? Farkasbunda, nem? Sötétben is látó, infravörös szemüveg, nem?

Kétségtelenül.

Ordított is, mint egy farkas, igaz?

Igaz.

Pontosan értettem mire megy ki a játék. Waldvogel nem akar sokat vacakolni az üggyel, és főleg nem akar huzamosabb időt tölteni a Spitzhorn lábánál. Várja az OPEC és a terroristák.

Különben is ragyogóan összeáll a kép. Tudott róla, hogy Sheridan megtalálta Nergal szobrát?

Ő maga mesélte. Azt állította, ellopták tőle.

Ezt hazudta a török hatóságoknak is. Nem tudta letagadni, hogy megtalálta, ugyanis nem ő ásta ki a gödörből, hanem egy török munkás. Ha az ő kezébe kerül először, be sem jelentette volna... nyilván úgy lenyeli, mint kacsa a nokedlit. Csakhogy ismétlem, egy török munkás bukkant rá, így aztán be kellett jelentenie. Csakhogy Sheridan így sem jött zavarba. Eltüntette a szobrot és kreált egy rémtörténetet. A török hatóságok pedig, bár gyanakodtak, tehetetlenek voltak. Többször is átvizsgálták Sheridan és expedíciójának a holmiját - abszolút negatív eredménnyel. Sajnos a szobor mégiscsak kikerült Törökországból.

Egészen pontosan mikor?

Három évvel ezelőtt. Nem sokkal azután, hogy leszámoltam Willy Maurerrel.

így mondta. Egyes szám első személyben. Leszámoltam. Mintha nekem nem is lett volna közöm az ügyhöz.

Tudja, mit akart vele Sheridan?

Jó vicc. Persze, hogy tudom. Eladni. Elpasszolni az illegális műkincspiacon.

És ön szerint miért nem tette meg?

Mert nem tehette. A törökök ugyanis bejelentették a szobor eltűnését az Interpolnak. Sheridan még Törökországban elkövetett egy óriási hibát. Hagyta, hogy lefényképezzék Nergalt. így aztán minden illetékes tudta, mit kell keresnie. De hogy folytassam a történetet: Sheridan, miután kicsempészte a felbecsülhetetlen értékű műtárgyat, rájött, el kell dugnia néhány évre, ha nem akar rajtaveszíteni. Megérezte, vagy talán észre is vette, hogy gyanús egyének járnak a nyomában, akik egyetlen pillanatra sem tévesztik szem elől.

Az Interpol?

Ezúttal nem ők. Az Interpol figyelt ugyan, de nem avatkozott az ügybe: ehhez apparátusa sincs. Ellenben a törökök mindvégig követték Sheridan mozgását, mert biztosak voltak benne, előbb-utóbb elvezeti őket Nergalhoz.

A török rendőrség? Waldvogel megrázta a fejét.

A török műemlékvédelem. Vagy nevezheti úgy is, hogy műkincs-rendőrség. Az a feladata, hogy az országból kicsempészett óriási értéket képviselő leleteket megpróbálja visszaszerezni. Embereik rátapadtak a professzorra és nem is szálltak le róla. így jutottak Sheridan nyomán három évvel ezelőtt ide, a penzióba.

Ezek szerint az én távozásom után.

Röviddel. Erről különben Herr Müller tudna beszélni, és fog is, ha megkérdezi. Sheridan egy bőrönddel és egy nehéz hátizsákkal érkezett...

Egyedül?

Hát, ha Nergalt nem számítja, akkor igen. Kibérelt egy szobát s bár Müller és Frau Zöllner figyelmeztették, hogy nemigen lesz nyugalma, hiszen óriási átalakítások folynak az épületben, Sheridan nem látszott bánkódni miatta. Azt mondta, napjai nagy részét úgyis a szabadban tölti, felőle kopácsolhatnak, amennyit csak akarnak. És minden bizonnyal így is történt. Sheridan a környéket járta, hátán a hátizsákkal, hátizsákjában Nergallal, s megpróbált biztonságos rejtekhelyet találni neki.

Amit végül is nem sikerült.

Nem is sikerülhetett, hiszen a török nyomozók ott jártak a nyomában. Csakhogy... elkövettek egy súlyos hibát.

Hagyták lebuktatni magukat.

I

I

Waldvogel meglepetten pillantott rám.

Honnan tudja?

Csak következtetek,

Mindenesetre ráhibázott, mert valóban ez történt. A török nyomozók lebuktak valahogy. Sheridan viszont megrémült. Rájött: villámsebesen meg kell szabadulnia Nergaltól, mielőtt még le-csapnának rá és letartóztatnák. Továbbá arra is rájött, hogy nem rejtheti el a házon kívül, hiszen egyetlen mozdulatot sem tehet anélkül, hogy észre ne vennék. Ekkor furcsa, de teljesen logikus ötlete támadt.

Miután beszélgetett Herr MüllerreL

Az ördögbe is, ezt is tudja?

Csak sejtem.

Herr Müller mesélt neki a terveiről, hogy át akarja alakítani a penziót, felhasználva ehhez a Vérfarkas hírét-nevét. Több alkalommal le is vitte a föld alatti járatokba, egészen konkrétan Zöllner papa szobájába. Megmutatta az ősi kandallót a sarokban, s elme-sélte neki, hogy ez a szoba lesz a penzió legizgalmasabb és legdrágább szobája. Sheridan tátott szájjal hallgatta, majd egyszer csak boldogan becsukta a száját, mert rájött: megtalálta az ideális rejtekhelyet. Miután megtudta Müllertől, hogy a régi kandalló csak ál-kandalló lesz, azaz, a fűtést radiátorcsövek biztosítják, úgy döntött, belerejti Nergalt Na, mit szól hozzzá?

Óriási ötlet.

Ezt mondom én is. Aztán, ahogy már lenni szokott, az elhatározást tett követte. Egy alkalommal lelopódzott a szobába, s beépítette a kandallóba a farkasistent. Herr Müller szerint még be is vakolta. Csak akkor derült volna ki, hogy mit rejt a kandalló, ha lebontják.

A törökök meg ehettek a kefét.

Ették is rendesen. Sheridan elutazása után megállás nélkül a környéket járták. Müller szerint többször is előfordult, hogy sötét képű, bajuszos férfiak szálltak meg egy-egy napra s ki sem mozdultak a szobájukból. Nergalt azonban természetesen nem sikerült megtalálniuk. Sheridan pedig várt, mint pók a hálója mélyén, bár a török hatóságok azért megtettek, amit tehettek: kitiltották Törökországból.

Ekkor azt hiszem, belépett a képbe valaki.

Ne játssza nekem itt a bölcs kádit! Persze, hogy belépett. Egy török bölcs, aki megunva a nyomozók tehetetlenségét, új stratégiát dolgozott ki Sheridan ellen, Kapóra jött ugyanis, hogy Sheridan

régészetben jártas asszisztensnőt keresett... , s hogy hogynem, a jelentkezők közül egy csinos, okos, és főleg művelt fiatal hölgy nyerte el az állást.

Monica Shapiro. Vagy nem így hívják?

Maga tényleg mindent akar tudni? Jő, megmondom, bár ő maga is megmondaná önnek. Nyilván lelkifurdalása van, hogy megetette önt.

Nemigen etetett meg, de ezt hagyjuk. Szóval?

A török hatóságok megbízták a műemlékvédelem egy fiatal munkatársnőjét, Leila Alparszlant, hogy foglalja el az állást Sheridan mellett.

ö pedig el is foglalta.

Ahogy mondja. Igaz, hogy Monica Shapiro néven, de ez mit sem változtat a dolgon. Sheridan asszisztensnőjeként mindent megtett, hogy visszaszerezze Nergalt.

Csakhogy nemigen ment neki, Sheridan, azt hiszem, jól tudta, kivel van dolga.

Waldvogel szeme kikerekedett.

Mit beszél?

Sheridan nem volt hülye, felügyelő. Hogy Monica vagy akárhogy is hívják, mivel keltette fel a gyanakvását, fogalmam sincs róla, de egy biztos: Sheridan hamarosan rájött, kicsoda is valójában bájos asszisztensnője.

Ne tréfáljon, Lawrence! Akkor miért nem rúgta ki?

Maga kirúgta volna?

Ki én! Hogy a lába sem éri a földet!

Csakhogy, amint említettem, Sheridan nem volt hülye... -Ezt... hogy érti?

Úgy, hogy pontosan tudta, ha megszabadul a lánytól, kap egy újabb árnyékot maga mögé, akinek a felderítése további erőfeszítéseket követel majd tőle. Éppen ezért igen bölcsen úgy döntött, kémkedjen csak nyugodtan a lány, legalább őt már ismeri. Ettől kezdve macska-egér harc folyt kettejük között. Sheridan megjátszottá a lusta, elkényelmesedett, csak a régi Mezopotámiának élő tudóst, a lány pedig a lelkes és odaadó asszisztensnőt.

Odaadó?

Az én fantáziám szelídebb, mint az öné, felügyelő, így aztán nem is reagálok a kérdésére. Egy azonban biztos: Sheridan olyan biztosan őrizte a titkát, mint a hindusvölgyi feliratok. Csak három év után döntött úgy: itt az ideje piacra dobni Nergalt.

Miért éppen most?

Azt hiszem, talált valakit, aki hajlandó lett volna megvásárolni tőle. Azonkívül rájött: az idő szalad, ő egyre öregszik, és ha még valamit is élvezni akar farkasistenből, gyorsan nyélbe kell ütnie az üzletet. Hogy miképpen akarta kicsempészni a penzióból, természetesen fogalmam sincs róla... Az azonban kétségtelen, hogy Sheridant, amikor ezen a tavaszon visszatért ide, nagy meglepetés fogadta.

Hát maga erről is tud?!

Hogyne tudnék. MüUer befalaztatta a bejáratot, miután a falusiak nyugtalankodni kezdtek a Dög miatt, „aki szétmarcangolta a kutyáikat.

De hiszen a Dög azonos Sheridannal!

Bár tiltakoznom kellett volna, egyelőre elsiklottam állítása felett.

Folytassuk ott, hogy Sheridan rettenetesen megijedt, amikor rájött, olyasmi történt a háta mögött, ami talán örök életre elválasztja Nergaltól. Rémülten rohangált a befalazott bejáratok körül, mígnem rájött, nem is akkora a vész.

Nem akkora? Ezt hogy érti?

Először is tudott a másik kandallóról - talán Hilda asszonytól -, amely abban a szobában áll, ahol a használaton kívül helyezett takarítószereket tárolják.

Még emlékszem rá.

Sheridan egy alkalommal lelopódzott oda, megvizsgálta a falazást és megkönnyebbülten felsóhajtott. Rájött ugyanis, hogy a vékony téglafalat gyerekjáték kibontani, csak megfelelő szerszám kell hozzá. Beutazott Zürichbe, megvette őket és attól kezdve megkezdődött a kopácsolás. Sheridan annak rendje és módja szerint kibontotta a falat. A téglákat berakta a hátizsákjába és kihordta őket a szabadba. Szerzett valahol egy díszletfalat, bizonyára azt is Zürichben, s ezt állította az eltűnt helyére. Ezen az úton aztán már könnyedén megközelíthette Nergalt.

Vagy a másik kijáraton át.

Igen, Sheridan erre is rájött. Hogy a mester, akit MüUer megbízott a betonlap lefektetésével, eltévesztette a házszámot. Egy másik, feltehetően sehova sem vezető járatot torlaszolt el. Most már aztán két oldalról is hozzáférhetett a szoborhoz. Illetve, akkor még csak a kandallóhoz. Mert itt érte Sheridant a második meglepetés. MüUer ugyanis még egyszer átépítette a régi kandallót. Sheridan szerencséjére nem találták meg Nergalt, pedig alighanem egészen közel járt hozzá az átalakítást végző mester kalapácsa. Mindenesetre Sheridan immár nem tudott könnyedén hozzáférni:

szinte az egész kandallót szét kellett bontania ahhoz, hogy megszerezhesse.

Maga ezalatt, mint hallom, a szép Shapiro kisasszonyt szórakoztatta.

Irigykedik, felügyelő? Kétségtelen tény, hogy Shapiro kisasz-szony megpróbált felhasználni célja érdekében..., de engem sokkaljobban izgatott és izgat a Vérfarkas, mint Nergal, illetve Sheridan.

, - De hiszen a kettő ugyanaz!

Nem hiszem.

Waldvogel előrehajolt és nagyon-nagyon komolyan nézett a

szemembe.

Ide figyeljen, Herr Lawrence. Nagyon szépen kérem, ne izgá-gáskodjék. Az ügy világos, mint a napon felejtett tükör.

Jó - adtam meg magam. - Azért feltehetnék önnek néhány kérdést?

Amennyit csak akar - mondta megkönnyebbülten az órájára pillantva. - Azaz, egészen pontosan húsz perc áll még a rendelkezésemre. Nos, mire kíváncsi?

Olyan fensőbbségesen nézett rám, mintha újságíró-gyakornok lennék s interjújától függne végső kinevezésem.

Szeretném, ha felelne rá: miért kellett Sheridannak ez a Vérfarkas maskara?

Waldvogel felnevetett.

Ilyen primitív kérdésre nem tud válaszolni? Figyeljen ide: nagyon egyszerű a dolog. Sheridan tudta, hogy minden lépését figyelik, ezért nem képes másként elvinni Nergalt, csak ha óriási kalamajkát csinál. Azt tervezte, akkora balhét ver a környéken, hogy minden idegen gyanússá válik. A törököknek el kell tűnniük, ha nem akarják, hogy a helybeliek kilyukasszák a bőrüket. Minél nagyobb a zűrzavar, annál valószínűbb, hogy el tudja vinni az árut. S miután Herr MüUer mesélt neki a három évvel ezelőtti Vérfarkas históriáról, úgy gondolta, feléleszti a Dögöt. Szerzett magának egy farkasbundát, valamiféle fogazott kést... őszintén szólva nem is tudom, hogyan nevezzem, majd megkezdte az ebek módszeres ki-nyírását.

És az... emberek?

Kezdetben talán nem is gondolt arra, hogy embereket kell majd ölnie. Ön nem ismeri annyira a bűnözés kegyetlen logikáját, Herr Lawrence, mint én. Bátran állíthatom, hogy a bűnözők jelentős része piti dolgokkal kezdi, aztán elkapja a szöges henger a köpenyük szélét és kegyetlenül maga alá gyűri őket. A kis zsebtolvajlásból igen gyakran brutális gyilkosság sarjad.

A szellőzésszerelő halála az alagtítban? Waldvogel elkomorodott.

Itt kezdett átváltozni a piti bűnöző nehéz fiúvá. Sheridan úgy értékelte addigi tevékenységét, hogy már nem elég csak kutyákat ölnie, ennél

sokkal súlyosabb cselekedetekre van szükség ahhoz, ha fel akarja kavarni a környék nyugalmát. Hogy miképpen szúrta ki a szerelőt? Ki tudja? Lehet, hogy sétái során találkozott vele. Elbeszélgettek, talán a szerelő még meg is hívta: jöjjön és nézze meg, mit csinál a sötétben. Sheridan kapott az alkalmon és megölte. Azt a látszatot keltve, hogy a farkas bukkant fel ismét a környéken.

Eszerint ön feltételezi, hogy Sheridan professzor vadállat volt? Waldvogel a karomra tette a kezét.

Kedves, jó, Herr Lawrence, ha annyit foglalkozott volna profi bűnözőkkel mint én, és annyi tapasztalata lenne, mint nekem, nem csodálkozna rajta, hogy néha még a legszelídebb leiekből is kibújik a démon. Mondhatnám, valamennyiünkben ott lapul a potenciális gyilkos.

Mivel magyarázza mindazt, ami a kisvasútban történt?

Ennek is utána néztem. Sheridan azon a napon, egész naptávol tartózkodott a penziótól. Miss Shapiro pedig fáradtnak érezte magát, ezért a szobájában maradt. Nem furcsa? Sheridan röpködött mint a madár, a lány pedig halálosan fáradt.

Mit akar ezzel mondani?

Tutti, hogy valamit belerakott a lány italába vagy ételébe. Azt akarta, hogy maradjon a fenekén... akarom mondani a szobájában. És ő ott is maradt. Sheridan pedig megölt egy ismeretlen férfit és megtámadta magukat a kisvasútban.

Azt is tudja, miért volt ez utóbbira szüksége?

Persze, hogy tudom. Amiért az első gyilkosságra. Zavart akart vele kelteni. Annak pedig, hogy ön körül forogtak az események, az az oka, hogy Sheridan épített önre. Úgy értem, arra gondolt, ha önt is belekeveri a dolgokba, még könnyebben leléphet Nergallal.

Honnan tudta egyáltalán, hogy idejövök?

Természetesen Herr Müllertől. Napokkal az ön jövetele előtt eldicsekedett vele. Bár, őszintén szólva, fel nem foghatom, mi ezzel a dicsekedni való.

Hm. Talán azt is meg tudja magyarázni, miért csak olyanokat ölt meg,

akiknek tetoválás volt a szíve fölött?

Mit tudom én! De őszintén szólva nem is érdekel. Szerintem nincs az égvilágon semmi jelentősége.

Sóhajtottam és megadtam magam. Láttam, hiába is sorakoztatnék fel megannyi tényt is, ami elmélete ellen szól, úgy lesöpörné őket, mint a hurrikán az asztalkendőt.

Waldvogel jóindulatú mosollyal veregette meg a vállam.

Azért ne legyen annyira elszontyolodva. Voltak pillanatok, amikor jó nyomon járt. Végül is megfelelően előkészítette nekem a talajt. Tud lábteniszezni?

Szoktam.

Párost is játszik?

Előfordul.

Akkor tudja, hogy van az előkészítő játékos, aki feladja a labdát, a profi meg védhetetlenül átvágja a háló túlsó oldalára. Azért... higgye el, bizonyos értelemben, az előkészítő szerepe is fontos.

Miután ilyen szépen megnyugtatott, még egyszer megveregette a vállam és behúzódott egy szobába jelentést írni. A Vérfarkas rejtélye tehát megoldódott.

Éppen az ágyam szélén ültem és a levegőbe bámultam, amikor kopogtak az ajtón. Mivel még mindig nem tudtam eldönteni, adjam-e fel az egészet és lépjek le a környékről, vagy folytassam reménytelennek tűnő vállalkozásomat, megkönnyebbülten fogadtam minden zavaró körülményt, amely elodázza döntésemet.

Nem voltam túlságosan meglepve, amikor Monica feje bukkant fel az ajtónyílásban.

Bejöhetek?

Mutattam, hogy természetesen be. Monica belibegett és oda-csüccsent mellém. Egészen áttetsző muszlin kezeslábast viselt, s lehetséges, hogy csak azért láttam kissé háremhölgynek a megjelenését, mert immár tudtam róla, hogy török.

Oldalra hajtotta a fejét és megpróbált a szemembe nézni.

Haragszol?

Miért haragudnék?

Érzem, hogy neheztelsz rám.

Dehogy neheztelek. Őszintén szólva, sejtettem, ki vagy.

Rendőr?

Olyasmi.

Pedig nem vagyok az. A Régészeti Felügyelőségnél dolgozom. Amerikában végeztem az archeológiát, aztán a lopott műkincsekkel foglalkozó csoporthoz kerültem.

Remélem, sikeresen működtél? Monica-Leila elmosolyodott.

Dicsekedhetnék egy s mással. De most nem ez a lényeg.

Hát micsoda?

- Sheridan professzor.

Csak nem sajnálod?

Megrándult az arca, ahogy fegyelmezni próbálta magát.

Mi ütött beléd? Nagyon jól tudod, hogy nem én öltem meg. És nem is azok, akik megpróbáltak Nergal nyomára bukkanni. Arra nem vagyunk felhatalmazva, hogy embereket öljünk, de ha felhatalmaznának rá, sem tennénk meg. Mi régészek vagyunk, nem gyilkos kommandó. Eszem ágában sem lett volna a professzor életére törni. Mindent el is követtem, hogy ne essék bántódása.

Mivel igazat kellett adnom neki, nem volt értelme a sértődöttet játszani.

Milyen embernek ismerted Sheridant? Monica megvonta a vállát.

Tulajdonképpen... szerelmesnek. Azt hittem, rosszul hallok.

Szerelmesnek?! Csak nem... ?

Ugyan már, dehogy! Sheridan nem szeretett belém, ha erre vagy kíváncsi, vagy ha belém is szeretett, ügyesen titkolta. Ő az ókori szobrok szerelmese volt. Ha talált egyet, nem akart megválni tőle. Haza akarta vinni, bezárni a hálószobájába, és reggeltől estig simogatni. Aztán pedig... sírva bár, de eladta őket.

Gondolod, hogy ölni is képes lett volna a szobraiért?

Semmi esetre sem! Sheridan nem volt gyilkos típus. Foggalkörömmel ragaszkodott ahhoz, amit megtalált hajlandó volt értük törvényt sérteni, csalni, lopni, hazudni - ölni azonban nem. Mint ahogy egyetlen alkalommal sem tette meg.

Milyen alkalmakról beszélsz?

Nem Nergal volt az első, amely eltűnt Sheridan kezei között. Egyszer már Irakból is kiutasították, s Iránban is eljárás folyik ellene. Persze, minden egyes alkalommal úgy megkeverte a dolgokat, hogy ember legyen a talpán, aki rábizonyít valamit. Irakban például egy hirtelen támadt homokviharban tűntek el a leletek.

Csak nem azt akarod mondani, hogy Sheridan fújta a homokvihart?

Monica elmosolyodott.

Azt éppen nem, de lehet, hogy összebeszélt valamelyik sivatagi szellemmel. Sheridannak jó összeköttetései voltak.

Eszerint sajnálod?

Hozzászoktam, mint börtönőr a rabhoz, akit évtizedekig őriz. Sajátos kapcsolat alakult ki közöttünk. Egy biztos: bármit is tett, nem érdemelt érte halált.

Pedig mindenki meg van győződve róla, hogy Sheridan volt a Vérfarkas.

Monica ingerülten felpattant és járkálni kezdett a szobában.

Ostobaság! Mondom, Sheridan soha, de soha nem vetemedett volna arra, hogy megöljön valakit. Ráadásul nem ártatlan embereket.

De mégiscsak rajta volt a farkasbunda, sőt még a lábára is farkasmancsot utánzó papucsot húzott.

A látszat természetesen ellene szól. Az igaz, hogy Sheridan megpróbálta f elhasználni a Vérfarkas-legendát, ezért szüksége volt a bundára, hiszen azt akarta, hogy éjszakai útja során bárki is pillantja meg, menjen el örökre a kedve az utána való mászkálástól. Arról nem is beszélve, hogy a Vérfarkas keltette zűrzavarban akart megpattanni Nergallal. Ennek ellenére Sheridan ártatlan, mint a frissen esett hó.

Bár kissé sántított a hasonlata, alighanem igaza volt.

Waldvogel épp az imént ismertette velem az elméletét. Szerinte minden gyilkosságot Sheridan követett el.

Persze. Hiszen így a legegyszerűbb.

Hallgattunk egy sort. Én Sheridanon törtem a fejem, de azért néha-néha lopva rápillantottam. Éreztem, hogy erőteljesen kavarognak benne az indulatok. Továbbra is úgy tettem, mintha a fejem turáztatnám, pedig lélegzet-visszafojtva vártam, hogy rátérjen arra, amit előbb-utóbb el kellett mondania.

Leslie... kérlek...

Igen?

Szeretnék valamit... azaz... tulajdonképpen... el kell mondanom valamit. Te most... bizonyára azt gondolod rólam, hogy én...

Hogy te?

Hát, hogy... hivatali kötelességből tettem, amit tettem.

Mit tettél?

Bebújtam a takarod alá.

Természetes reakció volt. Féltél a holdsugaraktól. Elkeseredetten a párnámra ütött és megcsóválta a fejét.

Tudtam! Tudtam, hogy képtelen leszek megmagyarázni. Pe dig szeretném. Csak...

Csak?

Bármennyire is nehezemre esik, de... el kell mondanom, hogy senki nem mondta,,. nem adta parancsba, hogy... szóval... te meg én...

Értem.

Dehogyis érted! Azért történt minden, mert én akartam! És annak az egésznek semmi, de semmi köze nem volt Nergalhoz. Csak ahhoz volt köze, hogy te meg én...

A holdsugarak - mondtam figyelmeztetően s kimutattam az ablakon.

Monica-Leila eltátotta a száját.

Holdsugarak? De hiszen...

Akkor a napsugarak. Egyre megy.

Olyan otthonosan csúszott be a takaróm alá, mintha hazajárna.

A napsugarak beosontak az ablakon, tüzes gömbökké sűrűsödtek össze, majd szétpattantak az ágyam felett.

Lángoló szikráik a szőnyegre hajított háremhölgyruhára hullottak.

Monica törülközőkbe burkolózva jött vissza a fürdőszobából s ahogy rápillantottam, mintha könnyek nyomát láttam volna az arcán.

Felvettem a pipám az ágy melletti szekrénykéről és a fogam közé nyomtam. Monica mellém ült és elkeseredetten kibámult az ablakon.

Mikor... indulsz?

Megrezzent, mintha rákiabáltam volna.

Ma este. Holnapután reggel Isztambulban kell lennem. És.. te?

Azt hiszem, még maradok pár napig.

Miért?

Jő a levegő és kedvesen dallamosak a tehenek kolompjai. Megragadta

a csuklóm és igyekezett a szemembe nézni.

Engem ne akarj átverni! Ki vele! Meg akarod találni a Farkast, mi?

És ha igen?

Az életedbe kerülhet.

Máskor is előfordult már, hogy kockáztattam.

Ezúttal azonban... magával a Sátánnal állsz szemben. Ha nem Sheridan követte el a gyilkosságokat, márpedig nem ő, akkor egy szörnyeteg lapul a közelünkben, akiről azt sem tudjuk, mit akar.

Én már sejtem.

Sejted? Honnan?

Amíg Sheridant hajszoltam, volt időm alaposan végiggondolni mindent. Egyszerre csak világosság gyúlt az agyamban. Kicsi, távoli fény, de már fény. S azt hiszem, óráról órára erősödni fog.

Istenem, de szeretnék segíteni neked!

Majd csak magam is megbirkózom valahogy az üggyel. Ennek ellenére persze elkelne a segítség. Még Allahé is.

Ne gúnyolódj. Bármennyire is Amerikában éltem... de ezt hagyjuk. Csak arra kérlek, vigyázz, nagyon vigyázz! Akárki is a farkas, azt hiszi, elmúlt a feje felől a vihar. Most megteheti, amit meg akar tenni.

Meglepetve pillantottam rá. Ugyanazt gondolta, amit én, mégpedig szóról szóra.

Majd felhívlak, ha végeztem az üggyel.

Homlokon csókoltam, aztán hosszasan néztem a becsukódó ajtóra.

De már az járt az eszemben, hogyan tudnám úgy istenigazából csőbe húzni a Vérfarkast.

Waldvogel felém intett, megitta kávéja maradékát, megtörölte a száját, aztán lehajította a szalvétáját az asztalra.

Maga még marad?

Egy-két napig feltétlenül.

Megcsóválta a fejét, aztán barátságosan vállon veregetett.

Nem akarja felvenni a svájci állampolgárságot?

Őszintén szólva, még nem gondoltam rá.

Hát, ha gondol, csak szóljon. Ha svájci lenne, kaphatna valami harmadosztályú keresztet a munkájáért. Bár... mifelénk lassú az

előrehaladás. Én is csak az elmúlt héten kaptam meg az elsóosztá-lyút

Mindenesetre megtisztelő az ajánlata. Gyanakodva rám nézett és elhúzta a száját,

Azt hiszi, van itt még tennivalója?

Nem tudom. Egyelőre nem gondolok rá. Sóhajtott és felemelte a táskáját.

Maga nagyon makacs ember, Lawrence. Képes holtáig ragaszkodni a rögeszméihez. Hát... csak maradjon, ha jónak látja. Ámbár ahol én egyszer felsepertem a raktár padlóját, a legélesebb szemű galamb sem talál utána gabonaszemeket.

Ezzel a szép hasonlattal el is búcsúzott tőlem. A Vérfarkas története szerencsés véget ért.

Még csak a kávém felénél tartottam, amikor Müller bukkant fel a csapóajtóban. Köhögött, aztán odasétált hozzám.

Hogy van?

Megvagyok.

Shapiro kisasszony elutazik. Most rendeltem neki kocsit.

Tudom. Meghalt a munkaadója.

Nem akarja.. elkísérni?

Nem.

Lapos pillantást vetett rám, aztán megvonta a vállát.

Maga tudja. Hál istennek, rendbe jöttek a dolgok... A Vérfarkas elpusztult... és a kopogás sem hallatszik többé. Remélem, marad még néhány napig.

Nincs olyan szerencséje, hogy azonnal eltűnjek a baífeneken. Hilda asszociy?

Lábadoizik. Már jobban van. Meg akarja köszönni önnek, mint ahogy én is...

Köszönjék Waldvogelnak, ő oldotta meg az ügyet. Müller kezébe vette a késem és a villám, s szőrakozottan játszogatni kezdett velük.

Ugyan már, ne legyen olyan tüskés, hiszen ismeri a felügyelőt. Bármi is történjék, mindig ő aratja le a babérokat.

Nem Waldvogel nyugtalanít. Beszéljek őszintén?

Miről van szó?

Ahogy a szemébe néztem, nem láttam benne mást, csak szorongást. Ebben a pillanatban megértettem, hogy Müller ugyanolyan jól tudja, mint én a Vérfarkas-ügy még korántsem ért véget.

A Dögről.

Leroskadt a mellettem lévő székre és tenyerei közé szorította a fejét.

Sejtettem. Sőt tudtam, hogy még nem fejeződött be semmi. Éjszaka óta a zsigereimben érzem, hogy Sheridan nem lehetett a Farkas. Bármiféle maskarába is bújt, az az ember nem tudta volna «Ly megölni az áldozatait. Erre csak egy igazi bestia képes. Mit akar tenni, Leslie?

Egyelőre várok. Azt hiszem, nekikeH lépnie. De nehogy Hilda asszonynak elmondjon valamit! Abban bízom, a Vérfarkas eztán messzire kerüli a penzió környékét.

A Dög azonban fütyült arra, hogy én miben reménykedem.

Roy Bloom ezúttal paróka, bohócorr, és teleszkópos démonjelző nélkül

bukkant fel az étkezőben. Ahogy megpillantott, oda-somfordált hozzám és leplezetlen irigységgel az arcán letelepedett az asztalomhoz.

Azért ne gondolja, hogy hülye vagyok! - mondta, miközben letörte a kiflim végét. - Igenis, nyomon követtem a mozgását. Ha maga nem császkál arra, és nem zavarja össze a követőhullámokat, én kaptam volna el. Egyébként nem akarom sértegetni, de tudhatja, hogy a vak tyúk is talál szemet.

Hol van a szerelése?

A szobámban. Csak nem akar megpróbálkozni vele? Nem pancser kezébe való. Egyébként annyi a megbízatásom, hogy felét sem tudom elvállalni. Néhány napot pihenek, aztán továbbállok.

Ennek örülök.

Hogy továbbállok?

Ellenkezőleg. Hogy addig marad. Legalább nem fogok unatkozni.

Eszerint ön is marad - mondta mérsékelt lelkesedéssel. - Mindenesetre ne higgye, hogy egyetlen vágyam, magát szórakoztatni. Inkább a vidéket járom és végre nyugodtan elgyönyörködhetek a virágokban.

Belenyomta a kiflivéget a kávémba és elégedett mosollyal távozott. Féketoltam a kávét és távoztam én is.

Olyannyira elmélyedtem háborgó gondolataimban, hogy akkor vettem csak észre a szikla aljában kuporgó három férfit, amikor már alig néhány lépésnyire voltam tőlük. Irmscher, egy szőke, zöld kalapos legény, és egy kefehajú, alacsony, mokány fickó ültek az árnyékban a füvön, hátukat a kőkolosszusnak vetve.

Irmscher, ahogy kibújtam a domb mögül, felemelkedett s intett a másik kettőnek is, hogy kövessék a példáját. Mielőtt bármit is tehettem volna, úgy körülfogtak, hogy moccanni sem bírtam.

Irmscher csípőre tette a kezét és kárörvendőn rám vigyorgott. Vagy lehet, hogy csak én láttam annak a vigyorát?

Grüss Gott, Herr Lawrence.

Grüss Gott.

A zöldkalapos feje búbjára tolta fejfedőjét, a másik pedig óvatosan körbepillantott, mintha meg akarna bizonyosodni róla, nem akad-e hívatlan tanúja „beszélgetésünknek .

Irmscher megvakargatta az állat, mintha azon gondolkodna, mivel is kezdje az előadást. Azonnal üssön-e vagy előbb rendezzen egy kis vitapartit.

Kétség sem fért hozzá, hogy szorult helyzetben vagyok. Nem mintha nem lett volna alkalmam előkapni a revolverem és móresre tanítani őket, azzal is tisztában voltam azonban, történjék bármi, a svájci hatóságok előtt én húzom a rövidebbet. Csak abban bízhattam, nem kerül sor lövöldözésre. Bár nem egy alkalommal volt már módomban megfigyelni - sőt tapasztalni is -, hogy puskatussal is csúnyán ki lehet készíteni valakit.

A kék szemű, jóarcú férfi azonban egyelőre nem vette le a válláról a fegyverét, sőt rántott egyet rajta, mintha azt ellenőrizné, jól fekszik-e rajta.

Sétálni indult?

Levegőzöm egyet.

Erre mégiscsak levette a puskát, a kőtömbhöz támasztotta, majd rekedt, furcsa hangon megszólalt.

Herr Lawrence, az a helyzet..,, hogy borzasztóan sajnálom, ami történt.

Puff neki! Erre aztán nem számítottam. Irmscher alighanem félreérthette meglepett mozdulatomat, mert gyorsan folytatta.

Jó, tudom, már korábban meg kellett volna mondanom, de nem tehettem, amíg az a fafejű odafent volt.

Kire gondol?

Waldvogelra. Nem akartam, hogy kérdéseket tegyen fel nekem.

Mivel kapcsolatban?

Hogy ki lőtte le Sheridan professzort.

Miért? Ki lőtte le? Irmscher lehajtotta a fejét.

Bocsásson meg, de ezt még önnek sem árulhatom el. Nem akarom, hogy később lelkifurdalása legyen miatta bárkinek is.

Úgy érti, hogy ön tudja, az illető pedig nem? Ez hogy lehet?

Úgy, hogy ott álltam mellette. Pontosan meg tudtam állapítani, kinek a golyója találta el. Most már őszintén sajnálom.

Előbb kellett volna meggondolniuk.

Tudom. De hát meg voltunk győződve róla, hogy ő a Vérfarkas.

Hm. Hogy találtak rá a bejáratra?

Már másnap rájöttem, hogy Herr Müller rossz lyukat falazta-tott be. Feljöttem ide egy róka után, akkor bukkantam a betonlapra. Sőt a spájz mögött, a kandalló titkát is ismerem. Én zártam be ön mögött az ajtót, nehogy Sheridan kimenekülhessen.

Megkérdezhetem, hogy végül is mit óhajtanak tőlem?

Összejöttünk egy kis beszélgetésre, Herr Lawrence, szomszédok, barátok néhányan. Meghánytuk-vetettük a történteket és arra a következtetésre jutottunk, hogy... azt hiszem... óriási baromságot csináltunk.

Amennyiben?

Irmscher sóhajtozott, aztán nagy nehezen kinyögte:

Nem Sheridan professzor volt a Vérfarkas!

Látható nyugalmam, amivel a közlését fogadtam, szinte megrémítette.

Maga... mit gondol?

Ugyanazt mint maga.

Jézusom... akkor mi... ?

Annyival tartoztam Sheridan emlékének, hogy kimondjam az igazságot.

Megöltek egy ártatlan embert. Sheridan ugyanis soha nem volt semmiféle Vérfarkas. Azt a szobrot akarta csak, amit Törökországból lopott el. Annyiban ő is felelős a haláláért, hogy maskarába bújt és megpróbálta utánozni a Dögöt. Ha bírósági tárgyalás lenne a dologból, önöket kétségkívül felmentenék.

Csakhogy a lelkiismeretem nem ment fel, Herr Lawrence.

\

Olyan kétségbeesetten nézett rám, hogy meggyőződésem ellenére kénytelen voltam némi vigaszt nyújtani neki,

Mondtam, hogy ő is hibás a saját halálában. Egyébként mire alapozza azt az állítását, hogy nem ő az igazi Vérfarkas?

Innscher sóhajtott, aztán megvonta a vállát.

Mindenre. Maga nem ismerte a kutyáinkat. Azokon az állatokon nincsenek lőtt sebek, csak karmolások és harapások nyomai. Mit gondol, ez a nem különösebben erős ember képes lett volna rá, hogy megölje őket?

Ezt maguknak jobban kell tudniuk.

Persze, hogy tudjuk, hiszen azért is vagyunk itt. A kutyákat csak egy náluk sokkal erősebb lény ölhette meg. Arról nem is beszélve, hogy át kellett volna ugrálnia a kerítéseken. Ráadásul itt van a Riegler gyerek is. Tegnap este vallatóra fogtam. Esküszik, hogy farkast látott. Nem, Herr Lawrence, Waldvogel felügyelő csak gondoljon, amit akar, mi azonban biztosak vagyunk benne, hogy nem Sheridan a Vérfarkas.

Akkor ki?

Ez a másik, amiért itt vagyunk. Tegnap, ahogy összejöttünk néhányan és megvitattuk a dolgokat, abból indultunk ki, hogy a farkas nyakáról tibeti olvasó, vagy mi a fene esett le. Ugye tud róla?

Tudok.

Akkor azoknak a fickóknak a kanala van a levesben!

A tibetiekre gondol?

Ki másra? Csakhogy,., egyszer már elkövettünk egy óriási baromságot, amit nem szeretnénk megismételni. Megtehetnénk, hogy felmegyünk a templomukhoz és felküldjük a tetejére a vörös kakast... de hátha ismét csak bakot lőnénk,

Az bizony előfordulhat.

Erre gondoltunk mi is. Meg arra, hogy a nagypofájú Waldvogel helyett van a közelben valaki, aki egyszer már megoldott egy rázós ügyet.

Mit tagadjam, jól esett a dicsérete. Ámbár sokkal jobban esett volna, ha három nappal ezelőtt jutnak erre a következtetésre. Akkor talán Sheridan még most is érne és sokkal közelebb állnánk a megoldáshoz.

Mit akarnak, mit tegyek? Irmscher boldogan elvigyorodott.

Vegye kézbe a dolgokat. Beszéljen a tibetiekkel, hiszen maga szót tud érteni velük. És... gondoljon arra, mi itt vagyunk ön mögött, puskákkal, sőt még kézigránáttal is, ha kell.

Amíg a vigyorgó legényeket figyeltem, arra gondoltam, Irmscher alighanem fején találta a szöget. A szálak a tibetiekhez vezetnek.

Én azonban mégsem hozzájuk mentem először. Kölcsönkértem Irmscher kocsiját, s bár tudtam, hogy sokat kockáztatok, elkerültem a kolostort. Irmscher útmutatásai nyomán háromnegyed óra alatt sikerült megtalálnom azt a falut, ahol Herr Daimler, a mozdonyvezető lakott.

Leállítottam a Passatot a muskátlikkal díszített ablakok előtt, s csak akkor mertem kinyitni a kaput, amikor meggyőződtem róla, hogy nincs kutya a kertben.

Herr Daimler éppen délutáni szunyókálással volt elfoglalva, s meglehetősen kábán meredt rám, amikor harsány Grüss Gott-ok kíséretében beoldalaztam az udvarba. Akkor költözött csak némi értelem a tekintetébe, amikor emlékeztettem rá, hol is találkoztunk először.

Az ördögbe is! - motyogta, miközben kikecmergett az árnyékba tolt kempingágyból. - Hát persze hogy magára ismerek. Maga az az angol,

vagy kicsoda.

Lawrence. Leslie L. Lawrence.

Az, hogy az ördög vigye el! Iszik egy sört? Meghúzogatta tömör, sűrű bajuszát és várakozva nézett rám. Bólintottam, megszemléltem a kötést a nyakán, aztán hozzáértettem az ujjam.

Hát ez biztatóan néz ki. Úgy egyébként jól van?

Annyira, hogy jobban már nem is lehetnék. Tudja, hogy híres ember lettem?

Ne mondja!

Még az a felügyelő, Waldvogel is járt nálam. Mintha hideg fuvallat érte volna a hátam.

Waldvogel? Mit akart?

Kérdezgetett. Hogy milyen volt a Dög, és hogy általában mit csinált. Aztán megnézte a sebemet is. ő is ugyanazt állapította meg, mint az orvosok.

Micsodát?

Hogy nem harapott meg, hanem csak rám csapott a mancsával.

Mikor volt ez?

Mikor is? Reggel. Röviddel azután, hogy felkeltem.

Igazán kíváncsi lettem volna rá, vajon Waldvogel, aki „ragyogóan megoldotta az ügyet, miért tartotta szükségesnek, hogy ezek után még a mozdonyvezetővel is beszélgessen.

Mondott még valamit?

Semmit. Megköszönte, amit hallott, aztán elment. Tényleg, mi az ördög ez a sürgés-forgás? Elkapták a rohadékot?

Néhány szóval elmondtam neki, mi történt az elmúlt két nap során a penzióban. Daimler tátott szájjal hallgatta, s csak akkor hor-kant fel, amikor befejeztem.

No de még ilyet! Mit akart az a professzor a farkasbundával? Még egyszer elmagyaráztam neki, de úgy látszott, Daimler ettől

sem lett sokkal okosabb. Viszont sokkal hitetlenebb. Ahogy befejeztem a repetát, határozottan megrázta a fejét.

Nem hiszem én azt.

Mit?

Hogy a professzor lett volna a farkas. Igazi bestia volt az éreztem az erejét.

Erre barátságosan rámosolyogtam.

Eljönne velem egy kis kirándulásra, Herr Daimler?

Hová?

Szeretnék körülnézni az alagútban. A mozdonyvezető az órájára pillantott.

Hát, ami azt illeti, az időm miatt megtehetném. Még három napig betegállományban vagyok... Majd hagyok a feleségemnek egy levelet, hogy csak később jövök haza.

Nagyon köszönöm, Herr Daimler.

Gondolt rá, mivel megyünk be a föld alá?

Gyalog. Remélem, bírja a gyaloglást?

Gyalog? Maga négy kilométert akar bóklászni odalent a talpfákon? Szerencséje, hogy velem találkozott, különben...

A többit már jószerével nem is hallottam. Daimler egész úton mondta a magáét, amit végül is normálisnak tartottam. Hiszen melyik mozdonyvezetővel fordult már elő életében, hogy egy kisvasúti alagútban megtámadta a Vérfarkas?

A farkas újra támad

i.

A vasúti társaság karbantartó műhelyéből kölcsönzött hajtány megtévesztésig hasonlított azokhoz a századelőn használt testvéreihez, amelyek ma már többnyire közlekedési múzeumok udvarán porosodnak. Az ülések alá szerelt akkumulátorok és a villanymotor azonban megkímélt bennünket attól, hogy kézi erővel kelljen beküzdeni magunkat a föld alá.

A Spitzhornhoz vezető kisvasúti alagút a svájci pedantéria, szépérzék és praktikusság szentháromságából épült - ha nem számítjuk a tényleges építőanyagokat. A csempézett falrészletek akár esztétikai funkciót is betölthettek volna.

Engem azonban elsősorban mégiscsak a szellőztetőberendezés érdekelt. A hajtány reflektora utat vágott a félhomályban, így aztán jól láthattam a szelloztetők ugráló lamelláit, s bőrömön éreztem a kürtőkből kiáramló friss levegőt.

Daimler lelassította a hajtány futását.

Látja? Nagyjából itt álltunk, amikor meghúzták a vészféket. Körbeforgattam a fejem és kidugtam az egyik lábam a járgányból.

Van valahol errefelé egy olyan helyiség, ahol a szerelők vagy a karbantartók lerakhatják a szerszámaikat?

Persze hogy van. Ott, fent, jobbra!

A mutatott irányba fordítottam a fejem. Alig öt-tíz méternyire tőlünk igazi fekete lyuk tátongott, mintha éppen most nyelt volna el néhány galaktikát.

Mi az ördög ez?

Daimler megvakarta az orra hegyét.

Úgy látszik, kiégett a villanykörte. Majd figyelmeztetem őket, ha végeztünk. Igazság szerint ragyognia kellene a bejáratnak, mint a monacói herceg palotájának.

Ez bejárat?

Daimler recsegve berántotta a kéziféket.

Nézzen a lába elé, nem tudom, mikor takarítottak itt utoljára. Az a legborzasztóbb az utasokban, hogy mindig akkor jön rájuk a mehetnék, amikor alagút következik. Várjon, itt a lámpám.

Először óvatosan a talpfákra világítottam, s csak amikor meggyőződtem róla, hogy „aknamentes övezetben vagyunk, tettem le a lábam a földre.

Daimler a másik oldalon ugrott le, majd odalépkedett hozzám.

Világítson, amíg megkeresem a kapcsolót.

Őt nem izgatta annyira a talpfák környéke, mivel előrelátóan rövid szárú gumicsizmát húzott. Odacsoszogott bennük a sötétség pereméhez, és bedugta a fejét a lyukba.

Nyomjon rám egy kis fényt!

A kezemben tartott lámpa fénycsóvája körülbelül kétszer két méteres, mintás csempével borított falú benyílón állapodott meg. Daimler belépett a sötétségbe, mormogott, majd le-fel kattingatta a villanykapcsolót.

Kiégett?

Ki, hogy az ördög vigye el! Pótégőt persze nem hoztam magammal. Ki a fene gondolta volna, hogy szükségünk lesz rá. Zseblámpafénynél pedig kissé rázós a dolog.

Milyen dolog?

Hát felmászni oda!

Felemeltem a fejem. A benyíló szemközti falába vaslépcsősor kapaszkodott, amelynek vége a feneketlen feketeségbe veszett. Hiába próbáltam meg szemügyre venni az utolsó lépcsőfokokat, a halvány fénysugarak belevesztek a mindent elemésztő semmibe.

Hova vezet a lépcső?

A raktárhoz, ahol a szerelők őrzik a szerszámaikat... Illetve, csak őrizték, amíg voltak. Aztán ott van a szervízalagút, az ügyeletes szobája... Szóval, felmegyünk?

Majd én egyedül. Nem szeretném, ha egy kóbor vonat közben elvinné a hajtányunkat.

Emiatt ne fájjon a feje. Három óra hosszat a kutya sem jön erre. Mindazonáltal talán mégiscsak jobb lesz az egészségemnek, ha lent maradok.

Mit mondjak, rossz jósnak bizonyult.

Alighogy elkezdtem a felfelé kapaszkodást, mintha valami azt sugdosta volna a lelkem mélyén, forduljak azonnal vissza. Mi a fenéért kell felmásznom egy üres szobába, ahol néhány elhagyott szerszámon kívül úgysem találok mást. Valahonnan a sötétség kellős közepéből hideg fuvallatok vágtattak felém. Meglobogtatták a hajam, ingem alá bújtak, s a maguk sunyi, alattomos módjukon megpróbáltak letaszítani.

Úgy markoltam a vasfokokat, mintha az életem függött volna tőle. Persze, hajói meggondolom, ettől is függött. Ha lezuhanok a sínekre, holtbiztos, hogy a nyakamat töröm.

Éppen azon túráztattam az agyam, hogy ki lehetett az az eszeveszett tervező, aki összetévesztette a szerszámkamrát egy madárfészekkel, amikor hirtelen lapos fémküszöböt éreztem a tenyerem alatt. Éppen abban a pillanatban ért utol Daimler aggódó hangja.

Felért?

A küszöbnél vagyok.

Hát csak igyekezzék!

Annyira lefoglalt az előttem emelkedő ajtóval való vacakolás, hogy még a felém süvítő hideg levegőről is megfeledkeztem. Csak akkor, amikor végre sikerült a Daimlertől kapott kulcsot a zárba illesztenem, és elfordítanom, döbbentem rá, mennyire fázik a kezem. A kinti kellemes, tavasziasan langyos hegyi levegő téli orkánná változott, mire az alagútba ért.

Felegyenesedtem, aztán óvatosan hátrapillantva beléptem a szobába.

A zseblámpa kíváncsi fénysugarai asztalra, székekre, két vaságyra, polcokra, ládákra és felbontott kartondobozokra estek.

Megkerestem a villanykapcsolót és felkattintottam. Gyenge, furcsán sárgás fény borította be a szobát. Felpillantottam a körtére. Sárga volt a portól, mintha mezei virággá lényegült volna át.

Néhány gyors, kutató pillantást vetettem a szoba végéből nyíló ajtóra, amely Daimler elmondása szerint valami kapcsolószekrényekhez vezetett, még egyszer tüzetesen végigvizsgáltam a bútorokat, a padlót, a falakat, de semmi olyasmit nem találtam rajtuk, ami felkeltette volna a gyanúmat. Néhány pillanat erejéig eltöprengtem rajta, nem kellene-e a szervízalagutat is szemrevételeznem, végül is eltekintettem tőle. Biztos voltam benne, nem ez az utolsó látogatásom idefent.

Bezártam az ajtót, zsebre vágtam a kulcsot, aztán megindultam lefelé. Kábé félúton megálltam és levilágítottam a talpfákra. Csak a síneken megtörő fények csillogtak a sötétben, Daimlert nem láttam a lámpa fénykörében.

Összeráncoltam a homlokom és ismét mozgásba lendültem. Talán hathét lépcsőfok választhatott el a benyíló padlójától. Mivel innen már az egész járgányt be tudtam világítani, meg is tettem. Daimler azonban most sem akadt a fénysugarak útjába.

Fogaim közé haraptam a zseblámpa végét, s egyik kezemmel a létrát markolva, előhúztam a revolveremet. Kibiztosítani azonban már így sem tudtam, hiszen ha sokat ficánkolok, lezuhanok a sínekre.

Az egyre vacogtatóbb hideg ellenére is éreztem, hogy kövér verejtékcseppek futnak le a homlokomon.

Úgy próbáltam forgatni a fejem, hogy a lámpa fénysugara a sínekre essen, de igazából nem akart sikerülni. Végül kétségbeesett igyekezettel megkíséreltem áttolni a fényforrást a szám egyik sarkából a másikba, minek az lett a következménye, hogy hangos csö-römpölés közepette lezuhant a csempére.

Néhány, a jó és rossz sárkányok szerelmi életével kapcsolatos, thaiföldi szitkot morzsoltam szét a fogaim között, s megpróbáltam immár a sötétség közepéből megállapítani, mi van alattam.

A szétesett és kialudt lámpán kívül egyelőre nem lehettem biztos semmiben.

Herr Daimler! Hol van? Válaszoljon!

Szorosan a revolver tusa köré fontam az ujjaimat és lassan, centiméterről centiméterre araszolva, elindultam lefelé.

Herr Daimler!

Már az utolsó lépcsőfokon álltam és Daimler még mindig nem válaszolt.

Felemeltem a fegyvert, az alagút félhomályára szegezve a csövét. Legközelebb körülbelül ötvenméternyire világított egy halvány, falra szerelt égő. Arra gondoltam, néhány ugrással a hajtányon termek és bekapcsolom a reflektorát.

Már-már elrugaszkodtam volna, amikor hirtelen vérfagyasztó üvöltés csapott a fülembe. Mintha csak közvetlen közelemben, az alagút oldalához lapulva üvöltött volna felém a félelem és rettegés bestiája.

Mielőtt meggondolhattam volna, mit teszek, vagy akár felmérhettem volna a rám leselkedő veszély nagyságát, már repültem is. Átszálltam a hajtányt a benyíló küszöbétől elválasztó mintegy két és fél méteres távolságon, s nagy erővel az üléshez csapódtam. Gyanúsan sós nedvesség folyt a számba, fülemben hólyagok pattantak szét fenyegető pukkanással, mintha egy Karib-tengeri túrán túlságosan mélyre merültem volna.

Daimler! A fenébe is...!

Néhány halk kattanás, majd felgyulladt a reflektor. Ha egyáltalán annak lehet nevezni azt a gyanúsan pislákoló fényt, amely minden meggyőződés nélkül próbált áttörni a félhomályon.

Éppen dühösen rá akartam csapni a kapcsológombra, amikor a Dög ismét felüvöltött. Ezúttal mintha messzebbről hallatszott volna az ordítása.

Remegő kézzel kutattam át a hajtány végében heverő szerszámosládát, s csak akkor került a kezembe egy félig elrozsdásodott, lapos elemlámpa, amikor már nem számítottam rá. Nem volt a hajtány reflektorához fogható a fénye, de mégiscsak fény volt. Rozsdás és sértődött, mint maga a lámpa.

Néhány másodpercnyi eredménytelen pásztázás után a hajtány mögött, talán tízméternyi távolságban sötét, mozdulatlan tömegen állapodott meg a rozsdás sugár.

Előrehajoltam és a fekvő test felé ordítottam.

Daimler! A hajtányban vagyok...! Ide tud jönni, vagy magáért menjek?

Mintha a sötét tömeg kétségbeesetten mocorogni kezdett volna.

Várjon, megpróbálok hátramenetben...

Ebben a pillanatban tündökölni kezdett a lámpa a kezemben. Nem értettem, mi történt, talán a már ki tudja, mióta használaton kívül helyezett rozsdafészek felül akarta múlni hajdani önmagát, talán összeért benne valami vezeték, amely eddig a rátelepedett kosztól nem ért össze elég az hozzá, hogy az élesre váltó fény rácsapott a fekete csomóra.

Nem tudom, ki rémült meg jobban, én-e vagy az a vékony, lobogó hajú alak, aki ebben a pillanatban tápászkodott fel a földről.

Karcsú, sovány lány volt, sárgacsíkos ruhában szája szegletében mintha vékony vérpatak csordogált volna.

Mellette, vagy inkább a lábainál Daimler hevert a talpfákon, sötét tócsában fürödve. Még tíz méter távolságból is látható volt a

torkát szétszakító hatalmas, tépett szélű seb, amelyből lüktetve áramlott ki a vér.

Felemeltem a revolverem, de a lány rémülten felém tartotta a tenyerét.

Ne! Könyörgök, ne! Menjen innen... mert... meghal. Azonnal menjen innen, hiszen bármelyik pillanatban... Jézusom, hát nem érti, mekkora veszélyben van!? Kérem, könyörgök, menjen innen...!

Bár nem szokásom félhomályos alagutakban felbukkanó, csíkos ruhás lányokra lövöldözni, még akkor sem, ha vérpatakocska csörgedezik is a szájuk szegletében, ezúttal mégis lőttem. Egyelőre csak a feje mellé.

Ez a lövés is elég volt azonban ahhoz, hogy semmivé váljék. Egyik pillanatban még ott állt, tiltón felém emelve a kezét, a másikban pedig már nem volt sehol.

Lemásztam a hajtányról, félig kábultan a haldokló Daimlerhez

lépkedtem, felemeltem, és rátettem az ülésre. Aztán hátramenetbe raktam a járgányt és elindítottam az alagút bejárata felé.

A stukker végig ott csillogott a kezemben, de ezúttal nem kellett használnom.

Sem Isabelle nem tűnt fel, sem az ordítást nem hallottam többé, amíg a föld alatt voltunk.

Csak amikor már megérkeztünk a vasúttársaság irodájába, derült ki, hogy Daimler szerencsésen megúszta. Méghozzá jóval könnyebben, mint ahogy első pillantásra gondoltam volna. Sebeinek jó része még az előző támadás emléke volt, a rárontó farkas most csak annyit tett, hogy felszaggatta a varratait.

A mozdonyvezető a körülményekhez képest jól viselte a megpróbáltatásokat. Félóra múlva már viccelődni is volt ereje.

Csak azt tudnám, miért mindig engem szúr ki magának? -kérdezte tűnődve, miután a szerelőműhely egészségügyi ügyeletese jókora kötést helyezve el a nyakán, magunkra hagyott bennünket. -Hiszen ön is ott volt a közelemben.

Hátha nem szeret létrára mászni. Különben kit pillantott meg először, miután magára hagytam?

Alanyt. Azaz...

Mit csinált?

A nyakamba harapott. Vicsorgott. Morgott.

Biztos, hogy jól látta?

Holtbiztos. De előtte még, farkas képében megszaglászott. Ugyanúgy, mint amikor a mozdonyt vezettem.

Aztán?

Behunytam a szemem. Éles karmokat éreztem, majd... azt hiszem, kicsit el is kábultam a rémülettől. Mire kinyitottam a szemem, a lány volt felettem... Herr Lawrence... az a lány... a Vérfarkas?

Nem tudom. De azt tanácsolom neki,jakárhol is van, sürgősen tanuljon meg imádkozni.

Daimler összeborzongott és nem szólajt meg többé.

6,

Estébe hajlott az idő, amikor besétáltam a kolostor kapuján. Rövid habozás és tétovázás után végül is sikerült megtalálnom a kolostor főlámájának, Gyamcónak a szobáját. Meggyőződtem róla, tiszta-e a terep, aztán kopogtatás nélkül benyomtam az ajtaját.

Gyamco elképedt ábrázattal eresztette le teáscsészéjét.

Te vagy az? - hápogta megdöbbenve. - Hogy kerülsz ide?

Ez a legfontosabb kérdésed?

A láma igyekezett összeszedni magát.

Nem - mondta aztán komor képpel. - Inkább az, hogy mit akarsz tőlem.

Felemeltem az előtte álló asztalkáról a gőzölgő teáskannát, s csak akkor tettem vissza a helyére, mikor meggyőződtem róla, hogy az ezüstből készült remekmű oldaláról Tamgrin, a lófejű isten mosolyog rám.

Szeretnélek magammal vinni.

Hova?

Egy nyugodt helyre, ahol elrejtőzhetsz.

Mi elől?

Inkább ki elől. Nevezzem meg, ki a Vérfarkas? Mondjam el, kiket ölt meg eddig és miért?

Gyamco összekulcsolta sárga palástja selymén a kezét.

Boldoggá tennél, ha megtennéd. Ha meggyőztél, önként veled megyek.

Nem mondtam sokat: talán tíz-tizenöt mondatot. S bár mindarra, amit a tudomására hoztam, nem volt semmi bizonyítékom, ráadásul mesém egyes részleteivel neki jobban tisztában kellett lennie, mint nekem, mégis, visszafojtott lélegzettel hallgatta az előadásomat. Amikor befejeztem, döbbenten meredt rám.

Blobzang-rinpóase, tudod te egyáltalán, mit beszélsz?! Megsértetted Buddhát, megsértetted a Tant és az Egyházat. Takarodj innen!

Előrehajoltam és a szemébe néztem.

Te okos ember vagy , Gyamco-rinpócse. Sokat tudsz a világról, az emberről és az emberi leiekről. Tudod, hogy néha démonok kerítik hatalmába az emberi testet. Beférkőznek a halandók agyába, szívébe: sosem láttál méjg lámát, akit megszálltak a gonosz szellemek?

Lehajtotta a fejét és btíharapta a szája szélét.

Láttam.

Láttál rolangot, elvarázsolt holttestet?

Láttam.

Akkor miért nem tudod elképzelni, hogy akad olyan szerencsétlen, akit a gazdagság és a hatalom tébolya tett őrültté?

Sóhajtott és felemelte a fejét.

Mire alapozod a feltételezésedet?

Gondolkodtam néhány másodpercig. Sok tényezőt felsorolhattam volna, de végül is úgy döntöttem, elég ha csak egyetlenegyet említek.

A damariaa - mondtam. - A szellemdobra.

Gyamco felállt, fejére tette a süvegét, és magára kanyarította vörös általvetőjét.

Mehetünk.

A hold rémülten takarta el az arcát egy fekete felhővel.

Éjféltájban érkeztem vissza a penzióhoz. Frau Zöllner a recepciós pult mögötti szobácskában aludt a nyitott ajtón át kihallatszott nyugtalan forgolódása és nyögdécselése.

Bevettem magam a fürdőszobába, öt egész percet engedélyezve magamnak a zuhanyozásra. Amikor1 véget ért a szűkre szabott idő, ruhát cseréltem, s óvatosan kiosontam a folyosóra. Megkerestem Segal szobáját, s a biztonság kedvéért megkopogtattam az ajtaját. Mit mondjak, alaposan meg lettem volna lepve, ha válaszol rá.

Mivel ezúttal nem volt nálam megfelelő kulcs, elvarázsolt pipa-szurkálómat kellett használnom.

Lassan kezdtem úgy érezni magam Segal szobájában, mintha a magamében járnék. Elhúztam a vetetlen ágy mellett, a függönyhöz léptem, kikotortam alóla a diplomatatáskát, felpattintottam a fedelét, majd kiemeltem belőle a furcsa formájú légpisztolyt. Kihúztam a zsebemből egy direkt erre a célra magammal hozott kendőt és szépen belegöngyöltem. Mellé tettem a méreggel teli fiolát, aztán, mint aki jól végezte dolgát, visszasétáltam saját fészkembe.

Nem kellett sok idő hozzá, hogy kitanuljam a légpisztoly fortélyait. Amikor meggyőződtem róla, hogy működőképes, visszagöngyöltem a kendőbe, s az egészet belecsúsztattam egy cipősdo-bozba, amelyet a recepciós pult melletti papírkosárból emeltem ki.

Lecsüccsentem az ágyam szélére és igyekeztem még egyszer alaposan végiggondolni mindent. Felállítottam egy elméletet, amely szépnek, kereknek és hibátlannak látszott. Egyedüli bajom csak az volt vele: fogalmam sem volt róla, van-e valami köze a valósághoz.

Addig-addig töprengtem, amíg a hold besütött az ablakon. Tolakodó sugarai végigkúsztak a padlón, ezüstre festve az ágyam. Néhány pillanatig ráképzeltem Monica-Leilát, aztán elhessegettem magam elől a csábító képet. Felemelkedtem és elindultam, hogy megtegyem a következő lépéseket a félelem sakktábláján.

Először az ajtóra fektettem az arcom, s amikor odabentről halk, diszkrét beszélgetés ütötte meg a fülem, elmosolyodtam. Halkan megkoccantottam a deszkát és vártam.

Ki az? - hallottam pár másodpercnyi csend után egy meglepett, kissé rekedtes hangot.

Lawrence - mondta -, Leslie L. Lawrence. Bejöhetek?

Várna egy pillanatig?

Juliana térült-fordult, aztán kisvártatva sarkig tárta előttem az ajtót.

Jó estét, Herr Lawrence.

Gino Dí Rosa az ágyán ült, lábait a ágy mellé állított szék ülőkéjén nyugtatva. Bekötött két keze az ölében pihent, s ha szobrász lettem volna, holtbiztos, hogy róla mintázom a háború őrületén töprengő, sebesült katona szobrát. Amikor beléptem, felemelte egyik kezét és fájdalmas mosoly kíséretében felém intett.

Mi szél hozta mifelénk, Herr Lawrence? Ön sem tud aludni? A szék melletti asztalkán álló fél üveg whiskyre, és az üres poharakra pillantottam, majd megvontam a vállam.

Tudja a csoda, miért, de újabban mindig a kísértetek órája körül támad mászkálnivaló kedvem. De ha akarnak, kidobhatnak!

Juliana barátságos mosolyt varázsolt az arcára.

Eszünkben sincs.

Mindketten igyekeztek azt a látszatot kelteni, hogy szívesen látnak. Ugyanakkor minden porcikám érzékelte, hogy legszívesebben a pokolba küldenének.

Felemeltem a whiskysüveget és megforgattam a kezemben.

Az ördögbe is, 100 Pipers!

Juliana bocsánatkérő mosollyal perdült a fürdőszoba felé egy tiszta pohárért.

Megkínálhatom?

Lehet egy ilyen kedélyes invitálásnak ellenállni? Letettem a cipősdobozt az asztal szélére, s aggódó pillantást vetettem Gino kezére.

Még mindig fáj?

Éjszakánként pokolian lüktet. Csak altatóval tudok aludni. Juliana közben kitöltötte a három pohár italt. Fogtam a sajátomat, a fény felé tartottam, aztán rájuk köszöntöttem.

Egészségükre, A hollók egészségére. És a genetika egészségére.

Számhoz emeltem és kellemeset kortyoltam belőle. Valóban 100 Pipers volt, méghozzá a jobbak közül való.

Láttam, hogy a másik kettő csak néz rám, s remeg a kezükben a pohár.

Valami baj van?

Juliana akaratlanul is Ginóra pillantott.

Mintha az előbb mondott volna valamit...

A genetikára gondol? Nem is tudom, miért jutott az eszembe... Aha, már emlékszem. Az előbb Mr. Segal szobájában voltam és a könyveit nézegettem.

Egyszerre ugrottak fel és lötykölték ki a drága italt a poharaikból.

Mr. Segal... itthon van?

Én azonban nem lötyköltem ki az enyémet, eszem ágában sem volt. Ehelyett gyengéden a tenyereim közé szorítottam.

Nem. Mr. Segal nincs otthon.

Akkor... hogy került a szobájába?

Tárva-nyitva állt az ajtaja. Nyilván rosszul zárta be, amikor elment.

Juliana és Gino egymásra meredt. Feltehetően azt találgatták, hitelt adhatnak-e a szavaimnak.

Mivel Mr. Segalt nem találtam, végiglapoztam a polcán álló könyveket. Remélem, nem veszi majd rossz néven, de olvasnivalót kerestem éjszakára. Apropó, nincs maguknál valami? Esetleg egy horrortörténet. Nincs? Semmi baj. Talán anélkül is el tudok majd aludni... Szóval, belelapozgattam a könyveibe, s tudják, mit vettem észre? Hogy... Mr. Segal genetikai szakkönyveket olvas. Van például egy cikkgyűjteménye, amely csak kifejezetten képzett ge-netikusok számára érthető. Nem furcsa?

Juliana beszívta az alsó ajkát. Ebben a pillanatban döbbentem csak rá, milyen gyönyörű is ez a lány. Hamvas, mazsolaszínű bőrét, nemes arcélét, szép, barna szemét akár egy indián hercegnő is megirigyelhette volna. S a hangja is bársonyossá, éretten asszo-nyossá vált. Ugyanakkor érzelemmentessé, és úgy éreztem, veszélyessé is. Mint a nagymacskák dorombolása, közvetlenül ugrás előtt.

Miért lenne furcsa? - kérdezte az asztalra könyökölve.

Mert Mr. Segal tudtommal egyszerű biológus. Nekem legalábbis azt mondta.

Gino felvette a poharát, és ő is ivott néhány kortyot.

Lehet, hogy Mr. Segalnak a genetika a hobbija. Azért jött hozzánk, hogy ezen tanakodjunk?

Világért sem - mosolyogtam. - Mit is mondott, milyen néven szerepeltek önök annak idején? Mint artisták, természetesen.

Juliana és Gino gyors pillantást váltott egymással.

Fekete Hollók Testvérpár - mondta aztán Juliana nyugodt hangon.

Tudják, milyen furcsa véletleneket produkál néha az élet? Tegnap egy zürichi barátommal beszéltem telefonon. Véletlenül éppen nála tartózkodott valaki, akit önök bizonyára kitűnően ismernek. Mr. Shaughnessy.

Természetesen blöfföltem. Semmiféle Shaughnessy nevű alakot nem ismertem, a névre is csak a londoni telefonkönyvből emlékeztem.

Gino lehajtotta a fejét, Juliana beharapta az ajkát

Az ki?

Úgy tettem, mintha rettenetesen meglepne a dolog.

Hogyan? Hát nem ismerik? Pedig ismerniük kellene. Ő a Nemzetközi Cirkuszliga elnöke. Megkérdeztem tőle, akarja-e, hogy átadjam maguknak az üdvözletét. Elmeséltem, milyen kellemes lakótársak vagyunk itt a Spitzhorn lábánál. Csak az a bibi, hogy nem emlékezett magukra és valami egészen... hogyis mondjam csak... hihetetlent mondott. Hogy soha, semmilyen nyilvántartott nagyobb cirkuszban nem szerepeltek Fekete Holló Testvérek.

Felemeltem a whiskym és jóízűt kortyoltam belőle.

Erre elmeséltem, hogy Mr. Ginót milyen sajnálatos szerencsétlenség érte. Tudják, mit mondott rá? Hogy lehetetlen.,. Nekik minden jelentést meg kell kapniuk azokról a súlyosabb balesetekről, amelyeket artisták szenvednek el.

Amíg beszéltem, óvatosan lerúgtam a lábamról a cipőt. Ismét csak felemeltem a poharam, de mielőtt még ihattam volna belőle, Juliana élesen felcsattanó hangja megállított.

Tegye le a poharát és rakja fel a kezét!

Akár akartam, akár nem, engedelmeskednem kellett. Annak a nagykaliberű revolvernek ugyanis, amely a szemem közé nézett, nemigen lehetett ellentmondani.

Amíg tűrtem, hogy Juliana kutató keze végigfusson rajtam, egyfolytában azon töprengtem, vajon nem kell-e túl nagy árat fizetnem azért, hogy végül is sikerült kiugratnom a nyulat a bokorból.

Nincs nála fegyver?

Nincs.

Gino felállt, odasétált hozzám, és acsarkodó ábrázattal az arcomba

sziszegte:

Mi a francért kellett neked beleütnöd az orrod más ügyeibe? -Kikapta a pisztolyt Juliana kezéből és rám szegezte. - Kedvem lenne azonnal kinyírni.

Durranni fog - figyelmeztettem, - Még felébresztené vele a többieket. Különben kicsodák maguk? Bonny és Clyde?

Gino elvigyorodott.

Nem sokat tévedtél, cimbora. Csak előbb kellett volna, hogy

rájöjj. Mindenesetre, alighanem ez volt életed utolsó nagyobb felfedezése. Juliana cigarettára gyújtott. Ideges remegése nem sok jót ígért.

Meddig kell még itt maradnunk, Gino?

Ki a franc tudja?

Mi a fészkes fenét csináljunk addig vele?

Meglepően gyors stflusváltozáson estek át néhány pillanat alatt. A legtökéletesebb nyugati parti szlenget beszélték, amit valaha is hallottam.

Kinyírnak? - kérdeztem csupa-csupa aggodalommal a hangomban.

Aki sokat kérdez, kihűl a gyomra. Most jobb, ha azt mondom, hogy igen?

Fázik a lábam.

Micsoda?!

Nincs rajtam cipő. Itt van a dobozban. Gino meghökkent.

Ez valami trükk? Korábban kelj fel, ha engem... Előhúztam mindkét meztelen lábam az asztal alól és feléje mutattam.

A francba is, láttál már ilyet, Juliana? Dobozban hozza a cipőjét, úgy jön látogatóba.

Délután vettem - mondtam sóhajtva. - Szorít egy kicsit, és úgy gondoltam...

Húzd hát fel, a franc essen beléd, te balfácán!

Óvatosan a dobozért nyúltam. Úgy mozogtam, hogy jól láthassák minden mozdulatomat. Közben azon imádkoztam, nehogy valamelyikük lehajoljon az asztal alá és észrevegye árván hagyott sportcipőmet.

Letettem a padlóra a dobozt, felpattintottam a tetejét, majd belenyúltam. Megmarkoltam a pisztoly nyelét, s mielőtt még észrevehettek volna, hogy rosszban sántikálok, felemelkedtem és Juliana szép hattyúnyakához szegeztem a légfegyver vastag csövét.

Egyetlen mozdulat - mondtam halkan, nagyon halkan -, és vonaljegyet válthat a túlvilágra.

Gino viszont felbődült, mint a hanyag oroszlán, akinek éjszaka ellopták a sörényét.

Megöllek, te szemét! Ha nem engeded el, amíg háromig számolok...

Mivel még mindig a fejemnek irányult a 45-ös csöve, kénytelen

voltam változtatni a pozíciómon. Magam felé húztam a lányt: éppen csak annyira, hogy eltakarjon Gino elől.

így ni! - mondtam elégedetten. - Most már tárgyalhatunk, Gino. Legelőször is, tudja, mit nyomtam édes kis partnernője nyakához? Mondja el neki, kedves.

Juliana szelíd, bársonyos ábrázatán lapos, hozzá méltatlanul csúf verejtékcseppek futottak végig.

Egy... kábítópisztoly, Gino.

Te rohadék!

Megcsóváltam a fejem és Julianára mosolyogtam.

Nem tudná elmagyarázni neki, hogy ez nem úriemberhez méltó stílus? Egy darabig még elviselem, aztán hirtelen kiakad bennem valami, és... olyat teszek, amit később rendszerint megbánok. Ugye nem szeretné,

ha olyat tennék?

Gino... kérlek, nagyon kérlek... fogd be a pofád!

Bébi, ezt nem gondolhatod komolyan. Ez a fickó tönkretesz mindent. Bébi, én...

Gondolja, hogy feláldozza magát a barátja? - kérdeztem őszinte érdeklődéssel. - Akármit is tesz, annyi erőm még marad, hogy magába szivattyúzzak egy kis mérget. Éppen eleget ahhoz, hogy néhány perc múlva már odafent fogócskázzunk a bárányfelhőkön.

Ne rémülj meg, bébi. Csak blöfföl a pasas! Nincs is méreg abban a rohadék stukkerban. Egyszerű légpisztoly, legfeljebb egy lencsemag megy belőle a nyakadba..,

Gino...

A stukkercső gyengéd nyomásával figyelmeztettem, hogy most én beszélek.

Figyeljenek ide, Fekete Hollók. Az imént valóban besétáltam Mr. Segal szobájába. Igaz, tódítottam egy kicsit, amikor azt mondtam, nyitva volt az ajtaja, de az a fő, hogy végül is bejutottam. S tudják, mit találtam az ablakfüggöny mögött? Egy fekete, számkódos táskát. Gondoltam, ha már ott járok, megnézem, mi van benne. Hát ezt a pisztolyt találtam és néhány méregfiolát... Legyen szíves, mondja meg a barátjának, hogy tegye le a stukkert, mert megölöm magát.

Gino, tedd, amit...

Majd ha megőrültem! Abból nem eszel, bébi! És te sem, rohadék!

Gyors mozdulattal levertem a lábáról Julianát. Arra azért vigyáztam, hogy a fegyver csöve pillanatra se távolodjék el a nyakától.

Gino Di Rosa azonban egyáltalán nem úgy cselekedett, ahogy elvártam volna tőle. Nem lőtt, nem ugrott nekem, nem dobott felém egy széket, ehelyett feltépte az ajtót, s pisztolyával a kezében kivágódott a folyosóra.

Egyetlen pillanatig haboztam csak, hogy utána menjek-e, aztán úgy döntöttem, nem éri meg.

Barna copfos, lepkeszelíddé vált Juliana úgyis ott volt a markomban.

Bár nem tartozik kedvenc éjszakai szórakozásaim közé, hogy fogságomba esett, lenge öltözetű hölgyeket tapogassak, most mégis meg kellett tennem. Kezem sietősen végigfutott Juliana testén, a kényes helyeket sem kerülve ki. Nem szerettem volna merő lovagiasságból nála felejteni egy revolvert.

Julianánál azonban nem volt semmi.

Hajlandó együttműködni velem, Juliana?

A lány felém fordította a fejét. Enyhe zavart láttam a tekintetében.

Hogy érti az együttműködést?

Ha segít, hogy elkapjam a Vérfarkast... megpróbálom magát és Ginot is kirántani a bajból. Mert abban vannak, Juliana, nagy bajban. Ha nem hallgat rám... aligha kerülik el a börtönt.

Megesküszik arra, amit mondott?

Esküszöm.

Jól van. Kérdezzen. Úgyis torkig vagyok az egésszel. Nem fogok elhallgatni semmit.

Helyes. Első kérdésem tehát: kicsoda Gino?

Az unokatestvérem.

Amerikaiak?

Gondolom, érződik az akcentusunkon.

Hogy került kapcsolatba a Vérfarkassal?

Juliana felvonta a szemöldökét, letörölte a verejtékcseppeket a homlokáról, aztán mélyet sóhajtott.

Két évvel ezelőttig nem is ismertem Ginót. Tudtam ugyan, hogy létezik, de azt mondták, valahol a nyugati parton él. Gyerekkoromban mindössze egyszer beszéltem vele telefonon. Tavaly

Iowába kerültem egy kutatólaboratóriumba... Kémikus vagyok ugyanis, középfokú szakképesítéssel. Iowa mezőgazdasági terület, ezért szinte kizárólag gabonakutatással foglalkoztunk. Később szarvasmarhával és juhval is.

Miféle kutatások voltak ezek?

Amilyeneknek általában lenniük kell. Hogy hogyan lehet például minél kedvezőbb fajokat kialakítani. De nehogy azt gondolja, valami nagy fej voltam odaát, éppen ellenkezőleg, én voltam a huszonötezredik senki. Bizonyos részfeladatokat hajtottam végre egy teammel. Legutoljára például azt kutattuk, mivel lehetne rugalmasabbá tenni a tehén tőgyét.

Erre miért van szükség?

Sóhajtott és az ablakon beragyogó holdra pislantott.

Ne haragudjék, ha megkérdezem, de éjnek évadján valóban kíváncsi rá, miért jobb, ha az eddigieknél rugalmasabb a tehén tő-gye?

Igaza van - mondtam. - Nem fontos. Majd máskor elmeséli.

Szóval, egy kutatócsoportban dolgoztam békés boldogan, amikor egyszer csak odajött hozzám Gino. Valahonnan megtudta, ki vagyok. Bevallása szerint már ki is nézett magának, s most szomorúan kellett tudomásul vennie, hogy rokonok vagyunk.

Addig fogalma sem volt róla, hogy Gino is ott dolgozik?

Honnan lett volna? Mindenesetre, ettől az időtől kezdve meglehetős gyakorisággal találkozgattunk. Természetesen csak rokoni alapon. Így ilyen találkozásunk alkalmával Gino elmagyarázta, hogy az intézetünk egyáltalán nem az, aminek látszik. Amit mi csínálunk, az csak álca. Nehogy az adófizetők azt higgyék, haszontalanságokra szórjuk ki a pénzüket.

Ez érdekes - hökkentem meg. - Akkor viszont mit csináltak?

Szörnyetegeket, Mr. Lawrence. Szörnyetegeket, mint amilyen annak idején Frankenstein doktor alkotása volt.

Bár őszintén szólva valami hasonlóra számítottam, mégis úgy éreztem, mintha jeges kéz markolászná meg a szívem.

Gino szerint az intézet eredetileg valóban azt kutatta, ami később a melléktevékenysége lett. Egyszerűen szólva, fajtanemesítéssel foglalkozott. Aztán... egyszer csak.., valamelyik team senki nem tudja, kikből állt - furcsa kísérletbe kezdett. Kiválasztottak bizonyos egyedeket és kiszűrték a rossz tulajdonságaikat

Gondolom, ez a fajtanemesítés.

Elméletben igen. Csakhogy ez a team negatív fajtanemesítést végzett. Kiválasztotta a legrosszabb tulajdonságokat, majd ezeket tenyésztette tovább.

Te jó ég! És mi volt a célja vele?

Ne tőlem kérdezze. Erről persze akkor hivatalosan nem tudott senki, de valahogy kiszivárgott a dolog. Lassanként mindenki arról suttogott a környéken, hogy a team feltalálta azt a szérumot, amely képes az embert szörnyeteggé változtatni.

Mint doktor Jekyll és Hyde esetében?

Pontosan. Persze soha nem tudtuk meg, valóban ez-e az igazság. A gyanús mindenesetre az volt, hogy a legszorgalmasab-ban suttogok időről időre, egyik napról a másikra felszívódtak.

Úgy érti, megölték őket??!

Kirúgták, hogy a lábuk sem érte a földet. Egy órán belül össze kellett szedniük a holmijukat és le is út, fel is út. Ebből aztán világossá vált, hogy sok minden igaz lehet abból, amit rebesgetnek. Gino egyszer összefutott az egyik kirúgottal, aki biztos forrásokra hivatkozva elmondta: a hadsereg finanszírozza a kutatásokat. Képzelje csak el... fekszik a katona a lövészárokban vagy a dzsungelban, mit tudom én hol, bevetése előtt kortyol néhányat egy folyadékból, amely pillanatok alatt szörnyeteggé változtatja...

Két hónappal ezután ismét felkeresett Gino. Örömmel újságolta: sikerült közelebb férkőznie a nagy titokhoz. Hogy, hogy nem, mint biológust, felvették egy olyan csoportba, amely a szupertitkos team keze alá dolgozott. Akkor még persze nem értettem, miért boldog Gino, és miért akar egyre közelebb kerülni a titkos kutatásokhoz.

Néhány hónapra rá újra eljött hozzám és sugárzó arccal közölte velem: engem is beajánlott a csoportjába. Képzelheti, hogy kaptam az alkalmon, hiszen egyszerre kétszeresére növekedett a bérem. Természetesen oda voltam az örömtől. Gino keblére borultam és ha nem lett volna az unokatestvérem, talán még le is feküdtem volna vele.

Előfordult már a történelem során, hogy unokatestvér unokatestvérrel...

Csakhogy mi olaszok vagyunk. De ezt hagyjuk. Szóval... elkezdtem dolgozni. A munkám érdekes volt, de semmivel sem szu-pertitkosabb, mint amit eddig csináltam. Csak éppen most nem tudtam, mi a kutatások célja. Ebben a teámban soha nem kaptam

visszajelzést, hogy végül is sikerült-e, amivel megbíztak. Ha elvégeztem a munkám, megnézték az eredményeimet és elvitték a vizsgált anyagot, valamint a jegyzőkönyveket. Nem sokkal ezután egy éjjelen baj történt. Olyasmi, amiről még csak nem is álmodott senki.

Éreztem, hogy elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahol elkezdődik a Vérfarkas története.

Gyilkosság történt, Mr. Lawrence - folytatta. - Kegyetlen gyilkosság. Megölték az éjjeliőrünket és a kutyáját.

Elharapták a torkukat, mint ahogy egy farkas végez az áldozatával.

Néhány pillanatig maga elé meredt, ami éppen elég volt ahhoz, hogy az órámra pillantsak. Bármennyire is érdekfeszítő volt, amit mondott, azzal is számolnom kellett, hogy egyszer csak véget ér az éjszaka.

Mi történt ezután?

Juliana megborzongott, összehúzta magán a pulóverét, mintha az éjszaka hűvöse borzongatná.

Megszálltak bennünket a minden rendű és rangú nyomozók. Voltak köztük katonák és civilek egyaránt. Gino szerint minden alkalmazottra legalább két zsaru jutott. Ennek ellenére nem sokra mentek. Végül is kiderítetlen maradt a mészárlás oka... Azzal zárták az ügyet, hogy a gyilkosságot, ha egyáltalán így lehet nevezni, egy kívülről belopódzott farkas „követte el .

Maguk ezt elképzelhetőnek tartották?

Azon a környéken valóban élnek farkasok. De hogy miképpen juthattak be a zárt területre, mindenképpen rejtély maradt. Gino biztos volt benne, hogy eltussolták az ügyet.

Találtak nyomokat? Juliana széttárta a karját.

Túlságosan kis pont voltam ahhoz, hogy ilyesmikről értesülhettem volna. Csak a folyosói suttogásokból és Gino megjegyzéseiből gyanítottam, hogy nem mennek rendben a dolgok a Szupertitkosban.

Hol?

így neveztük azokat az épülettömböket, amelyeket még megközelítenünk sem volt szabad. Mindegyikük előtt fegyveres őr állt

és ha tíz méternél közelebb mentünk hozzájuk, azonnal felbődült egy hangszóró és felszólított bennünket a távozásra.

Nem tudja véletlenül, hogy hívták a Szupertitkosat a hivatalos nevén?

Dehogynem. Központi Fajtanemesítő Laboratórium.

Emlékszik rá, ki volt a vezetője?

Juliana arcán furcsa, csúfondáros mosoly suhant át.

Hogyne emlékeznék. Hiszen akkora betűkkel volt rápingálva a központi épület előtt álló táblára, hogy egy félvak is el tudta volna olvasni téli szürkület idején.

Nos, hogy hívták? Juliana ismét elmosolyodott.

Még nem találta ki? Akkor megmondom. Segalnak. John P. Segalnak.

Juliana felvette az üveget, és töltött belőle egy ujjnyit a poharába.

Csodálkozik?

Ismerte személyesen is Mr. Segalt?

Hova gondol? Egyszer láttam ugyan egy ünnepélyen, de olyan messziről, hogy csak a kockás zakója maradt meg az emlékezetemben.

Eszerint Segal sem ismerte önt?

Erre mérget vehet.

Mi a helyzet Ginóval?

Hogy ő ismerte-e Segalt és fordítva? Biztos lehet benne, hogy 6 sem. Könnyebb lett volna megismerkednünk az Egyesült Államok elnökével, mint a Szupertitkos főnökével. És főleg veszélytelenebb. Úgy őrizték, ahogy magát az Elnököt sem. Állandóan két fickó járt a nyomában, és csak a zakójukra kellett nézni. Nem is stukker volt a kabátjuk alatt, hanem UZI. Egyszer Hurleyt majdnem le is puffantották.

Ő kicsoda?

Juliana mintha halványan elpirult volna.

Belevaló fickó volt. Állatgondozó és... egészen első osztályú szerető.

Az utóbbihoz nem volt hozzáfűzni valóm, az első azonban meghökkentett.

Voltak az intézetben állatok is?

De még mennyire.

Milyenek?

Mindenfélék. Egerek, patkányok, kutyák, macskák...

Farkasok?

Azok nem voltak,

Biztos benne?

Egészen biztos. Hurleytől tudom. Ezerszer elmesélte, milyen állatokkal foglalkozik. Farkas nem volt köztük. De miért érdekes ez?

Magyarázgatnom kell?

Sóhajtott és megtörölgette a homlokát.

Nem feltétlenül kell egy állatnak jelen lennie ahhoz, hogy kísérleteket végezhessenek vele. Elég belőle néhány szövetdarab is. De engedje meg, hogy visszakanyarodjak Hurleyhoz. Alig kezdtem velejárni, furcsán kezdett viselkedni... amit, persze, részben azzal is magyarázhatnék, hogy depressziós állapotba került, mivel nem vették át az új részleghez.

Az micsoda?

Sebbel-lobbal szerveztek egy új állatkísérleti csoportot, de csak kettőt vettek át a régi gondozók körül. Őket aztán nem is láttuk soha többé. Még ebédelni sem ebédelhettek velünk. Hurleyt nyomasztotta a dolog, hiszen ő volt az első számú profi. Hiába vigasztaltam, csak nem jött rendbe. Egyre azt hajtogatta, az az állás neki járt volna, nem azoknak a buziknak. Ekkor ismerkedett meg egy fura pasassal. Előbb azt hittem, indiai, mert olyan kacifántos neve volt.

Micsoda?

Valami... Sumati... ragan...

Ratna?

Az, az, a csoda vigye el! Szumatiratna.

Ez tényleg indiai név.

Csakhogy a pasas nem volt indiai. Egyszer láttam messziről, de ez csak később történt. Nem tudom, Hurley hogy botlott bele a fickóba, de alaposan belebotlott, az tutti. Előbb csak néha-néha találkoztak, később aztán szinte elválaszthatatlanok lettek. Ha nem győződtem volna meg az ellenkezőjéről, azt is hihettem volna, hogy Hurley homokos.

Ezernyi csengő szólalt meg egyszerre a szívemben. S mind az ezer azt csilingelte, hogy nyomon vagyok. Méghozzá helyes nyomon.

Én is töltöttem magamnak egy ujjnyi whiskyt. Kérdőn Julianára pillantottam, de ő nemet intett.

Majd később. Azt akarom, hogy tiszta maradjon a fejem. Szóval, ez a fickó, Szumatiratna, egyszerűen ráragadt Hurleyre. Szerinte próféta volt, de én közönséges sarlatánnak tartottam.

Fehér ember volt?

Minden kétséget kizáróan az.

Gino ismerte?

Soha nem látta. Amit még tudok róla, az annyi, hogy sokáig élt Keleten.

Konkrétan hol?

Indiában. Több évig. És talán Tibetben is.

Talán?

Ebben nem vagyok biztos. Bár... Hurley egyszer azt mondta, hogy Szumatiratna a Dalai Láma barátja. Látott egy fényképet nála, amelyen a Dalai Láma és Szumatiratna álltak egymás mellett pálmafák alatt, egy...

Biztos, hogy pálmafák voltak?

Hurley azt mondta.

Folytassa, kérem.

Hurley még azt is mondta, az volt a kép hátára írva, tibeti, vagy milyen betűkkel, hogy a Dalai Lámától a Fehér Lámának.

A tízezernyi csengő ismét csilingelni kezdett a szívemben. Mintha tibeti, templomi csengők lettek volna.

Tud még valamit róla? - kérdeztem rövid, de intenzív hallgatás után.

Jószerével semmi egyebet. Dühös voltam rá, mert éreztem, hogy elveszi tőlem Hurleyt, aki egyébként egyre többet csellengett az újonnan szervezett állatkísérleti bázis körül. Mintha célul tűzte volna ki, hogy mindenáron bekerül a falai közé. Ráadásul Gino is vele tartott. Egyre gyakrabban voltak együtt, és én úgy éreztem, Hurley lapátra tett. Éppen elhatároztam, hogy még egyszer felhívom, és tisztázom vele a kapcsolatunkat, amikor... Hurley meghalt.

Jézusom!

A kísérleti teleptől nem messze találták meg a holttestét. Leszúrták. Soha nem találták meg a tettest.

Szomorúan bámult maga elé, majd néhány könnycseppet mázolt szét a szeme alatt.

Szerettem Hurleyt, be kell vallanom. Bánkódtam is miatta, egészen addig, amíg... újabb szörnyű hírek nem kezdtek szállingózni a környéken. Rövid idő alatt hárman is feldobták a talpukat a Szupertitkosban.

A halál oka?

Szerencsétlenség. Munkahelyi baleset. Többet nem tudtunk meg, pedig elhiheti, hogy kíváncsiak voltunk rá. A haláleseteket hírzárlat követte. Még temetésük sem volt, hiszem nem idavalósiak voltak. Persze azonnal elkezdődtek a mendemondák...

Éspedig?

Hogy... a Dr. Jekyll és Hyde története nem mese. Az állatkísérleti és genetikai laboratóriumokban sikerült feltalálniuk azt az elixfrt, amellyel... farkassá lehet változtatni az enabert

Miért éppen farkassá?

Tőlem kérdi? Talán mert az emberek génjeiben már úgyis ott lapul a farkassá válás lehetősége. Sokan csodaital nélkül is képesek átalakulni Vérfarkassá. Ezenkívül sok egyebet is beszéltek még. Hogy... az éjjeliőr és kutyájának a halála is a csodaital lelkén száradt. Állítólag nem akadt senki, aki ki merte volna próbálni saját magán a hatását, beleértve magát Segalt is, Mr. Segal ugyanis meg volt győződve róla, hogy az ital képes igen rövid idő alatt kihozni az emberből a legrosszabb, legagresszívebb tulajdonságait, melyekkel egy időben emberi formáját is elveszti, s valamilyen titokzatos, ata-visztikus okból kifolyólag farkassá változik át.

Ezt például kitől tudja?

Mindenki ezt beszélte. Meg hogy Mr. Segal akarata ellenére Mr. Segal menyasszonya ivott először az italból. Felhörpintette a kísérleti adagot, de néhány napig nem történt vele semmi. Mr. Segal már azt hitte, tévedett, amikor egy éjszakán éppen kettesben tartózkodtak

benn a laboratóriumban, ráadásul teleholdkor, s a hold olyan rossz hatással volt a lányra, hogy... átváltozott Vérfarkassá. A suttogok szerint maga Segal doktor is csak alig tudott megmenekülni előle. A lány kirontott az udvarra, persze már mint Vérfarkas, előbb az éjjeliőr kutyáját tépte szét, majd magát az éjjeliőrt is. Néhány óra múlva aztán szépen visszaváltozott hűséges menyasszonnyá, A rendőrségi vizsgálatkor természetesen eszük

ágában sem volt beismerni az igazságot. Egy hónap múlva teleholdkor pedig már három embert marcangolt halába.

Újra ivott volna a folyadékból? Juliana nemet intett.

Éppen ez a szörnyű a dologban! Alighanem arról van szó, hogy az ital egész életre szól. Ha valaki iszik belőle, egész életére eldöntötte a sorsát. Minden holdtöltekor Vérfarkassá változik, ha akarja, ha nem.

Tartott egy rövidke szünetet, töltött magának néhány csepp italt, majd folytatta.

Továbbá ekkor sebesült meg Gino is. -Hol?

Az épületben. A laboratóriumok mögött.

Milyen épületben?

Persze, maga nem tudhatja. Lerobbant szerelőcsarnok, amelyet át akartak alakítani valamivé.

Mit keresett ott Gino?

Amikor megkérdeztem, azt mondta, jobb, ha nem kérdezősködöm.

Hogy sebesült meg?

Juliana óvatosan körülnézett, mintha attól tartana, valaki kihallgathat bennünket, aztán suttogva folytatta.

A szerelőcsarnokban találkozott Mr. Segal menyasszonyával. Gino ott csellengett valamiért a laboratóriumok tőszomszédságában. Csak később néztem meg a naptárban: azon az éjszakán éppen telehold volt. Gino egyszer csak észrevette az asszonyt. Ügy lopakodott a csarnokon át, mint egy macska. Gino ekkor vigyázatlanul rákiáltott... A lány azonban nem örült neki, hogy észrevette. Lebukott valami esztergagép

mögé. Gino tudta, hogy nem menekülhet előle, hiszen másfelé nem volt kijárata a csarnoknak. Felkattin-totta az elemlámpáját és megközehtette az esztergapadot. Aztán amikor egészen közel ért hozzá.... furcsa morgást hallott és... két égővörös szemet látott világítani a sötétben. Gino rájött, alighanem azzal a szörnyeteggel találta magát szemben, amelyről már hetek óta suttogtak a kantáiban, ezért menekülni próbált. Csakhogy ekkor már annyira meg volt zavarodva, hogy eltévesztette az utat. Előbb nekifutott a falnák, aztán egy elhagyott, rozsdás gépnek esett. Lámpája kihullott a kezéből, s ettől kezdve már csak bizonytalanul látta, mi történik körülötte. Azt mondta, olyan volt az egész, mintha valami furcsa küzdelem zajlott volna az orra előtt. Kezek, lábak, mancsok, karmok kavarogtak a szeme előtt vad összevisszaságban. Előbb egy szép, kedves női arcot látott, majd közvetlenül ezután egy állat szörnyű pofáját.

Farkasét?

Az a furcsa, hogy Gino nem tudta meghatározni. Nem volt igazán farkas, de kutya vagy más állat sem. Például medve sem.

Miért éppen medve?

Mert Gino szerint volt benne valami medvés. Például zömök, nagy, mackós feje.

Egy nő harcolt volna ezzel az állattal?

Gino szerint inkább... hol átváltozott szörnyeteggé, hol meg visszaváltozott emberré. Ha harc folyt egyáltalán, akkor a nő harcolt saját magával. Egyik fele a másik felével: mint Jekyll és Hyde esetében.

Ott szerezte Gino a sebesülését?

Úgy látszik, a szörnyű küzdelemből végül mégis a farkas került ki győztesen, mert Gino arra emlékezett csak, hogy valami élesen a kezébe mar.

Végül is, hogy menekült meg az unokatestvére?

Ezt Gino sem tudja. A fájdalomtól, amely átjárta a testét, szinte semmire nem emlékszik. Csak annyit érzett, hogy szörnyű erő ragadja meg és vonszolja magával. Azt gondolta, már nem is él, és talán a pokol felé húzzák az ördögök. Aztán egyszerre csak világosság csapott

a szemébe. S bár zavaros volt előtte minden, annyit azért meg tudott állapítani, hogy az az asszony hajol fölé... Dr. Segal menyasszonya.

Nem említette Gino, hogy véres volt a szája?

Nem említette.

Ezután?

A biztonsági emberek találtak rá. Kórházba került, majd a rendőrségre.

Kihallgatták?

Furcsa módon leginkább az iránt érdeklődtek, mit keresett a „szupertitkos közelében. Egyáltalán nem izgatta őket, ki sebezte meg, sem az, hogy az a lány a szeme előtt változott farkassá. Egy fickó, az intézet vezetősége nevében nagyobb összeget ajánlott fel Ginónak, ha azonnal kilép. Ő erre...

Még nem említette Segal doktor menyasszonyának a nevét.

Valami Isabelle. A többit elfelejtettem. Furcsa, nem angol családnév.

Nem mondta véletlenül Gino, milyen ruhában volt a lány, amikor átváltozott Vérfarkassá?

Juliana összeborzongott.

De. Mondta. Szürke alapú, sárgacsíkos nadrágkosztümöt viselt. Bocsásson meg, nem tarthatnánk egy-két perc pihenőt?

Amíg Juliana a fürdőszobában tartózkodott, még egyszer végigfutottam a történteken. Most már nem is kellett nagyon törnöm a fejem, hogy a látszólag különálló részeket egységes egésszé rakjam össze.

Juliana visszatért, visszaült a székébe és ismét töltött magának egy ujjnyi italt.

A leghihetetlenebb azonban csak most következik. Felbukkant a semmiből Hurley volt barátja, a titokzatos Szumatiratna, felhívta Ginót, és megbízta, ha felépül, kövesse Segal doktort, bárhová is megy. Tudom, titokzatosnak tűnik a dolog, de én sem tudok róla

többet. Szumatiratna sok pénzt ajánlott Ginónak, ha nem szakad le Segalról, és jelenti neki minden lépését. Gino elfogadta az ajánlatot, s azt hiszem, eleget is tett volna a megbízatásának, de... Szumatiratna nem jelentkezett többé.

Úgy érti, soha többé?

Soha többé. Nem hívta fel Ginltamegbeszélt időben, és újabb utasításait sem küldte el. No és természetesen a megígért pénzt sem. Történt viszont valami, ami egy csapásra megváltoztatta a helyzetünket. Ismét csak megszálltak bennünket a zord képű civilek, a még zordabb képű katonák és... nagyon úgy nézett ki a dolog, hogy keresnek valamit. Aztán váratlanul, egyik percről a másikra két hónapos szabadságra küldték az egész intézetet. Még az íróasztalomon sem rakhattam rendet. Kétségbeesetten szaladtam haza, ahol Gino várt rám. Átölelt és azt ordította a fülembe, hogy „Fel a fejjel kislány, szarunk az egészre, megütöttük a főnyereményt! Azt kiáltozta, előle úgysem rejtőzhet el dr. Segal. Pontosan tudja, hol bujkál. A szekrényhez futott, kirántott belőle egy térképet, és Svájcra bökött az ujjával. Azt mondta, Isabelle és Segal doktor ide menekültek a világ elől.

Tudnia kell, Mr. Lawrence, hogy Gino ekkor már a saját zsebére játszott. Meg volt győződve róla, dr. Segal ellopta saját intézetéből a folyadék leírását, ezért volt a bázison a nagy riadalom. Azt mondta, mindenképpen Svájcba kell utaznunk, s bármi áron meg kell szereznünk Segal titkát. Aki a csodaital leírásának a birtokába

kerül, annyit kérhet érte, amennyit nem szégyell. A világ legtöbb állama dollármilliárdokkal honorálná a fáradságunkat, Gino nekem is sok-sok milliót kínált, ha elkísérem.

Miért volt szüksége magára?

A keze miatt. Egyedül nem boldogult, másban pedig nem bízott. Azonkívül - így mondta - legalább a családban marad a pénz.

Tehát követték doktor Segalt?

Egyfolytában arra a pillanatra vártunk, amikor megszerezhetjük tóié a leírást. Mi már... ön előtt átkutattuk a szobáját, de nem találtunk benne semmit. Kivéve a táskát a pisztolyokkal.

Hm. És mit gondoltak róla?

Hogy Segal doktor meg akarja ölni a menyasszonyát.

Mégis, hogy akarták tőle megszerezni a leírást?

Gino biztos volt benne, hogy valahol a közelben rejtette el, valószínűleg a penzión kívül. Ezért aztán követtük mindenüvé, bár voltak alkalmak, amikor szem elől tévesztettük.

Velem mit akartak tenni? Megölni? Juliana fáradtan legyintett.

Ugyan már. Legfeljebb bezártuk volna az alagútba. Ne aggódjon, nem fenyegette az életét semmi.

Ebben azért nem voltam annyira biztos.

Még el sem értem az ajtómig, máris észrevettem, hogy van nálam valaki. Az a gyufaszál ugyanis, melyet az ajtófélfa és az ajtószárny közé szorítotam, lent hevert a folyosó szőnyegén. Előhúztam a légpisztolyt a zsebemből, és lassan, óvatosan kinyitottam az ajtót.

Hajnali látogatóm nem a székemben ült, még csak el sem rejtőzött a függöny mögé, hanem szemtelenül befészkelte magát az ágyamba. Barna hajkoronája úgy fonta körül a fejét, mint kissé eí-mázolódott glória.

Letettem a légpisztolyt a szoba közepén álló asztalkára, ráfordítottam a kulcsot, aztán vetkőzni kezdtem. Éppen a nadrágom egyik szárát húztam, amikor rémült hang csattant az éjszakában.

Kezeket fel! Meg ne próbáljon...

Már csak azért sem engedelmeskedtem a felszólításnak, mert nem tudtam. Nem könnyű feltartani mindkét kezünket, ha közben fél lábon táncolunk a szoba közepén.

Morogtam valamit, hogy jobban tenné, ha a saját, nem létező szobájában parancsolgatna, mire sértődötten elhallgatott. Felvettem a pizsamám és az ágyam szélére ültem.

Hahó! Megjött a gazda.

Kedvem lenne elkapni a nyakad és megszorongatni egy kicsit.

Igazán? - kérdezte csodálkozva. - Mit követtem el...?

Még kérded? - sziszegte felháborodottan. - Azt hiszed, nem tudom, kinél voltál?

Kinél?

Annál az olasz lánynál. Csak nem ölted meg a testvérét, hogy lefekhess vele?

Sóhajtottam és bemásztam a takaró alá. Ahogy elhelyezkedtem mellette, rájöttem, teljesen felesleges volt felvenni a pizsamámat.

Addig-addig mocorgóit, amíg az oldalamhoz nem fészkelte magát.

Azt sem kérded, miért jöttem vissza?

Tényleg, miért jöttél vissza?

Segíteni szeretnék neked.

Itt? Az ágyban?

Itt elsősorban magamon szeretnék segíteni.

Azt mondtad, sürgős dolgod ván.

Felhívtam őket telefonon. Kivettem pár napot, jól tettem? -JÓL

Akkor mire várunk? Nem érzed, hogy repül a szabadságom? Egyetlen percet sem szeretnék feleslegesen elszalasztani.

Nem is szalasztottunk el egyetlenegyet sem.

Jó félórával később mentem le reggelizni, mint szoktam, ezért aztán csak hűlt helyét találtam a többieknek. Éjszakai hálótársam már az erdőt járta egyszerűen csak kilépett az ablakon és a villámhárító drótján olyan könnyedén csúszott le a földszintre, mintha világéletében ezt gyakorolta volna. Amikor leért, csókot dobott felém, majd eltűnt egy dombhajlatban.

Alighogy leültem az asztalomhoz, Müller bukkant elő a lengőajtó mögül. Mérgesen odacaplatott hozzám és rám förmedt.

Ördög vigye el magukat, hát valamennyien megbolondultak?! Halálra rémítik Hildát... Itt mindenki őrült... talán az egyetlen Mr. Liut kivéve.

rí v

Miért éppen őt?

Mert fogta a trombitáját és kiment az erdőben. Azt mondta, valami erdei szimfóniát gyakorol és szüksége van ihletre.

A többiek?

Az olasz fickó például felszívódott. Di Rosa kisasszony csak egy személyre kért reggelit. Azt mondta, Signor Di Rosa este elment a dolga után és azóta sem tért vissza. Csak nem gondolja, hogy...?

Egyelőre nem gondoltam semmit. Gondolkodás helyett a lágytojásokat törtem nagy igyekezettel.

Mr. Bloom?

Hát ez az! Képzelje, ismét bohócszerelésben jelent meg a reggelinél. Annál az asztalnál ült, és... vele volt a teleszkópos botja is. Megkérdeztem tőle, mit jelentsen a maskara, mire jelentőségteljesen csak annyit mondott, hogy sokan hitték már talpuk alatt a Gonosz fejét, de még soha nem sikerült széttaposnia senkinek sem. És hogy ő ismét készen áll a viadalra.

Viadalra?

Megvív vele. Ezt mondta.

Dr. Segal?

Tegnap óta nem láttam. Elképzelhető, hogy még odafent alszik?

Nem tartottam elképzelhetőnek, de nem szóltam semmit. Egészen addig hallgattunk, amíg fel nem bukkant a lépcsőfeljáróban Di Rosa kisasszony és az asztalomhoz nem ült.

Müller jó házigazdához illően a lány alá csúsztatott egy széket, aztán búcsút intett.

Rengeteg a dolgom, bocsássanak meg. Juliana a térítőre horgasztotta a

fejét.

Megkínálhatom egy kávéval?

Köszönöm, már reggeliztem.

Hogy aludt?

Sehogy. Egész éjjel Ginót vártam. Ön szerint hol lehet?

Talán az erdőben. Ilyenkor már kellemesek az éjszakák.

Nagyon aggódom miatta. Maga nem?

Miután végre sikerült lefejeznem a legkeményebb lágytojást, sóhajtva oldalra söpörtem a tojáshéjat.

Kedves Juliana, a maga unokatestvére egy akkora töltött pisztollyal távozott a szobájukból, mint egy kisebbfajta ágyú, miután megfenyegetett, hogy hidegre tesz. Ezek után meglepő lenne, ha különösebb aggodalmat éreznék iránta.

Sajnos én érzek. Annak ellenére is, hogy fegyver van nála. Attól tartok, Gino valami meggondolatlanságot követ el.

Megettem a tojást és letettem az asztalkendőt a tányérom mellé.

Mit akar csinálni?

Megkeresem.

Kissé reménytelennek tűnik a vállalkozása. Nézzen csak ki az ablakon. Ott a fenyveserdő, távolabb rétek húzódnak, mellettük sziklák, és végső soron ott a hegy is.

Én tudom, hol van Gino.

Torkomon akadt a kávé, amit éppen lenyelni készültem.

Honnan tudja?

Ismerem, mint a tenyeremet. Képtelen veszíteni. Mindenáron meg akarja fejteni Segal titkát, és biztos benne, hogy meg is fogja. Azt hiszem... tudom, hol bujkál.

Hol?

Az ebtenyésztő telep közelében.

Miért éppen ott?

Áthajolt az asztalon és lágy, remegő ajkát a fülcimpámhoz érintette.

Mert ott bujkál a Vérfarkas is.

Bekaptam a kiflim maradékát, aztán megvakargattam a fejem búbját.

Ismeri az ebtenyésztőket? Juliana megrázta a fejét.

Ú Nem, de nem is fontos. Nem ebtenyésztők.

Hogyhogy nem ebtenyésztők?

Ú Nem tenyésztenek ott semmit. Legkevésbé kutyákat.

Honnan veszi ezt?

Gino a kocsmában megismerkedett két kutyaértő gazdával, akik egyöntetűen azt állították, hogy azok az emberek a telepen hülyék. Eszement hülyék.

Hm. És miből vontál le ezt a hízelgő következtetést?

Gino annyit mondott csak, hogy amilyen kutyák ott voltak,

azokat nem tenyésztem kellene, hanem feldolgozni macskaeleség-nek.

Mivel nem volt alkalmam látni egyetlen tenyésztésre szánt kutyát sem, nem volt okom kételkedni a gazdák kijelentéseiben.

Miből gondolják, hogy a telepen bujkál a Vérfarkas? Juliana körülnézett, aztán ismét a fülemhez érintette az ajkát.

Követtük a nyomát.

Nyomát?

Úgy értem... a szagnyomát. Egyenesen a kutyatenyésztő telephez

vezetett. Ginónak olyan a szaglása, mint a vadászkutyáké. Valóban képes rá, hogy kövessen egy szagnyomot.

Mit mondott, milyen a szaga a Vérfarkasnak? Juliana sóhajtott.

Speciális és jellegzetes. Semmihez nem hasonlítható. Van benne valami a kutyából, a farkasból, és az emberből is. Talán Isa-belle szaga is érződik rajta.

Eszerint Gino most ott lapul valahol a környéken, és... Isa-belle-t lesi?

Igen. Biztos vagyok benne, hogy várja az éjszakát.

Gondolja, hogy a Vérfarkas ismét megjelenik?

Megnézte a naptárt?

Mire gondol?

Sóhajtott és lassan felemelkedett.

Ma éjszaka telihold lesz. A Vérfarkas éjszakája. Ezen az éjszakán akkor is farkassá kell változnia, ha nem akar. És gyilkolnia kell. Ez törvény.

Mivel magyarázza, hogy Isabelle nemcsak holdtöltekor változik emberből farkassá, hanem már jóval korábban is megtette?

Juliana megvonta a vállát.

Csak azt tudom mondani, amit Mr. Bloomtól hallottam. Vannak egyedek, akik már egy héttel holdtölte előtt is átváltozhatnak, ha maguk is úgy akarják. Holdtölte éjszakáján aztán már nem rajtuk múlik a dolog. - Hátratolta a székét és búcsúzóul megszorította a kezem. - Vigyázzon, kérem, nagyon vigyázzon. Érzem, hogy... iszonyatos dolgok várnak még ránk. És egyetlen pillanatra se feledkezzék meg róla, hogy... az elkövetkező éjszaka a Vérfarkas éjszakája.

Még akkor is fülemben csengtek figyelmeztető és baljóslatú szavai, amikor a kövek között, a föld alatti járatba vezető nyílás felé igyekeztem.

Mielőtt azonban elérhettem volna a bejáratot, valaki rám sziszegett és hívogatón felém intett. Önkéntelenül is a revolverem után kaptam, de

csak Roy Bloomot pillantottam meg egy sziklaszirt tövében. Félig feküdt, félig könyökölt, s teleszkópos botja helyett ezúttal távcsövet szorongatott a kezében. Piros bohócorra vörös, loncsos-loknis haja önkéntelenül is nevetésre ingerelt.

Engedelmesen odalépkedtem hozzá, és lecsüccsentem mellé a fűre.

Most, hogy magunk között vagyunk, engedje meg, hogy megkérdezzem: feltétlenül szükséges a démonvadászathoz ez a maskara?

Hidegen és ellenségesen villant felém a tekintete.

Azt hiszi, hülye vagyok? Paranoiás, vagy hasonló? Szeretném felhívni a figyelmét, hogy minden új tudományág első képviselőit őrülteknek tartották. Volt már fogorvosnál?

Ne tréfáljon, persze hogy voltam.

Bizonyára fogröntgent is csináltak önnek. Akkor tudja, hogy ólomkötényt adnak arra, akiről felvétel készül. Senki nem tartja ostobaságnak, mert már a kisgyerek is tudja, hogy ezzel lehet védekezni a káros sugárzás ellen. Azért azonban, ha démonvadászathoz védőálarcot veszek fel, mindenki hülyének néz.

Magamban kénytelen voltam igazat adni neki, még akkor is, ha valóban furcsának tűnt a bohócmaszkja.

Ön szerint a Vérfarkas démon?

Nem is vitás. Farkasdémon. Talán valóban annak az istennek a földi megtestesülése, akinek az ábrázolatát a szerencsétlen Sheri-dan megfújta. Különben nem tudná elintézni, hogy bejuthassak a kolostorba? Feltétlenül végig kellene járnom minden helyiségét a teleszkópommal.

Azt hiszi... ott lakik a farkasdémon?

Meg vagyok győződve róla.

Nem szeretném, ha zavarná a szerzeteseket. Van nekik bajuk önön kívül is éppen elég.

Előbb csak mosolygott, aztán lassan elkomorult az arca.

Milyen bajról beszél?

Felálltam és leszedegettem a nadrágomról a beleragadt apró boganccsokat.

A lámák fel vannak dúlva... Egész éjszaka virrasztottak és imádkoztak.

K,\ .

Bloom elsápadt.

Imádkoztak?

Eltűnt egy szerzetes. Méghozzá nyom nélkül. Lehet, hogy őt is a farkas gyilkolta meg. Egyelőre még nem akadtak a holttestére.

Bloom félig feltápászkodott, a kőtömbnek vetve a hátát.

Azt mondja... eltűnt valaki...? Nem tudja a nevét?

Dehogynem - mondtam könnyedén. - Egy hajdani vörös süveges szerzetes. A kolostor jelenlegi főlámája, Gyamco-rinpócse..

Bloom felordftott, majd ütni kezdte öklével az ezer apró szilánkkal tűzdelt kőtömb oldalát.

Kénytelen voltam megvárni, amíg kidühöngi magát. Szerencsére, ahhoz képest, hogy milyen intenzíven verte a sziklát, igen hamar kijózanodott.

Ne haragudjék, hogy így kiborultam, de... mindig kiborulok, ha meglép előlem valaki.

Úgy gondolja, Gyamco maga elől lépett le?

Ezt nem tudhatom, de elképzelhető. A műszerem ugyanis napok óta azt jelzi, hogy a kolostorban kell keresnem a Gonoszt. Hátha éppen Gyamco volt az, aki...

Aztán csak legyintett, és búcsú nélkül futásnak eredt. Csak úgy rengett a vállán démonjelző teleszkópja.

Megálltam egy őslénytarajos kőtömb mögött és alaposan szemügyre

vettem a vidéket. Bloom már csak akkorának látszott, mint a hüvelykujjam.

Kapaszkodtam még vagy kétszáz métert felfelé, aztán amikor elértem a keresett nyílást, meghajoltam, s bármennyire is idegenkedem a szűk, föld alatti folyosókban való mászkálástól, bedolgoztam magam a lyukba.

Jó tízméternyi erőlködés után a folyosó kiszélesedett előttem olyannyira, hogy már fel is emelkedhettem. Egészen kiegyenesedni azonban csak akkor mertem, amikor meggyőződtem róla, hogy az alagút teteje legalább fél méterrel van a fejem felett.

Megkönnyebbülve igyekeztem volna tovább, amikor legnagyobb megrökönyödésemre sötét, üldögélő figurát fedeztem fel a folyosó közepén. Nem is tudtam hirtelenében, zseblámpám állítsam-e élesebbre, vagy a stukkert kapjam ki a zsebemből. Szerencsére lámpám gyér fénye is elég volt ahhoz, hogy meggyőződhessek róla: Gyamco üldögél a kövön, lótuszülésben, behunyt szemmel. Mivel nem tehettem mást, rávilágítottam az arcára és megráztam a vállát.

Gyamco-rinpócse! Ébredj!

Azonnal kinyitotta a szemét, amelyben nyoma sem volt kábaságnak vagy elmélyültségnek. Tudtam, hogy Gyamco rettenetes mélységekbe merül meditációja közben, abban is biztos voltam azonban, hogy szempillantás alatt fel is tud bukkanni tudatküszöbe fölé.

Blobzang-rinpócse?

Nekidőltem a falnak és megtörölgettem a homlokomat.

Miért maradtál itt? Elmagyaráztam, hogy ha tovább mész, eljutsz egy szobába...

Nem akartam tovább menni! Meggondoltam a dolgot. Éreztem, hoy a feltámadó harag hullámai lassan, de biztosan

elöntik a lelkem. Néhány mély lélegzettel azonban igyekeztem lecsillapítani magam.

Mit értesz azalatt, hogy meggondoltad?

Kár volt hallgatnom rád.

Ugyan miért?

Mert... igazából te sem tartozol közénk. Mint ahogy tfsem tartozott, pedig benne megbíztunk valamennyien. Mi a biztosíték rá, hogy igazat beszélsz? Hogy nem fogsz becsapni bennünket? Te már tudod a titkot. Én pedig azt tudom, mennyire nehéz ellenállni a kísértésnek. Visszamegyek a kolostorba.

Kinyújtottam a karom, elkaptam a mellén a palástját, és felszakítottam a legfelső gombját úgy, hogy a szerencsétlen gomb hangos koppanással a folyosó falának vágódott.

Ha elhagyod a barlangot, megölnek.

Meg tudom védeni magam. Egyszer Indiában rablók támadtak meg. Kést emeltek rám, de... nem tudtak megszűrni. Ti azt mondjátok, hogy mi, vörös süvegesek, varázsló szerzetesek vagyunk. Ti mondjátok, nem mi. Mindenesetre én csak ránéztem azokra a késes férfiakra, és kiszállt az erő a kezükből.

El tudod téríteni a puskagolyót is? Gyamco lehajtotta a fejét.

És még ha meg is tudnád tenni - ütöttem tovább a vasat -,

olyan teremtménnyel állsz szemben, amely ellen még a varázslat sem segít. Hiszen őmaga a varázslat. Gondolj azokra a társaidra, akiket már megölt. Ők is ismerték a varázslatot. - Feljebb emeltem a lámpát és a szívre tetovált damariaa, a szellemdobra világítottam vele. - Ha kiteszed innen a lábad, megölnek. Ha nem vagyok melletted, meghalsz. És veled együtt... meghal a titok is. Soha senkinek nem lesz hasznára. Pedig Őszentsége azt szeretné...

Hallgass!

Felállt, összehúzta mellén a köpenyét, és intett, hogy távozhatunk.

Ügy éreztem, szorul a hurok a Vérfarkas körül.

Amikor visszaérkeztem a penzióba, késő délutánra járt az idő. Frau ZöUner fáradt, törődött arccal rakta elém az ebédet, s tálcájával a kezében szó nélkül távozott volna a lengőajtón át, ha el nem kapom a szoknyája szélét.

Mi újság, Frau Hilda? Nem látta véletlenül Mr. Segalt? Frau Zöllner sóhajtott és a mennyezet felé mutatott.

Csak nemrég jött meg, másnaposán és törődötten, ahogy ön szokott.

Di Rosa kisasszony?

A szobájába kérette az ebédet.

Mr. Liu?

Azt mondta, lepihen, mert éjszaka fent akar maradni.

Fennmaradni? Miért? Frau ZöUner hozzám hajolt.

Hát nem tudja? - suttogta sápadt arccal és remegő kézzel. -Nem tudja?

Mit kellene tudnom?

Telehold lesz. A Vérfarkas éjszakája.

Ezt tudom. Csak azt nem, mit akar csinálni Mr. Líu. Frau ZöUner megcsóválta a fejét.

Az az ember eszeveszett őrült. Azt mondta, szimfóniát k a Vérfarkasról. És... össze akarja gyűjteni a legfontosabb... motivációit...

Inkább motívumait...

Valahogy így mondta, de az a lényeg, hogy a szabadban akarja

-

megkomponálni, a Vérfarkas éjszakáján. Hát mondja meg nekem, Herr Lawrence, normális ez az ember?

Meg sem várva a válaszomat, eltűnt a lengőajtó mögött.

Mit tehettem volna, nekiláttam a húslevesemnek.

Amint befejeztem az ebédet, bekéredzkedtem Frau Zöllner szobájába, és felhívtam a rendőrségi irodát. Óriási szerencsémre éppen bent találtam Siegmüllert.

Lawrence vagyok - mondtam halkan, s óvatosan hátrapillantottam, nincs-e füle a falnak. Szerencsére nem volt.

Végre hallom a hangját - sóhajtotta igazi örömmel Siegmüller. - Csak nem történt valami újabb szörnyűség odafent?

Egyelőre csupa jó hír. Mindenki él és egészséges, kivéve aki meghalt vagy beteg.

Csuda szellemes. Ha egyszer nyugdíjba megyek, majd lesz időm és jól kiröhögöm magam rajta. Egyelőre azonban nincs meg a humorérzékem. Amikor az előbb kimentem a szobából, még megvolt, most, ahogy bejöttem, nem találom sehol.

Azt hiszem, az a maga baja, Herr Siegmüller, hogy az utóbbi időben keveset forog a társaságomban.

Hát ebben lehet valami. Bár egyesek azt állítják, hogy a maga közelsége biztosítási kihágásnak számít. Miben lehetek a szolgálatára, Herr Lawrence?

Szeretnék néhány információhoz jutni - mondtam komolyra fordítva a szót. Biztos voltam benne, Siegmüller is megértette: csak azért vicceltem vele, hogy meggyőződhessen róla, valóban én vagyok-e a vonal végén.

Mire kíváncsi?

Elsősorban a szellőzésszerelőre. Akit néhány héttel ezelőtt öltek meg az alagútban. Megállapították a személyazonosságát?

Hát ha nagyon akarja, tudnék egy nevet mondani. Bár azt is hozzá kell tennem, hogy hamis. Utánajártunk a dolognak, de sem ilyen nevű férfi nincs a zürichi hatóságok nyilvántartásában, sem az állandó lakhelyét igazoló papírja nem stimmel. Summa summá-rum: a fickó nem az, akinek mondta magát, az az utca pedig, ahol állítólag lakik, egyszerűen nem is létezik.

Helyes.

Micsoda?!

Semmi, csak lenne még egy kérdésem. Az ő ruhája elejét is felszakította a farkas?

Kár, hogy nem vidaotelefonon beszélünk, éppen itt a képe az asztalomon. Mit mondjak, nem valami felemelő látvány. Ami viszont a kérdését illeti, valóban, az ő zubbonyát is feltépte a Dög.

Van rajta tetoválás?

Van. Ki is nagyítottuk.

A damaru ábrája?

Minden kétséget kizáróan az.

Eszerint elképzelhető, hogy a férfi tibeti?

Fogalmam sincs róla. Nem ázsiai típus.

Pontosan értettem, mire céloz Siegmüller. Hogy a halott nem vágottszemű, sinid rasszhoz tartozik. Természetesen a seriffnek fogalma sem lehetett róla, hogy Tibet lakosságának egy részét iráni eredetű, nagy orrú, kerek szemű, fekete hajú emberek alkotják.

Mi a helyzet azzal a férfival, akit a vonaton öltek meg?

Hiszen ön is tudja. Mintha a testvére lenne. Ő is ugyanaz a típus. És ott a szíve fölött a tetoválás.

Akárcsak a tibeti szerzetesnek, akit a „Teli Vilmos mellett gyilkoltak meg.

És Blattfelder tiszteletesnek.

Gondolatban végigfutottam mindazokon, akiket ugyancsak megtámadott a Dög, de valamilyen oknál fogva mégsem ölt meg. Valamilyen okná! fogva.., ? Hiszen rajtuk nem volt tetováláslSem a kis Riegler gyereken, sem Kunzon, sem Daimleren.

Ez viszont azt jelentené...

Ott van még, Herr Lawrence?

Igen, itt vagyok.

Rájött valamire?

Azt hiszem, igen.

Gondolja, hogy... el tudja kapni?

Bízom benne.

Siegmüller sóhajtott, aztán szomorúan belebrummogott a kagylóba.

Sok szerencsét. Valóban rám fért volna.

27,

Juliana habfehér fürdőköpenyében enervált hollywoodi milliomosnőre emlékeztetett. Fáradt mozdulattal intett, hogy üljek le, aztán maga is mellém roskadt.

Elővettem a zsebemből a pipám, és a fogaim közé szorítottam.

Meg akarja menteni az unokatestvére életét, Juliana?

Micsoda kérdés. Hát persze, hogy meg akarom. Mit kell tennem, hogy a segítségére lehessek?

Jöjjön velem.

Hova?

Kivettem a pipám a számból és ráEtiosolyogtam.

A Vérfarkashoz. Rövidesen hozzá megyünk látogatóba.

John Segal az ágyán feküdt, tarkója alá tett kézzel. Ahogy átléptük a küszöböt, felült, és igyekezett udvarias képet vágni.

Halló! Rég nem találkoztunk. Üdvözlöm, Di Rosa kisasszony. Hogy van a testvére keze? Megígérte, hogy időről időre megmutatja nekem.

Juliana biccentett.

Többször is kereste önt, de nem találta. Segal felült, ránk villantva acélszürke mosolyát.

Igaz, ami igaz, az utóbbi időben kissé belefeledkeztem a természetbe.

Néha észre sem veszem, hogy elszállít egy egész nap a fejem felett. Reggel kimegyek a hegylábhoz és estig sétálok. Az a legfurcsább az egészben, hogy még éhséget sem éxzek, pedig odahaza, úgy egy óra körül már majd megveszek egy szendvicsért vagy hamburgerért.

Előrehajoltam, ismét a fogaim közé raktam a pipám, majd Julianára böktem.

Ismeri Di Rosa kisasszonyt?

Segal doktor meghökkent képpel fordította felém az arcát.

Hogy ismerem-e? Hát hogyne ismerném! Mi az ördög ütött magába?

Miss Di Rosa ugyanis nem artista.

Nem? Na és aztán?! Semmi közöm hozzá, hogy kicsoda.

Továbbá Mr. Di Rosa sem az. És... nem is a trapézról leesve zúzta össze a kezét.

W

Dr. Segal képéről lehervadt a mosoly.

Mit akarnak tőlem?

Miss Di Rosa beismerő vallomást szeretne tenni.

Nekem? Mi vagyok én, zsaru? Meg kell kérnem önöket, hogy...

Csak nyugalom, Segal doktor. Szóval, Di Rosa kisasszony el szeretne valamit mondani önnek.

De én nem vagyok rá kíváncsi!

Dehogyisnem. Nem is tudja, mennyire az. Főleg ha megtudja, hogy Di Rosa kisasszony is amerikai. Sőt a testvére is az.

Na és? Még mindig nem értem, mi közöm hozzájuk?!

Meg sem kérdezi, melyik államból jöttek?

Nem!

Én akkor is megmondom. Iowából. Segal doktor nyelt egyet.

Csakugyan?

Egy aprócska településről, amelyet úgy hívnak, hogy Robert-wille. Mond ez önnek valamit?

Segal doktor arca elsötétült. Azonkívül megmozdult a keze, mintha fegyver után akart volna nyúlni vele.

Takarodjanak!

Kivettem a pipám a számból és visszaraktam a zsebembe.

Miért nem fenyeget meg bennünket a légpisztolyával? Segal önkéntelenül is fogason lógó kezeslábasa felé kapta a szemét.

Miféle... légpisztollyal? Maga... maguk... megőrültek. Maguknak pszichiátriai kezelésre lenne szükségük!

Mikor vizsgálta meg utoljára fekete, számzáras táskáját? Segal immár a függöny felé rántotta a fejét.

Maga... maga...

Nem volt nehéz kinyitni. Csak a laikusok képzelik, hogy a számzár bármiféle védelmet nyújthat. Egyetlen drótszál kell csak hozzá...

Segal előrevetette magát. A fogashoz ugrott, kikapta kezeslábasa zsebéből a légpisztolyt, majd remegő kézzel ránk fogta.

Kezeket fel! Esküszöm az élő istenre...

Biztos vagyok benne, hogy úgy érezte: csoda sebesen cselekedett. Pedig amíg a kezeslábas zsebét rángatta, tucatszor is alkalmam lett volna a hátába pumpálni néhány ólomgolyót. Ehelyett természetesen érdeklődve néztem tömzsi fegyverére.

Arra vagyok kíváncsi, mit csinál, ha ellövi a tűt, és nem talál?

, Segal habozott néhány másodpercig, aztán lehajította a pisztolyt á szőnyegre.

, - Az istenit neki, hát mit akarnak tőlem? - Könnyed mosollyal tártam szét a karom. n - Csak csevegni, Segal doktor. Amúgy könnyedén, angolosan.

Segal visszaroskadt az ágya szélére és elkeseredetten nézett ránk. Szeme szürkéje barnába váltott, s szép, férfias arcélét is mintha meglágyította volna a kétségbeesés.

Megismétlem a kérdésemet. Mit akarnak tőlem?

Csupán rövidke választ egy hosszabb kérdésünkre. Igaz, hogy önök, ott Iowában, feltaláltak egy bizonyos szert, amely képes az embert állattá változtatni? Például farkassá?

Segal doktor keserűen s egyszersmind dühösen felkacagott:

Dehogy találtuk fel! Honnan veszi ezt az ostobaságot? Megkönnyebbülve hunytam le a szemem.

Nem sokáig tartott azonban a megkönnyebbülésem. Segal ugyanis sóhajtva felállt és az ablakhoz lépkedett.

Ennél sokkal rosszabb dolog történt. Ha elmondja, miért érdekli önöket a „találmányom , esetleg én is elmondom, ami a szívemet nyomja.

Bár bevallhattam volna neki az igazságot: hogy tudniillik Frau Zöllner és Herr Müller iránti baráti érzelmeim késztettek arra, hogy az ügyeibe üssem az orrom, hatásosabbnak éreztem, ha mást mondok.

Látta fent a hegytetőn a kolostort?

Hogyne láttam volna.

Azok az emberek ott a barátaim. És most nagy bajban vannak.

Abban vagyunk valamennyien.

Csakhogy ők, ha lehet, még nálunk is mélyebben ülnek a kátyúban, ha érti, mire gondolok.

Egyáltalán nem értem.

Bár hosszadalmas magyarázatokba nem bocsátkozhatom, az,

aki eltulajdonította azt a valamit, amit ön és Isabelle kisasszony keres... azért lopta el, hogy a szerzetesek ellen használja fel.

Ez lehetetlen!

A lámák birtokában van valami.,. amiért neki ölnie kellett. El kellett pusztítania néhányukat. Már évekkel ezelőtt megfogamzott az ötlet az agyában, csak megfelelő fegyvert kellett keresnie hozzá, hogy megtehesse. Talán éppen Washingtonban futott össze valakivel, akitől megtudta, hogy amit keres, az Iowában, az önök intézetében található.

Abszurdum! A washingtoni emberek tudnak vigyázni a titkaikra.

Ön nem ismeri az ellenfelünket, Mr. Segal. őelőtte nincs titok, ha ki akar szedni valakiből valamit. Ezernyi trükköt ismer, amellyel megnyithatók az összezárt ajkak. Ráadásul úgy, hogy az illető később nem is emlékszik vissza rá, mit mondott,

De miért éppen az én... kísérleteim eredményére volt szüksége? Miért nem vett magának egy 38-as Smith and Wessont?

Mert azt a látszatot akarta kelteni, hogy természetfeletti erők gyilkolják a lámákat. S míg mindenki a Vérfarkast hajszolja és végül feltehetően meg is találja, ő azzal, amit keresett, leléphet a balfenéken. Ha így alakul a dolog, örökké rejtve marad, hogy mi is történt valójában itt a Spitzhorn lábánál.

Segal néhány másodpercig a cipőjére meredt. Tudtam, most kell eldőlnie mindennek. Ha nem csatlakozik hozzám, pokolian megnehezíti a helyzetemet.

Már-már örökkévalóságnak tűnő hallgatás után végre felemelte a fejét.

Rendben van. Bízom önökben, mást úgysem tehetnék. Végül is egyet akarunk valamennyien. Elpusztítani...

Hol van Isabelle?

Segal arcán fájdalmas árnyék suhant át.

Nem tudom. Nem azért mondom, mert nem óhajtom felfedni a tartózkodási helyét, hanem mert valóban nem tudom. Isabelle-t pokoli lelkifurdalás gyötri. Úgy érzi, ő volt az oka, amiért a Gonosz a világra

szabadult, ezért még előlem is bujkál.

Kipillantottam az ablakon. A Hold, mintha zsinóron húzták volna, egyre feljebb kúszott az égen.

Amikor néhányszor véletlenül összefutottam vele, hasztalan próbáltam rábeszélni, hogy jöjjön vissza hozzám, költözzön be a penzióba, s majd együtt jóvátesszük a hibát. Visszautasított. Azt mondta, amit elrontott, neki magának kell megjavítania.

Van fegyvere?

Nincs. De neki igazából nem is kell. ő a tekintélyével harcol ellenük, és azt hiszem... a szeretetével is.

Rejtvényekben beszél.

Később majd részletesen is kifejtem. Azt hiszem, nem keü féltenünk Isabelle-t a Gonosztól, bár azért néha én is féltem.

Sejti hol a Dög tanyája?

Nem én. Ha sejteném...

Én igen - kottyantott közbe Juliana. - Sőt nem is csak sejtem, hanem biztos vagyok benne.

Hol?

Az ebtenyésztő telepen.

Segal felugrott, kezébe kapva a fegyverét.

Akkor ne tétovázzunk! Ha hárman pisztolyvégre kapjuk őket... biztos a győzelem.

Vagy a halál - mondtam nyugodtan és meg sem mozdultam. -Ha fejjel megyünk a falnak, az a legbiztosabb módja az öngyilkosságnak.

Mit javasol?

A holdra pillantottam és megvontam a vállam.

Én mindenesetre elszívok egy pipát.

Amíg a gomolygó füstfelhőket bámulták, megpróbáltam még egyszer végiggondolni a stratégiám.

Mielőtt útnak indultunk volna, Segal visszatartott néhány pillanatra.

Szeretnék kérdezni valamit.

Éspedig?

Ki az az ember, aki ellen harcolunk...?

Megvakartam a fejem búbját, és óvatosan kikukkantottam a holdfényben ázó rétekre. Éppen az imént pittyentette karórám a tizenegyet.

Kérdezzen könnyebbet.

Ön már... találkozott vele?

Sajnos igen.

Én is?

Ön is.

Nem mondja meg kicsoda?

Nem.

Miért nem?

Hogy ne legyenek előítéletei. Tapasztalatból tudom, nem jó, ha már eleve ügy indulunk portyára, hogy előre elhatározzuk, kit lövünk le. Hátha tévedünk, és akkor az igazi bűnös kereket old.

A nevét sem tudja?

Számtalan neve van. Iowában úgy hívták, hogy Szumatiratna.

Indiai név.

Honnan tudja?

Ismerem Indiát. Dolgoztam is ott.

Ugyanazon a projekten mint Iowában?

Összefüggött a dolog.

Akkor nagyon is lehetséges, hogy még ott szúrta ki önt. Egyébként Indiában másként hívták.

Hogyan?

Ismeri a tibeti neveket?

Nem én.

Akkor úgysem mondana önnek semmit. Viszont volt egy harmadik neve is. A Fehér Láma. Ezt sem hallotta?

Sajnálkozva nemet intett.

Kicsoda ő?

Alighanem maga a Sátán.

Juliana megborzongott és remegő szájjal felénk fordult.

Nem tudnának csak egy icipicit másról beszélni?

Kiléptünk az ajtón és addig gyalogoltunk némán a kősziklák irányába, amíg már csak zsebkendőnyinek látszottak a penzió világító ablakai.

A fenyves suhogott, a faluból harsány kutyaugatás szűrődött felénk, majd a kutya fájdalmas vonításba kezdett, melyhez további kutyák csatlakoztak. Elképzeltem magamnak, ahogy az állatok az udvarok közepén ülnek, a holdra meresztik a szemüket, feltartják az orrukat és vonítanak szakadatlan.

Megkezdődött a Vérfarkas éjszakája.

A leszámolás

i.

Ahogy elértük a fenyves szélét, balra fordultunk. A hold is velünk

fordult: mintha nem akart volna elmaradni tőlünk. Éppen mutattam volna, hogy térjünk rá a hegyoldalban vezető ösvényre, amikor Juliana felszisszent.

Jaj...! Várjanak egy kicsit. Alighanem kavics ment a cipőmbe. Amíg egy bokor aljába telepedve megpróbált megszabadulni

kellemetlen útitársától, Segal hozzám hajolt.

Remélem, önnél van a másik altatófegyver?

Szíves engedelmével magammal hoztam.

Vigyázzon, jól célozzon vele. Jobb ha tudja, aligha lesz alkalma ismétlésre.

Olyannyira baljósán csengett a szava, hogy beleborzongtam.

Nem sokkal éjfél előtt értük el a drótkerítést egészen pontosan azt a részét, ami még megmaradt belőle. Hirtelen támadt szellő mozgatta meg a mementónak hagyott vaskaput az éles, figyelmeztető csikorgásra Juliana összerezzent és a karomhoz kapott.

Mintha járna itt valaki...

A következő pillanatban fekete, gyászlepelbe burkolódzott a világ. A hold eltűnt egy jókora sötét felhő mögött, s tavalyról maradt száraz kórót hajtott a lábamhoz a szél.

Nem érzi? - suttogta Juliana. - Mintha itt szimatolna körülöttünk.

Előbb a lány arcára, aztán a karjára esett a pillantásom. Mindkettő telis-tele volt libabőrrel, ami vagy az undortól, vagy a félelemtől ütött ki rajta.

Alig észrevehetően Segal felé biccentettem, és kérdőn elhúztam a számat.

Segal megrázta a fejét.

Megkerültem a kaput és beléptem az ebtenyésztő telep területére.

Ebben a szempillantásban szólalt meg a lelkemben egy mások számára hallhatatlan vészcsengő.

Felemeltem a fejem. A fekete felhő mögött rejtező hold halvány körvonalaira bámultam, s vártam, hogy megszólaljon bennem hajdani mesterem és gurum, Radzs Kumar Szingh hangja.

„Hallod a templomi csengők csilingelését, Leslie száhib? Mintha az istenek küldenének általuk figyelmeztető üzeneteket a szerzeteseknek. Akárcsak azoknak a csengőknek a csengésével, amelyeket a szél ráz a tetőkön. Mert tudd meg, hogy az istenek, de főként a védőszellemek gyakran figyelmeztetik az embereket: eddig, és ne tovább! Csakhogy legtöbbjüknek nincs füle a hallásra. Nem hallanak mást a csengettyűhangban, mint egy fémnyelv és egy fémtölcsér keltette rezgéshullámokat. Hogy honnan tudom mindezt? Burmában együtt dolgoztam Gordon ezredessel, aki fejébe vette, hogy megtanít egy s másra. Például arra, hogy mi a radar, és arra is, hogy a hang hullámok formájában terjed. Jó, gondoltam magamban, lehet hogy a hang valóban hullámok formájában terjed, hiszen a szent lótusz is, amelyből Sziddhárta herceg, akit ti közönségesen csak Buddhának hívtok, megszületett, ugyancsak hullámokon nyugodott, és így bátran elmondhatjuk, hogy a hullám nem ellensége a Tannak, de még ebben az esetben sem az a fontos, hogy miből áll a csengettyűhang, hanem hogy milyen üzenetet hordoz.

Hogy miért mondom ezt most el neked? Mert ha nem érted meg még templomi csengettyűk üzenetét sem, hogyan akarod megérteni a saját csengőd hangját? őszintén meg kell mondanom neked, Leslie száhib, ha nem lennél a barátom, és nem húztalak volna ki már kétszer is a nágák csapdájából, fityiszt sem törődnék veled, és hagynám, hogy tudatlanságban halj meg. Néha nem is hiszem el, amit a nagy guru, Padmaraksa levelében olvastam, hogy te még az okosabb angolok közé tartozol, mert ha ez igaz lenne, rá sem merek gondolni, milyen lehet a többi... De visszatérve a csengőhangra: remélem, tudod, hogy mindenkinek van egy védőszelleme, a tibetiek ezt yidam-nak nevezik, aki ott sündörög körülötted s megpróbál megóvni a bajtól. Nem tudom, mit követhetett el az a szerencsétlen előző életében, aki ebben az újjászületésben a te yidamod-ként jött a világra. Képzeld csak el, milyen kellemes olyan ember vidámjának lenni, aki sosem kerül bajba. Csak heverészik a kényelmes fák alatt, hallgatja a szférák zenéjét, amit ő meghallhat, s elég, ha hébe-korba védencére pislant. Nos, ami a te yidamodat illeti, szegény fickó, azt hiszem, torkig lehet veled. Még akkor is, ha időről időre besegítek neki. Képzeld csak magad a helyébe. Milyen

pokoli munka lehet rád vigyázni. Hol a tigris akar megzabálni, hol a

nágák akarják beléd fújni az egész törzs tíz évre tartalékolt mérgezett tüske termését, hol a tűzhangyák bolya tetején veted meg az ágyad, hol meg... no de, inkább hagyjuk. Thompson őrmester szerint te meg a balhé ikertestvérek vagytok és kart karba öltve járjátok a világot... De hol is hagytam abba a csengőszó magyarázatát? Igen, ott, hogy benned is kell lennie egy csengőnek, valahol a lelked mélyén, amelyet a yidamod időről időre megráz. Akkor, ha már úgy érzi, hangosan kell figyelmeztetnie a közeledő bajra. Legfontosabb az, hogy meghalld a csengő hangját. Hogy még sosem hallottad? Azért vagyok itt melletted, hogy megtanítsalak meghallani...

Radzs Kumar Szingh hangja elhalt a semmiben, a csengő azonban, amelynek végül is sikerült meghallanom a szavát, tovább csi-lingelt a lelkem mélyén.

Azt csilingelte, hogy veszély leselkedik rám.

Méghozzá közvetlenül az orrom előtt.

Juliana csípőre tette a kezét és az egymásra dobált, törött ketrecmaradványokra mutatott.

Látják? Itt hagyták őket. Gino megvizsgálta, és azt mondta, ezek régi ketrecek.

Segal is megtorpant és a levegőbe szimatolt.

Hogyhogy régi ketrecek?

Nagyon régen használták őket utoljára.

Segal láthatóan nem tudta követni a szavait, valószínűleg nem is nagyon akarta. A hold felé fordította az arcát, és feltartotta az orrát, mintha ő is vonítani akarna, akárcsak a kutyák a faluban.

Megpróbáltam Juliana szavaira koncentrálni.

Azt akarja mondani, hogy ezek a ketrecek már akkor is töröttek és használhatatlanok voltak, amikor idehozták őket?

Gino biztos benne, hogy ezek a fickók csak megjátszottak a kutyatenyésztést.

Otthagytam Segalt égnek emelt orrával, és a ketrecekhez

bandukoltam. Juliana ott loholt a nyomomban úgy látszott, pillanatra sem akar elszakadni tőlem. Amikor az egymásra hajigált roncsokhoz értem, lehajoltam és a kezembe vettem egy fadarabot. A törés

helye enyhén korhadt volt, ami azt jelentette, hogy Gino bizony nem beszélt a levegőbe.

Gino azt is mondta, ezek a rohadékok összevásároltak valahol néhány teherautónyi törött ketrecet, néhány tucat kidobott kutyát, aztán elkanyarítottak maguknak egy területet. A domb körül.

Olyan jelentőségteljesen ejtette ki a szót, hogy kénytelen voltam felfigyelni rá.

Dombot mondott?

Felemelt karjával a ládákon túli emelkedőre mutatott.

Ott állt mellette a faház, a tenyésztők szobáival.

Miért kellett volna nekik a domb?

A légoltalmi megfigyelő miatt.

Akkorára tátottam a számat, hogy ha itt lett volna a Vérfarkas az orrom előtt, bizonyára én kapom be őt, és nem fordítva. -Miről beszél? Juliana suttogóra fogta a hangját.

Még a második világháborúból maradt itt. Állítólag innen kísérték figyelemmel az ország felett átrepülő amerikai bombázó kötelékeket.

Baljóslatú csend ereszkedett ránk. Valahol a lábunk mellett a fűben egy későn fekvő tücsök megelégelhette hallgatásunkat, mert fülsértő hangon ciripelni kezdett.

Segal odaballagott hozzánk, és komor ábrázattal a legközelebbi ládába rúgott.

Azt hiszem... itt vannak a közelünkben.

Miből gondolja?

Érzem. Egyszerűen érzem. Nincs rá magyarázat. Juliana azon nyomban csatlakozott hozzá.

Mintha nagy, szőrös karmok nyúlnának felénk és... el akarnának kapni.

Mit tagadjam, én is valami hasonlót éreztem, pedig békés, csendes volt körülöttünk az éjszaka.

Csak a vészcsengő ne csilingelt volna magállás nélkül a lelkem mélyén.

Segal kihúzta a zsebéből a légpisztolyát, és mutatta, hogy én is kövessem a példáját. Amíg engedelmeskedtem, Juliana szeme fölé ernyőzte a kezét, és a ládahalmokat figyelte.

ir e

Csak akkor lőjön - ismételte Segal korábbi figyelmeztetését -, ha egészen biztos a dolgában. Pótvizsgára nemigen marad időnk. Bár még van két fiola nálam... nem tudom, lesz-e, aki lőjön...

Gino - hallottam hirtelen Juliana halk, figyelmeztető kiáltását -, Gino, bújj elő! Úgyis tudom, hogy itt vagy.

Az elmúlt néhány percben tökéletesen megfeledkeztem Ginó-ról, pedig tudtam, sok gondot okozhat még nekünk, ha nem sikerül a magunk oldalára állítani.

Összegörnyedtem és néhány ugrással Juliana mellett termettem.

Hol van?

Biztos vagyok benne, hogy itt lapul valahol. Hiszen ő is sejti... hogy a sátán a bunkerban rejtőzködik.

Segalra néztem. A doktor bólintott.

Csípőre tettem a kezem, és halkan én is kiáltozni kezdtem.

Gino! Lawrence vagyok! Az ördögbe is, másszon már elő, ember! Nincs semmi esélye rá, hogy hozzájusson ahhoz, amit any-nyira akar. Itt áll mellettem Segal doktor akár esküvel is megerősítheti, hogy nem létezik semmiféle varázsital. Jöjjön elő, mert az életével játszik.

A ládahalmok mozdulatlanul néztek le ránk. Nem moccant semmi, csak a tücsök kezdett új dalba a cipőtalpunk alatt.

Reménytelen - legyintett Segal. - Imádkozzék, kisasszony, hogy ne essék baja.

Gino! -zokogott fel mellettem Juliana könnyeivel küszködve. - Gino! Gyere elő, hiszen... szeretlek! Nem érdekel, hogy az unokatestvéred vagyok, akkor is szeretlek. Megteszek mindent, amit akarsz, csak kérlek, gyere elő.

Nem moccant semmi. Sőt a tücsök is elhallgatott. Légpisztolyom csövével a domboldal felé intettem.

Gyerünk! De csak óvatosan... Juliana, maradjon mögöttünk, és csak akkor tüzeljen, ha jelt adok rá.

Óvatosan, egymás nyomában lépkedve megkerültünk egy korhadt deszkákból és rozsdás dróthálókból álló szeméthalmot. Mielőtt azonban kibújtunk volna mögüle, megálljt intettem.

Csak lassan. Erre még nem járt, Juliana?

Csak a ketrecekig. Gino nem engedte, hogy tovább jöjjek.

Kidugtam az orrom a deszkahalom mögül. Közvetlenül előttünk, tíz-tizenöt méter távolságban emelkedett a dombocska furcsa, hengeres formája egyértelműen arra utalt, hogy mesterséges képződmény. Felénk néző oldalát hatalmas, kétszárnyú vasajtó alkotta, amelyen, ilyen távolságból is jól láthatóan, nem volt sem zár, sem kilincs.

Valahogy így képzeltem el a dolgot - biccentett Segal. - Bár én inkább konténerre vagy acélkamionra tippeltem volna.

A hold még mélyebbre süllyedt a fekete felhő közepébe.

Mit tanácsol? - kérdeztem, miközben letörölgettem a verejtéket a légstukker nyeléről. - Hiszen ön mégiscsak jobban ismeri.

Inkább csak Isabelle. Az ő feladata volt...

Számra tettem a mutatdujjam. Néhány lépéssel az acélajtónál tennettem, és ráhajtottam a fejem. Bármennyire is visszafojtottam a

lélegzetem, vérem zúgásán kívül nem hallottam egyebet.

Vagy alszik, vagy nincs idebent.

Segal a fekete felhő mögött bujkáló holdra pillantott, aztán nyugtalanul megrázta a fejét.

Ne várja, hogy szent énekkel üdvözölje. Bent lapul és csak arra vár, hogy kiengedjék.

Egyszerre csak mintha villám sújtott volna belém. Megperdültem és Segal doktorra meredtem.

Mit mondott? Segal elsápadt.

Mit mondtam?

Azt mondta, csak arra vár, hogy kiengedjék?

Hát ha nincs az ajtón se kilincs, se zár, bizonyára...

A csengő szakadatlanul szólt a lelkem közepén. Órámra pillantottam. Egy perc hiányzott az éjfélből.

A hold egyetlen pillanatra kicsúszott a felhő mögül, hogy egy még annál is hatalmasabb, másik mögött tűnjön el.

Felnéztem az égre, aztán megrázkódtam, mert úgy éreztem, mintha jeges szellemujjak futnának végig a hátgerincemen. Felemeltem a karom és Julianára kiáltottam.

Vissza! Azonnal menjen vissza a ládák mögé! Segal leeresztette a pisztolyát és döbbenten nézett rám.

Mi az ördög ütött magába? Az imént még...

Mivel nem volt időm magyarázkodásra, elkaptam a karját, és magam után húztam. Az első pillanatban még ellenállt, de aztán hagyta magát tovább vonszolni. Közben persze morgott, mint a bolhás kutya.

Megmondaná végre, az ördög vigye el magát, hova a pokolba megyünk? Hogy akarja elkapni, ha...

Berántottam a ládahalom mögé, a rémülten reszkető Juliana mellé.

Pszt! Maradjanak csendben!

A sötétség egyre áthatolhatatlanabb és nyomasztóbb lett. Már a hold körvonalai sem látszottak ki a szurokfelhő mögül. A szél ismét feltámadt, és sziszegve átszáguldott a törött ládák felett.

Segal karórája élesen felcsipogott, melyet saját órám halk pity-tyentései követtek.

Éjfél - mondta Segal. - Pontosan éjfél. Csak nem ettől rémült meg annyira?

Figyeljen és ne moccanjon!

Én is figyeltem és nem moccantam, bár kénytelen voltam megosztani figyelmemet az acélajtó és Juliana között. A lány halottsá-padtan a térdére hajtotta a fejét, és egyáltalán nem lehettem biztos benne, nem kezd-e el sikoltozni, ha történik valami.

Mi az ördögre várunk? - suttogott ismét Segal. - Láthatja, hogy nem történik semmi.

Mintha csak meg akarná cáfolni a szavait, az acélajtó megremegett. Villámsebesen megdörzsöltem a szemem, hogy meggyőződjek róla, nemcsak a káprázat játszik-e velem.

A szél megfordult és immár a szemünkbe fújt. Pajkos szélcsitrik vágtattak át a ládák között apró porszemeket hajigálva a képünkbe. Vidám fütyürészésük azonban ezúttal nem derítette fel könnyűnek egyáltalán nem mondható szívünket.

Segal a szeméhez kapott és megpróbált kidörzsölni belőle valamit. Az ajtó ismét megremegett, majd szétváltak a szárnyai és a súlyos acéllemezek lassan, milliméterről milliméterre haladva belesüllyedtek a rücskös sziklába.

Segal abbahagyta szeme masszírozását, és kidugta a pisztolyát egy láda mögül.

Jézusom! Hát megkezdődött?!

A hold mintha csak ellenünk játszott volna, tovább csökkentette a fényerejét. Olyannyira, hogy a következő pillanatban eltűnt az ajtó, a

sziklabunkerrel együtt.

Maga lát valamit? - suttogta Segal. - Mert én semmit.

Pszt! Inkább figyeljen.

Halk, fémes kattanást hallottam a fekete kulimász közepéből. A hold kissé beletaposott a gázba. Az áthatolhatatlan sötétség félrelebbent, hogy sejtelmes félhomálynak adja át a helyét.

Nyitva van - suttogta Segal. - Látja?

Válaszolni akartam, de már nem volt rá időm. A barlangnyílásban hatalmas, fekete, ormótlan árnyék bukkant fel, egyetlen ugrással átszelve a bunker és a köztünk lévő távolságot. Felkaptam a

légpisztolyt, készen rá, hogy amint lehet, belelőjek, de a holdfény erőteljes felvillanása megállásra késztetett. A hatalmas test is megtorpant, és a bunker kijárata felé fordította a fejét. Orromat furcsa, ammóniákkal terhelt szag csapta meg: vizelet és alvadt vér szaga.

Az óriási élőlény feltartotta az orrát, s mint a kutyák a faluban, felvonyított. Lehunytam a szemem, hogy minél pontosabban meg tudjam figyelni a hangját. Előbb hörgő gurgulázást hallottam, mint ahogy a nagymacskák ordítanak, majd a fenyegető hörgés farkasüvöltésbe csapott át.

Megcéloztam az altatópisztoílyal, de Segal oldalba taszított.

Várjon! Hiszen még...

Fogalmam sem volt róla, mire akar figyelmeztetni. A következő pillanatban aztán megtudtam. A barlang nyílásában ugyanis még egy, hasonlóan óriási szörny jelent meg, s ő is hatalmas, sok öles ugrással a ládahalom mellett termett.

Éreztem, hogy kerek gombóc szorul a torkomba, és elképedt ábrázattal Segal karjába kapaszkodtam.

Ezek... a Dög... ketten vannak? Segal megrökönyödve bámult vissza rám.

Nem tudta? De hiszen éppen ez jelenti az óriási veszélyt! Egyetlen szempillantás alatt megértettem mindent.

A szél szerencsére nem fordult meg még mindig a hatalmas, sá-táni lények felől fújt. A szellőtündérek belekapaszkodtak a törött ketrecek kiszögelléseibe, játékosan arcunkba hajítva a Sátán fiainak szagát. Hideg verejték ütött ki a homlokomon abban a másodpercben, ahogy rájöttem, bármelyik pillanatban irányt változtathat.

Mély lélegzetet vettem, aztán Segal vállára vertem.

Most!

Másodpercek tört része alatt térdeltem fel Bal karomra fektettem az altatópisztoly csövét, miközben a fejemmel mutattam, melyiket vegye célba. Éppen meghúztam volna a ravaszt, amikor a szemközti ládahalom mögül váratlanul fekete, emberformájú lény tántorgott elő.

Most megvagytok! - kiáltotta egy elkeseredett hang, amelyben Gino di Rosa hangjára ismertem. - Megvagytok... átkozottak! Nem menekülhettek... előlem. Az enyémek... vagytok! Csakis

az... enyémek! Én is... át akarok változni! Közétek... akarok tartozni! Követelem, hogy...

A sátán fiai - ahogy magamban elneveztem őket -, mintha összeszenéztek volna. Az egyik hatalmas lény a másik nyakához dörzsölte a fejét.

Lőjön! - kiáltotta Segal immár fittyet hányva minden óvatosságnak. - Lőjön!

S hogy jó példával járjon elöl, rövid célzás után meghúzta a ravaszt.

Mintha kígyó sziszegett volna a fülem mellett. Aztán haJlk puk-kanást hallottam, mint amikor pezsgősüvegből repül ki a dugó.

A következő pillanatban annyi minden történt egyszerre, hogy képtelen voltam célbavenni az ördög másik fiát, pedig azt kellett volna tennem.

A Segalhoz közelebb eső lény megremegett, feldobta magát a levegőbe, és fájdalmasan felvonyított. Társa néhány pilla natig döbbenten meredt rá, majd ő is csatlakozott a vonyításhoz. Felemeltem a pisztolyt, de azonnal le is kellett eresztenem, mivel Gino di Rosa elém tántorgott. Döbbenten láttam, hogy két, drótból tekert hurkot szorongat a kezében, olyat, amivel jó, ha ürgét lehe tett volna fogni.

Gino! Megbolondult?

Hogy Gino mit hallott a kiáltozásomból, nem tudom, a Sátán ixaí azonban meghallották. Mindketten hátrakapták hatalmas fejüket, és rám villantották a szemüket. Éreztem, hogy mint a viaszgyertya a kazánban, olvadásnak indulok gonosz tekintetük sugarai alatt.

Még egyszer megpróbáltam lőni. Ezúttal azonban Juliana akadályozott meg benne, aki felugrott, s éppen akkor taszított félre, amikor meg akartam húzni a ravaszt. Kiperdült a ketrechalmok közötti térre, s átszáguldva a két túlvilági lény között, Ginóra vetette magát.

Gino! Úristen, Gino...!

Gino di Rosa egyetlen mozdulattal félresöpörte az útjában álló lányt.

Hagyj, mert... El kell kapnom őket! Ha elkaptam, én leszek a világ ura!

Gino... Nagyon kérlek... gyere innen! Kérlek, Gino!

Lőjön már! Az isten szerelmére, lőjön már!

Lőttem volna, de Gino újabb taszítása nyomán a lány oldalra penderült, s a két hatalmas lény közé zuhant. Az egyik óriás felemelte lapátnyi mancsát, hogy a belőle kiálló hüvelykujjnyi körmökkel darabokra szaggassa, amikor a másik hirtelen térdre rogyott. Orditása minden átmenet nélkül síró nyüszítésbe csapott át.

A pokolbéli lény megrázkódott, majd amennyire ki tudtam venni a hold gyér fényében, megpróbált felugrani a levegőbe. Félúton azonban megtört a mozdulata, s néhány centiméternyire Julianától visszazuhant a földre.

Társa egyetlen szempillantás alatt behúzta a körmeit, s megfeledkezve a lányról, csészényi orrával döfködni kezdte a földön heverő rángatódzó testet.

Aztán sírni kezdett ő is. Olyan hangon, amelyet amíg élek, nem felejtek el. Ilyennek képzeltem a mocsárba süllyedt dinoszauruszok sírását.

Gino eközben a hatalmas lény mellé ugrott, megpróbálja nyakába vetni szánalmas kis hurkát. Mintha egy serpa a Csomolung-mát, Mindig Fúvó Szél Anyát akarta volna meghurkolni.

A gigantikus lény valószínűleg csak a szeme sarkából láthatta, mi történik körülötte, ezért alig fordítva figyelmet Ginóra, hatalmas mancsával csak tessék-lássék csapott felé. A földöntúli pofon azonban éppen telibe találta Di Rosát, aki éles kiáltással a levegőbe emelkedett, majd tompa puffanással nekivágódott a legközelebbi ketrechalomnak.

Juliana visított, az otromba árnyék társa testét döfködte az orrával, Gino valahol a ketrecek alatt jajgatott, én pedig ismét lövésre készülődtem.

A Dög mintha megérezte volna a veszélyt, felkapta a fejét. Égő, sárga tűzgolyók fúródtak a szemembe, s úgy éreztem, mintha megbénultam volna. Karom lehullott: képtelen voltam ráfogni a fegyvert.

A gigantikus szörny ekkor megremegett, mintha ostorcsapás érte volna. Vinnyogott, lehajtotta a fejét: lassan, kelletlenül eler-nyedtek az

izmai. Halk zümmögést hallottam, mintha méhecske röpködött volna a fejünk felett, majd néhány másodperc múlva elhalt a zümmögése.

A Dög hörrentett egy hatalmasat, aztán ugrott egy hátraszaltót. Pehelyként kapta fel élettelenül heverő társát, s nyakánál fogva belevonszolta az ismét áthatolhatatlanná váló sötétségbe.

Mire felemeltem a stukkert, már nem volt kire céloznom.

A Sátán halott, és még életben lévő gyermeke felszívódott az éjszakában.

Néhány percnyi megérdemelt pihenő után kiástuk Gino di Rosát. Bár több mázsa ketrec szakadt rá, a körülményekhez képest nem nézett ki rosszul. Csupáncsak a feje és az egész teste vérzett. Itt-ott rozsdás szögek álltak ki belőle. Juliana zokogott, megpróbálta kihúzgálni belőle a szegeket, Segal azonban egyetlen szemvillanással hátrébb küldte.

Kár hogy nincs nálam tetanuszszérum - morogta, miközben a feje felett hátrahajított egy kirántott, görbe vasat. - Maga meg megbolondult? Elefántra akar csúzlival vadászni?

Gino felemelkedett, mondani akart valamit, de aztán inkább félrefordította a fejét, és hányt egyet. Juliana kétségbeesetten a halántékához kapott.

Meghal?

Segal Gino remegő hátára nézett és megvonta a vállát.

A szegek miatt aligha. De ha belső vérzései vannak...

Uramisten! Ha meghal, én... én...

Próbálja meg visszatámogatni a penzióba - tanácsolta Segal. -Hívjanak orvost, vagy vigye inkább egyenesen a faluba.

Juliana szipogott, aztán Gino mellé ült, aki addigra már befejezte a hányást. így is maradtak egészen addig, amíg csak ott nem hagytuk őket.

A szakadatlanul körülöttünk keringő szellő ammóniabűzt hajított az arcunkba.

Mindketten tudtuk, hogy még korántsem ért véget a Vérfarkas éjszakája.

Néhány száz lépés után Segal megtorpant, és megsimogatta az állat.

Percek óta egyfolytában azon töröm a fejem, vajon miért nem lőtt?

Nagyon egyszerű - mondtam. - Nem volt rá alkalmam. Valahányszor meg akartam húzni a ravaszt, mindig elém penderült valaki.

Csak ez az oka?

Mi lenne még?

Segal megcsóválta a fejét, aztán felsóhajtott.

Nem tudok szabadulni a gondolattól: azért tétovázott, mert megsajnálta.

Biztosíthatom...

Akárhogy is van, tisztában kell lennie valamivel. Ez nem közönséges állat, nem egy ritka faj utolsó példánya, amelyet akkor is védeni kell, ha kártékony. Ez genetikai torzszülött. Igazi szörnyeteg, gyilkológép. Nincsenek érzelmei. Mintha egy robotot sajnálna. Nem állat vagy ember, vagy élőlény a szó mindennapi értelmében, hanem egy agresszív ösztönökkel telített, élő sejtcsomag. Tökéletesen mindegy, milyen az alakja. Csak azért mondom, hogy erre gondoljon, amikor legközelebb találkozik vele. Látja, az én kezem sem remegett, pedig... bizonyos értelemben az apja vagyok.

Szégyenkezve sütöttem le a szemem. Éreztem, igaza van, s legközelebb valóban meg kell feledkeznem az élővilággal kapcsolatos elveimről.

A hold mintha helyeslőn bólintott volna rá.

Htíszpercnyi megerőltető gyaloglás után elértük a kisvasúti töltést. Segal rám nézett és megcsóválta a fejét.

Egészen biztos benne, hogy tudja, mit csinál?

Felelet helyett számba dugtam két ujjam, és éleset füttyentettem. Alig halt el a füttyszó, a töltést és a síneket szegélyező bokrok közül fekete,

tömzsi árnyék bújt elő. Széles mozdulattal felénk intett, majd visszasüllyedt a homályba.

Ez meg ki a fene?

A mozdonyvezető. Akit ugyancsak megharapott a szörnyeteg: méghozzá nem is egyszer.

Segal elismerően pillantott rám.

Hogy az ördögbe tudta rábeszélni, hogy kötélnek álljon?

Talán személyes varázsomnak köszönhető - mondtam szerényen. - Itt van, Herr Daimler?

Elfojtott, svájci szitokáradat jelezte, hogy felesleges volt a kérdésem. Daimler kiugrált a bokrok közül: hosszú bajusza úgy ver-deste két orcáját, mint fekete gyászmadár szárnya.

Önkéntelenül is a revolverem után nyúltam.

Történt valami?

Ráesett a lábamra ez a rohadék. Alig tudtam lecibálni a sínrőL

Miért kellett lecibálnia?

A rendőrség különjárgánya miatt. Alighanem a végállomásra mentek. Talán Zürichből jött valaki.

Nem lettem volna meglepve, ha Waldvogel tért volna vissza hozzánk rövid, baráti látogatásra.

Segal is besüllyedt a bokrok közé, s majdhogynem újra a pisztolya után kapott, amikor észrevette a bokrok alján megbúvó szerkezetet.

Jézusom, ez meg mi a csoda?

Magamban én is csatlakoztam a kérdéséhez. Életemben nem láttam még ilyen furcsa szerkezetet.

Daimler megcsóválta a fejét, aztán bajusza két végét óvatosan széthúzva köpött egy jóízűt a hold felé.

Kézihajtány. A század első évtizedeiből.

Segal megcsóválta a fejét, majd óvatosan belerúgott a járgány oldalába.

Nem lehetséges, hogy száz évet téved? Daimler sértődötten fordult felém.

Ismerem én ezt az embert?

Csak akkor enyhült meg az arca, amikor megtudta, hogy Segal is a Vérfarkas áldozata.

A múzeumból kötöttem el - mondta sóhajtva. - Az elektromos hajtány lerobbant.

Tudja egyáltalán hogy kell használni?

Egy jó mozdonyvezető mindent tud. Különben is képen láttam.

Órámra pillantottam, majd felemeltem a kezem.

Gyerünk! Igyekeznünk kell, hiszen a villanygépre számítottam.

Öt kemény percünkbe került, míg néhány gyermekded próbálkozás után végre sikerült ráhelyeznünk a járgányt a sínre.

Majdnem hangtalanul, csak némi szégyenlős nyikorgás kíséretében csusszantunk be a feketeségbe. Büszke voltam rá, bármenynyire is földöntúli teremtmény az ellenfelem, az én eszemen nem járhat túl.

Pedig túljárt.

Mivel a sínpálya egyelőre tökéletesen vízszintesnek bizonyult, nem kellett nagy energia a hajtány működtetéséhez. Néhány percnyi lázas munkálkodás után Segal, aki ragaszkodott hozzá, hogy 6

r

hajtsa a fura masinát, megengedhette magának, hogy abbahagyja az energiaszolgáltatást és a hajtókarra támaszkodjék.

Meg vannak velem elégedve? Daimler rám kacsintott.

Majd meglátjuk hegymenetben.

A sínek mentén őrtálló fák mintha bátorítón felénk integettek volna. Mit mondjak, szükségünk is volt a bátorításukra.

Ismét órám világító számlapjára pillantottam. Fél egy múlt néhány perccel. A langyos, éjszakai szellő megzizegtette a fűszálakat s a fejünk felett csillogó telefondrótokat.

A hold megrázta magát, kibukkant a felhők mögül, s mintha csak a segítségünkre akart volna sietni, ezüstfestékkel borította be a tájat.

Félig felemelkedtem, hogy jobban figyelemmel tudjam kísérni a mellettünk futó világot. Előbb csak az ezüst törzsű fákat láttam, az ezüstből vert bokrokat, majd a közöttük suhanó, hatalmas, fekete árnyékot is észrevettem, amely tért ölelő ugrásokkal igyekezett tartani velünk az iramot.

Ott loholt a nyomunkban a Vérfarkas.

Daimler felszisszent, elkáromkodta magát és a járgány aljára fektetett vadászpuskája után nyúlt.

Maga is látta?

Odahajoltam Segalhoz, és amikor hátrahúzta a hajtókart, a bokrok között felbukkanó árnyékra mutattam.

Ott jön a teremtménye!

Segal villámsebesen altatópisztolya után kapott, Daimler beakasztotta a lábát a hajtókarba, és ránehezedett. A hajtány megremegett, majd megállt.

Őszintén be kell vallanom, az én kezem is remegett, ha nem is annyira, mint a múzeumi masina. Hiába, nem mindennap kergeti az embert Vérfarkas a lágy, április végi, svájci éjszakában...

Daimler a szeme fölé ernyőzte a kezét, aztán megcsóválta a fejét.

Ha babonás lennék, azt mondanám, hogy ebben a fickóban valóban az ördög lakik. Látják? Már nincs sehol.

Ebben azért én nem lennék annyira biztos.

Úgy értem, nincs a közelünkben.

Akkor hol van?

Daimler meghúzogatta a bajuszát.

Rájött, hogy nem bír velünk. Itt mi vagyunk a gyorsabbak. Egyetlen pillanat alatt megértettem, hova akar kilyukadni.

A mozdonyvezető az orrunk előtt húzódó sínekre bökött.

Úgy ismerem a pályát, mint a tenyeremet. Ha nekem kellene üldöznöm ezt a járgányt, és közben rájönnék, hogy gyorsabb, mint én, megpróbálnék valahol elébe vágni.

Segal a pisztolyára meredt.

Es... van ilyen hely?

Közvetlenül az orrunk előtt. Mintegy száz-kétszáz méter után a pálya félkörívbe megy át, amely egészen az alagút bejáratáig tart. Holtbiztos vagyok benne, hogy a Dög átvágta a kanyart, és most előttünk leselkedik valahol.

Segal megvakarta az orra hegyét stukkerja csövével.

Ezek szerint nincs is olyan nagy baj. Sőt. Legalább tudjuk, honnan támad. Letérdelek a járgány aljába, s amint felénk ugrik, megcélzóm az altatópisztollyal. Ha csak egy icipici szerencsénk is lesz...

Nem lesz - morogta Daimler komoran. Segal meglepetten pillantott rá.

Miért ne lenne?

Mert a kanyarodó sínpártól mindössze két-három méternyire húzódik a Gyöngyvirág Hasadék.

Az meg mi a csoda?

Nagy hasadék. Százötven méter mély. -És?

Nem érti? A Dög ránk veti magát, és hajtányostúl együtt le-perdít bennünket a szakadék mélyére.

Egyetlen pillanat alatt felmértem a helyzetet. Az, aki a Dögöt irányítja, úgy ismeri a terepet, mint a tenyerét. Pontosan tudja: ez az egyetlen módja, hogy megállítson bennünket mielőtt behajtanánk az alagútba.

Segal idegesen a járgány oldalába rúgott.

Akkor meg mit csináljunk? Szálljunk ki és induljunk el gyalog?

Kapaszkodjanak!

Belekapaszkodtam a hajtány szélébe, miközben Daimlerre ordítottam:

Megőrült? Semmi esélyünk, hogy megússzuk élve.

Mondom, hogy kapaszkodjanak!

Daimler megrántotta a hajtókart, matatott valamit rajta, majd pumpálni kezdett vele. Tolatott vagy háromszáz métert, aztán intett, hogy szálljunk ki. Ekkorra már Segal is megértette, mi a dolga. Megragadta a járgány egyik oldalát, és nekiveselkedett, hogy együttes erővel nyugalomba helyezhessük egy bokor alján.

A holdverte sínpár idegesítő fénnyel csillogott az orrunk előtt. Nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy túlságosan is átlátszó csapdát állítottunk neki.

Daimler leszakított egy fűszálat, és a szájába vette. A fűre néztem, a mozdonyvezetőre, aztán akkorát ütöttem a vállára, hogy majd lenyelte a fűszálat.

Mielőtt még kikérhette volna magának, a füléhez hajoltam, és belesuttogtam valamit.

Annyira meglepődött, hogy még tiltakozni is elfelejtett.

Ha valaki látott volna bennünket, amint a bokrok tövében négykézlábra állva a füvet tépkedjük, alighanem azt hitte volna, megbuggyantunk a Döggel vívott idegőrlő küzdelemben. Mintegy öt-percnyi megfeszített munka után végre sikerült megtöltenünk a járgány alját friss, alpesi fűvel. A hold egy ideig elmerülten szemlélte egyáltalán nem mindennapi tevékenységünket, majd ismét felhők mögé menekült.

Alighogy megtelt a járgány, furcsán bizseregni kezdett a tarkóm tája.

Itt van - suttogtam a másik kettő felé. - Érzem, hogy itt van.

Még be sem fejeztem a suttogást, a hold halvány, fenyegető árnyékába burkolózva a sötét, ormótlan test ismét csak felbukkant az orrunk előtt. Fejét lesunyva, a talpfákra tapadt szagokból próbált hollétünkre következtetni.

Mintha ezúttal valamivel bizonytalanabbul mozgott volna. Felemelte a fejét, a levegőbe szimatolt, majd kitátotta a száját. Néhány halk morrantás után kinyújtotta hosszú, vörösestarka nyelvét s végignyalta vele az egyik talpfát.

Segal felemelte az altatópisztolyt, és célba vette. A Dög ekkor felénk fordította a pofáját, égő, könyörtelen szemével végigpásztázva búvóhelyünket. Egyetlen futó pillanatig úgy éreztem, mindent lát: röntgenszeme áthatol a bokrok ágain, a tavalyi avaron, talán még a töltés falán is.

Szerencsére a démonnak nem volt röntgenszeme. A sárga sugarak átsuhantak felettünk, s alighanem a hold mellett a fekete csipkés felhők között vesztek a semmibe.

Segal felnyögött, teste megfeszült, s éppen meghúzta volna a ravaszt, amikor a földöntúli lény tért ölelő ugrással beleveszett a sötétségbe.

Amilyen gyorsan csak lehetett, visszahelyeztük a járgányt a sínekre, s Daimler a hajtókarhoz ugrott.

Isten nevében, előre!

Segítőkészen ültünk mögötte, hiszen ez volt minden, amit tehettünk. Ha még egy hajtókart szereltek volna a hajtányra, akár kétszer ilyen sebességgel haladhattunk volna, csak hát a régi idők vasúti tervezői nemigen számolhattak azzal, hogy valamikor, a huszadik század vége felé, egyszer majd maga a Sátán üldözi a tákolmányon kucorgókat.

Segal mocorgott, órájára pislantott, aztán a térdére ütött.

Alighanem most jött rá, hogy átvertük. Mennyire lehetünk még a bejárattól.

Cirka ötszáz méternyire.

Alighanem ez lesz életem leghosszabb ötszáz métere.

Látják azokat a fákat? - nyújtotta ki a karját a mozdonyvezető. - Ott fordulunk rá az alagúthoz vezető egyenesre. Készüljenek fel arra az esetre is, ha nem sikerült átvernünk. Normális körülmények között természetesen azt kellene hinnie, hogy megfutamodtunk, és eszünk ágában sincs behajtani a föld alá...

Segal sápadtan hajolt át a járgány pereme felett.

Nem látom a bokrokat.

Daimler akkorát rántott a hajtókaron, hogy szinte felemelkedtünk a sínről.

Nem is láthatja. Lejjebb vannak vagy százméternyire. Ha szé-dülős, ne nézzen le.

Önkéntelenül is oldalra pillantottam. A hold halvány, kíváncsi fényében bonsaiszerűen aprócska fenyők fürödtek a szakadék oldalain, s a feneketlen mélység legközepén mintha patak vize csillogott volna.

Uramisten! - suttogta Segal. - Ha arra gondolok, hogy négy keréken múlik az életünk...

I

Csak hármon - morogta Daimler. - Az egyik olyan állapotban van, mintha nem is lenne.

Kösz, hogy megvigasztal.

Most! - sziszegte Daimler a bokrokat vizsgálgatva. - Vigyázzanak!

A hajtány döccent egyet, de semmi egyéb nem történt. A hold kibámult egy sötétségbe vesző, nyurga fenyőfa mögül elégedetten nyugtázva, hogy még mindig épségben vagyunk.

Daimler eleresztette a hajtókán, s boldogan dörzsölte össze a tenyerét.

Ezt megúsztuk.

Halkan, zaj nélkül csusszantunk be az alagútba.

Daimler felkapcsolta féltéglányi elemlámpáját, s addig fékezett, amíg enyhe szikrázás közepette meg nem álltak a kerekek.

Igyekezzenek! Előbb kell kiküldenünk a járgányt, mintsem a Dög a bejárathoz érkezne!

Felesleges volt mondania, anélkül is pontosan tudtuk, mit kockáztatunk. Ha sikerül, amit elterveztem, nem is akármilyen ütőkártya kerül a kezembe. Ha nem... nos, akkor újra kell kevernem a

kártyacsomagot. Elégedetten láttam, hogy Daimler villámsebesen megszabadul a

kezeslábasától, akárcsak Segal.

Gyerünk! A füvet!

Olyan sebesen tömtük meg vele a ruháinkat, mintha egy ruhatömő verseny döntőjében küzdöttünk volna a végső győzelemért.

Kész? Adja ide!

Deimler elkapta a kezeslábasomat, és a hajtókar mögé ültette.

így ni! Kár, hogy nincs kalapja, de talán így is megteszi. Ide az enyémet... Maga rakja csak mellé!

Megtörölgettem a homlokomat, elégedetten szemlélve közös

alkotásunkat.

Gondolja, hogy be tudjuk csapni vele? Segal felhúzta a vállát.

Ki tudja? Kiváló a látása, azonkívül fogalmam sincs róla, mivé fejlődött idekint. Mint száraz szivacs a vizet, úgy szívja magába a környezetéből érkező információkat. Feldolgozza őket, és alkalmazkodik a kialakult helyzethez.

Daimler ránk förmedt.

Ha befejezték, fordítsák meg a járgányt.

Nyögtünk, megemeltük, újra nyögtünk, majd megfordítottuk. A

három, terepszm ruhás, fűvel töltött bábu ekkor már olyan peckesen ült a helyén, mintha valódi kirándulók lettek volna.

Ne adjam egyikük kezébe a vadászpuskáját?

Megbolondult? Az apósomtól kaptam ajándékba. Minden hónapban megnézi, megvan-e még. Vigyázzanak, indítok!

Oldalra ugrottunk, és az alagút falához lapultunk. Daimler kissé oldalra tolta a vezetőt helyettesítő fűembert, s a járgány mellett futva mozgásba hozta a hajtókáit.

A hajtány megremegett, majd egyre gyorsuló sebességgel beleveszett a sötétségbe.

A mozdonyvezető pontosan három perc múlva tért vissza, lihegve és fuldokolva, mintha egyenesen a szakadék fenekéről érkezett volna.

Azt hiszem, sikerült - lihegte, miközben az alagút falához dőlt. - Ha kiderül, hogy én loptam el a hajtányt a múzeumból, nem fognak megdicsérni érte.

Majd Waldvogel eligazítja a dolgot. Indulhatunk? Daimler eltolta magát a faltól, s egyelőre még a fáradtságtól és

megerőltetéstől remegő kézzel előretartotta a vadászpuskáját, akárcsak Segal az altatóstukkerét, vagy én 38-as Smith and Wessont. Kezdetét vette az utolsó felvonás.

Jó tízpercnyi gyaloglás után elértük a szellőzésszerelők szobájához vezető előteret. Segal gyanakodva nézegette a csempével kirakott, láthatóan sehova sem vezető szobányi teret, és csalódottan felhúzta a vállát.

Ez az? Hiszen ide be sem fér. Daimler rémülten rápisszegett.

Pszt! Fogja már be a száját!

Léptek koppantak a sötétség mélyén, kavicsok sírtak a rájuk nehezedő cipőtalpak alatt.

A mozdonyvezető leoltotta a lámpát, s az alagút oldalához lapult.

Remélem, nem vette észre a fényt.

A Dög az?

Hacsak nem húzott közben cipőt. Be a talpfák közé! Engedelmesen a talpfákra hasaltunk. Közben megpróbáltam

nem gondolni rá, mi mindent hagynak maguk után az elhaladó vonatok.

Zseblámpa fénye rebbent, elszállt felettünk, az oldalfalon állapodott meg, majd felcsúszott egészen az alagút mennyezetére. A lopakodó az előtérhez lépett, és halkan morgott valamit

Segal értetlenül meredt rám.

Mi a fenét akar ez? Hiszen nincs odabent semmi.

Kivéve egy vaslétrát, amely a szellőzésszerelők szobájához és a szervizalagútba vezet.

Na és?

Fogja a pisztolyát, és gyerünk! Herr Daimler, talán jobb lenne,

ha ön idelent maradna.

Eszem ágában sincs. Tetszik, nem tetszik, magukkal megyek.

Mély sóhaj kíséretében léptem be a benyílóba. Tudtam, a következő fél órában el kell dőlnie mindennek. Vagy sikerül a tervem, és a Spitzhorn tövének falucskája mindörökre megszabadul a Vérfarkastól, vagy...

Erre a vagy-ra egyelőre gondolni sem akartam.

Csak akkor nyugodtam meg, amikor hosszú, kimerítő mászás után végre felérkeztünk a szellőzésszerelők szobájának előterébe. Közvetlenül a szerszámosszoba mellett sötét, végtelenbe vesző szervizalagút húzódott, megpakolva kábelekkel, ládákkal, kapcsolótáblákkal. Daimler mutatta, hogy kapaszkodjunk az előtér vaskorlátjába, nehogy egy vigyázatlan mozdulatnál lezuhanjunk a

mélybe.

Ahogy áthajoltam a korlát felett, barátságos, mormogó beszélgetés ütötte meg a fülem.

Erre nem számítottál, mi? - hallottam egy ismerős, és ugyanakkor mégis idegennek tűnő hangot a szerelők szobájából. - Pedig alig múlt tíz éve, hogy utoljára találkoztunk. Emlékszel, nyár volt...

Daimler megütögette a vállam.

Ezek milyen nyelven beszélnek?

Tibetiül.

Uramisten, mintha egy zsák száraz kukoricát rázogatnának.

Ezerszer próbáltam elmagyarázni neked, Gyamco, hogy Tibetnek mindörökre vége, és te ezeregyedszer sem értetted meg. Pedig látnod kell, hogy nekem van igazam. Tibet mindörökre elveszett, s bolond, aki illúziók után fut.

Te, látom, nem futsz illúziók után.

Csak gúnyolódj, ha akarsz. Rajtam már nem fog a gúny. Ezerszer végiggondoltam mindent, és végül úgy döntöttem, arra fordulok, amerre az Idő Kereke, Alkalmazkodom a helyzethez, ahogy itt, Európában mondanák.

Amit te teszel, arra a világon mindenütt azt mondanák, hogy árulás!

Gyamco nyugodt, méltóságteljes szavai mögött megéreztem a feneketlen megvetést.

Butaságot beszélsz, Gyamco. Bár nincs sok időnk, azért még utoljára megpróbállak meggyőzni. Nem szeretnélek feleslegesen elpusztítani.

A szerzetesnek tilos elvennie mások életét.

A szereztesnekigen. Csakhogy én már rég nem vagyok szerzetes. Ezért aztán nyugodtan megölhetlek és meg is foglak, ha nem engedelmeskedsz.

Megvetlek, Serab! Azt kívánom, hogy ne találj nyugalmat a Köztes Létben, hogy a...

A másik gúnyosan, kárörvendőn felnevetett.

Köztes Lét? Te még mindig hiszel ebben az ostobaságban...? Ejnye, ejnye, Gyamco, okosabbnak hittelek, hiszen te lettél mindig legkorábban kész a szent szövegek másolásával, és mindig több oldalt magoltál be a Kandzsurból és Tandzsurból, mint mi. És mégis. Mire vitted? Földönfutó vagy, hazátlan bitang, más ország és más emberek jóindulatától függsz.

És te, Serab?

Én szabad vagyok! Tudom, mit tehetek, és azt meg is teszem. De most ne rólam beszéljünk, hanem rólunk, valamennyiünkről. Én is ott voltam, amikor 1959-ben meg akartuk védeni a Potala palotát. Ott voltam mellettetek, szerzetesi palástban, puskával a kezemben ráadásul nekem már csak villáspuska jutott. Olyan, amivel őseink száz évvel ezelőtt a hágókat vigyázták. Akkor nem törődtem vele, hogy élek-e vagy halok azt hittem, ha el is veszítem

az életemet, talán élő istenként születek újjá. Nos, ha az életemet nem is veszítettem el, de beleszaladtam egy kínai puskagolyóba. A fejemet találta el... itt, ni. Úgy szedtek össze, miután ti már Őszentségével úton voltatok India felé.

Sokáig kerestünk, Serab!

Halottak zuhantak rám, én ott feküdtem alattuk, és csak nekik köszönhetem, hogy nem fagytam meg. Később kórházban tértem magamhoz kínaiak között. Kínaiak ápoltak, kínai orvos nyomta belém az injekciót. Emlékszem, ki akartam tépni magamból a tűt, mert a szerzetesi törvények tiltották, hogy „tisztátalan anyag hatoljon a testembe.

Ez hiba volt, Serab, elismerem. Azóta azonban sok minden

megváltozott.

Akkor még ez volt a Törvény. Nem akartam enni az ételüket, nem akartam lenyelni az orvosságukat, nem akartam megmosakodni, mert a törvény ezt is tiltotta. Erőszakkal nyomták belém az injekciós tűt, erőszakkal tápláltak, s amikor először löktek a zuhany alá, kétségbeesésemben a kőhöz vertem magam, mert azt hittem, mindörökre kihullottam Buddha egyházából: a szennyel együtt, amely évek óta a testemet borította a Hit is lefolyik rólam. És nemcsak én

voltam így, hanem többi szerzetestársam is, akik ugyancsak sebeket kaptak Oszentsége, a dalai láma rezidenciájának a védelmében. Ott feküdtem a kórházban, s valami furcsa szűrőn át érzékeltem a valóságot. Mintha máris átkerültem volna a Köztes Létbe, s azok a fehér sapkás nők és férfiak, akik körülöttem sürgölődtek, mintha túlvilági lények lettek volna. Aztán... egyszerre csak meggyógyultam. Döbbenten tapasztaltam, hogy immár nem idegenkedem az ételeiktől, beveszem az orvosságukat, és... nem kell erőszakkal a zuhany alá cipelni. Visszanyertem az egészségemet.,.

De elveszítetted a lelked!

Erre én is gondoltam. Csakhogy nem értettem, mi rossz van abban, hogy életben maradtam? Mi rossz van abban, ha eszem, ha gyógyulok, és ha tisztálkodom. Miért ne lehetnék Oszentsége hű szolgája úgy is, ha nem ragadok a mocsoktól.

Ó, te szerencsétlen!

... Egy orvos könyveket adott. A mi nyelvünkön íródtak, de az ő könyveik voltak. A kínaiaké. Ezekbe a könyvekbe bele volt írva Tibet egész történelme, a dalai lámáké is, úgy, ahogy én még soha nem hallottam. Mondd csak, Gyamco, gondoltál valaha is arra, miközben a szent iratokat másoltad a kolostorban, hogy odakint téldémon kísérteteivel viaskodva egy egész nép vívja élethalálharcát a túlélésért? Hogy amíg mi az istenek előtt imádkozunk, addig a nép, a tibetiek, koplalnak és éhenhalnak a szegénységtől. Nekünk aranyból vannak az isteneink, nekik még a jakfaggyú is hiányzik a teájukból. Sindzse, a halottak ura ragadja a poklokra gyermekeiket, mert nincs egyetlen orvos az egész országban, aki meggyógyíthatná őket.

Kommunista lettél, Serab?

Nevezhetsz, aminek akarsz, de ott a kórházban rádöbbentem, rossz úton járunk. Tibetnek meg kell változnia. Amit mi makacsul őriztünk, az nem térhet vissza soha többé.

Erre már mi is rájöttünk, csak éppen...

Csak éppen álmokat kergettek. Tibet Kína része és az is marad. Előttünk pedig egyetlen út áll: kúiaivá kell lennünk egytől egyig. De hát végül is nem mindegy, minek hívnak bennünket, vagy hogy milyen nyelven beszélünk? Emberek vagyunk, és ez a fő.

Mi lett belőled, Serab?

Gyamco hangja kétségbeesetten szárnyalt: érződött rajta, mélyen megrázták Seráb szavai.

Azt akarod mondani, hogy valaha jő barátoik voltunk? Ez igaz, Gyamco. Éppen azért is küldtek engem, mert híznak benne, hogy könnyebben szót tudok érteni veled, mint bárki más.

Kínai lettél, Serab!

Ember lettem, Gyamco.

Mit akarsz tőlem?

Tudod te azt nagyon is jól! De ha akarod, röviden elmondom, nehogy azt hidd, a levegőbe beszélek. Pontosan tudom, hogy azon az éjszakán, amikor megkezdődtek a harcok Lhásza utcáin, titokban felkerested Őszentségét. Akkor már Cshebramg kolostorának az apátja voltál és mindenki tudta rólad, akárcsak rólam, hogy vörös süveges, varázsló-szerzetesek vagyunk. Azt azonban kevesen tudták, hogy Cshebrang barlangpincéiben őrzik az oszentsége által feloszlatott vörös süveges kolostorok minden kincsét. Aranyat, drágaköveket, felbecsülhetetlen értékű régi iratokat, amelyekről még nekem sem beszéltél soha, pedig én is vörössüveges voltam, azonkívül még a barátod is.

Titoktartást kellett fogadnom az ősi isteneknek.

De azon az éjszakán elárultad őket! Elmondtad Öszentségé-nek, hol vannak az ereklyék, és felajánlottad, hogy a rendelkezésére bocsátód őket.

Erről nem akarok beszélni!

Pedig beszélnünk kell róla. Mivel a kínai csapatok akkor már

ket. Te és néhány társad elrejtettéteK osex. ni im n u közöttük, Gyamco, hiszen a legjobb barátod voltam? Gyamco tétovázott, és csak néhány másodpercnyi habozás után

válaszolt.

Nem tudom. Talán megéreztem, hogy gyenge vagy a hitedben.

Miután a kínaiak meggyógyítottak, könyveket adtak, iskolába küldtek, megértettem, hogy azokra a kincsekre nagy szüksége van

az országnak.

Országnak? Melyik országról beszélsz?

Természetesen Kínáról - mondta Serab -, Tibet nem létezik

többé.

Eszerint ők küldtek. A kínaiak.

Nem csak ők.

Másnak is dolgozol?

A lelkiismeretemnek, Gyamco. Meg vagyok győződve róla, hogy úgy szolgálhatom legjobban Kína népének ügyét, ha meg-szerzem számára azt a térképet, amit ti, a Damaru Társaság lovagjai

rejtegettek.

Mi az a nagy ügy? A kommunizmus? Serab rekedten felkacagott.

Hol lesz akkor már a kommunizmus, amikor Kína még mindig uralkodni fog a világ felett! Hol voltak még akkor eszmék és ideológiák, amikor Kína már mesebeli óriás volt: az Ég tükörképe. Ahogy a tóparti szomorúfüzek visszatükröződnek a tó vizében, úgy , tükröződik vissza az istenek világa is a Föld arculatán. S ez a tükör- l kép Kína. Őt szolgálom, Gyamco, és őt is akarom szolgálni mind-

örökké. Gyamco kiköpött.

Elárultad a hazád, te ostoba!

Serab rövid időre elhallgatott az volt az érzésem, hogy a nyálat törölgeti az arcáról. Hangja azonban cseppet sem volt f elindultabb, amikor folytatta mondandóját.

Minden szavadban magamra ismerek, Gyamco. Én is ilyen álmodozó és makacs voltam, mint te. Abban az évben, amikor a kínai csapatok felszabadították Lhászát...

Nem akarlak tovább hallgatni, Serab!

... úgy nyár elején kisétáltam a városi tó partjára. Nagy kocka jakvaj volt a kendőmbe tekerve, melyet egyik pásztor rokonom ajándékozott nekem. Nem tudom, emlékszel-e még rá, mennyire vonzódtam mindig is a természet szépségei iránt? Akkor sem tudtam megállni, hogy néhány perc erejéig el ne gyönyörködjek a hullámok és a víz felszínén cikázó sugarak játékában. Annyira elmerültem a bámulásukban, hogy a jakvaj kiesett a kezemből, s belecsobbant a hullámok közé. Hiába kaptam utána, úgy elmerült, mintha követ ejtettem volna közéjük. Elkeseredetten éppen tovább akartam indulni, amikor észrevettem, hogy a vaj hirtelen felbukkan a víz felszínére. Már-már arra gondoltam, levetem magamról a palástot, és utána ugrok, amikor a vajtömb olvadozni kezdett. Nem süllyedt el, nem falták fel a halak: egyszerűen feloldódott a vízben. Az utóbbi években egyre többször gondoltam vissza erre a furcsa jelenetre. Addig-addig töprengtem rajta, amíg már nem is tűnt olyan meghökkentőnek. Ajakvajnak az a sorsa, hogy felolvadjon a vízben vagy a teában, a kis népekre pedig azt a sorsot mérték az istenek, hogy oldódjanak fel a hatalmasok tengerében. Ez a természet akarata, Gyamco. Értelmetlen dolog ellene szegülni. Mint amikor szembevizelsz a széllel, és nedves lesz tőle a palástod.

Ebből elég volt, Serab! Soha nem tudsz meggyőzni, és nem is kapod meg tőlem, amit akarsz.

Pedig én csak egy icipici térképecskét szeretnék a ruhám ujjába rejteni: annak a barlangnak a rajzát, ahova a kincseiteket falaztátok be. Mit érhet az a kincs, Gyamco? Százmilliárd dollárt, vagy még többet?

A hazának nincs pénzben kifejezhető értéke, te pokolfajzat. A hazát nem válthatod dollárra!

Haza? Phű! Megmagyaráznád, mi a haza? Meredt szemű, konok arcú, arany istenszobrok? Templomi zászlók? Régi, zsíros kéziratok? Rozsdás imamalmok? Ez a haza? Rendben van, Gyamco, beismerem, hogy a szavak párharcában vereséget szenvedtem. De így vagy úgy, akkor is el fogsz nekem mondani mindent! Üvölteni fogsz a fájdalomtól, és vinnyogni, mint a csapdába esett róka... Abban az iskolában, ahol kínaira tanítottak, azt is megtanultam, hogyan kell szóra bírni valakit, aki nem akar beszélni. Csak egyetlen, hegyes acéllemez kell hozzá, és még valami, ez itt, ni! Nos, Gyamco, utoljára kérdem, elmondod-e, hova rejtetted a Ihászai rejtekhely térképét?

Nem? Akkor elárulok valamit... Pontosan tudom, kik voltak a Damaru Társaság lovagjai. Tudom, hogy a Társaság egészen másféle céllal alakult, mint ahogy elhíreszteltétek. Mindenki úgy tudta, ti vagytok az emigráció türelmetlen, fiatal és radikális szárnya, akik Őszentsége, a Dalai Láma hatalmára törtök. Ugyanakkor titokban valamennyien felesküdtetek Őszentségére és a szolgálatába léptetek. Felajánlottátok neki

mindazokat a kincseket, amelyeket évszázadok során halmoztatok fel kolostoraitokban, őszentsége nagylelkűen elfogadta ajánlko-zásotokat, és belőletek válogatta ki azokat a szerzeteseket, akik a szent damaru, a szellemdob ábráját tetováltathatták a szívük fölé. Ti lettetek a Nagy Titok őrzői! Ti tudjátok csak, hol rejtőzik a kincs, amely Kínát egy csapásra a világ legtehetősebb országai közé

emelhetné.

Hallgass!

Ejnye, Gyamco, csak nem lettél ideges? Kínában még a porban játszó gyermekek is erről fecsegnek.

Magatoktól soha nem bukkantok rá! Soha, soha, soha!

Sajnos ez igaz. Mielőtt erre a feladatra vállalkoztam volna, négyzetcentiméterről négyzetcentiméterre átkutattuk Lhászát és a környékét, mégsem sikerült elrejtett gazdagságotok nyomára bukkannunk. Ezért van szükségem rád, Gyamco. Meg akarom szerezni, mielőtt más bukkanna rá.

Más? Ki más?

Tudod te azt jól. Néhány évvel ezelőtt feltűnt közöttetek valaki, aki olyannyira a bizalmatokba férkőzött, hogy Öszentsége állandó kísérői közé fogadta. Nagy tudású szerzetes, s bár fehér volt a

bőre...

A Fehér Láma!

Bizony ő. Az a férfi, akit ti Fehér Lámának hívtatok, s akinek

soha senki nem látta az igazi arcát.

Én láttam!

Amit te láttál, az nem az ő orcája volt. Az csak az az arc volt, amit ő akart megmutatni neked. Olyan ő, mint a káposzta. Minden levele alatt újabb és újabb levélre bukkansz.

Te... tudod kicsoda?

Serab habozott, aztán, bár nem láttam, éreztem, hogy megvonja

a vállát.

Végül is miért ne mondjam el, hiszen neked már mindegy, megtuídod-e vagy sem. Hosszú időt töltöttünk azzal, hogy megpróbáltuk elkapni a palástja szélét.

Töltötíwnfc?

Azokra a férfiakra gondolok, akik Kína nagyságán munkálkodnak, s akiknek az a megtiszteltetés jutott, hogy mindezt idegen országokban, idegen emberek között tegyék.

Mint te is?

Igen, mint én is.

És... mire jöttetek rá?

Fogalmad sincs róla, Gyamco, micsoda erőfeszítésbe kerül megkeresni a világban valakit, aki elrejtette az arcát, nincs neve, nincs nemzetisége, nincs lakóhelye. Csakhogy bennünket sem ejtettek a fejünkre. Sok mindent tanultam abban az iskolában, Gyamco, ó hacsak a felét is elmondhatnám...! Abból indultunk ki, hogy valahol csak meg kellett ismerkednie a Szent Tannal méghozzá nem is akárhogyan: - erről te többet tudnál mondani mindenkinél. Nos, végigjártunk minden olyan iskolát, amely számításba jöhet felkerestünk minden Európában élő buddhista mestert Thaiföldtől Norvégiáig felkutattunk minden tanítványt: - mint amikor a halászok az apró lyukú hálót végighúzzák a tavon. Aztán alaposan megvizsgáltunk mindenkit, aki a hálóba keveredett, s sorban visszadobtuk azokat, akik könnyűnek találtattak. A végén már csak egyetlenegy halacska maradt a fedélzeten: Ö. Az aranyhal.

Kicsoda?

Kíváncsi vagy rá?

Te akarod, hogy megtudjam.

Nincs rá okom, hogy elhallgassam előled. Mi már akkor gyanakodva figyeltük a Fehér Lámát, amikor ti még vakon megbíztatok benne. Tudtuk, hogy nem a Szelíd Herceg tisztelete hajtotta közétek, hanem a kincs utáni vágy. Azt akarta megszerezni, ami a mi tulajdonunk. Mi már akkor megírtuk a halálos ítéletét, amikor ti még egy asztalnál ittátok vele a jakfaggyús teát. Meg is próbáltuk eltenni láb alól, csakhogy nem sikerült. Be kellett látnunk, ezúttal emberünkre akadtunk. Rövid idő alatt három leghűségesebb társunkat ölte meg. Már-már a titok birtokában volt, amikor Öszentsége általam ismeretlen okból áthelyezett benneteket Svájcba. Feltehetően a gyilkosságok nyomán gyanút fogott, és úgy gondolta, jobb, ha a titkok lovagjai minél messzebbre kerülnek Kínától és Indiától. Ezért kolostort alapított nektek itt, a Spitzhorn tövében, ahol a kincs őrizői nyugodtan megbújhattak.

Ördög vagy, Serab!

Dehogyis vagyok az. Csak jók az információim - ahogy az iskolánkban mondanák. Képzelheted a Fehér Láma őrjöngő dühét, amikor megtudta, hogy a Damaru Társaság egyik percről a másikra áttelepült Európába. Napokkal később ezért ő is felszívódott. Hiába kerestette Öszentsége és a tibeti emigráció vezetősége, a Fehér Láma soha többé nem került elő.

Azt mondtad, tudod, ki ő.

Csak gyanítjuk. Hosszú évek keresgélése után bukkantunk egy

furcsa figurára, aki Hollandiában lett egy buddhista közösség tagjává. Rövid idő alatt igen szép karriert futott be a közösség két év után vezető évé választotta. Azok, akik ismerték, egyöntetűen állították, olyan volt az agya, mint a borotva. Egyetlen olvasás után hiba nélkül visszamondta a legnehezebb szövegeket is, és soha többé nem felejtette el őket.

Mi volt a neve?

Cornelius Jongblod.

Te láttad az igazi arcát?

Mondtam, hogy az ő arcát nem láthatta senki.

Fényképet csak sikerült szereznetek róla?

Csak az egyetemi éveiből. De ma már biztos, hogy nem hasonlít arra a képre. Biztos, hogy átalakíttatta az ábrázatát. És különben is, azóta már két évtized pergett le az idő homokóráján.

Hogy jutottál a nyomomra?

Azt akarod tudni, miből jöttem rá, hogy itt rejtőzöl az alagút-ban? Valaki észrevett, amikor idejöttél. Azonkívül volt egy furcsa sejtésem. Tudod mi? Hogy a térkép itt lapul valahol a föld alatt, a kisvasúti sínek mentén, hiszen a szellőzésszerelőt, akiről kiderült, hogy társaságotok illusztris tagj a, nem véletlenül gyilkolták meg itt.

Honnan tudod, hogy ő is a Társaság tagja volt?

A rendőrtől, akit Siegmüllernek hívnak. Ő fecsegte ki, hogy a fűtésszerelő mellén is ott volt a damaru, a szellemdob ábrája. Ő természetesen nem tudta, mit jelent a rajz. Én viszont annál inkább. Megmondanád, mit keresett a szerelő itt, az alagútban?

Semmi közöd hozzá!

Nekem mindenesetre felkeltette a gyanakvásomat a dolog. Tegnap pedig, micsoda véletlen, találkoztam a faluba vezető úton egy mozdonyvezetővel, akit szerencsémre súlyos szófosással vertek meg az istenek. Tudod mit mesélt a locsif ecsi fickó? Hogy egy szerzetest látott ki-be sétálni az alagútba. Aztán Mr. Lawrence, az a felfuvalkodott hólyag, fűnek-fának újságolta, hogy nagy baj történhetett a kolostorban, mert a főlámának, Gyamcónak nyoma veszett. Ékkor tudod, mire gondoltam? Hogy talán elrejtőztél ide-lent, és meg akarod várni, amíg az a félnótás Lawrence megkeresi a Vérfarkast, a Damaru Társaság tagjainak gyilkosát. Vérfarkas! Hahaha! Ilyen ostobaság is csak egy ilyen beképzelt fickó agyában születhet meg. Nincs itt semmiféle farkas, csak a Fehér Láma! Ő még farkas alakjába is bele tud bújni, ha szükséges.

Ha lenne olyan szíves és felvilágosítana róla, mi az ördögöt fecserésznek ennyi ideig? - suttogta a fülembe Segal. - Mintha az ön nevét is emlegették volna.

Azt mondták, egyedül csak én vagyok képes rá, hogy elkapjam a Vérfarkast.

Segal gyanakodva nézett rám, mint aki kételkedik fordításom helyességében, de végül is nem szólt semmit. Serab annál inkább.

Akkor hát elérkeztünk az utolsó felvonáshoz, Gyamco. Te nem akarsz beszélni, én pedig szóra kell hogy bírjalak. Sajnálom, de meg kell tennem.

Gyamco kétségbeesetten feljajdult, elzuhant a padlón, nyöször-gött és rugdalózni próbált. Elképzeltem magamban, amint Gyamco a földön fekszik, Serab pedig a hátán ül.

így ni, Gyamco! - hallottam Serab nyugodt hangját. - Tudod, hogy céltalan minden ellenállás. Nem béníthatsz meg akaratod erejével, hiszen pajzsot eresztettem agyam elé. Ami pedig az izmaimat illeti, sokkal erősebb vagyok nálad. Abban az iskolában arra is megtanítottak, hogyan kell legyőzni másokat, kizárólag ügyességünk és fürgeségünk segítségével. Most ne lepődj meg, Gyamco, beszúrom ezt a lemezkét a füled mögé. Kicsit fájni fog... Ne félj, nem öllek meg. Nincs senki a világon, aki jobban aggódna nálam az életedért. Most a hátadra fordítalak...

Gyamco felsikoltott. Szinte nem is emberi volt a sikolya.

Jaj! Neeeee! Fáááááj!

Semmiség ahhoz képest, amit eztán fogsz érezni. Egyelőre csak egy kis lemezkét szúrtam a füled mögé... Igaz, mélyebben, mintha egyszerű akupunktúráról lenne szó, de hát nem is az a célom, hogy kigyógyítsalak a reumádból.

Nekem nincs is... reumám...

Nem is lesz, Gyamco. Reumája csak korosabb embereknek van, te pedig nem fogod megérni azt az időt. Még egy kis türelem... csak egy picit nyomom beljebb a lemezkét...

Jaaaaaaj!

Segal úgy ütött oldalba, hogy majd megfordultam fektémben.

Mit csinál vele? Maga hagyja?

Persze hogy hagyom! Gyamco tudja, mire vállalkozott.

Ő lehet hogy tudja, magának azonban, azt hiszem, fogalma sincs róla.

Minden rendben van, Gyamco - hallottam közben Serab csillapító hangját. - A lemez vége elérte az agyadat.

Neeeem!

Ne félj, ha kihúzom, nem marad utóhatása. Régi kínai trükk

ez, már akkor ezzel a módszerrel vallatták a makacsul hallgatókat, amikor Európában még egymást kergették a kőbaltás hordák. A lemez vége behatol egy központba, amely a bal oldali féltekén helyezkedik el. Olvastad a Hangok Könyvét?

Neeem!

Pedig nagyon tanulságos mű. Igaz, csak kínai nyelven olvasható, te pedig nem tudsz kínaiul. Sebaj. Hogy lásd a jóindulatomat, elmondom a tartalmát. Nos, ezt a könyvet a makacs, szófukar nomádok megtörésére használták. Bizonyára tudod, hogy valaha régen, abban a korban, amit Európában úgy emlegetnek, hogy időszámításunk kezdete előtt - pedig akkor már úgy hömpölygött az idő végtelen folyama, mint a Jangce a medrében - szóval, az idő tájt Kínát nomád birodalmak serege fogta körül, amelyeket csak egyetlen cél éltetett: kirabolni a hatalmas szomszédot. A kínaiak pedig úgy védekeztek, ahogy tudtak. Gyakran ejtettek fogságukba nomád főembereket, hogy kitudakolják a szándékaikat. S bizonybizony, Gyamco, ezek között a foglyul ejtett, piszkos nomádok között tibetiek is voltak...

Jaaaaaj!

Ne jajgass, még nem fájhat annyira. Felesleges óbégatásoddal kizökkentesz a gondolatmenetemből. Szóval, az elfogott nomádokat különféle kínzásoknak vetették alá, csakhogy ezeket a fickókat ugyancsak keményre edzették a pusztai szelek, a homokviharok, és a kegyetlen csaták, amelyeket egymással vívtak. Ezért aztán hiába is próbálták ki rajtuk a leghírhedtebb kínai hóhérok a tudományukat, nem nyílt szóra a szájuk. Hiába vágták őket miszlikre, szaggat-tatták szét szelindekekkel, vájatták ki a szemüket idomított madarakkal: a nomádok némák maradtak.

Élt ebben az időben a császári ház közelében egy bizonyos férfiú, az egyszerűség kedvéért nevezzük Li Jingnek, aki a fúvós hangszerek nagymestere volt. Mivel valóban kitűnően értette a mesterségét, a császár, Huan-ti, gyakorta hívta magához, hogy szórakoztassa muzsikájával, miközben ő az ágyasaival enyelgett.

Hall...gass!

Be kell hogy fejezzem, Gyamco. Ha meg akarod érteni, miért szúrtam az agyadba a lemezt, be kell hogy fejezzem.

Neeeeem!

Akkortájt a császár már öregecske volt, és a számtalan ágyas... hm... ellátása nem kis gondot okozott neki. Úgy is mondhatnám, hogy a szeme még kívánta a virágot, de leszakítani már nem volt ereje. Li Jing eközben egy papírfal mögött játszott, és alighanem

hallott mindent - legfőképpen a császár dühös és tehetetlen kifakadásait. Lehet, hogy látta is, amit látott, hiszen a papírfalak összeillesztése mindig is kívánnivalókat hagy maga után. Szóval, miután Li Jing tanúja volt bizonyos dolgoknak, elhatározta, hűséges alattvalóhoz illően segíteni próbál elaggott császárán. Muzsikusi évei alatt Li Jing számtalan, zenével kapcsolatos felfedezésre tett szert: rájött például, hogy a zeneszó használ bizonyos növények növekedésének. Észrevette, hogy azok a virágok, amelyek azokban a szobákban nyílnak, ahol muzsikáim szokott, pompázatosabbak és illatosabbak, mint társaik. Li Jing éles eszével felismerte, hogy ennek a jelenségnek csakis a zene lehet az oka. Ettől kezdve hosszadalmas kísérleteket végzett, melyekről azonban most nincs értelme szólani. Ha megjönne az eszed, alkalmad lenne tüzetesen is áttanulmányozni a feljegyzéseit.

Neeeem!

Izgató felfedezésétől sarkallva Li Jing további kísérleteket is folytatott. Kiderítette, hogy ha bizonyos hangmagasságban fújja a kürtjét, kialszik a lampionok lángja. Ebből aztán azt a zseniális következtetést vonta le, hogy ugyanaz a valami, ami kioltja a lángot, varázsolja színesebbé és hatalmasabbá a virágokat. Azt hitte, értelmes lényt, szellemet fedezett fel, csak nem tud beszélgetni vele.

Jaaaaj!

Csillapodj, Gyamco! Hagyd, hogy végre befejezzem, amit el szeretnék mondani! Nos, Li Jing azt is felfedezte, hogy bizonyos, vékony fémlemezek megrezdülnek és énekelni kezdenek, ha meghatározott hangmagasságban fújja a kürtjét. Kísérletei során előbb növényekbe szúrt ilyen fémlemezeket, és meghökkenve tapasztalta: egyesek lehajtják az ágaikat, leveleik összeperdülnek és elszáradnak, mások éppen ellenkezőleg: olyan szépségüket bontakoztatják ki, amilyet addig még soha senki nem látott tőlük. Később észrevette, hogy a fémlemezzel preparált állatok is hasonlóképpen viselkednek, mint a növények. Egyesek megőrültek a fájdalomtól -például a fehér patkányok -, mások viszont a szeme láttára párosodni kezdtek. Kísérletező kedvű zenészünk rövidesen arra is rájött, attól függ a viselkedésük, hogy hova szúrta a fémlemezt: egészen pontosan agyuk melyik részébe.

Li Jing, amikor megértette, mit fedezett fel, méltán érezhette úgy, hogy a teremtő istenek közé emelkedett. Felhagyott a hivatásos zenéléssel, s csak a császár meghívásának volt hajlandó eleget tenni. Naphosszat kertjében üldögélt és kísérletein töprengett. De hogy ne szaporítsam a szót: amikor kileste, hogy Huan-ti császár

I

miféle bajban szenved, elhatározta, segít rajta. Természetesen legfelsőbb engedéllyel Császára agyába szúrta azt a fémlemezt, amelyhez hasonlókat a patkányokba szokott szurkálni. Majd bebújt megszokott rejtekhelyére, és megfelelő hangmagasságban játszani kezdett.

Serab rövid időre elhallgatott és megköszörülgette a torkát.

Hogy ezek után mi történt, megkíméllek tőle. Amikor még szerzetes voltam, én sem szívesen hallgattam az ilyesfajta történeteket. Elég legyen annyi, hogy ettől a pillanattól kezdve Li Jing minden este a paraván mögött játszott és mindig ugyanazt a dallamot. A császár pedig egyetlen estét sem mulasztott volna el, hogy ágyasai társaságában végig ne élvezze a papírfal mögött rejtező

művész játékát.

Szabad idejében a természetesen magas méltóságra emelt Li Jing más irányban is folytatta a kísérleteit. Ahogy öregedett, egyre inkább izgatta az emberi fájdalom kérdése. Illetékes helyen vásárolt egy

halálra ítélt bűnözőt, hazavitte, és a fémlemezt beszúrta az agyába, ahogy én a tiédbe, Gyamco. Aztán játszani kezdett a hangszerén. Változtatta a hangmagasságokat, hol gyorsabban, hol lassabban fújta a kürtjét, s mindarról, amit tapasztalt, könyvet üt. A Hangok Könyvét. Ezt használták évszázadok hosszú-hosszú során át a császárság hóhérai, ha makacs fickóknak akarták a szavát hallani. Ettől az időtől kezdve a hallgatag, és a pusztai nélkülözéseken edzett, a halálra csak mosolygó nomádok szempillantás alatt kiköpték minden titkukat. Mint ahogy te is ki fogod köpni,

Gyamco!

A szentségit neki, mondja már el végre, miről beszélgetnek! türelmetlenkedett mellettem Segal.

Ismét csak csillapítani akartam, de a szellőzésszerelők szobájában még a korábbiaknál is fenyegetőbben csattant Serab hangja.

Véget ért a türelmi idő, Gyamco! Ha nem beszélsz, megtudhatod, igazat szól-e a Hangok Könyve. Beszélsz hát?

Neeeeem!

Jól van, Gyamco, te akartad...

A következő pillanatban élénk, izgató dallam száguldott át a szobán, kiröppent a folyosóra, s befordult a végeláthatatlan szer-vízalagútba. Furcsa, rikoltozó hangsor volt -, ennek ellenére nem tett rám különösebb hatást.

Nem úgy Gyamcóra. Abban a szempillantásban ugyanis, ahogy megszólalt a trombita, a szerzetes velőtrázó hangon felsikoltott. Talán csak annak a tengerésznek a sikolya lehetett hozzá hasonló,

akinek a dél-afrikai vizeken, Walvis Bay bejáratához közel tőből leharapta mindkét lábát a cápa.

Jaaaaaaaj! Neeeeeee!

Ez még csak a kezdet volt, Gyamco. A nyitány bevezető része. Tudnod kell, hogy mestere lettem ennek a hangszernek és egy zeneszámot is szereztem rá, aminek azt a nevet adtam: „Nyitány a Fájdalomhoz . Találó elnevezés, nem? Hát ehhez mit szólsz?

Éles, jajgató futam csapódott be a szervizalagútba. Gyamco újra felüvöltött, olyan sokáig és olyan erővel, hogy már attól tartottam, belehal az ordításba.

Nekem ebből elegem volt! - hörögte Segal és megpróbált félretaszítani. - Mondjon akármit, maga érzéketlen fatuskó, de én ezt nem bírom tovább hallgatni! Engedjen, megetetem a trombitáját a rohadékkal!

Mivel izgágasága hatástalaníthatta volna gondosan felépített csapdámat, kénytelen voltam a meggyőzés gyors és rendkívül hatásos módszeréhez folyamodni. Mosolyogva feléje fordultam, és úgy vágtam állón, hogy az előtér falába verte a fejét. Daimler idegesen felmordult, de óvakodott beavatkozni nézeteltérésünkbe.

Megmarkoltam Segal nyakán az inget és magamhoz húztam, mint egy krumpliszsákot.

Figyeljen ide! - sziszegtem a képébe, miközben az oldalához nyomtam a stukkeromat. - Ha még egyszer ellenkezni mer velem, lelököm a sínek közé. Akkor nem törődött az emberi fájdalommal, amikor jól felszerelt, légkondicionált kis laboratóriumában, belerondított a természet nagy boszorkánykonyhájába? Akkor bezzeg nem érdekelték a következmények tisztán elméleti síkon és tudományos problémaként kezelte a dolgot. Hát most tessék! Győződjön meg róla, hova vezet a maguk steril tudományossága. Mindenesetre, ha még egyszer el akarja rontani a dolgom, Isten engem úgy segéljen, lehajítom a vaslépcsőn.

Nem bírom hallgatni a szenvedéseit! - nyöszörgőit Segal védekezőn arca elé kapva a kezét. - Egyszerűen nem bírom! Én nem tudom magának honnan van hozzá lelkiereje...

Nem lelkierőm van, hanem eszem és tapasztalatom. Gondoljon arra, hogy Gyamco képzett szerzetes, olyan iskola tagja, amelyet varázslók gyülekezetének szokás nevezni.

Mit akar... ezzel mondani? - kérdezte állat, majd a tarkóját tapogatva.

Csak annyit, hogy hallgasson. Tartsa keze ügyében az altató-pisztolyát, hátha szüksége lesz rá.

Most a második fokozat következik - hallottam Serab hangját - Néhány gyors futam. - Li Jing a Szégyen Futamának nevezte. Tudod miért, Gyamco? Mert ettől az ember nem képes többé uralkodni a belein. Ha megfújom a kürtöm, magad alá engeded a vizeleted és a beleid

tartalmát. Meg akarsz szégyenülni, Gyamco? Csak egyetlen szó, és szabad vagy. Megkapom a térképet és mindketten mehetünk a dolgunkra. Nos?

Gyamco hadarni kezdett valamit. Nem értettem mit mond, mivel Daimler erősen megszorította a könyököm.

Vigyázzon.., Jön valaki!

Az előtérbe vezető vaslétra megremegett, jelezve, hogy odalent ráléptek a legalsó fokára. Segal letörölgette a vércsíkot a szája széléről és a feljárat felé fordította az altatóstukker csövét.

Gyamco még mindig sebesen hadart, a vaslépcső remegése egyre szaporább lett, majd mintha fém ütődött volna fémhez.

Megragadtam Daimler karját és mutattam, hogy másszon befelé a szervizalagútba. A mozdonyvezető bólintott, figyelmeztető pillantást vetett Segalra, aztán lekattintotta a villanylámpáját. Olyan sötétség omlott ránk, hogy az orrunk hegyéig sem láttunk.

Gyamco ismét felsikoltott. A szoba belsejében égő lámpa fénye mintha megrebbent volna a magas, idegtépő trombitafutam hallatán. Tudtam, hogy csak káprázat játszik velem, hiszen az üvegbura alá bújtatott égő fényét képtelenek befolyásolni a hanghullámok. Gyamco immár nem is emberi sikoltozása elnyomott minden más hangot. Segal félrefordult és a hideg kőfalhoz szorította a homlokát. Daimler letörölgette arcáról a szemébe folyó verítéket, jókora kalapácsot húzott elő nadrágszárára varrt hosszú-hosszú zsebéből és vadászfegyvere mellé fektette a kőre.

A vaslétra megpendült valaki éppen ebben a pillanatban tette át a lábát az utolsó lépcsőfokon.

Gyamco buborékolva felnyögött, tompa puffanást hallottam, amiből arra következtettem, hogy a szerzetes végigzuhant a szoba padlóján. Serab még egy kicsit fújta a trombitáját, aztán abbahagyta. Feltehetően a másik fölé hajolt és megpróbálta magához téríteni.

Daimler kérdőn nézett rám, de én nemet intettem.

Segal remegő pisztollyal a szoba bejárata felé mutatott.

A Vérfar... kas?

Bólintottam.

Pedig még nem ő volt a jövevény.

17,

Abban a pillanatban ugyanis, ahogy Daimler még egy kalapácsot halászott elő a zsebéből és társa mellé fektette, felcsattant odaát Serab egyre türelmetlenebb hangja.

Térj már magadhoz, Gyamco! Csak az időt pocsékolod, hiszen úgyis megtudom, amit tudni szeretnék! Értsd meg, nem akarlak megölni. Elveszem a térképet és mehetsz, amerre szemed lát!

Fogalmam sem volt róla, hallja-e Gyamco a másik szavait. Mielőtt ugyanis megpróbálhatott volna válaszolni, éles, ideges kiáltás hasított a pillanatnyi csendbe.

Kezeket fel! Rakja fel a mancsát, Liu! Óvatosan, mert eldurran a kezemben a hatlövetű. Tegye le a fegyverét.

A fegyveremet? - hallottam Mr. Liu csodálkozó hangját. -Miféle fegyveremet? Hiszen nincs nálam semmi, csak a trombitám.

Menj oda hozzá, Juliana, nézd meg, igazat beszél-e. Vigyázz, kerüld ki a földön fekvő lámát. Nézd meg, kicsoda.

Felesleges megnéznie, Miss Di Rosa - készségeskedett Liu. -Gyamcónak hívják és a kolostor főapátja. Régi barátom.

Hogy a fenébe kerültek ide?

Néhány pillanatig azon törtem a fejem, vajon a Di Rosa testvérpár váratlan felbukkanása veszélyezteti-e a terveimet, végül be kellett látnom, akár veszélyezteti, akár nem, nincs módomban változtatni a dolgok menetén.

Mr. Gyamco a barátom - ismételte Mr. Liu. - Kínában ismerkedtünk össze. Az ő nyomát követve jutottam ide a föld alá.

Követte?

Liu halkra fogta a hangját, amiből arra következtettem, hogy egészen közel hajolt Di Rosához.

Gyamcót elrabolta a Dög...

Elrabolta?

Ide hurcolta. Aztán eltűnt, mint a kámfor. Jó lenne, ha segítenének és lelépnénk innen, mielőtt még...

Komolyan foglalkoztatott a dolog, hogy valamiképpen megpróbálok beavatkozni az események menetébe, de odalent ismét megrázta valaki a vaslétra végét. Méghozzá olyan erővel, mintha le akarta volna tépni a falról.

Ez... ki? - suttogta a fülembe elcsukló hangon Segal. Nem válaszoltam, csak ajkamra tettem az ujjam.

Az elmúlt huszonnégy órában alig ettem valamit - panaszkoI

dott Mr. Liu. - Egyfolytában Gyamco barátomat kerestem. Önök tudták, hogy eltűnt?

Mintha Mr, Lawrence említette volna - mondta bizonytalanul

Juliana.

Egészen idáig jöttem a Dög nyomán. Nem volt nehéz, hiszen porosas az út... Őszintén szólva, amíg rá nem találtam Gyamco barátomra, kételkedtem a Vérfarkas létezésében. Most azonban kénytelen vagyok beismerni, hogy tévedtem. Megtennének nekem egy szívességet?

Parancsoljon, Mr. Liu.

Próbálják meg magához téríteni Gyamcót. Én már próbálkoztam vele, de nem mentem semmire. Úgy látszik, túl mély a kábulata.

Segal izgatottan mocorgóit mellettem, Daimler legnagyobb megdöbbenésemre újabb kalapácsot fektetett a másik kettő mellé.

Borzasztóan sajnáltam Julianát és Gino iránt sem éreztem haragot, de nem siethettem a segítségükre. Saját maguknak keresték a bajt, hiszen világosan megmondtuk nekik, lépjenek le a térképről.

Felemelt mutatóujjammal figyelmeztettem Segalt, bármi is történjék, nem szabad megmoccannia. A doktor lehunyta a szemét,

megnyomkodta a tarkóját, és engedelmesen biccentett.

Odaát léptek csosszantak, fém csendült, mintha Liu a kőre ejtette volna a trombitáját, majd hirtelen Juliana éles hangon felsikoltott.

Mit csinál? Megbolondult? Mit csinál?

A következő hang Gino fájdalmas ordítása volt.

Vigyázz, Juliana, jaaaaaj!

Valami csattant, valaki végigvágódott a kövön, Juliana felzokogott, majd amilyen gyorsan felbuggyant belőle, olyan gyorsan el is halt a zokogása.

Ostobák, ostobák, ostobák! - hallottam Liu-Serab ingerült dörmögését. - Ezerszer is ostobák! Magatoknak kerestétek a bajt...! Meg ne mozduljon, mert megölöm a testvérét!

Julianaaaa!

Tegye le a fegyverét a padlóra, úgy ni! Lépjen hátra kettőt, gyerünk, mert kicsavarom a lány nyakát! Rendben van, most üljön le a földre, méghozzá törökülésben.

Törökü... lésben?

Csinálja, ne kérdezzen vissza. Mi történt magával, hogy úgy néz ki a képe, mintha hamburgert akartak volna sajtolni belőle?

I

Rövid hallgatás következett. Biztos voltam benne, hogy Juliana és Gino figyelmeztető pillantásokat váltanak egymással.

Liu-Serabot azonban igazából aligha érdekelte Gino szegekkel vert képe. Léptek csosszantak, majd Juliana ismét felkiáltott.

Hagyja békén a karomat! Követelem, hogy engedjen el bennünket! Ha kimegyek innen, első dolgom lesz feljelenteni magát a rendőrségen. Most már azt sem hiszem el, hogy nem maga támadt rá erre a szerencsétlen szerzetesre. Vegye tudomásul... Jaaaaj!

Tompa puffanás hallatszott, amiből arra következtettem, hogy Julianát

is letaszította a kőre.

Üljön maga is törökülésbe! Gyerünk! A testvére mellé, mert megölöm.

Nem teheti meg, hogy...

Dehogynem tehetem meg. És meg is fogom tenni. Beleavatkoztak a mazsong-játszmámba.

Gino alighanem ezekben a pillanatokban fogta fel, hogy halálosan komolyra fordult a dolog. Mind ez ideig azt hihette, Mr. Liu valóban a barátját kereste az alagútban, a „kínai könyörtelen szavai azonban felnyitották a szemét.

Mr. Liu - hallottam rémült, s most már sokkal szelídebb hangját. - Sajnálom, hogy félreértettük egymást. Nekünk nincs semmi dolgunk önnel, és egyáltalán nem óhajtunk beleavatkozni a dolgába. Ha elenged bennünket, ünnepélyesen megígérjük, mindent elfelejtünk, ami itt történt. Ha akarja, meg is esküszünk rá.

Csak a saját nevedben beszélj, Gino! - csattant fel Juliana. - Ez az állat a karomat csavargatta, és még most is arra kényszerít...

Kuss, te szerencsétlen!

A beállott néhány másodperces csendből arra következtettem, Juliana is kezdi megérteni: alighanem lebecsülte a rájuk leselkedő veszély nagyságát.

Helyes - hallottam Liu zsörtölődését. - Tehát, mit kerestek idelent, a föld alatt?

Az ördög italát - mondta remegő hangon Gino.

Mit?

Egy folyadékot, amely farkassá változtatja az embert. Liu-Serab ekkor felnevetett. Éles, magas hangon, mintha a

trombitája szólt volna.

Farkassá? Miért nem tigrissé?

Tigrissé? - nyögte Gino. - Igazán nem tudom...

Én már régóta ismerem ezt az italt - mondta nyugodt, de határozott hangon a tibeti, amiből arra következtettem: csak azért beszél, hogy elterelje vele a figyelmüket. - Úgy hívják, hogy rizspálinka. Tökéletesen alkalmas rá, hogy állattá tegye az embert. Néha oroszlánná, tigrissé, vagy akár farkassá, de leggyakrabban majmot, disznót vagy patkányt csinál belőle.

Félreértett, Mr. Liu. Itt valami egészen másról van szó. Ha elenged bennünket, felajánlom...

Nézzen a szemembe! -Mi... ért?

Ön is, kisasszony. Csak egyetlen pillanatra! Mit látnak benne?

Legszívesebben felordítottam volna, hogy bármekkora erőfeszítésükbe is kerül, fordítsák el a fejüket, de nem tehettem. A lépcső újra remegni kezdett az előtér végében, s nekem feltétlenül meg kellett tudnom, ki kapaszkodik felfelé rajta.

Hatalmas, végeláthatatlan sivatagot látnak. Látja a homokot, Miss Di Rosa?

Lá... tom - nyöszörögte a lány.

Fogja meg a testvére kezét! Most elindulnak kézen fogva a sivatag közepe felé, ahol friss víz és pálmafák várják önöket, hogy megpihenhessenek. Mert nagyon fáradtak. Alig bírja már a lábuk a gyaloglást. Nagyon, nagyon fáradtak... Gino le is fekszik a homokra.

Olyasféle hangot hallottam, mint amikor valaki óvatosan végigfekszik a padlón.

Ön a testvére fölé hajlik, Miss Di Rosa, megpróbálja felkelteni... Emelje fel a fejét... még egy kicsit... Egy kismadárka száll a füle mögé... Zöld szárnyú kismadárka, s a csőrével, pici piros kis csőrével éppen csak megcsippenti a koponyáját... így ni!

Jaj... ez... fájt - mondta monoton hangon a lány.

Csak egy icipicit. A csőröcske most ott marad a füle mögött. Majd elveszem, ha... már átértek a sivatag túlsó oldalára. Most Gino füle mögé száll a madárka. Jól van, Gino, már vége is a dolognak. Üljenek fel... egymás mellé.

Ami történt, egyetlen szempillantás alatt megváltoztatta a tervemet. Beharaptam a számat és gondolkodni próbáltam. Nem hagyhatom, hogy megölje őket, még azon az áron sem, hogy...

A vaslétra egyre rázkódott, mintha elefántnyi test lépkedett volna felfelé rajta.

Most bizonyosodott csak be, hogy súlyos hibát követtem el, amikor kihagytam Julianát és Ginót a számításból.

Lehet, hogy rettenetes árat fogok fizetni érte?

A kürt futamai először lágy szellőként suhantak át a szobán, majd másodpercek tört része alatt tájfunná fokozódtak. Mintha még a súlyos tárgyak is a levegőbe emelkedtek volna Daimler féltve őrzött kalapácsai megremegtek, készen rá, hogy kiröppenjenek az alagútból.

Segal ismét megkísérelt félretaszítani. Minden erőmet összeszedve most is megakadályoztam benne, bár már közel sem voltam annyira biztos benne, jól teszem-e.

Juliana sikoltása összefonódott Gino artikulálatlan ordításaival. A trombitahang megrezegtette az agyukba szúrt hangvillát, pokoli fájdalmat ébresztve bennük. Magam elé képzeltem őket, ahogy kezüket a fülükre szorítva a földön fetrengenek, összerázködtam és a pisztolyomhoz kaptam. Éppen ki akartam adni a parancsot a támadásra, amikor legyűrve a trombita agresszív hangját, Gyamco fenyegető kiáltása csapott a fülembe:

Megállj, Serab!

A trombita elhallgatott. De csak egyetlen pillanatra. Aztán még az eddigieknél is erőteljesebb fortissimo vágtatott át az előtéren.

Megállj, Serab!

A trombitahang újra elhalt: immár véglegesen. Fémes csendülést hallottam, amiből arra következtettem, hogy Liu-Serab a kőre dobta a hangszerét.

Megtörölgettem a homlokom. Enyhe rosszullétet éreztem, hiszen pontosan tudtam, mi történt és történik odaát.

Figyeljenek ide - mondtam aztán mély sóhaj kíséretében -, nem szolgálhatok részletes magyarázattal, de... tudniuk kell, hogy... Juliana, és Gino Di Rosa... meghaltak.

Legnagyobb meglepetésemre Segal felkuncogott.

Ne beszéljen ostobaságot. Trombitahangtól és mesebeli kismadár csőrétől még nem halt meg senki.

Ellenőriztem a stukkerem forgórészét és éppen le akartam fektetni magam mellé, amikor Segal úgy megszorította a karom, hogy azt hittem, eltörik.

Maga... maga... szörnyeteg! Ha valóban megölte őket, a maga lelkén szárad... Maga... maga...

Váratlan helyről jött a segítség. Daimler felemelkedett és hatalmas tenyerét Segal szájára szorította.

Legyen már esze, ember - hallottam a mozdonyvezető megnyugtató dörmögését. - Lehet, hogy Mr. Lawrence maga az ördög, de ettől függetlenül az az érzésem, igencsak jól keveri a kártyákat.

Sajnos Segalnak ismét eleredt az orra vére. Gyors mozdulatokkal szétkente az arcán, aztán rám emelte vérben forgó, valaha még szép, férfiasán acélkék szemét.

Keveri a... kártyákat? Magának... maguknak... két ártatlan ember halála... kártyakeverés?

Daimler lesütötte a szemét, s egyelőre nekem sem akaródzott válaszolni. Őszintén szólva pokoli lelkifurdalást éreztem Juliana és Gino miatt. Tudtam, még évek múlva is számtalanszor felteszem majd magamnak a kérdést: valóban nem tudtam volna-e megmenteni az életüket?

Ettől a pillanattól kezdve nem figyeltem semmi másra, csak arra, ami az előtérben történik. Szemem sarkából láttam, hogy a feljáró egyre jobban ingadozik, s a vaslépcsők táncot járnak a közeledő szörny tonnányi súlya alatt.

Eldobtad a trombitádat, Serab? - hallottam Gyamco enyhén gunyoros hangját. - Elérkeztél a Hangok Könyvének utolsó lapjához?

Liu elismerően csettintett.

Gondolnom kellett volna rá, Gyamco, hogy túljársz az eszemen. Nemhiába voltál Thonpa legjobb tanítványa. Gondolnom kellett volna rá, de én elmulasztottam. Jól megtanultál komédiázni. Amikor a földön feküdtél és ordítottál, azt hittem, valódi fájdalmat

érzel.

Azt is éreztem. Fájdalmat, egy hajdanvolt, szeretett testvérem lelke iránt. Mert te eladtad a lelked a démonoknak, Serab!

De hiszen ott a füled mögött a fémlap! És a vége az agyadba

nyúlik...

Búcsúzom tőled, testvérem. Bármennyire is eltávolodtál a Tantól, mégiscsak testvéremnek tekintelek. Valaha egy ágyban aludtunk, egy csészéből ittuk ajakvajas teát, együtt vitatkoztunk a varázsmondások értelmén: igazi testvérek voltunk. Remélem, amikor megjelensz majd Sindzse, az alvilág bírája előtt, fehér jót is talál a lelkedben, nemcsak fekete rosszat. Egy jövendő újjászületésben talán ismét találkozunk, és ismét testvérek leszünk!

Serab csak most értette meg, mire készül Gyamco. Kétségbeesetten a földre vetette magát, s a fémes csendülésekből arra következtettem, újra magához kaparintja meggondolatlanul elhajított

trombitáját.

Várj még, Gyamco! Várnod kell! Hagynod kell, hogy legyőzzelek! Kínának szüksége van a vörössüvegesek kincsére... Mindenre kérlek, Gyamco, ne távolítsd el a lelked! Csak addig maradj, amíg megtudom tőled, hová rejtetted a térképet.

Egy másik újjászületésben, Serab - hallottam Gyamco hangját, de már olyan távolról, mintha a Spitzhorn csúcsáról kiabált volna. -Majd egy másik újjászületésben...! Egy máááááássiiiiiik újjáááááá...

A hang elenyészett. Mély, sűrű csend töltötte be a föld alatti világot.

Nem tudom, mi történt velem, mintha megállt volna körülöttünk az idő. Arra riadtam, hogy ismét rikoltó trombitahang kering körülöttünk ez a hang azonban már nem okozott senkinek fájdalmat. Daimler

csodálkozva rám nézett, s még Segal is felemelkedett a kőről.

Mi...tör...tént?

Felemeltem az ujjam, jelezve, hogy maradjanak csendben. A lépcső szünet nélkül táncolt, s mintha közeledő, fenyegető morgás szűrődött volna felénk a mélységből.

Segal nagyokat nyelt, miközben megpróbálta felfogni, mi ját-szódhatik le odaát.

Gyamco?

Elment.

Elment? Hová?

Válaszoltam volna, de a benti hangok megakadályoztak benne.

Gyamco! Te átkozott! Te csaló gazember! Kihasználod, hogy soha nem voltam képes megtanulni a Lélek Eltávolításának művészetét! Tehetek én róla, hogy nem engem szemeltek ki erre az istenek?! Pedig mindent megtettem, hogy megtanuljam. Törtem magam tíz évig meditáltam, mégsem sikerült. Miért teszed ezt velem, Gyamco?!

Aki válaszolt, már nem Gyamco volt. Tompa, élettelen férfihang, keleti dialektusban, ellentétben Gyamco nyugat-tibeti nyelvjárásával.

Te vagy az a Serab?

Serab hirtelen abbahagyta az átkozódást. Alázatossá szelídült a hangja, mintha magas méltóságú egyházi elöljárójával került volna szembe.

Igen, Serab vagyok.., Arra kérlek... nagyon kérlek...

Ülj le velem szemben. És viselkedj úgy, ahogy a szertartás megkívánja.

Daimler és Segal elképedve meredtek rám.

Jézusom! - nyögte a mozdonyvezető. - Hiszen ez nem a maga szerzetese. Ez egy egészen más hangú fickó!

Serab már nincs odabent - mondtam. - Egészen pontosan csak a teste

van a szobában, a lelke messze jár.

Mit beszél? - hökkent meg a véres orrú Segal. - Hogyhogy csak a teste?

Eltávolította a testéből a lelkét. Ezt úgy hívják, hogy a Lélek Eltávolításának a varázslata.

De hát ez ostobaság! Csak nem hiheti komolyan...

Én már semmin sem csodálkozom - morogta Daimler kalapácsait simogatva. - Mindenki azt beszéli, hogy ezek a fickók még a falon is átjárnak. Szóval, mi folyik odaát?

Gyamco eltávolította a lelkét a testéből. Azért, hogy valaki más költözhessen a helyére.

Ez valami izé... lélekvándorlás-féle?

Nem egészen. Gyamco lelke távoli, ismeretlen dimenziókban várakozik, hogy visszatérhessen a testébe. Amibe viszont most egy... régen meghalt szerzetes lelke költözött.

Uramisten! Mi a csodáért?

Hogy megküzdjön Serabbal. Gyamco segítségül hívott valakit Serab ellen.

Hát... ha nem lennék itt a dolgok közepében, és nem hallanám, amit hallok, holtbiztos, hogy sültbolondnak tartanám magát. A fenébe is, ez tényleg másvalakinek a hangja!

Felkészültél, Serab?

Engedj, hogy elmenjek!

Te gyilkoltál, Serab. Két testet érzek a földön feküdni. Valami azt súgja nekem, te ölted meg őket.

Nem tudom, ki vagy, semmi dolgom veled!

Megszegted a szerzetesi fogadalmat. Embert öltél. Élőlénynek vetted el az életét. Ezért a lelkeddel felelsz.

Serab felüvöltött és az üvöltést követő csoszogásból arra

következtettem, menekülni próbál.

Gyere vissza, Serab! Láthatatlan kötéllel tartalak és nem eresztelek. Ülj le, ahogy a szertartás megkívánja és koncentrálj a szent jelekre. Engedelmeskedj, Serab!

Valami a kőre huppant, aztán meghallottam Serab alázatossá vált hangját.

Engedelmeskedem. De ki vagy te, aki...

Ralpadordzse. Milarepa kedvenc tanítványának földi megtestesülése voltam. Kész vagy, testvér?

Nem akarom összemérni veled az erőmet. Engedj utamra, kérlek. Megígérem, hogy visszatérek a kolostoromba, százezerszer megforgatom a leghatalmasabb imahengert...

Kész vagy, Serab? -Kérlek...

Phad!

Furcsán, halkan, de mégis erőteljesen csattant a kiáltása. Serab felsikoltott, éppen olyan fájdalommal teli hangon, mint korábban Gyamco, vagy Juliana.

Neeeee! Kérlek, neeeee!

Mi az ördögöt csinálnak ezek? - kapaszkodott a karomba Daimler. - Összeverekedtek?

Megkísérlik kiűzni egymás lelkét a koponyájukba hasított résen keresztül. És természetesen fizikailag is megölni a másikat. Persze az ölest ne úgy képzelje el, mint egyebütt a világon: ők nem akarják senkinek elvenni az életét, csak kiszabadítani a lelkét testi börtönéből, hogy megtisztulhasson egy következő újjászületés

,i számára. Egyszerűen szólva, ha az ismeretlen lélek győz, magával ragadja Serab lelkét, ha nem...

Phad!

Ezúttal Serab hangját hallottam. A másik felnyögött, majd élesen felsikoltott. - Hiiiikkk!

Annyira lekötött a két szerzetes csatája, hogy néhány pillanatra megfeledkeztem Segalról. Most viszont arra riadtam, hogy kitépi magát a kezemből és eliramodik a szellőzésszerelők szobája felé.

Nem tehettem mást, Daimlerrel a sarkamban utána kellett vetnem magam. Szemem sarkából láttam, hogy a mozdonyvezető villámsebesen zsebre dugdossa a kalapácsait, vadászpuskáját azonban már nem sikerült felmarkolnia. Lehajolt ugyan, hogy felvegye, de nem találta a sötétben. Akárcsak én a lerakott légpisztolyt.

A vaslépcső mozgott, ingadozott, de szerencsére még senki nem bukkant fel a végén. Elszáguldottam mellette, s rövid kanyart véve, 38-asommal a markomban berontottam a szellőzésszerelők szobájába.

Az volt a szerencsém, hogy megbotlottam a küszöbben. Ez legalább csökkentette valamelyest a sebességemet, s amikor nekivágódtam Segal doktor hátának, anélkül landoltam rajta, hogy felborítottam volna.

Segal a váratlan ütéstől görnyedten a szoba belsejére mutatott, ahol a mennyezetre erősített villanylámpa éppen csak pislákoló fényében furcsa jelenetnek lehettünk szemtanúi. A szoba egyik sarkában Serab-Liu ült, néhány rozsdás, meghatározhatatlan funkciójú vastárgy társaságában, klasszikus lótuszülésbe merevedve, a vele szemközti sarokban ugyancsak lótuszülésben Gyamco kuporgott mozdulatlan, kidülledő szemekkel. Éppen abban a pillanatban nyílott kiáltásra a szája, ahogy lecsorogtam Segal doktor vendégmarasztaló hátáról.

Phad!

Serab összerándult, majd hátrahuppant, mintha golyó találta volna. Daimler felhördült mögöttem, amikor a szerzetes anélkül, hogy a kezét vagy a lábát mozdította volna, ismét visszalendült a

helyére.

Mint a keljfeljancsi! - suttogta elképedve. - Istenemre mondom, mint a keljfeljancsi!

Serab ahogy visszanyerte az egyensúlyát, máris felsivított:

Hiiiiik!

Ezúttal Gyamco testén futott végig a rángás. Nem dőlt annyira hátra, mint Serab: éppen csak beleremegett a varázsszóba.

Felkészültél, Serab?

A hang az ismeretlen leieké volt, amelynek Gyamco fogai között kellett volna kiáramolnia, ha Gyamco egyáltalán kinyitotta volna a száját. Gyamco szája azonban zárva maradt, annak ellenére, hogy a kérdés ott keringett körülöttünk a levegőben.

Aztán Serab válaszolt. Ugyancsak összeszorított ajakkal, merev

tekintettel.

Le akarlak győzni, Ralpadordzse! Azt akarom, hogy poklokra

szálljon a lelked!

Én már megjártam a poklokat, Serab! Tudok mindent, amit halandó ember ésszel fel nem foghat. Magammal viszlek, hogy

megtisztulhass.

Győznöm kell, Gyamco..,! Meg kell szerez... nem... a térképet...

Uramisten! - suttogta elképedve Segal. - Hiszen ezek.. .nek...

nem is mozog a szájuk.

A szoba közepén heverő, két merev test mintha helyeslően bólintott volna. Úgy feküdtek a harcoló felek között, mint senki földjén a háborús halottak.

Maga... érti mi folyik... itt? - kérdezte a karomba kapaszkodva Segal.

Megvontam a vállam.

Modern kifejezéssel élve, párbajoznak. Valaha régen, amikor a vörössüveges buddhizmus éppen csak meghódította Tibetet, így harcoltak egymás ellen a varázslók.

És... ki fog győzni?

A hátam mögött lüktető szapora pendülésekből arra következtettem,

hogy a Vérfarkas már ugyancsak a vaslépcsősor vége felé járhat.

Kéznél van az altatópisztolya, Segal?

Itt van a... kezemben. Azt akarja... hogy lőjem le őket?

Dehogy akarom. Nézzen csak hátra! Segal kétségbeesetten felnyögött.

Nem... tudok! Nem tudom... elfordítani a fejem!

Most figyeltem csak fel rá, hogy Daimler is mereven előre bámul, mintha görcs állt volna a nyakába. Sőt magam is kezdtem úgy érezni, mintha satupofák közé fogták volna a koponyám.

Félő volt, hogy a két küzdő között hullámzó akarathullámok lassan bennünket is a hatalmuk alá gyűrnek. Márpedig ha megtörténik...

Óriási erőfeszítéssel elfordítottam a fejem és megragadtam Segal karját. Éreztem, hogy égő fájdalom nyilall a koponyámba, s legszívesebben én is felordítottam volna, mintha az én agyamban is ott rezgett volna a fémlap-hangvilla.

Minden erőmet megfeszítve akkorát rántottam rajta, hogy ki tudja már hányadszor, a kőpadlóra huppant.

Szorítsa a tenyerét a halántékára!

Legnagyobb megdöbbenésemre Segal nem engedelmeskedett. Ehelyett megpróbált felemelkedni a kőről, hogy a földöntúli erő vonzásának engedve elinduljon a szerzetesek felé.

Daimler azonban szerencsére megakadályozta. Ma sem értem honnan vette a hihetetlen erőt mindenesetre átkarolta Segalt és a doktor halántékára szorította a tenyerét.

Phaaaaad!

Mintha ágyút sütöttek volna el a fülem mellett. Megtántorod-tam, és úgy éreztem, mintha szét akarna robbanni a koponyám. Éles fájdalom nyilallt a fejembe, amely szempillantás alatt egészen az eMselhetetlenségig fokozódott. Mintha rakéta lobbant volna a szemem előtt: fénycsíkok szűrődtek lezárt pilláim mögé, fogaim összekoccantak, szakadni kezdett rólam a veríték.

Amikor kinyitottam a szemem, Daimler rémült pillantásával találkozott a tekintetem.

A jó... istenit neki... Azt hittem, ránk omlik... a hegy. Mit csináltak ezek a... fickók?

Letörölgette lelógó bajuszáról a verejtékcseppeket, majd megpróbálta felkanalazni a kőről Segalt.

Ébresztő, doktor úr! Vége a viharnak. - A füléhez kapott és megütögette az arcát. - Mintha felpofoztak volna. De maga sem néz ki valami jól. Mi az ördög történt velünk?

Felelet helyett átléptem a küszöböt. Gyamco mozdulatlanul ült a helyén, tekintetét a hanyatt fekvő Serabre szegezte.

Serab úgy hevert a kövön, mint feldühödött tömeg által ledön-tött bronzszobor. Keze figyelmeztetőn a szoba mennyezetére mutatott, mintha azt akarta volna közölni velünk onnan érkezett az, aki elvette az életét.

Merthogy Serab halott volt, ahhoz kétség sem férhetett. Ezt bizonyította a kettészelt koponyájából kiáradt vértócsa is, amely tompán csillogott a kis teljesítményű körte pislákoló fényében.

Bár nem egy szétnyílt koponyájú áldozatot láttam már életem során, Serab mégis más volt, mint a többiek. Az ő koponyáját ugyanis nem balta vagy egyéb gyilkolóeszköz szelte kettőbe, hanem szó. Szó, amelynek sokszor gyilkosabb az ereje, mint a legkeményebb acélszerszámé.

A fenébe is! - nyöszörögte megdöbbenve Daimler. - A maga barátja aztán nem sokat lacafacázik. Mivel vágta szét a fejét? Vigyázzon, nehogy maga kerüljön sorra! Mondom, hogy vigyázzon, a

szentségit!

Gyamco, vagy nem is tudom, hogy kellett volna neveznem, ebben a pillanatban, lassan felemelkedett a helyéről. Szegletes volt a mozgása, mintha kirakati bábu kelt volna életre. Tett néhány lépést előre, szemét Serab holttestére és a vértócsára szegezve, aztán amikor a szoba közepére ért, megtorpant. Kitárta a karját és mint óriási, élő ventilátorkerék forogni kezdett a tengelye körül.

Daimler óvatosan hátrébb húzódott, megcélozva egyik kalapácsával a keringő szerzetes fejét.

Mi lenne, ha kókuszon nyomnám vele?

Meg ne próbálja!

Gyamco, mintha csak meghallotta volna Daimler suttogását, fokozta forgásának sebességét.

Uramisten! - kiáltotta Daimler. - Mint a forgószél. Nem lennék meglepve, ha kiszállna a kéményen.

Gyamco azonban nem szállt ki sehol. Ehelyett hangos, fájdalmas kiáltás kíséretében lerogyott a földre és ott is maradt mozdulatlanul.

A vaslépcső felől eközben dühös fújtatás hallatszott, mintha annak a valakinek a horgas karmai, „aki megpróbál felkapaszkodni rajta, mindegyre megcsúsznának a keskeny lépcsőfokokon.

Mivel úgy számítottam, van még vagy harminc másodpercünk, Gyamcóhoz ugrottam. A szerzetes kinyitotta a szemét és fáradt pillantást vetett rám.

Megtör...tént?

Bólintottam. S bár megpróbáltam mosolyt varázsolni az arcomra, ezúttal nem akart sikerülni.

Gyamco nehézkesen feltápászkodott. Letérdelt Serab holtteste mellé, s anélkül, hogy visszarettent volna a kezére és ruhájára tapadó vértől, ölébe vette szerzetestársa szétnyílt koponyáját, simogatni kezdte, miközben csak úgy patakzottak szeméből a könnyek.

Serab. Testvérem...

A lépcső nagyot nyikkant, majd mintha megkönnyebbülten elhallgatott volna.

Megfordultam, rémülten felordítottam, kiragadtam Daimler kezéből a kalapácsot, és afelé a sötét tömeg felé hajítottam, amely ebben a pillanatban bukkant fel a feljáróban, elzárva előlünk a szervizcsatornához vezető utat.

A kalapács eltűnt a sötétségben, s tompán puffant, mintha egy elefánt oldalához dobtam volna.

A két, hatalmas, égő szem, amely egyetlen másodpercre sem fordult el rólunk, meg sem rebbent a szerszám érintésétől. A Dög talán csak annyit érzett, mintha lepke simogatta volna meg a bőrét

Daimler felnyögött és újabb kalapácsot halászott elő a zsebéből. Segal kitörölve szájából belecsorgó orra vérét, remegő kézzel felemelte az altatópisztolyt. Rövid ideig célzott, aztán mély sóhaj kíséretében meghúzta a ravaszt.

Halk, gúnyos szisszenés hallatszott, mintha kárörvendő kígyó bujkált volna a közelünkben.

Segal rémülten felkiáltott, megrázta a fegyvert, aztán még egyszer meghúzta a ravaszt.

A kígyó sziszegett, majd végérvényesen elhallgatott.

Segal felhördült és kétségbeesett mozdulattal a falhoz vágta a pisztolyát.

A sűrített... levegő - nyöszörögte. - A sűrített leve... gő!

Mi van azzal az átkozott levegővel? - ordította Daimler felraf

gadva a földről a stukkert. - Mi van a levegőjével „. ? Mi a szar van azzal a kurva levegőjével?!?

Bedög... lőtt,,. Nem lehet vele.., lőőőőni! Nem lehet vele... lőőőőőőni! Adja ide a másik... pisztolyt... Lawrence... vagy lőjön... lőjön!

Lőttem volna, ha nálam lett volna, csakhogy éppen ott hevert valahol a szervizalagútban Daimler puskája mellett.

Segal kétségbeesetten halántékára szorította két tenyerét, mintha attól tartott volna, hogy Gyamco azonnal új varázslatba kezd.

Pedig Gyamco ezúttal nem kezdett varázslatba. Helyette ő is döbbent tekintettel szemlélte, ahogy a Dög bevonul a szobába.

Akkora volt, hogy éppen csak be tudott nyomakodni az ajtón.

A hatalmas lény megállt a küszöbön innen, s végighordozta rajtunk kerek, sárga fényben égő, kávéscsészényi szemét. Furcsa, kiismerhetetlen volt a tekintete, mint éjszakai útjára induló macskáé.

Jóságos Isten! - hallottam mellettem Daimler reszkető hangját. - Ez ekkora? Amikor nekem ugrott a mozdonyon, feleekkorának láttam.

Segal lehajtotta a fejét, és elkeseredetten felnyögött.

Meg fog ölni bennünket! Jézusom, ez megöl bennünket!

A szörnyeteg megcsóválta a farkát, és Segalt vette szemügyre. Mintha megrándult volna a háta, ahogy hosszadalmasán és kutató pillantással tetőtől talpig végigpásztázta a doktort. Aztán lassan, minden érzelemnyilvánítás nélkül elfordította róla a tekintetét.

Megismerte?

Mit tudom én! - nyögte Segal. - Soha nem álltunk közelebbi

kapcsolatban egymással.

A Dög közben ismét Segal felé fordult. Lesunyta a fejét és kinyújtotta a nyakát. Nem akartam hinni a szememnek, de a tömzsi, rövid nyak, szempillantás alatt olyan hosszúra nyúlt, mintha egymásba csúszó teleszkópokból lett volna összerakva. A bumfordi, lóéra, kutyáéra, farkaséra, és minden bizonnyal az ördögére emlékeztető hatalmas fej elérte Segal testét, s a kerek, futball-labdányi, f eketésbarna orr végigszaglászta, mint kiskutya az elébe kerülő békát.

Óvakodtam egyetlen meggondolatlan mozdulatot is tenni, inkább kihasználtam az alkalmat, hogy alaposan szemrevételezzem.

Nem tagadom, hasonlóan éreztem magam, mint az a kutató, aki az Északi-sark felé törve, néhány perccel fagyhalála előtt még papírra vetette tudományos kutatásainak eredményét. Első pillantásra is látszott, hogy nemigen lehet könnyebb, mint az alaszkai szürke medve, pedig az aztán nem könnyűsúlyban szokott indulni a medveolimpián. Levesestányérnyi mancsaiból horgas karmok álltak ki, amelyeket még az imént említett alaszkai medve is megirigyelhette volna.

A feje azonban akármekkora is volt, mégiscsak farkasfejre emlékeztetett. Hatalmas, rosszindulatú, könyörtelen farkas fejére.

Olyanéra, amelynek a társai ott függtek gyalult, lakkozott deszkára erősítve Zöllner papa föld alatti szobájának a falán.

Alig tudtam megállni, hogy ki ne nyújtsam a kezem és meg ne simogassam ordas bundáját.

A Vérfarkas, mintha csak megérezte volna, mi a szándékom, minden figyelmével felém fordult. Odatolta hozzám a képét és megszaglászott. Első rémületemben az a pillanat jutott eszembe, amikor évekkel ezelőtt a Bajkál mellett élethalálharcot vívtunk a tajgai medvével, s Gungga, a burját, éppen abban a pillanatban lőtte le rólam, amikor le akarta harapni a fejem.

Ezúttal azonban nem volt a közelemben Gungga, aki megmenthetett volna.

A csészényi, érzékeny orr végigfutott a ruhámon, le egészen az övemig, majd visszatért a szívem környékére.

A következő pillanatban halálra váltán hőköltem hátra. A szörnyeteg kitátotta a száját s tépőfogainak egyetlen villanásával felszakította mellemen a vászoninget. Daimler felemelte a kalapácsát, hogy az állatra sújtson vele, de még idejében sikerült rákiáltanom:

Ne! Meg ne moccanjanak!

Szerencsémre a mozdonyvezető hallgatott a jó szóra. Zsebébe süllyesztette botcsinálta fegyverét, és halottsápadt arccal az állatra meredt.

De hiszen... meg fogja ölni!

A hatalmas orr befurakodott az ingem résébe, és megszaglászott. Bármit is keresett rajtam, aligha érezhetett mást, mint a félelem és veríték szagát.

A Dög ezután a bőrömre pislogott, szaglászott még néhány másodpercig, majd elfordította rólam a tekintetét. Ügy látszott, nem vagyok többé fontos a számára.

Azt hittem, a többieket is megszaglássza, de az állat hirtelen megremegett. Felemelte a fejét, mintha hangokat hallott volna.

Néhány pillanatig mereven állt, aztán egyetértően biccentett.

Odaugrott hozzám, lehajolt a nadrágzsebemhez, s nyelvének egyetlen, gyors mozdulatával kiemelte belőle a 38-as Smith and

Wessont. Mielőtt felocsúdhattunk volna, a Vérfarkas sorban lefegyverzett

bennünket.

Ahogy elfordítottam róla a szemem, Daimler tekintetével találkozott a pillantásom.

Akárcsak én, ő is szerette volna tudni, ki irányítja a szörnyeteget.

Mert hogy irányítja valaki, ahhoz kétség sem férhetett.

A démoni íény egyelőre nem óhajtott tovább foglalkozni velünk. Miután mancsának egyetlen ütésével az ajtó mellé söpörte a fegyvereinket, lekuporodott és hűséges kutyaként két mellső lábára hajtotta a fejét. Kilógatta lapátnyi nyelvét, s csak néha-néha vetett ránk egy-egy unott pillantást.

Hiába vártam, hogy megpendüljenek a lépcsőfokok, egyelőre nem történt semmi.

Kénytelen voltam még egyszer számba venni minden lehetőséget. Bár egyáltalán nem úgy alakulnak az események, ahogy terveztem ...

Mintha megrezzent volna odakint a vaslépcső. A szörnyeteg felkapta a fejét, és a bejárat felé figyelt. Daimler kihasználta az alkalmat, és Segalra pisszegett.

Hé! Jól van?

Segal megtapogatta törött orrát, és megvonta a vállát.

A körülményekhez képest... Bár már kezd hiányozni, hogy az elmúlt negyedórában Mr. Lawrence még egyetlen egyszer sem vágott a falhoz.

Nem tud valamit csinálni a Döggel?

Mit csináljak?

Tőlem kérdi? Hiszen maguk állították elő.

Segal szipogott és sanda pillantást vetett a monstrumra.

Mi csak az élethez szükséges biológiai lehetőséget biztosítottuk számára. Semmiféle hatalmam nincs felette.

De azt csak tudja, mit akar?

Feltehetően széttépni bennünket. Ennek annyi az emberi élet, mintha maga egy hangyát taposna el.

Nincs valami gyengéje?

Dehogynem. Nem szereti, ha aknavetővel lőnek rá. Gyamco végigsimított kopasz fején, de egyetlen izom sem rándult meg az arcán, ahogy a hatalmas, sosem látott lényt szemléigette.

Kukurudza - mondta végül. -Az ki?

Olvastad Geszer kán történetét?

Persze, hogy olvastam.

Akkor tudnod kell, hogy Geszernek meg kellett küzdenie az alvilági kutyával, Kukurudzával. Ő Kukurudza.

Bár biztos voltam benne, hogy Gyamco ezúttal melléfogott, abban igazat kellett adnom neki, hogy alighanem ez is az alvilág kutyája, vagy farkasa, vagy mind a kettő egy személyben.

Óvatosan Gyamco felé fordultam.

Segítenél rajtunk?

Gyamco szomorúan megrázta a fejét.

Nincs erőm.

Tudtam, a Lélek Eltávolításának szertartása annyira kimerítette, hogy tulajdonképpen még most is az élet és a halál mezsgyéjén bolyong. Régi leírásokban olvastam, hogy azokat a szerzeteseket, akik eltávolították, majd visszahozták a leiküket, hosszú hetekig ápolták az erre külön kiképzett lámák.

Tanácsot sem tudsz adni? Gyamco nemet intett.

A Dög, mintha csak megelégelte volna a suttogásunkat, hirtelen felállt, odaballagott, ahol Serab szerzetes kiömlött vére vörösre festette a követ, orrát a már alvadni kezdő tócsába dugta. Aztán felemelte a mancsát, és végigkente a pofáján a vért. Majd mint aki jól végezte dolgát, felbőgött és kipréselte magát az ajtón.

Gyamco ajkán halkan pergett az imádság:

Om mani padme hum!

Daimler a nyakára szorította a tenyerét, és rémülten felhördült.

Nézzék... Istenem... Nézzék!

Az ajtóban a szép szőke Isabelle állt, s éppen ebben a pillanatban törölte le a rákenődött vért az arcáról.

I

Gyamco éppen csak felemelte a fejét, majd tovább folytatta az imádságot.

Om mani padme hum!

Segal a véres szájú asszony felé tárta a karját:

Isabelle!

Isabelle felemelte a kezét, és éles, remegő hangon Segalra kiáltott.

Maradj! Ne gyere közelebb! Segal meghökkent.

Isabelíe.., kedvesem... Én csak...

Az asszony zsebkendőt húzott elő csíkos ruhája zsebéből, és gondosan végigtörölgette vele az arcát.

Isabelle... Drágám.,. Nem esett bajod?

Isabelle-nek ha éppen nem kiabált, lágy volt a hangja, mint a déli szél a Garda-tó felett.

Miért lenne bajom?

A vér az... arcodon...

Ne törődj vele.

Sikerült, Isabelle?

Ma reggel. Ma reggeltől újra az enyém.

Biztos vagy benne, hogy engedelmeskedik neked?

Azt hiszem, ismét feltámadt benne az anya utáni vágy. Most, hogy már őis anya lesz.

Segal döbbenten bámult az asszonyra.

Mit beszélsz?

Az utolsó pillanatban érkeztünk. Megtörtént, amire számítottunk. De van valami más is, amit el kell mondanom neked, John. Jobb, ha már most tisztába jövünk bizonyos dolgokkal,

Segal doktor a lányra mosolygott.

Mondd, kedvesem.

Isabelle zsebre vágta véres zsebkendőjét.

Mióta itt vagyok a Spitzhornnál és... őket keresem, egyfolytában azon gondolkodom, mi köt még hozzád, John?

Ezt nem értem, Isabelle.

Hát éppen ez az, John. Ahogy éjszakánként a környéket jártam, és megpróbáltam a nyomukra akadni, ezerszer feltettem magamnak a kérdést, mi köt még hozzád. És azon nyomban meg is adtam rá a választ: a szerelem. Vagyis legalábbis annak kellene hogy hozzád kössön. Csakhogy ott, a temetőben, amikor minden

pillanatban attól rettegtem, hogy azok előjönnek a hant alól, és magukkal rántanak a mélybe, úgy éreztem, meghalt bennem a szerelem.

Megértelek, kincsem. Minden igyekezetemmel azon leszek majd, hogy jóvá tegyem, amit elkövettem ellened.

Ne érts félre, John, nem teszek érte szemrehányást. Mindig is féltél a teremtményeidtől. És mindig a dolgok könnyebbik végét fogtad meg. Amikor megtörtént a baj, hagytad, hogy lelkifurdalástól gyötörve én vállaljam át a munka nehezét. Míg te kényelmesen éltél a penzióban, én...

Isabelle, kérlek, ne kínozz!

Ő, nem, John, nem akarlak bántani. Egyszerűen arról van szó, hogy a magam lábára akarok állni.

Segal arcát halotti sápadtság öntötte el. -Ezt hogy... érted?

Mindent tudok a Fehér Lámáról. Volt szerencsém több alkalommal is kihallgatni Mr. Lawrence és Mr. Gyamco csevegését. Szerencsére többnyire angolul beszéltek.

Isabelle!

Alaposan végiggondoltam mindent, John. Volt rá elég időm. Úgy döntöttem, megszerzem mindazt, amiért a Fehér Láma töri magát.

De hiszen... ez közönséges bűncselekmény, Isabelle! Az asszony felvonta a vállát.

Nézz csak körül, John! Ez itt nem bűncselekmény? Fürdünk a bűnben valamennyien. Úgy ránk ragadt, mint ez itt, az arcomra. Odakint a temetőben volt időm elgondolkodni az élet értelmén. Rájöttem: semmi nem pótolhatja a gazdagságot. Mindazok, akik azt hirdetik, hogy a pénz nem boldogít, csak azért teszik, mert nekik nincs elég belőle. A pénz igenis boldoggá tesz, John! És én boldoggá akarom tenni magam.

Velem mi lesz... Isabelle?

Sajnálom, John. De már nem érzek irántad semmit. Daimler megsimogatta a nyakát, majd lerázta felszakadt sebéről

az ujjara tapadt vércseppeket.

Uramisten! Vesszek meg, ha értem! Ő válik időnként Döggé, vagy a Dög nővé?

Segal felnyögött, elkapta az asszony kezét, és csókolgatni kezdte az ujjait.

Isabelle, drágám, ezt nem teheted velem! Hiszen szeretsz. Nem lehet, hogy ne szeress! Bármit megteszek, hogy...

i i

Isabelle hátralépett, felemelte a karját és halkan felkiáltott. - Sátán! Gyere be, Sátán!

Az ajtófélfák megremegtek, ahogy benyomakodott közöttük a szobába a négylábú szörnyeteg,

Úgy éreztem, lassan, de biztosan kezdenek kicsúszni a kezemből az események. Eddig, némi zökkenőktől eltekintve, minden úgy történt, ahogy elterveztem. Isabelle azonban keresztülhúzta a számításaimat.

Széles mozdulatokhoz nem volt merszem, így csak a mutatőujjam emeltem az asszony felé.

Szeretnék mondani valamit.

Nos?

Remélem, az előbb nem beszélt komolyan. Ha csak meg akarta leckéztetni Mr. Segalt, hát megtette, de most már ideje lenne befejeznünk a komédiát. Mielőtt még,..

Mielőtt még?

Valami végzetes történne.

Arra gondol, hogy a Fehér Láma közbeavatkozik? Mr. Law-rence, sokáig töprengtem a dolgokon a temetőben, és arra a megállapításra jutottam, tudom, ki a Fehér Láma.

Igazán? Lekötelezne, ha velem is megosztaná a felfedezését. Isabelle mosolygott, és a halottak felé intett.

Ott fekszik a Földön. Gino di Rosa.

Ezt meg honnan veszi?

Kikövetkeztettem. Ha lenne ideje, utánanézhetne. - Gyamco felé fordult és a halott Ginőra bökött. - Nem ismeri fel benne az ellenségét?

Gyamco szomorúan megingatta a fejét.

Soha nem mutatta nekünk az igazi arcát. Akár 6 is lehetett. Mogorva képpel fordultam vissza Isabelle felé.

Mit akar csinálni? Figyelmeztetem, amit tesz, azért akár élet-fogytiglant is kaphat.

Vagy életfogytig tartó gazdagságot. Ne féljenek, ennem teszek semmit önökkel. Az én kezem tiszta marad: eszem ágában sincs

gyilkolni. Daimler szeme a Dögre villant.

Úgy érti, majd megteszi ő?

Isabelle mosolyogva felvonta a vállát.

Már csak Gyamcóval kell szót értenem. Meg kell tudnom, hova rejtette a térképet.

Márpedig soha nem tudja meg tőle. Hajlandó vagyok elfelejteni mindazt, amit idáig mondott, ha...

Ugyan már, Lawrence, ne legyen gyerek! Csak nem képzeli, hogy az utolsó centimétereken lépek vissza?!

Segal kinyújtotta a karját, hogy magához ölelje az asszonyt, de a szörnyeteg felmordult, s farkának egyetlen mozdulatával a falhoz kente.

Isabelle rápillantott, és tréfásan megfenyegette.

Ejnye, ejnye, Sátán! Szabad ilyet csinálni?

A gigantikus lény idegesen felkapta a farkát, mintha kellemetlen rovarok bántanák, aztán végigvágott vele saját oldalán is.

Isabelle tüstént érzékelte az állat ingerültségét: elmosolyodott, és Sátán felé nyújtotta a karját.

Gyere ide, szépségem! Gyere közelebb hozzám!

A Dög felkapta a fejét, és a levegőbe meredt. Csupa figyelem volt az arca, mintha láthatatlan gazdája szavaira figyelne.

Sátán! Mi történt veled, kincsem? Gyere ide a te anyukádhoz!

Ekkor a Dög felmordult. Kitátotta a száját, amelyből elővillantak hatalmas, hajdani idők kardfogú tigriseire emlékeztető agyarai, majd álló helyéből felvetette magát a levegőbe.

Isabelle arcán aggódó felhő futott végig.

Mi lelt, kincsem? Mondd el szépen a mamádnak! Ki tudja megmondani, ha nem te?

En meg tudtam volna.

A démoni farkas felnyüszített, és Isabelle-re nézett. Már-már szinte emberi fájdalom vibrált a tekintetében.

Isabelle alighanem csak most fogta fel, hogy történt valami a démonnal, aminek nem lett volna szabad megtörténnie.

Sátán!

A Dög megbillentette a fülét, aztán az ajtó felé figyelt.

Sátán!

A szörny felbőgött. Igaz, csak egyetlenegyszer, de ez is elég volt ahhoz, hogy megfagyjon bennünk a vér. Alighanem ugyanezt a réműletet érezhette korai embertársunk is, amikor a történelem hajnalán a halálra sebzett, üldöző mamut ordítását hallgatta.

Mire felocsúdtunk, a hatalmas lény már nem volt sehol.

Isabelle letörölte arcáról az utolsó vércseppeket is, aztán felemelte a földről a stukkeromat és ránk fogta.

így vagy úgy, de az enyém lesz a térkép. Ki vele, Gyamco, hova

rejtette?

Isabelle, kérlek, könyörgök, ne csinálj butaságot! Letérdelek a

lábad elé, megteszem, amit csak akarsz.,.

Késő, John. Már döntöttem. Gazdag akarok lenni, nagyon

gazdag! Segal doktor a fejéhez kapott.

Hát nem veszed észre, hogy csak bábu vagy?! Bábu egy bábszínházban? Hiszen Lawrence mozgatja a háttérből a szálakat. Mint a pók, megbúvik a háló mélyén, és csak arra vár...

A szép, szőke asszony lebiggyesztette az ajkát.

Ez? Ez a fontoskodó szépfiú?

Isabelle, kérlek, térj észhez!

Már megtettem. Végérvényesen észhez tértem. Éppen ezért, nyomatékosan felszólítalak, takarodj az utamból, különben...

Segal felordított és Isabelle-re vetette magát. Én is felkiáltottam, megpróbáltam elkapni a zakója szélét, de elkéstem vele. Szemem sarkából láttam, hogy Daimler előkap feneketlen nadrágzsebéből egy kalapácsot és Isabelle felé hajítja.

Amikor a lövés eldörrent, levetettem magam a földre. Nem tudom, kőbe fejeltem-e, vagy Daimler fejével találkozott a koponyám, mindenesetre az ég valamennyi csillaga felvonult előttem. Mire felocsúdtam, Segal már a földön hevert, s vállából szép lüktető lökésekkel csordogált a vér.

Odébb toltam a szitkozódva nyögdécselő Daimlert, feltápász-kodtam, és Segal fölé hajoltam. Olyan merev volt a tekintete, mintha meghalt volna.

Isabelle belerúgott a nyelével felfelé álló kalapácsba és Daimler-re emelte a pisztolyomat.

Legszívesebben lyukat fúrnék a koponyájába. Ha tönkretette a tervemet, elevenen megnyúzom.

Ekkor vettem csak észre, hogy Gyamco is a kövön hever, akárcsak Segal, azzal a különbséggel, hogy az ő testéből nem folyt vér.

Én csak... én csak - motyogta Daimler bocsánatkérőn széttárva a karját.

Maga csak engem akart megölni, igaz? Akkor most gyerünk!

Pofozza életre a fickót! Megkukult szerzetesekkel nem megyek semmire. Daimler felkelt és fejét csóválgatva a földön fekvő Segalra nézett.

Hát nincs magában semmi emberi érzés? így belelőni valakibe, aki szereti magát.

Ne izguljon, nem lesz semmi baja. Még csak csontja sem törött. Valaha egészen kiváló céllövő voltam.

Daimler az ölébe vette Gyamco fejét, és megpróbálta magához téríteni a kalapács találta szerzetest. Isabelle jellegzetesen amerikai szitkot morzsolt szét a fogai között.

Fuck you! Pofozgassa még egy kicsit! Rajta, ember! Ne akarja, hogy feldühödjek... Lawrence! Menjen oda maga is hozzá és próbálja meg magához téríteni. Az a rohadt kalapács! Legszívesebben szétverném vele a hülye fejét! Adok három percet. Ha azalatt sem kezd beszélni, széttépetem magukat Sátánnal!

Engedelmesen Gyamco mellé térdeltem. Nehéz lélegzése azt mutatta, hogy valóban ájult.

Természetesen azonnal magához tudtam volna téríteni, de természetesen eszem ágában sem volt.

Széttépet? Igazán kíváncsi lennék rá, hogyan?

Egyetlen intésemre bárkit darabokra szaggat.

Ha éppen a keze ügyében van. Nem látja, hogy lelépett a kedvenc ölebecskéje?

Kiment dolgát végezni. Máskor is előfordult már. Tessék-lássék adtam két kis pofont Gyamcónak, aztán folytattam Isabelle meggyőzésére tett bágyadt kísérleteimet.

Azt hiszem, téved. Sátán végérvényesen felszívódott. Nem vette észre, hogy elbúcsúzott öntől?

Mit csinált?

Könnyes volt a szeme, amikor lelépett.

Isabelle villámsebesen felemelkedett, és az ajtó felé kiáltott:

Sátán!

Odakint természetesen nem mozdult semmi. Még a vaslépcső fokai sem jeleztek újabb közeledőt.

Sátán!

Elhívták valahova - mondtam nyugodtan. Az asszony arcán félelem

futott végig.

Hogyhogy elhívták?

Az, aki parancsol neki.

Hogyhogy aki parancsol?Neki én parancsolok! Tettetett együttérzéssel csóváltam meg a fejem.

f

Téved, Isabelle. Ön csak úgy hiszi, hogy ura és parancsolója. A valóságban azonban mindketten - ön is, és a Dög is - úgy táncolnak, ahogy valaki a fülükbe fütyörészik.

Igazán? És ön szerint kicsoda az a titokzatos valaki?

A Fehér Láma. Aki hatalmában tartja valamennyiüket. Isabelle felnevetett. Ami azt illeti, volt is oka rá. Gyamco kinyitotta a szemét, felült, és az asszonyra mosolygott.

Tára! - suttogta imára kulcsolt kézzé. - Zöld Tára! Isabelle azonnal rám fogta a fegyvert.

Mit mond? Fordítsa le, vagy megölöm.

Egy istennő nevét említette. Zöld Táráét. Ahhoz hasonlította

magát.

Igazán kedves. - Hátára rázta hosszú, szőke haját, majd felém intett a fegyver csövével. - Kérdezze meg tőle, hol a térkép.

Kérdezze meg ön. Ért angolul. Isabelle Gyamcóhoz hajolt.

Hol a térkép, Gyamco? Ki is vagyok én?

Tára - segítettem ki.

Helyes - mosolygott magabiztosan. - Köszönöm. Szóval, Gyamco, Tára istennő kéri tőled a térképet, amelyre az a barlang van felrajzolva, ahol...

Gyamco bólintott és alázatos mosolyra húzta a száját.

A temető... ben - suttogta. - A második sorban a harmadik

sír...

Lebukott a feje a mellére, és ismét elájult. Isabelle dühösen a levegőbe csapott az öklével.

Ó, hogy a fene egye meg! Éjszakákat töltöttem azon az elátkozott helyen, és talán csak centiméterekre voltam a térképtől. A második sorban a harmadik sír... De hiszen az üres!

Gyamco mintha helyeslően bólintott volna.

Isabelle felém fordult és a mellemnek irányította a stukkeromat.

Igazán sajnálom, Mr. Lawrence, és Mr. Daimler úgyszintén... de nem tehetek mást.

Daimler arcán kövér verejtékcseppek futottak végig.

Meg akar bennünket... ölni? Isabelle megrázta a fejét.

Lehet, hogy azt kellene tennem, de nem vagyok rá képes. Nem vagyok gyilkos.

Mosolygott, és felugatott kezében a stukker. Daimler felordított és a kőre rogyott. Én is ordítottam, majd a szőke szörnyetegre akartam vetni magam, de a közben magához

tért Segal elkapta a lábam. Mielőtt Isabelle rám is rám pörkölhetett volna, lerántott maga mellé a kőre. Isabelle oldalra lépett és Segalra förmedt.

Megbolondultál, John? A végén még akaratom ellenére megölök valakit. Csak a lábukba akarok lőni, nehogy utánam koslassa-nak. Legalább huszonnégy óra előnyre van szükségem. Ha nyugton maradsz, senki nem fog meghalni... Vigye onnan a kezét, Lawrence! A combjába lövök, nehogy csontja törjön...

Mit tagadjam, szakadni kezdett rólam a veríték. Daimler egyfolytában üvöltött, Gyamco ájultában úgy verdesett a kezével, mintha a kolostori imaterembe tévedt denevéreket akarná elhajtani. Isabelle megcélozta a lábam, és éppen meg akarta húzni a ravaszt, amikor váratlanul

fekete felhő szállt fölénk, aztán mintha mennydörgést hallottam volna a fekete felhő közepéből kinyúlt egy vékony, ostorszerű istennyila és egyetlen csapásával földre sújtotta Isabelle-t. A lány megperdült a levegőben és mellém zuhant.

Úristen! - sikoltotta a felhőnek. - Sátán! Nem szabad, Sátán! Tudod, hogy a gazdádra nem szabad soha rátámadnod, kedveském!

Ha nem repdes a fekete árnyék felettem, örömmel nyugtáztam volna, hogy Isabelle-nek már nincs a kezében a stukkerom, és hogy szép, szabályos, fehér gyöngyfogain apró vércseppek ülnek.

A Dög nyomában érkezett férfi végiglépkedett a szobán, egyenként megszemlélte a halottakat és a sebesülteket, aztán Gyamco válla alá helyezte a karját, felültette, és a falhoz támasztotta az ájult szerzetest.

Isabelle nyöszörögve felkönyökölt, miközben iszonyattal bámulta a jövevény piros bohócorrát, vörös, vállára omló parókáját.

Ki... ez?

Én is felkönyököltem, és a teleszkópos botjával sürgölődő alak felé böktem.

A Fehér Láma.

Isabelle a dolgok könnyebbik végét választotta. Elájult.

Roy Bloom, alias Cornelius Jongblod levette gömborrát, s egyetlen mozdulattal megszabadult vörös parókájától is. Falhoz támasztotta teleszkópos, szellemkereső botját, majd maga is mellé dőlt.

Jól van?

Éppen a legjobbkor jött - mondtam. - Szét akarta lőni a lábam.

Istenem, hogy egyes emberek mire nem képesek a pénzért! Néha bizony szégyellem, hogy én is közéjük tartozom.

Különben segíthetek valamiben?

Kíváncsi lennék rá, milyen az igazi arca? Bloom elhúzta a száját, és széttárta a karját.

Néha már én is. Gyakorta, ha tükörbe nézek, teljesen ismeretlen pasas bámul szembe velem. Vagy négyszer-ötször átszabattam már a fizimiskám, a kisebb kiigazításokról nem is beszélve. Ha rossz pillanataimban előveszem az érettségi képemet, el sem hiszem, hogy valamikor én voltam az a jól fésült, szorgalmas kis fickó. Mivel szolgáltam rá a gyanakvására?

Vállam felett a fal felé böktem.

A bohócmaszkkal és a parókával.

Barvo! Az ön helyében én is szimatolni kezdtem volna.

Tudtam, hogy a szerzetesek ismerik az ön indiai arcát. Feltételeztem, hogy azóta még nem végeztetett magán újabb plasztikai

műtétet.

Valószínűleg már nem is fogok. Aligha bírnák el az arccsontjaim.

így hát nem maradt más megoldás az ön számára, mint hogy valamilyen ürüggyel álarcot hordjon. Legalábbis a házon kívül. Ellenkező esetben a Damaru Társaság tagjai kiszúrták volna, mielőtt még elpusztíthatta volna őket.

Teli találat. Hát még?

Itt van például a teleszkópos, szellemriasztó botja.

Hm. Ez miért volt gyanús?

Ismertem valakit Angolában, aki horgászbotnak álcázta az adó-vevőjét. Arra gondoltam, miért ne lehetne ez is valami hasonló?

Éspedig, micsoda?

Ügyszintén adó-vevő.

És mit adtam-vettem vele?

A szörnyetegeket irányította.

A fenébe is! Szinte kár, hogy végérvényesen meg kell szabadulnom magától. Az embernek elmegy a kedve a munkától, ha meg kell ölnie

egy-egy szimpatikus ellenfelét. Ilyenkor napokig búskomor vagyok. Van fogalma róla, mennyi vodkát fogok bevedelni az ön halála feletti bánatomban?

Megtisztel vele.

Mit gondol, hogyan irányítottam az én kis szörnyecskéimet?

Előbb arra feleljen, öri lopta el őket a kísérleti intézetből?

Természetesen én.

Honnan tudta meg, hogy egyáltalán léteznek?

Egészen véletlenül. Nem fogja elhinni, de egyik nagynénémet látogattam meg Iowában. Tudja, mi hollandok, rendkívül családszeretők vagyunk. Ott aztán, mit tesz Isten, beugrottam a közeli csapszékbe egy italra, s mit gondol, mi ütötte meg a fülem? Valaki a városi biológiai kísérleti intézetben előállított csodaszerekről fecsegett. Azt hiszem, nem kell megmagyaráznom önnek, hogy a magunkfajta azonnal kinyitja a fülét, ha ilyesmikről hall. így hát én is kinyitottam, s csodaszer helyett ezekre bukkantam. Úgy gondoltam, az én kedves, szerzetes testvéreim majd eljátszogatnak velük.

Hogy hozta át őket Európába?

Vettem melléjük egy egész kis állatkertet. De ez nem annyira érdekes. Sokkal izgalmasabb az, hogyan tudtam engedelmességre szoktatni őket. Nem volt könnyű mulatság, annyit mondhatok. Már a kezdet kezdetén megéreztem, hogy szinte szerelmesek ebbe a nőbe - kinyújtott mutatóujjával Isabelle-re bökött. - Azt hiszem, az anyjuknak tartották. Nem ismerem pontosan az élettörténetüket, de az az érzésem, amióta csak kinyitották a szemüket, ez az asszony gondozta őket. Kemény munkámba került, amíg elfogadtak gazdájuknak. De végül is elfogadtak. Bár jobban szerettem volna, ha érzelmeik vezérlik őket...

Ezt hogy érti?

Bloom ismét a fekvő Isabelle-re bökött.

Őt szerették. Tőlem féltek. Ennyi az egész.

Mivel keltette fel a félelmüket?

Egyetlen pillanatra behunyta a szemét, mintha maga elé akarna képzelni egy szívének kedves jelenetet.

A fájdalommal, Lawrence. Tulajdonképpen, úgy istenigazából megkínoztam őket. Méghozzá hosszú ideig és folyamatosan. Egyszerre tanultak meg félni tőlem, és ragaszkodni hozzám. Ezután már nem volt nehéz uralkodnom rajtuk. Főleg, hogy elhelyeztem a fülükben egy kis szerkezetet.

Ennek a segítségével adta nekik az utasításait.

És fegyelmeztem őket, ha úgy hozta a szükség. Bár akkor még mit sem tudtam Serab-Liu tudományáról, magam is ultrahanggal dolgoztam. Csak egy csavarintás a botomon, és a fülükbe rejtett hangforrás olyan magasságú jeleket adott le, hogy szinte beleőrültek a fájdalomba.

így ölette meg velük a Damaru Társaság vezetőségének minden tagját.

Gyamcót kivéve. De most, hogy elmondta a titkot, Sátán őt is

meg fogja ölni. Éles, gúnyos pillantást vetett rám.

És természetesen önt is.

Agyamban vadul kergették egymást a gondolatok. A Dög eltűnt. Ha szembetalálkozik velük... Roy Bloom kíváncsian felnevetett.

Talán vár valakit?

Az ajtóhoz sétált, kinézett rajta, majd visszafordult felém.

Elmesélek magának egy rövidke történetet. Bármennyire is furcsának tűnik, ön a főszereplője. Nos, amikor elhatározta, hogy beszámol velem és elkapja a „Vérfarkast , ahogy a babonás falusiak nevezik, ön kidolgozta a maga kis menetrendjét. Az én bekerítésem menetrendjére gondolok. Ennek az lett volna az utolsó stációja, hogy valamennyien megjelenünk itt, a föld alatti folyosóban, sorban elintézzük egymást, s a végén, amikor már azt hiszem, enyém a győzelem, ön diadalmas mosollyal elővarázsolja kalapjából a falusiafeat. így van?

Kisápadtam. Sőt olyan fehér lettem, mint a fal. BUoom-Jongblod elégedetten dörzsölte meg az állat.

Végszóra meg kellett volna érkezniük a puskásoknak, aztán mielőtt még lement volna a vasfüggöny, el kellett volna kapniuk benn ünket. Sátánt megölni, engem pedig kalodába zárni. Tévedek,

Lawrence? Nem szóltam, csak tovább sápadoztam.

Csakhogy engem nem olyan könnyű átverni. Még egy átkozott

profinak sem.

Öles lépéssel a falnál termett, felvette a teleszkópos botját, és csavart rajta egyet. Aztán elégedetten visszatámasztotta a falhoz.

Már csak néhány perc türelmüket kérem.

Ha akartam volna, végső kétségbeesésemben rátámadhattam volna, bár valószínűleg én húztam volna a rövidebbet. Egészen biztosa ci volt valami a keze ügyében, amivel rövid úton átküldhetett

volna a másvilágra.

A va Sílépcső fokai ismét pengeni kezdtek. Isabelle éppen abban a pillanat ban nyitotta ki a szemét, amikor besorjázíak az ajtón a falusiak, akiket valóban fontos ütőkártyaként tartogattam a tarsolyombaja.

Véresek voltak, teli zúzódásokkal, a legnagyobb baj azonban az volt, hogy egyiküknél sem volt fegyver.

Sem Irmschernél, sem Müllernél, sem Kunznál, sőt még annál a három megtermett, falusi legénynél sem, akik utoljára bukkantak fel az ajtónyílásban.

Segal felkiáltott örömében, ahogy megpillantotta őket.

Aztán azon nyomban el is halt a kiáltás az ajkán, amikor a recse-gő-ropogó ajtófélfák ellenállását legyőzve benyomakodott mögöttük a szobába a Vérfarkas.

Most értette csak meg, hogy valamennyien elvesztünk.

Roy Bloom intésére a frissiben érkezettek sorban a falhoz álltak. A Fehér Láma győztes hadvezérként pillantott végig rajtuk, majd örömteli fejcsóválás közepette odajött hozzám.

Tudja, mi a legszomorúbb az egészben? Hogy nincs kinek eldicsekedni a győzelmeimmel. Ha korábban születek, Napóleon is lehettem volna, vagy éppen Július Caesar. Esküszöm, nekik sem kellett jobban megküzdeniük a sikereikért, mint nekem. Mégis, ők kiradírozhatatlanul beírták a nevüket az emberiség történetébe, míg engem a kutya sem ismer. Néha kedvem volna lefényképezni egy-egy ilyen felemelő jelenetet és kitenni a szobám falára, hogy minden olyan reggelen, amikor depressziósán ébredek, vethessek rá néhány pillantást. Mr. Lawrence, könyörgök, ismerje el, hogy igazi mestermunka volt...

Különben mindent hallottam, ami idelent történt. Látja, erre is jó az én kis teleszkópos szerkentyűm!

Összecsattantotta a tenyerét, és mint a cirkuszi porondmester, a szoba közepére lépett.

Elérkeztünk az utolsó perchez, hölgyeim és uraim. Nem tehetek róla, de önök keresték maguknak a bajt...

Az egyik szőke, falusi legény rémülten kulcsolta össze a kezét.

Kérem szépen, én csak... nekem csak azt mondták, hogy el kell kapni a Vérfarkast. Én nem csináltam semmi rosszat.

Isabelle megpróbált feltápászkodni. Nyöszörögve négykézlábra állt, majd váratlanul éles hangon a kutyára kiáltott.

Sátán! Megparancsolom, hogy kapd el! Rossz ember! Bántani akarja a mamát! Kapd el, Sátán!

A gigantikus lény megremegett. Bloom felé fordította a fejét,

mintha jól szemügyre akarná venni a vakmerőt, aki bántani próbálja a „mamát .

Bloom villámsebesen magához kaparintotta a teleszkópos botot, és megnyomott rajta egy gombot. A Dög felhúzta az ínyét és fájdalmasan felnyögött.

Gyere a mamához, kedvesem! - hallottam Isabelle mézesmá-zos

hangját. - Jutalmat kapsz a „mamától ...

A monstrum elvette a szemét Isabelle-ről, s várakozón Bloomra szegezte. A Fehér Láma ismét a falhoz támasztotta a botját.

Hiába is próbálkozik, asszonyom. Most már végérvényesen az én hatalmamban van. És az is marad egészen közeli haláláig.

Őt is... meg... akarja ölni?

Természetesen. Hiszen nincs rá szükségem többé. Bármenynyire is szívemhez nőtt a maguk Vérfarkasa... az ő sírja is ez a szoba

lesz. Daimler sziszegve megnyomkodta a lábát.

Mit akar csinálni velünk? Bloom felvonta a vállát.

Magukra robbantom az alagutat. Volt szerencsém az elmúlt napok során néhány rudacskát elhelyezni a megfelelő helyeken, Pontosan tíz perc múlva bekövetkezik a nagy durranás. S hogy ne kelljen érzékeny búcsút vennem önöktől, már itt sem vagyok. Nem akarom végigélvezni a halálukat. Bizonyos értelemben sajnálom is, hogy meg kell ölnöm magukat. Talán egy következő újjászületésben majd ismét találkozunk.

Mire felocsúdtunk, már nem volt sehol. A Dög felmordult, felállt, az ajtóhoz sétált, és a kijárat elé telepedett.

Alighogy Bloomot elnyelte a sötétség, Daimler felnyögött, miközben felénk nyújtotta a karját.

Hé! Segítsen már valaki, a fenébe is! Legalább fel szeretnék

ülni. Kunz átkarolta a vállát és felültette.

Hogy érzi magát?

Hogy erezném? Szarul - Isabelle-re pillantott, és beharapta bajusza végét a szája szegletébe. - Legszívesebben elvágnám a nyakát.

Isabelle behunyta a szemét, és hangtalanul zokogni kezdett. Müller megtörölgette a homlokát kockás zsebkendőjével, aztán az órájára pillantott.

Maradt még kilenc percünk. Van valakinek valami ragyogó ötlete?

A francba is! - dühöngött Irmscher vádlón Segaira mutatva. -Gyerünk, fickó! Beszéljen a teremtményével!

Segal öklendezve kapta a kezét a szája elé.

Hogyan... beszéljek? Én nem... tudok. Talán Isabelle. Irmscher ekkor Isabelle mellé penderült.

Űgy is jó! Hiszen végtére is maga a mamikája ennek az undorító féregnek. Beszélje rá, hogy engedjen ki bennünket, különben megfojtom.

S hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, lapátkezeit az asszony nyakára tette.

Isabelle elfehéredett és a szörnyetegre kiáltott. \ - Sátán! Bántják a mamát! Segíts, Sátán! ! A Dög szeme megrebbent, néhány másodpercig Isabelle-re hu-j nyorgott, majd Irmschert vette szemügyre. Aztán unottan elfordí-: totta róluk a szemét, mint akit tökéletesen hidegen hagy, mit tesznek egymással a foglyai.

Nyolc perc - mondta Müller. - Még nyolc perc.

Egyelőre csak álltam a falnál, és nem szóltam semmit. Feltételeztem, hogy Roy Bloom hall bennünket, nem szabad hát kiszolgáltatnunk magunkat neki. De mi van akkor, ha...

Hét perc.

Az Istenit neki, csináljanak már valamit! - hördült fel Irmscher, miközben levette a tenyerét az asszony nyakáról. - Megfojthatnám, de mi az ördögöt érnék el vele. Ott vannak a fegyverek a falnál. Ha elérhetném...

Próbáld meg - mondta az egyik szőke hajú óriás. - Én majd elterelem a figyelmét.

Feltolta a feje búbjára a kalapját, és harsány jódlizásba fogott. A szörnyeteg idegesen megrázta a fejét, aztán figyelmeztetőn felmordult. Talán bántották a fülét a magas hangok.

Ez az! - suttogta Irmscher izgatottan. - Gyere, kiskutyám, far-

kasocskám, gyere csak!

A szőke férfi hirtelen abbahagyta a jódlizást.

Úristen, nézzétek, hogy bámul rám! Én nem merem folytatni!

Folytasd, Kürt!

És ha rám ugrik?

Felkapom a fegyvert, és belélövök.

Gondolod, hogy átviszi a bőrét?

Még hat perc - mondta Müller.

Irmscherben alighanem elpattanhatott valami, mert váratlanul felüvöltött. Előrevetette magát, s kinyújtott karral a fegyverekhez ugrott. Felmarkolt a földről egy stukkert, talán éppen az én 38-as Smith and Wessonomat, és a Dögre fogta.

Most megdöglesz, te rohadék!

Ami aztán történt, olyan sebesen játszódott le, hogy még kiáltani sem volt időm. A szörnyeteg farka Irmscher felé lendült, kiverte a kezéből a fegyvert, majd a férfi teste köré tekeredett és a falhoz lódította.

A mázsás, kétméteres óriás a kőhöz vágódott, és ájultán hullott

le róla.

Még öt perc - mondta keresztet vetve Müller. - Öt perc múlva

felrobbanunk.

Daimler belekotort immár mesebelivé tágult nadrágzsebébe, és kihúzott belőle egy jókora kalapácsot.

Nem vette el tőlem. Úgy látszik, nem tartja fegyvernek. Vagy sikerül, vagy nem.

Mit akar csinálni vele? - kérdezte halálsápadtan Kunz.

Kidobom a szemét.

És aztán?

Majd meglátjuk. Vigyázzon!

Négy perc! - figyelmeztetett Müller. - Már csak négy percünk maradt.

Most!

Daimler keze meglendült. A kalapács átsuhant a levegőn, és a Dög fején csattant. Az óriás megrázkódott, mintha légy csiklandozta volna meg. Unott tekintettel a lehulló kalapácsra bámult, aztán farkának egyetlen mozdulatával a fegyverek közé söpörte.

Daimler megvonta a vállát, és sebesült lábára ütött.

Sosem gondoltam volna, hogy pokoli fájdalmak közepette, úgy fogok átbicegni a másvilágra. - Sötét tekinetet vetett a zokogó Isabelle-re, és nem is próbálta leplezni a haragját. - Remélem, az ördögök feltöltötték már szurokkal a legnagyobb és legvékonyabb falú üstjüket, amelyben magát főzik majd, kicsikém. Mert arra ne is számítson, hogy lepkeszárnyú angyalként repdes felhőről felhőre. Ha pedig tényleg létezik újjászületés, remélem, hernyóként araszol jövendő életében.

Segal felemelt öklével Daimler felé sújtott.

Fogja be a pofáját, mert megkeserüli! Daimler rosszallóan csóválta meg a fejét.

Ejnye, ejnye. így beszélni egy szerencsétlen nyomorékkal, akit ráadásul saját menyasszonyunk tett azzá... A Igazán nem szép dolog, Mr. Segal.

Akkor is fogja be a pofáját!

Jaj, mamám! - sírta el magát az egyik, megtermett legény. -Jaj, mamám, segíts!

Három perc - mondta Müller.

Gyamco felemelkedett, lótuszülésbe kényszerítette magát, ujjai közé fűzte az olvasóját, és félhangosan imádkozni kezdett.

Om mani padme hum! Irmscher sötét képpel meredt rá.

Hallgattassátok el, mert szétverem a fejét! Nem elég, hogy miattuk kell megdöglenem, még halálom előtt is a hókuszpókuszaikat hallgassam? És maga, Lawrence?

Mi van velem?

Most miért hallgat? Bezzeg odakint nagy volt a szája, hogy így meg úgy! Hogy megszabadítja a falut a Vérfarkastól. Nagyon úgy néz ki a dolog, hogy bennünket szabadít meg a falutól. Csináljon már valamit, a Jó Jézusát!

Sajnos, momentán csak egy tanácsot adhatok.

Mi lenne az?

Próbáljon meg imádkozni.

Szerencséje, hogy nincs a kezem ügyében a puskám, mert magába is beledurrantának.

Az idegenek! - nyögte vádlón, félelemmel teli hangon az egyik falusi. - Miattuk van a baj. Előbb ezek a vágott szemű stricik, aztán Lawrence, és a többiek...

És maga! - rikkantotta Irmscher, úgy lökve oldalba Müllert, hogy az ex-újságíró kihengerbucskázott a szoba közepére. - Mi a francért kellett idedugnia a hosszú orrát? Amíg maga ide nem kó-dorgott, nem volt semmi bajunk.

Egyszer már volt egy Vérfarkasuk - emlékeztette Müller gondosan leporolgatva a nadrágját. - Különben két perc múlva robbanunk!

Hasaljunk le! -javasolta a szőke legény. - A katonaságnál azt mondták, így lehet a legjobban megóvni magunkat a légnyomástól.

Attól talán - sóhajtotta Kunz, és nyugodtan beült az egyik sarokba. - De attól aligha, ha a fejünkre szakad a hegy.

Uramisten! - nyögött fel Irmscher. - Sosem gondoltam volna, hogy a saját legelőm nyom agyon.

Köszönj, ha találkozol a teheneiddel - mondta akasztófahumorral a szőke, és a Dög felé köpött. - Remélem, te is megdöglesz.

Miatyánk, ki vagy a mennyekben - kezdte Irmscher. - Szenteltessék meg a Te neved...

Om mani padme hum.

Jöjjön el a te országod...

Om mani padme hum.

Egy perc - mondta Müller. - Egyetlen perc!

Legyen meg a te akaratod...

Om mani padme hum.

Isten veled, Isabelle. Gyere hozzám, kicsim... Én mindent

megbocsátok...

Eredj a francba!

Csak azt sajnálom, hogy nem lőhetek bele Lawrence-be...

A rohadt idegenek!

Édes Istenem!

Om mani padme hum!

Müller felemelkedett és széttárta a karját.

Most! Repülünk, repülünk, repülünk...!

Furcsa tűzben égett a szeme: egyetlen pillanatig azt hittem,

megzavarodott.

Aztán hosszú másodpercekig nem történt semmi. A monumentális lény nyugtalanul szemlélte az óbégató embereket, majd hátrafordította a fejét és felmordult.

Döbbenten meredtünk az ajtóra.

A Dög félrehúzódott, hogy beengedje urát és parancsolóját.

Az ajtóban ugyanis Roy Bloom bukkant fel, lehorgasztott fejjel, barátságtalan tekintettel.

Éppen úgy, mintha valaki a háta mögött állt volna nagy kaliberű pisztolyt nyomva a bordái közé.

Azt hiszem, Daimler tért először magához. Megdörzsölte a szemét, és csodálkozva összecsapta a tenyerét.

Nem hiszek a szememnek! Elfelejtette magával vinni a gyújtózsinórt?

Jézusom! - hallottam közvetlenül mellettem Irmscher dadogó suttogását. - Mi... tör.., tör... tént, Herr... Law... Law... rence?

Nem kellett válaszolnom. Az ajtóban ugyanis Monica Shapiro, azaz Leila Alparslan bukkant fel altatópisztollyal a kezében.

A többi már ment, mint a karikacsapás. Csak éppen nem úgy, ahogy a karikacsapásnak mennie kell. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy a Dögre akart lőni vele, Isabelle felkiáltott, és rávetette magát.

Ne! Nem engedem! Nem engedem, hogy elpusztítsák!

Leila megpróbálta félretaszítani, de nem sikerült. Ráadásul az altatópisztoly is kiugrott a kezéből, és a kőre zuhant.

Körülbelül öten ugrottunk utána egyszerre. Az óriási kavarodásban Segal képe villant elém legelőször. Csak úgy, a régi ismeretség kedvéért odaragasztottam egy egyenest a szeme alá. Makogott valamit, aztán a többiket magával rántva berogyott a halottak mellé a sarokba.

Isabelle-lel már nehezebb dolgom volt. Átkarolta a nyakam és hosszú, hegyes körmével megpróbálta kikanalazni a szemem. Előbb csak leküldtem a földre, gyengéden az ujjaira léptem, majd amikor még így sem tudtam lerázni a hátamról, mint teknősbéka megunt páncélját a kőfalhoz dörzsöltem.

Úgy jött le rólam, mint rozsda a képspengéről. Gyorsan lehajoltam, hogy megpróbáljam megtalálni az altatóstukkerét.

Helyette sajnos egy akkora horogütést találtam, hogy átbucs-kázva a

fekvő holttesteken és az éppen feltápászkodó Isabelle-en, most én kerültem avarokba. Éppen Irmscher mellé. A nagydarab fickó megrázta a fejét, felállt, aztán kiköpve az egyik elülső fogát, újult erővel vetette magát a küzdelembe.

Néhány erőteljes csapással keresztültörtem magam a verekedőkön, hogy megpróbáljam kezembe kaparintani a Fehér Lámát. Vagy ha őt magát nem is, legalább a teleszkópos botját.

Óriási szerencsémre ez utóbbi kívánságom szinte azonnal teljesült. Igaz, a botot követő erőszakos kéz már nem volt a kívánságlistámon: előbb megpróbálta kitépni a markomból az adó-vevőt, majd lejjebb ereszkedett, és az ágyékomba markolt.

A sok-sok csillag után, amely egyetlen pillanat alatt elvonult a

szemem előtt, Roy Bloom könyörtelen pillantásával találkozott a

tekintetem.

Most megdöglesz! - ordította hívő buddhistához méltatlan gyűlölettel saját 38-as Smith and Wessonomat csillantva meg a szemem előtt. - Véged van, Lawrence!

Egyelőre azonban nem nekem volt végem, hanem a beszélgetésnek. Óriási, sütőtöknyi ököl landolt Bloom képén, s ismeretlen

irányba repítette.

Szerencsémre, nem kellett sokat forgolódnom hozzá, hogy megtaláljam a Dögöt. Közvetlenül az ajtó mellett magasodott, felhúzott ínnyel, kimeredő, szörnyfogakkal, s másodpercről másodpercre fenyegető morgások szakadtak ki belőle.

Felemeltem a botot, és megpróbáltam tisztába jönni a működési elvével. Addig-addig forgattam a kezemben, amíg egyszerre csak elködösült előttem a világ.

Jézusom! - hallottam Irmscher kétségbeesett kiáltását. - Jézusom! Ki ne engedje a markából az adó-vevőt!

Om mani padme hum!

Aztán egy rémült, török nyelvű fohász.

Ó, Allah! Ne engedd, hogy megzabáljon bennünket! Egyetlen pillanatig azt hittem, hogy egy furcsa, modern koreográfiájú, ökumenikus istentisztelet résztvevője vagyok.

Amikor elszállt a köd a szemem elől, a Dög éppen a szoba közepén vicsorgott, miközben farkának és mancsának erőteljes csapásaival mindenkit a sarkokba kergetett. Roy Bloom kezét a gyomrára szorítva öklendezett, időnként a falra köpte véres nyálát.

Ezt még megkeserülik - nyöszörögte elhaló hangon, Leilát keresve a szemével. - Hogy lehettem olyan hülye, hogy magát kihagytam a számításból. Még szerencse, hogy ez a két eszeveszett a kezem alá dolgozott...

Önkéntelenül is Isabelle-re pillantottam. Az asszony a földön feküdt, behunyt szemmel úgy látszott, nemigen van már benne élet. Segal mellette térdelt, s időről időre megrázkódott a válla a

hangtalan zokogástól.

Bloom nyögdécselt még egy kicsit, aztán kiegyenesedett.

Hát... az önök nem várt felbukkanása némiképpen módosítja a terveimet.

I

Most vettem csak észre, hogy Monica-Leila mellett két vékony, barna képű, bajuszos férfi áll egyikük éppen zsebkendőt szorított a szája szélére.

Bloom sóhajtott, és megrántotta a vállát.

Robbantás eszerint nem lesz. Sebaj, Sátán is megteszi. Ugye, megteszed, Sátán? Elegem volt belőlük. Azt csinálhatsz velük, amit csak akarsz.

A szörnyeteg mintha bólintott volna.

Miután már valamennyi ütőlap kihullott a kezemből, kezdtem megijedni. Az ajtó felé pillantottam, de csak Herr Kunz rémült tekintetével találkozott a szemem. Időről időre megrándult az arca, mintha közölni akart volna velem valamit.

Mivel nem tudhattam, mit forgat a fejében, hangosan feljajdul-tam, s bal kezemmel elkaptam a jobb csuklómat.

Bloom gyanakvó pillantást vetett rám, a Dög pedig egyenesen felém csapott a farkával.

Fáááájj! - jajdultam fel, miközben Kunz felé tántorogtam. -Nagyon fáááájj!

Bloom sóhajtott, és az állat mögé rugdalta a földön heverő stuk-kerokat.

Nekem is fáj! Valaki úgy vágott gyomorba, hogy úgy érzem, kilóg a belem. Majd a halál meggyógyítja, Lawrence.

Kunz felém nyújtotta a tenyerét, melyen egyetlen, kerek pirula fehéreden.

Kapja be! Fájdalomcsillapító.

Engedelmesen bólintottam, két ujjam közé csippentettem, majd úgy tettem, mintha lenyeltem volna.

Bloom fájdalmasan felnyögött, aztán megcsavarva valamit a boton, hatalmasat ordított:

Ölj, Sátán! Ölj!

Megfordult, és kivágtatott a szobából.

A lépcsőfokok megpendültek sietős léptei nyomán.

Alighogy Roy Bloom, a Fehér Láma beleveszett a sötétségbe, a hatalmas állat felmordult, és eltátotta a száját. Aztán, mint középkori családok címerállata, szinte tüzet okádva vetette ránk magát.

Pontosabban szólva, csak vetette volna. Abban a pillanatban

ugyanis, ahogy felém fordította a fejét, minden ügyességemet ösz-szeszedve nyitott szájába hajítottam Kunz tablettáját.

Most így utólag visszagondolva rá, nem is kellett emberfeletti ügyesség a dobáshoz, hiszen a vödörnyi száj alig másfél méternyire

bűzölgött tőlem. Persze, ha idegességemben, vagy kimerültségemben mellétalálok, másként alakultak volna a dolgok.

A tabletta azonban szerencsére nem tévesztett célt.

A következő másfél perc, amely ettől a pillanattól addig tartott, amíg fájdalmas vonyítás kíséretében végigzuhant a kövön, maga volt az örökkévalóság. Odüsszeusz és népes csapata érezhette így magát a megvakított Polifémosz barlangjában.

Amikor a szörnyeteg végül is eget-barlangot rázó hördülések kíséretében kiszenvedett, nem volt köztünk senki, aki azonnal lábra tudott volna állni. Egyedül Irmscher vette magának a fáradságot, hogy a Dög teteméhez másszon és megrugdossa a hatalmas testet.

Mit csinált vele, Herr Lawrence...? Megátkozta? Örömmel töltött el, hogy már ismét Herr Lawrence voltam, és

nem feltétlenül akarta szétverni a képem. Óriási erőfeszítéssel feltápászkodtam és odatántorogtam Kunzhoz.

Mi volt ez?

Strich... nin.

Még szerencse... hogy nem vettem be.

Dupla vagy... semmi.

Vigyorgott és a változatosság kedvéért ő is kiköpte az egyik fogát. Monica-Leila odajött hozzám és körbetapogatta a fejem.

Jól vagy?

Éppen időben... érkeztél.

Akárcsak Mehmet és Temir.

Az ajtóban újabb két bajuszos, feketeképű férfi tűnt fel, immár menetrendszerűen maguk előtt terelve Bloomot.

Müller széttárta a karját, megfordult a tengelye körül és boldogan felüvöltött.

Úristen! Megmenekültünk! El sem hiszem, hogy megmenekültünk. Soha az életben nem fog rábeszélni senki, hogy még egyszer lemásszak ide a föld alá. Dőljön a fejemre Irmscher legelője, ha...

A következő pillanatban bekövetkezett hatalmas robbanás a falhoz kent valamennyiünket.

Majd szép, nyugodt méltósággal ránk szakadt az alagút és vele együtt Irmscher legelője.

Minden jó, ha jó a vége

A Teli Vilmosban vágni lehetett a füstöt. Annak ellenére is, hogy Waldvogel felügyelő már többször jelentőségteljesen Herr Huber-ra nézett. A csapos tulajdonos végül is mély sóhaj kíséretében tudomásul vette Waldvogel kívánságát, az ablakhoz bandukolt, és csillapíthatatlan világfájdalommal a képén, kitárta. Az elmúlt éjszakai lehűlés nyomán légnemű fagylalttá változott levegő betört a szobába, körülszimatolt bennünket, magával ragadva a cigaretták, pipák és szivarok fojtó füstjét, kiviharzott a szabadba.

Amikor Waldvogel felemelkedett és megkocogtatta a poharát, olyan csend ereszkedett az ivóra, amilyet még a legtapasztaltabb falusiak sem hallottak itt soha. A falra akasztott díszkorsók között éppen hálóját szövő dagadt pók abbahagyta szorgos munkáját, s megrettenve a váratlan eseménytől, rémülten a „Berni Tűzoltó Egyesület feliratú söröskupa belsejébe menekült népes családjával együtt.

Rendben van minden, Herr Lawrence?

Bár fogalmam sem volt róla, minek kellett volna rendben lennie, biccentettem. Úgy egyébként nem volt rendben semmi. Fejem lüktetett, akárcsak a bokám, a homlokomat borító kötés mindegyre a szemembe csúszott, olyannyira zavarva a látásban, hogy az elmúlt öt perc során kétszer is a mellettem ülő Irmscher sörébe kortyoltam. Irmschert, tisztességére legyen mondva, nem különösebben izgatta a dolog, lévén, hogy csak akkora nyílás maradt a fejét szorongató géztömegből a szája helyén, amelyen át beszélni is nehezen tudott, nemhogy inni. A sört is csak a régi szép időkre való tekintettel rakatta maga elé.

Waldvogel végignézett rajtunk, s ahogy egyikünkről a másikunkra csúszott a tekintete, mintha egyre inkább felderült volna az ábrázata. Arra természetesen gondolni sem mertem, hogy a káröröm ült ki rá.

Egy gazemberek kergetésében megőszült rendőr-felügyelőhöz egyáltalán nem lett volna méltó az ilyesmi.

Waldvogel mindenesetre összedörzsölte a tenyerét, intett Herr Hubernak, becsukhatja az ablakot, majd mintha a rendőrség rendes évi közgyűlésén lenne, fennsőbbséges elégedettséggel az arcán, az asztalra támaszkodott és megköszörülte a torkát.

Tiszteit hölgyeim és uraim! Engedjék meg, hogy a rendőrség és a saját nevemben szeretettel köszöntsem önöket. Jól hall engem, Herr Imscher?

Irmscher motyogott valamit, és a halántékát szorító gézhez érintette a tenyerét. Esküdni mertem volna rá, szamárfület mutatott Waldvogelnek.

Most, hogy végre sikerült megoldanom ezt az egyébként nem túlságosan bonyolult ügyet, és Mr. Lawrence-t... illetve nemcsak őt, hanem önöket is kihtízgálnom az alagút romjai alól, elmondhatom, jó munkát végeztem. Természetesen önöket is dicséret illeti, bár a kantoni vezetés erősen nehezményezi, hogy buzgó, lelkes, ámde tapasztalatlan, és a kriminalisztika elemi szabályaira is fittyet hányó munkálkodásuk következtében jelentős anyagi károk keletkeztek. Az emberéletben esett károkról már nem is beszélve. Az itt lejátszódott események egyértelműen bizonyítják, hogy bár jóindulatú nekibuzdulással is lehet bizonyos eredményt elérni, meggondolandó, hogy az így elért sikerek nem teszik-e pyrrhuszivá a győzelmünket.

Irmscher bugyborékolni kezdett a géz alatt. ?

Mi...vé? Waldvogel sajnálkozva pillantott rá.

Pyrrhuszivá. A győzelmet.

Az mi... az... isten?

Waldvogel sóhajtott és a pipájával bajlódó Müller felé intett.

Magyarázza el neki. Müller megvonta a vállát.

Alighanem egy sörmárka. Pyrrhuszi sör.

Irmscher elégedetten biccentett, mint aki mindent ért, Waldvogel viszont vasvilla tekintetet vetett az exújságíróra.

Örülök, hogy visszanyerte a humorérzékét, Herr Müller.

Tudja mit, én is.

Waldvogel sértődötten lecsüccsent és eltolta magától a söröspoharát.

Azt természetesen nem vártam, hogy egymás szavába vágva köszönjék meg, amiért megmentettem a életüket... azt azonban meg kell mondanom...

Elérkezettnek láttam az időt a cselekvésre. Bár pokolian lüktetett a lábam, megpróbáltam felemelkedni. Sajnos csak úgy sikerült,

hogy közben Leila vállára támaszkodtam. Alighogy megérintettem a bőrét, olyan éleset sikkantott, hogy Herr Huber a pult mögött rémülten a mosogatóvízbe ejtette a törölgetőruháját.

Megbolondultál? - jajgatott mellettem a lány enyhén kaméleonszínű karjával a vállát tapogatva. - Ott markolászol, ahol Mr. Gyamco belém harapott?

Waldvogel előbb vigyorogni próbált, aztán lehervadt a még meg sem született mosoly az arcáról.

Mit csinált?

Belém harapott. Amikor leszakadt a tető, nekem esett, a fülembe ordította, hogy Om mani padme hum, és a vállamba harapott.

És... azután? - motyogta még mindig elképedve Waldvogel.

Aztán rám szakadt a hegy. A többire nem emlékszem. Ha véletlenül összefutnék vele, azért csak megkérdezném tőle, minek képzelte magát.

Végül is sikerült talpon maradnom. Éppen nyitottam volna a számat, hogy néhány kellemes tréfával enyhítsem a köztünk lappangó feszültséget, de Waldvogel villámsebesen kiitta a poharát, órájára pislantott, és nem törődve emberfeletti teljesítményemmel, egyszerűen belém fojtotta a szót.

Egyszóval, hölgyeim és uraim, elérkezett a búcsú perce, sőt immár másodperce. Azonnal indulnom kell, ha nem akarom lekésni az OPEC-

értekezlet záróülését. Egészen pontosan egy óra múlva Zürichben kell lennem. Természetesen tisztában vagyok vele, hogy távozásommal mélységesen mély űrt hagyok magam után, remélem azonban Herr Lawrence valamelyest enyhíteni tudja majd a fájdalmukat. Még egyszer, Mr. Lawrence, fogadja hálámat és köszönetemet. Ragyogó munkát végzett. Csak így tovább... Arra azért szeretnék figyelmeztetni mindenkit, ha a Vérfarkas, ne adj isten, még egyszer felbukkanna a környéken, inkább nekem szóljanak. Bár gazdag ország a miénk, még egy Lawrence-féle nyomozást aligha bírna ki. Apropó, képesek lesznek felszámolni Herr Lawrence ügyködésének a következményeit a világbank segítsége nélkül is?

Amikor elhagyta az ivót, Herr Huber anélkül, hogy külön megkértük volna rá, gyorsan ismét kiszellőztetett. Pedig most nem is volt füsttől terhes a levegő.

Siegjnüller krákogott, felállt, a pulthoz sétált s a még csak félig teli korsók közül felkapott egyet és egyetlen hajtásra leöntötte a torkán, a tartalmát.

A fenébe is! - krákogta aztán elégedetten. - Azt hittem már, megfulladok. Az ember ne bírálja a feljebbvalóit ..

Biizony ne - mondtam óvatos mozdulattal magam elé tolva Irmscher sörét

A.zt azért meg kell mondanom, nem mindig volt ilyen. Az OPEC-értekezlet és saját fontosságának tudata...

Ebben a pillanatban hangos nyikorgással kitárult az ajtó. Éppen úgy, niint amikor Blattf elder tiszteletes a hírt hozta, hogy odakint a bejárat mellett egy holttest fekszik.

Minden szem az ajtó felé fordult: sőt nemcsak szemek, hanem puskacsövek is. Ahogy végigpillantottam a bekötött fejeken, kezeken és lábakon, első világháborús hadikórházakról készített fényképeik jutottak az eszembe.

Az ajtóban ezúttal nem Blattf elder tiszteletes állt, még csak nem is valamelyik későn jövő gazda, hanem három ismeretlen férfi. Egy magas, szőke, szemüveges, Kunzra emlékeztető termettel egy elegáns, vékony, őszes hajú úriember egy pocakos, kövér mögöttük pedig nem is titkolt rossz kedvvel a képén, Waldvogel felügyelő.

Siegmüller villámsebesen lerakta a sörét, s bár nem volt a fején sapka, automatikusan tisztelgésre emelte a kezét.

A magas, szőke férfi körülnézett, és mosolyogva beljebb tessékelte a másik kettőt. Waldvogel kelletlenül caplatott a nyomukban, igyekezve senkire sem nézni.

Siegmüller kikászálódott a széke mögül és jellegzetesen kacsázó mozgásával az ajtóhoz sietett.

Ezt a meglepetést, főfelügyelő úr!

Rég láttam, Herr Siegmülíer. Hogy vannak a gyerekek?

Köszönöm, nőnek.

Vigyázzon rájuk, nehogy farkassal találkozzanak. Amint hallom, maguk felé úgy terem a Vérfarkas, mint másutt a földiszeder.

Siegmüller összevágta a bokáját, és furcsán hivatalos képpel ránk pillantott.

Hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy bemutassam Klingler főfelügyelő urat Zürichből.

Klingler udvariasan meghajolt.

Én pedig bemutatom a kísérőimet: Winterberg és Schmitz

urakat. Herr Winterberg a Belügyminisztérium osztályvezetője, Herr Schmitz pedig a Bevándorlási Hivatal elöljárója. Waldvogel felügyelőt, gondolom valamennyien ismerik. Többé-kevésbé a barátjuk. Irmscher a fülét rejtő géz fölé emelte a tenyerét.

Ki... abará... tünk? Ezúttal nem válaszolt neki senki.

Klingler főfelügyelő intett a másik háromnak, hogy lépjenek beljebb. Hansli Huber eközben kétségbeesett kísérleteket tett, hogy helyet szorítson az újonnan jöttéknek. Nem ment könnyen, hiszen valamennyien olyan állapotban voltunk, mint a kiélesített aknák a legkisebb érintésre is robbanhattunk.

Végül azért mégiscsak sikerült valahogy helyet kapniuk. Természetesen sörrel együtt. Waldvogel szomorúan maga elé meredt:

látszott rajta, nem így képzelte az estéjét.

Klingler főfelügyelő belekóstolt a sörébe és elégedetten elhúzta a száját.

Waldvogel felügyelőt mára felmentettem a munkavégzés alól, hiszen ami ma este Zürichben folyik, az már nem munka, hanem merő szórakozás. Kaviár, pezsgő, borok... csupa egészségtelen szörnyűség. Mennyivel kellemesebb itt, a természet lágy ölén, friss levegőn, egy pohár söröcske társaságában... Ugye nem is sajnálja már annyira azt a bankettet, Herr Waldvogel?

Waldvogel dörmögött valamit, aztán dühösen a sörére meredt.

Világért sem akarnám megzavarni a szórakozásukat, hölgyeim és uraim, kétségkívül megérdemelnek néhány korsó sört, de... ahogy értesültem róla, mi történt itt néhány nappal ezelőtt, azonnal felvettem a kapcsolatot az illetékes hatóságokkal. Waldvogel felügyelő jelentésének olvastán egyre inkább megerősödött bennem a gyanú, hogy még közelről sincs tisztázva a történtek minden részlete, annak ellenére, hogy Waldvogel felügyelő... hm... mindent megtett a tisztázásukért. Csakhogy a felügyelő köztudottan az OPEC körül volt elfoglalva, ezért... hm... kevesebb ideje maradt a Vérfarkassal törődni. Kicsoda önök közül Herr Lawrence?

Felemeltem a karom, bár nem ment könnyen. Klingler felügyelő rám mosolygott.

A belügyminiszter úr üdvözletét küldi. Azt üzeni, szép munka volt. Továbbá, hogy a Buddhista Világszövetség őt akarja kitüntetni ... bár szerinte ez a kitüntetés inkább önt illetné.

Önkéntelenül is Waldvogelre pillantottam. A felügyelő beharapta a szája szélét és gúnyos mosolyt erőltetett az arcára.

Az a nem is rejtett szándékunk - folytatta Klingler főfelügyelő -, hogy fényt derítsünk ennek az ügynek azokra az apró részleteire is, amelyek sajnálatos módon, feltehetően időhiány miatt, elkerülték Herr Waldvogel figyelmét. Képesnek érzi magát, Herr Law-rence, hogy a segítségünkre legyen ebbéli igyekezetünkben?

Biccentettem és mélyen a szemébe néztem.

Klingler azon nyomban megértette, mit akarok tőle, mert felemelte a

kezét és néhány éppen szedelőzködni kezdő gazda felé intett.

Nem szükséges elmenniük, uraim, hiszen így vagy úgy, de valamennyien részesei voltak az eseményeknek. És azt hiszem, azok is maradnak.

Müller meghökkenve meresztette rá a szemét.

Mit akar ezzel mondani?

Csak azt, hogy akár tetszik, akár nem: a kolostor továbbra is ott áll a domb tetején. Ezért nem lenne haszontalan, ha valameny-nyien megértenénk, mik voltak az események mozgatórugói, hogy a jövőre nézve le tudjunk vonni belőlük bizonyos tanulságokat.

A szedelőzködni kezdők visszaültek a helyükre, és barátságtalanul az asztalra bámultak. Tudtam, hogy bár a Vérfarkas-ügy végére pont került, a tibetiekkel azért korántsem békültek meg.

Nos, Herr Lawrence, ha úgy gondolja, hogy el kell mondania nekünk valamit, kezdje el.

Elkezdtem.

Mielőtt e tényleges eseményekre térnék - veselkedtem neki -, rövid kirándulást szeretnék tenni a múltba. Feltételezem, hogy abban a jelentésben, amelyet Waldvogel felügyelő készített önöknek, nem sok szó esett a buddhizmusról.

Valóban nem sok - biccentett Klingler. Waldvogel felkapta a fejét.

Ez nem is az én feladatom.

Természetesen tisztában vagyok vele, és eszem ágában sincs Waldvogel felügyelőt hibáztatni, hiszen amit mondani fogok, látszólag nem is tartozik ide. A valóságban azonban mégiscsak ide tartozik.

Konkrétan?

Hátradőltem kényelmes fa karosszékemben, és megpróbáltam

egyik lábamat áttenni a másikon. Nem ment könnyen, de végül mégiscsak sikerült.

Ne féljenek, nem leszek hosszadalmas. E nélkül a kis időutazás nélkül azonban, attól félek, nemigen értenénk meg a történteket. Ott kezdem, hogy a buddhizmus az i. sz. VII. században hódította meg Tibetet. Hogy miképpen történt, ne firtassuk, azt azonban mindenképpen tudniuk kell, hogy az első, vörös süveget viselő buddhista szerzetesek még egyáltalán nem olyan jámbor papok voltak, mint későbbi utódaik vadak voltak, szertelenek, orgiákat rendeztek a kolostoraikban, habzsolták az érzéki örömöket, ezenkívül kéz a kézben jártak a fekete mágiával, az ördögűzéssel és a halottakkal végzett titkos praktikákkal. Ha Sziddhárta herceg, akit mi csak Buddhának hívunk, látta volna, mivé torzultak az általa hirdetett hitelvek a világ tetején, szomorúságában sírva fakadt volna.

A XVI. században aztán ezt a vörössüveges szektát megreformálták. Congkápa, a nagy vallásreformer működése nyomán a szerzetesek felhagytak a mágiával és varázslással, nőtlenséget fogadtak, életüket az eredeti, buddhista tanok terjesztésének szentelték. Sőt külsőségeikben is elhatárolták magukat elődeiktől az addigi vörös süveg helyett sárgát tettek a fejükre. A buddhizmus ezen megreformált ágát sárgasüveges lámaizmusnak nevezzük.

Van valami különbség buddhizmus és lámaranus között? -tudakolta Winterberg főfelügyelő.

Természetesen van, de ez a mi szempontunkból elhanyagolható. A lámaizmus a szerzetesekről, tibeti nyelven lámákról kapta a nevét. Annyiban különbözik a buddhizmustól, hogy az ősi, buddhista hódítás előtti tibeti istenségek is helyet kaptak benne, de ma már ennek nincs jelentősége. Annak viszont annál inkább, hogy a sárgasüveges, megreformált egyház létrejöttével a vörössüveges lámaizmus nem tűnt egészen a semmibe.

Tudniuk kell, hogy a dalai lámák nem szimpatizáltak a vörössüvegesekkel. Igazából nem is tartották őket szerzeteseknek, sokkal inkább varázslóknak. Egymás után számolták fel a kolostoraikat a huszadik század elejére már csak hírmondónak maradt belőlük egy-kettő.

A felszámolt kolostorok kincseit azonban nem sikerült megkaparintaniuk. Gondos kezek barlangok mélyére, vízmosások aljára rejtették őket. A vörössüveges szerzetesek féltve őrizték az ősi örökséget és abban bíztak, egyszer talán még újra felemelkedik a csillaguk.

1959-ben a tibeti papság a nép támogatását élvezve fellázadt a kínai hódítók ellen. A felkelés, sajnos néhány nap alatt összeomlott: szerzetesek és pásztorok ezrei menekültek a fagyos hágókon át a szomszédos Indiába.

A mi történetünk tulajdonképpen ekkor kezdődik. Mivel Waldvogel felügyelő jelentésében, gondolom szó esik a Fehér Lámáról, szíves engedelmükkel az ezután következő eseményeket csak nagyon vázlatosan érinteném.

Mielőtt a tibeti felkelés végérvényesen elbukott és Őszentsége Indiába menekült volna, a mindaddig üldözött vörössüveges szerzetesek küldöttsége kereste fel a Dalai Lámát. Felajánlották elrejtett kincseiket és kérték Őszentségét, fordítsa Tibet elvesztett függetlenségének visszanyerésére.

Őszentsége, ha csak jelképesen is, de elfogadta az ajándékot, s e nehéz órában megbékült a vörössüvegesekkel. Immár együtt futottak Indiába az üldöző kínai katonaság elől.

Köztudott, hogy a tibeti emigráció központját Észak Indiában, Dharmaszálában rendezték be. Itt élt hosszú évekig Őszentsége is, aki vörössüveges szerzetesek közül jó néhányat szűkebb környezetébe hívott. Köztük volt a dombon emelkedő kolostor jelenlegi vezetője, Gyamco is.

A 70-es évek közepe felé egyszerre két jelentős esemény is történt Dharmaszálában. Egyrészt a kínaiak érdeklődni kezdtek a Lhászában elrejtett kincsek iránt - ne feledjék, Kínának rengeteg pénzre volt szüksége a kulturális forradalom rombolásainak pótlására -, másrészt felbukkant az emigrációban a Fehér Láma. Cor-nelius Jongblod igen képzett buddista volt: mindent tudott a vallásról, amit csak tudni lehetett csodálatos nyelvismerettel rendelkezett lelkét azonban nem érintette meg a buddhizmus szelleme. Iszonyú tudása ellenére is közönséges csirkefogó maradt, aki susogó dollárokra akarta váltam tudását. Lassú, szívós igyekezettel Őszentsége közvetlen környezetébe dolgozta magát, ahol aztán nyitva tartotta a szemét és a fülét. Serénykedésének hamarosan meg is lett a jutalma: tudomására jutott, hogy a vörössüveges szerzetesek kolostorainak kincsét egy barlang őrzi valahol Lhásza közelében. A barlangról készült rajz pedig egy hajdani vörössüveges kolostorfőnök, Gyamco birtokában van.

Ettől a pillanattól kezdve Jongblod, vagy tibeti nevén Tangyur Rgyalpo életét tette fel a kincs megszerzésére. Úgy érezte, annyi

balsors és hányattatás után végre rásüt Buddha napja. Mert addig, amíg Indiába jutott, Jongblod már megjárta néhány ország börtönét, még a maffiával is összeütközésbe került, ezért is kellett több alkalommal plasztikai műtétet végeztetnie magán.

Tangyur Rgyalpo alázatos szerzetesként, a Tan szelíd harcosaként viselkedett Dharmaszálában. Sőt amikor értesült róla, hogy megalakult a Damaru Társaság, megpróbált vezetői közé férkőzni.

Bármennyire is feleslegesnek tűnhet, néhány szót erről az egyesületről is ejtenem kell. Valamennyien tudják, mi a damaru: tibeti szellemdob. A nevével jelzett társaságot látszólag azzal a céllal alapították, hogy Tibet felszabadításáért harcoljon, vezetése alatt egyesítse azokat a radikális gondolkodású, főleg fiatal szerzeteseket, akik Őszentsége, úgymond „halogató taktikájával szemben a radikális megoldások hívei. Fennen hirdették, hogy el akarják pusztítani a Kínai Kommunista Párt Központi Bizottságát, méghozzá távolból irányított varázslat segítségével.

A valóságban azonban egészen más volt a helyzet. A Damaru Társaságot azért hozták létre, hogy próbálja meg kimenekíteni Tibetből azokat az elrejtett kincseket, amelyekre az emigrációnak sürgős szüksége volt, vagy ha ez nem sikerülne, legalább gondoskodjék a titok őrzéséről. A társaságot Négy Tetovált Damaru vezette, élén Gyamcóval.

Hogy Cornelius Jongblod, alias Tangyur Rgyalpo, alias Roy Bloom mennyire dörzsölt volt, mi sem bizQnyítja jobban, minthogy rövid idő alatt rájött, mi is valójában a Damaru Társaság célja. Kísérlete azonban, hogy befurakodjék a vezetői közé - feltehetően azért, mert a vezérkart, a „tetováltakat csak tibetiek, és csak volt vörössüvegesek alkották -, nem sikerült. Jongblod azonban ekkor sem keseredett el. Elhatározta, ha kell, erőszakkal is megszerzi a térképet.

Ez idő tájt egy új tényező is felbukkant a színpadon: a kínai titkosszolgálat. Emberei mindegyre ott sündörögtek Őszentsége körül, s megpróbálták kideríteni, kinél lehet a térkép.

A kínai hírszerzők rövid időn belül belebotlottak Jongblodba. Mivel jóval nagyobb tapasztalatokkal rendelkeztek, mint Őszentsége biztonsági emberei, azonnal rájöttek, veszélyes ragadozó bukkant fel a kertek alatt. Döntésük nem is lehetett kétséges: Tangyur Rgyalpót meg kell ölni!

Elhatározásukat tett is követte volna, ha Jongblod nem Jongblod. Tegnap beszéltem Katmanduval telefonon, ott él ugyanis egy barátom, aki igencsak jól kiismeri magát tibeti emigrációs körökben. Szerinte néhány hónap alatt öt titokzatos haláleset történt Dharmaszálában: két alkalommal szemtanúk is akadtak, akik látták a

gyilkost. Ezek akár meg is esküdtek volna rá, hogy a Fehér Láma végzett az ismeretlenekkel.

Azt már nagyon nehéz volna megmondani a tapasztalt Jongblod vajon miért hagyta felismerni magát. Talán olyan váratlanul támadtak rá a gyilkosok, hogy nem habozhatott? A suttogó pletyka mindenesetre kikezdte emberünket: egyre többen hangoztatták, hogy Tangyur Rgyalpo nem egészen az a jámbor szerzetes, akinek látszik. Természetes, hogy e suttogás végül Őszentsége füléhez is eljutott, aki megbízta szolgálattevőit, nézzenek utána a Fehér Láma múltjának. Addig is elszigetelte Tangyur Rgyalpót a többiektől, Gyamcót és a Damaru Társaságot pedig villámsebesen áttelepítette Európába, egészen pontosan ide, az önök faluja szélére.

Nem tudta volna valahova máshova? - sóhajtotta egy zöldkalapos legény.

Jongblod azonnal megértette, miről van szó. Nem magyarázkodott, nem próbálta menteni, ami menthető, egy éjszakán felpakolt az emigráció pénzéből annyit, amennyit csak elbírt, aztán lelépett. Könnyen tehette, hiszen tudta, hol a Damaru Társaság tetovált vezérkara, tudta, hol kell keresni volt szerzetestársait.

A kínai ügynökök alighanem öklüket rázták dühükben, amikor rájöttek, hogy kétszeresen is becsapták őket. A Damaru Társaság Európába települt, magával vive a Ihászai rejtekhely titkát, ráadásul még a gyilkos Fehér Láma is megpattant előlük. Pekingben összeült az agytröszt, és úgy döntött, méltó emberre bízza a hadművelet vezetését: Serabra, aki a kínai „keresztségben a Liu nevet kapta. Ő pedig, mint új hazájának hűséges fia, el is vállalta a megbízatást.

Felemeltem a poharam és ittam belőle néhány kortyot. Aztán elővettem a pipám, de még csak magam elé tettem az asztalra.

Hogy Jongblod hova tűnt Indiából, nem tudjuk - folytattam. -Az önök dolga, hogy kikérdezzék, ha magához tér.

Elég rossz bőrben van a fickó - vonta fel a vállát Winterberg. -Egyelőre

az életéért harcolnak.

Ha valami végzetes történne vele - nyögte a sarokból az eddig mélyen hallgató Daimler -, remélem, következő életében undorító, ocsmány féregként születik majd újjá. Én pedig olyan laposra taposom, mint egy palacsinta.

Hogy jön rá, hogy a féreg, ami ott császkál az orra előtt, valóban Jongblod-e? - tudakolta Siegmüller.

Ne féljen, megérzem. Ha meg nem, akkor minden férget széttaposok, s a nagy számok törvénye alapján...

Klingjer főfelügyelő figyelmeztető pillantást vetett rám. Biccentettem és udvariatlanul Daimler szavába vágtam.

Lehet, hogy nem lesz rá szüksége, hiszen amint a főfelügyelő említette, még nem jutott be a Bardóba, az élet és halál közti állapotba. Az olyanok, mint Jongblod nem szoktak könnyen meghalni. De szíves engedelmükkel, inkább folytatnám a mesém. Természetesen fogalmunk sincs róla, hol töltötte Jongblod azt az időt, ami Iowában történt felbukkanása és Dharmaszálából való eltűnése között eltelt, de igazából nem is fontos. Jóval fontosabb, hogy egyszer csak felbukkant abban a kis városkában, ahol a Mr. Segal vezette genetikai kutatóintézet működött. Apropó, hogy van Mr. Segal?

Klingler széttárta a karját.

Kutya baja. Szerencsére Isabelle igazi mesterlövő... volt. Isabelle után nem érdeklődtem. A néhány másodpercnyi csend,

amely betöltötte az ivót, azt jelezte, már mindannyian tudják, hogy Isabelle meghalt. Sóhajtottam és folytattam.

Jongblod azt állította, nagynénjét látogatta meg Iowában, s ott értesült arról, hogy a genetikai kutatóban furcsa kísérletek folynak. Hát ami azt illeti, folytak is, erről azonban Segal doktor tudna leginkább beszélni. Intézete a Pentagon számára végzett kutatásokat: jó másfél évvel ezelőtt kapták a feladatot, hogy hozzanak létre olyan kutyafajtát, amelyet különleges őrfeladatok ellátására lehet alkalmazni. Rendelkezzék megfelelő fizikai paraméterekkel és hm... megfelelő lelkiekkel is.

Azaz habozás nélkül tépjen miszlikké mindenkit, akire ráuszítják? -

borzongott össze társaságunk másik nőtagja, Frau Zöll-ner.

Valahogy úgy.

Winterberg ismét jelentőségteljesen nézett rám. Látszott rajta, nem szívesen venné, ha hosszasan időzgetnék olyan tényéknél, amelyek nem tartoznak a legendásan semleges Svájci Államra.

Nyeltem egyet, felemeltem a pipámat, készen rá, hogy megtőm-jem.

Segal doktor és fürge kis csapata rövid idő alatt létre is hozta a kívánt szömyecskéket, akik attól kezdve, hogy kinyílt a szemük, csak őket látták maguk körül. Isabelle-t, Segal doktor menyasszonyát tartották az anyjuknak. Isabelle vigyázott rá, hogy csak az ő utasításait fogadják el azért hordott például állandóan egyforma

ruhát - szürke alapon sárgacsíkos kosztümöt -, hogy erről is azonnal azonosítani tudják.

Isabelle nem tartotta szoros pórázon a teremtményeit, ami később sajnos tragédiához is vezetett: egy éjszaka kitörtek és szétmarcangolták az éjjeliőrt, kutyástul együtt. Azt hiszem, Segal és Isabelle ekkor döbbent rá először, hogy magát a Sátánt szabadították a világra. Ráadásul szaporodásképesen. Képzeljék el, mi lenne a földből, ha ilyen és ehhez hasonló lények lesnének ránk minden bokor mögül.

Számba vettem a pipám és meggyújtottam. Az első karikák még nem sikerültek jól ahelyett azonban, hogy tovább próbálkoztam volna velük, folytattam a történetet.

Amikor Jongblod értesült róla, miféle kísérletek folynak a Genetikai Intézetben, előbb csak körülszaglászta a terepet, majd amikor sikerült megtudnia, hogy két szörnyeteg már el is készült, a tettek mezejére lépett. Elhatározta: a démonokkal öleti meg a Damaru Társaság tetováltjait, s mellesleg az utána szaglászó kínai ügynököket is. Hadd higgyék csak a kolostor környékén lakók, a rendőrök, és a tibetiek, hogy egy igazi démon gyilkolja őket. Azt tervezte, sorban mind a négy Damaru-lovagot elteszi láb alól. Gyamcót hagyja utoljára, s akárhogy is, de kiszedi belőle a titkot. Úgy hitte, nem lesz nehéz dolga, hiszen addigra már nem lesznek a kolostorfőnöknek társai, akik a segítségére siethetnének.

Hogy miképpen szerezte meg végül is a Dögöket, nem tudjuk, egy azonban biztos: nem a Di Rosa-pár segítségével. Bár Gino is igyekezett

információkhoz juttatni, Jongblod egyszerre több hangszeren játszott. Azt hiszem, potensebb alkalmazottakat is megvesztegetett, mint Di Rosáék.

Elhallgattam és szomorúan felengedtem néhány karikát a levegőbe. Szívem mélyén komolyan sajnáltam a szép és kedves Julianát, aki ha nem találkozik erőszakosan ostoba unokatestvérével, még most is élne.

Jongblod zsenialitását mi sem bizonyítja jobban, minthogy vásárolt egy aprócska állatkertet s ezzel együtt hajózta át a két Dögöt Európába. Ekkorra már megbarátkozott velük, azaz többé-kevésbé a hatalmában tartotta őket. Saját bevallása szerint kínzással szoktatta őket engedelmességre.

A következő kérdés, amiről beszélni kell, hogyan jött rá a Di Rosa pár és Segalék is, hova szöktette a tolvaj a szörnyeket. Nem volt könnyű feladat, el kell ismerni, mégis mindkét pár ragyogóan megoldotta. Segalék arra gondoltak, bárki is rabolta el őket, nyilI

ványalőan azonnal kivitte az Egyesült Államok területéről. Márpedig két ekkora szörnyet csak úgy lehet észrevétlenül átvinni a határon, ha egyéb állatok közé keverik őket. Vajon melyik az a vámos vagy határőr, aki meg tudja különböztetni a Dögöket egy soha nem látott, latin nevű, mondjuk, dél-amerikai medvefajtától.

Ami Di Rosáékat illeti, az ő tevékenységük valamivel egyszerűbb volt. Gino rátapadt Segalra és mindenüvé követte mint az árnyék. Segal pedig a határőrségtől kapott információk nyomán egyenesen ide, Svájcba vezette őket.

Segalt és Isabelle-t Svájcba érve kínos meglepetés fogadta. A keresett cirkusz vagy állatkert már nem létezett: Jongblod ugyanis szélnek eresztette állatait, s villámsebesen alakított egy ebtenyésztő társaságot. Mivel még Fehér Lámává válása előtt sok disznóságban vett részt, nem volt nehéz cimborákra bukkannia. Segal doktorék ezalatt beköltöztek egy zürichi hotelba, és lázasan figyelték az újságokat, hátha történik valahol valami, amit összekapcsolhatnak elrabolt szörnyeikkel. És Ion. Egy alkalommal szemükbe ötlött egy apró hirecske, amelyben arról esett szó, hogy egy Zürichhez közeli falucskában, a Spitzhorn tövében, félelmetes dolgok történnek. Egy mitikus lény, feltehetően Vérfarkas, kutyákat gyilkol. Több sem kellett a Segal-Isabelle párosnak: Di Rosáékkal a nyomukban azonnal irányt vettek Frau Zöllner penziója felé. Segal doktor megvizsgálta a kutyatetemeket, és meggyőződött róla, valóban teremtményei követték el a vérengzést.

Dr. Segal és Isabelle sajátos munkamegosztást alkalmaztak -folytattam. - Segal doktor a penzióban próbált meg újabb és újabb információkhoz jutni, míg Isabelle a természetet járva igyekezett a Dögök nyomára bukkanni.

Frau Zöllner ekkor váratlanul élesen felnevetett.

Ön ezt munkamegosztásnak nevezi, Herr Lawrence? Én egészen másnak. Segal doktor ugyanis képtelen lett volna elviselni, hogy éjszaka a szabadban kelljen aludnia, hogy ne kapja meg minden áldott reggel bőséges reggelijét, hogy kockáztassa: kedves teremtményei elkapják a nadrágja szárát. Ezért inkább azt a szegény lányt beszélte rá, hogy temetőkben bujkáljon és.,.

Elakadt a hangja a felindulástól.

Az enyém is, ha nem is a felindulás vette el a szavam. Arra gondoltam, ha Hilda asszony is ott lett volna, amikor az a „szegény lány habozás nélkül vállon lőtte a vőlegényét, lábon Daimlert, és engem is sántává aprított volna, ha minden összejön neki, alighaI

nem másképpen beszélne. Arról már nem is szólva, hogy a bájos mosolyú Isabelle fel akart zabáltatni bennünket a Dögökkel.

Azok, akik jelen voltak az eseményeknél, sokat sejtetőn egymásra néztek, de senki nem vitatkozott Frau Zöllnerrel.

Úgy gondoltam, az lesz a legbölcsebb, ha gyorsan tovább beszélek.

Jongblod, mivel már nem végeztethetett újabb plasztikai műtétet az arcán, tartott tőle, hogy a szerzetesek felismerik. Ezért kitalált magának egy figurát, és ügyes színészként meg is játszotta. Olyan kitűnően alakította a bogaras, sőt egyenesen eszement démonvadászt, hogy az én kivételemmel mindenkit becsapott vele.

Mert én nem voltam itt - morogta rosszkedvűen Waldvogel. -Az igazi profit nem lehet holmi vörös parókával és bohócorral megetetni.

Klingler főfelügyelő krákogott, és gyorsan ivott néhány kortyot a söréből. Winterberg tanácsos elnyomott egy mosolyt a szája sarkában, míg Schmitz úr félig az asztal alá mászott, mintha leejtett volna valamit.

Én is csak azért gyanakodtam rá, mert egyszer már előfordult velem, hogy valaki egy hasonló, teleszkópos szerkezettel tett lóvá. Ettől a pillanattól kezdve mindenesetre kettőzött figyelemmel fordultam Bloom felé.

Hogy Jongblod szándékosan szabadította-e rá a Dögöket az önök kutyáira, nem tudom, de azt hiszem, igen. Álmában sem gondolt ugyanis arra, hogy Segal követi a nyomát. Olyan biztonságban érezte magát, mint Ábrahám kebelén. Éppen azért arra gondolt, aligha jöhet nekik rosszul egy kis tréning. Mivel tudta, hogy a Damaru társaság mind a négy vezetője a szellemdob ábráját tetováltatta a szíve fölé, nem kellett mást tennie, mint a szörnyetegekbe programoznia, hogy mindenkit pusztítsanak el, akin ott a tetoválás. A rémek pedig végezték a dolgukat. Emlékszenek a Rieg-ler kisfiúra?

Naná! - mondta egy mély hang a pult irányából. - Hiszen én vagyok az apja!

őt is megszaglászta az egyik Dög, de mivel nem talált rajta tetoválást, nem bántotta. Sőt rejtélyes ösztöntől vezérelve visszavonszolta a faluba. Talán a génjeiben lehet valami, ami arra késztette, hogy vigye vissza az emberek közé. Fogalmunk sincs róla, Segal és munkatársai milyen kutyákból tenyésztették ki azt az alanyt, amelyen a génmanipulációt végezték.

Felemeltem a fejem, végigtekintettem a söröskorsókba mélyedt

arcokon, aztán úgy döntöttem, a génekkel ezen az estén már nem foglalkozom.

Mint már említettem, Roy Bloom portyára engedte állatait, a Dögök pedig, akivel csak találkoztak, feltépték a mellén a ruháját, hogy meggyőződjenek róla, nincs-e tetoválás a szíve fölött. így bukkantak a szellőzésszerelőre is az alagútban.

Felemeltem a söröskorsóm, elgondolkodva odébb toltam, aztán folytattam.

Ma már tudjuk, hogy a szellőzésszerelő tibeti volt, a Négy Tetovált Damaru egyike. Gyamco utasítására vállalta ezt a munkát, mivel a főláma úgy találta, a kisvasúti alagút lehet a legmegfelelőbb rejtekhely a térkép számára. Ezért „szellőzésszerelőnk a szerviz-alagútban rejtette el. A két kóborló szörnyeteg itt bukkant rá, és itt is ölte meg a lámát. A térképet a szellőzésszerelő halála után a maradék három Damaru

egyike, Gelu szerzetes vette magához, és Gyamco utasítására a temetőben, egy üres, betemetetten sírban helyezte el.

Gelu? - kérdezte tűnődve Winterberg. - Ez a név hiányzik Herr Waldvogel jelentéséből.

Majd még hallani fog róla - biztosítottam. - Visszatérve a megásott sírra: Gelu a gödör oldalfalában kibetonozott rejtekhelyet készített, amelybe betette a térképet. Vagy ő, vagy Gyamco naponta ellenőrizték, nem fért-e hozzá valaki.

Herr Schmitz megvakargatta a fejét és furcsa grimaszt vágott.

Miért nem a kolostorban tartották? Elvégre ott is eldughatták volna.

Tökéletesen igaza van - mondtam mosolyogva. - Először én sem értettem, Gyamco azonban megmagyarázta. Nézzék csak meg a kolostort: tibeti mintára, fából építették. Gyamcóban még elevenen éltek a szörnyű kínai invázió emlékei: égő fapaloták megsze-nesedett holttestekkel, lángoló, szent iratokkal. Attól féltében, hogy ez az épület is bármikor lángra lobbanhat, nem akart kockáztatni.

Betehette volna egy bank széfjébe is - morogta Klingler főfelügyelő.

Ön svájci fejjel gondolkozik, főfelügyelő úr. A térképért Gyamco felelt Őszentsége, és az egyház előtt. Neki pedig nagyobb bizalma volt egy sír oldalába falazott rejtekhelyben, mint a svájci bankokban. Ne feledje, a Spitzhorn alján két, egymástól elütő kultúra találkozott össze.

Klingler sóhajtott, de nem szólt semmit.

Ó 5

-4

Ó , ju

A következő áldozat a Négy Tetovált Damaru közül a második: őt a kisvasúton ölte meg Segal állatkája. Gyamco csak nemrég közölte velem, hogy ő is a kolostor lakója volt.

Természetesen nem említettem, hogy az ismeretlen halott azonosítása során Siegmüller súlyos hibát követett el: épp a kolostort hagyta

számításon kívül, pedig ott azonnal felvilágosították volna róla, ki az áldozat.

Mielőtt még egyszer feltennék a kérdést - folytattam -, hogy miért volt ez a nagy hűhó a térkép körül, miért nem készítettek róla például fotómásolatot, meg kell érteniük, hogy a tibetiek másképpen gondolkodnak, mint önök. Számukra ez a kézzel, sebtében készített rajzocska az elhagyott hazát jelentette kis túlzással mondva, a térkép önálló életre kelt magává a kinccsé lényegült át. Éppen ezért ragaszkodtak hozzá, hogy a kezük ügyében legyen ha kell, minden áldott nap megnézhessék, és mégis nagyobb biztonságban érezzék, mintha egy széf mélyén nyugodna.

Hát... nem könnyű megérteni a gondolkodásukat - morogta Winterberg. - Ennek ellenére van valami különösen tiszteletreméltó abban, ahogy ragaszkodnak ősi szokásaikhoz.

Pillanatnyi csend ülte meg az ivót. Úgy éreztem, soha még ilyen közel nem álltak az üldözött szerzetesek a falu lakóihoz, mint ezekben a másodpercekben.

A furcsa hangulat varázsa Klingler főfelügyelőt is megérinthette, mert szokatlanul rekedten szólt a hangja, amikor rövid gondolkodás után hozzám fordult.

Herr Lawrence... Mint már említettem, megkaptuk Wald-vogel felügyelő jelentését, mindazonáltal bizonyos pontokon még mindig ködfoltokat látok. Megengedné, hogy itt, mindenki előtt feltegyek önnek még néhány kérdést?

Bár őszintén szólva nemigen kedvelem, ha gondosan felépített előadásomat kérdésekkel zavarják meg, nem tehettem mást, engednem kellett az erőszaknak.

Csak tessék - mondtam savanyú képpel. - Ha tudok, válaszolok rájuk.

Winterberg mosolygott és bátorító pillantásokat küldött felém.

Helyes - morogta a főfelügyelő, és a zsebébe nyúlva négyrétbe hajtogatott papírlapot húzott ki belőle. Kisimította az asztalon, gondterhelten összeráncolta a szemöldökét, majd megköszörülte a

torkát.

Legelőször is... hm... mondana néhány szót arról, mi történt azon a reggelen a kisvasúton, amikor először bukkant fel ön előtt a

Vérfarkas... vagy Dög... vagy akárminek is nevezzem Segal doktor teremtményeit?

Megnyomkodtam a pipám, ellenőriztem szelel-e, aztán amikor meggyőződtem róla, hogy minden rendben, felküldtem néhány karikát a mennyezet felé.

Nos, a dolog úgy kezdődött, hogy a váróteremben megismerkedtem Roy Bloommal. Bloom elém jött, hiszen Herr Müllertől értesült az érkezésemről. Mivel hallotta már a nevem a három évvel ezelőtti Vérfarkas-ügy kapcsán, mindenképpen meg akart győződni róla, kiféle-miféle lehetek, jelenthetek-e veszélyt számára. Feltérképezett és arra a meggyőződésre jutott, aligha. Bizonyára pipogya, nagyképű fráternek tartott, akitől nincs félnivalója.

Ezután felszálltam a kisvasúira. Természetesen nem sejtettem, mi vár rám az alagútban. Ha sejtettem volna, lehet hogy még idejében leugrom róla.

Ki állította meg a szerelvényt?

Természetesen a Dög. Meghúzta a vészféket.

Na ne röhögtessen!

Mit csodálkozik rajta? Ezt még egy közönséges kutya is meg tudná csinálni. A Dögök pedig jóval intelligensebbek voltak, mint a közönséges kutyák. Nyilván Bloom tanította rá őket, hogy ezzel is riadalmat keltsen a környéken.

Eszerint Bloom tudta, hogy a szerelvényen tartózkodik a második számú damaru-lovag?

Dehogyis tudta! Véleményem szerint az egész cirkuszt azért rendezte, hogy elhitesse velem, valóban a Vérfarkas tért vissza a Spitzhorn lábához. Mekkora volt aztán a meglepetése, amikor a tetoválást kereső Dög talált egyet egy ismeretlen férfiú mellén, akit aztán az utasításoknak megfelelően megölt, majd később játékos kedvében berángatott Herr Kunz kupéjába.

A vért szállító Herr Kunz felbukkanása különben is alaposan

megkeverte a dolgokat. A Dög rá is rátámadt, ellenőrizte, nincs-e rajta tetoválás, s amikor nem talált, békén hagyta.

Ha jól tudom, felbukkant az alagútban Isabelle is.

Bármennyire is furcsának tűnhet, ő és Segal doktor is én elém jöttek. Szemre akartak vételezni, vajon számíthatnának-e a segítségemre. A gyilkosság aztán őket is alaposan meglepte, sőt egyenesen kétségbeeséssel töltötte el. Ráadásul Segalt még ki is lökte a Dög az ablakon. Amikor találkoztam vele, megjátszottá a kedves, humoros fiút, s mindent elmondott a szörnyről, amit csak tudott, persze a lényeget kivéve. Egyébként az ő érdeke is azt kívánta, hogy

pusztuljanak el a teremtményei. Ha én pusztítom el őket, úgy is

jó...

Amint hallottam, Herr Daimlert is megtámadta.

Csak rutinszerű támadás volt. Ellenőrizte, nincs-e rajta tetoválás, aztán elengedte.

Majdhogynem leszakította a fejét a nyakáról!

Aligha szándékosan tette. Látta a kannáit, főfelügyelő? Ekkora karmokkal bizony előfordul, hogy a legnagyobb óvatosság ellenére is nyomot hagynak az ember nyakán..

De szépen beszél, egyem a zúzáját - morogta a gégéjét simogatva Daimler. - Azt ugyan mivel magyaráitza, hogy a szépséges Isabelle-nek végig véres volt a szája? Nem lemnek meglepve, ha kiderülne, nem is igazi nő, hanem...

Hanem?

Természetfeletti lény. Talán mégiscsak Véi-farkas. Mi a fenétől volt mindig véres a po... akarom mondani az arca, ha...

Krémtől.

Daimler szinte rémülten nézett rám.

Mitől?

Krémtől. Sokáig én sem jöttem rá, csak amikor meglátogattam Herr Kunzot, és a patikájában megpillantottam egy tubus vörös színű sebkenőcsöt.

Még mindig nem értem, mire akar kilyukadni...

Amikor a Dög meghúzta a vészféket, Isabelle nekiesett valaminek. Talán a fülke oldalán található kapcsolóknak. Alaposan felsértette a száját, ezért napokig vörös színű sebkenőccsel kezelte. Hogy mindig ott volt, ahol valamelyik Dög felbukkant? Istenem, hát meg akarta ölni őket. Legalábbis néhány nappal ezelőttig. Később aztán... de ezt már maguk is tudják.

Mit tudunk? - kérdezte gyanakodva Daimler.

Hogy megváltoztatta a tervét. Vissza akarta őket édesgetni, hogy a segítségükkel immár ő szerezhesse meg a vörössüveges szerzetesek kincsét.

Egyáltalán honnan tudott a térképről?

Isabelle mindenről tudott. Úgy járt a nyomomban, mint az árnyék. Kihallgatta, miről tárgyalok Gyamcóval, hiszen vele gyakran angolul beszéltem. Aztán a megölt szerzetes a Teli Vilmos bejáratánál! Valószínűleg végső agóniájában mondott neki valamit, amit az éles eszű lány összekombinált az addig hallottakkal.

A kisvasúton találkozott először Mr. Liu-Serabbal is...

ő is elém jött. Ha tudtam volna, milyen derék fogadóbizottság

I

gyűlt össze a tiszteletemre, alighanem táncot járok a büszkeségtől. Természetesen Serab is meg akart nézni magának.

Érdekes - morogta Winterberg. - Vajon Serab tudta, kicsoda Roy Bloom?

Természetesen tudta. Hiszen Bloom, mióta elhagyta Indiát, nem végeztetett magán plasztikai műtétet. Ennek ellenére nem akadályozta a mozgását. Arra gondolt, megvárja, amíg valaki kikaparja a gesztenyét a tűzből, aztán majd elveszi tőle. Akár Bloom talál a térképre, akár én, megtakaríthat magának egy csomó felesleges

fáradságot.

Hm. Ezzel azt hiszem, vége is az alagútbeli kalandoknak.

Nagyjából igen. Miután sikerült épségben kikeverednem a föld alól, beköltöztem a penzióba. Herr Müller a keblére ölelt és elmesélte, mi minden történt azóta, hogy utoljára jártam errefelé!

Klingler a papírjaiba pillantott.

Akkor beszélnie kellett arról az olvasóról is, amelyet a Dög veszített el.

Beszélt is. Sőt meg is mutatta. Kétségkívül tibeti munka.

Mire gondolt, amikor megpillantotta?

Nem tudom, de nem is fontos. Inkább a magyarázata a lényeges. A füzéreket természetesen Roy Bloom akasztotta a Dögök nyakába, abban a reményben, hogy valaki majdcsak észreveszi rajtuk. Azt szerette volna vele elérni, hogy a falusiak forduljanak a tibetiek ellen. Ha megostromolják a kolostort, és a szerzeteseknek menekülniük kell, Gyamco kénytelen lesz magához venni a térképet, s ekkor könnyedén megszerezheti tőle.

Hm. Ön szerint mit látott a kis Riegler gyerek a temetőben?

Természetesen Gyamcót, amint éppen kimászott a sírból, ahol a térképet ellenőrizte. Gyamco nem üvöltött, csak hangosan imádkozott. A kisfiú, aki rettegett a Vérfarkastól, üvöltésnek hallotta, s úgy látta, hogy a szerzetes változott át Döggé.

De a Dög is folyvást a temetőben kószált! Vajon miért nem bántotta Gyamcót?

Mert Bloom megtiltotta neki. Ha idő előtt ölte volna meg a lámát, örökre elveszik a térkép és a kincs.

Azt is Herr Müllertől tudta meg, hogy a kopogó kísértet fészkelte be magát a penzióba?

Természetesen. Egyelőre nem is tudtam mit kezdeni a hírrel! Törtem a fejem, és arra gondoltam, talán Francesca Dodd tért vissza három év távlatából, bosszút állni a falusiakon. Később aztán be kellett látnom, Francescát nyugodtan kihagyhatom a számításból. Ahogy

megismerkedtem Sheridan professzorral és MonicávaL ösztönösen megéreztem: körülöttük kell keresnem a titok nyitját. Amikor Monicától megtudtam, hogy műkincsek tűntek el Sheridan kezén, rá kellett döbbennem, két ügy mosódik össze az orrom előtt. A Vérfarkasé és Sheridané. Igazából nem is volt nehéz rájönnöm, ki kopog odalent, és hogy mit keres Sheridan. Csak egymás mellé kellett raknom az elveszett Nergal-szobor, a pince átalakításának és a kopogásoknak a mozaikkockáit, hogy rájöjjek az igazságra. Kár, hogy Sheridan saját ostobasága áldozata lett. Az arcok még mélyebbre süllyedtek a söröskorsókba, s Klingler sem firtatta tovább az ügyet.

Meséljen egy kicsit a szerzetesről, akit itt öltek meg az ajtó mellett.

Hirtelen, mintha vezényszóra történt volna, valamennyi arc a bejárat felé fordult.

Sokat én sem tudok róla - mondtam sóhajtva. - Csak annyit, hogy Gelunak hívták. Ő volt a Négy Tetovált Damaru közül a harmadik.

Mit keresett az ajtó előtt?

Inkább kit. Engem.

Magát?

Már ezt megelőzően a penzióban is keresett, csakhogy nem talált. Gelu függetlenítette magát Gyamcótól, mivel úgy gondolta, csak én segíthetek nekik a Fehér Láma ellenében. Minden bizonnyal el akarta mondani, hogy szerinte a Fehér Láma gyilkol Vérfarkas képében. Csakhogy a penzióban nem talált, itt pedig elkapta a Dög, mielőtt beszélhetett volna velem. Kint várt a bejáratnál...

Miért nem jött be?

Tibeti szerzetesek nem járnak kocsmába. Szívtam egyet a pipámon, aztán folytattam.

A halálesetet még szörnyűbbé tette, hogy Blattfelder tisztele-tes észrevette a halott mellett a lányt. Isabelle a Dögöt követve jutott el ide a Teli Vilmoshoz. Valószínűnek tartom, Gelu röviddel a halála előtt éppen Isabelle-lel akarta megüzenni nekem, hogy a Fehér Láma és a térkép áll a gyilkosságok hátterében. A lány alighanem akkor határozta el végérvényesen, hogy szakít Segallal és ezután a saját zsebére dolgozik.

Winterberg megsimogatta a homlokát.

Lehet, hogy egy kicsit előreszaladok, de mégis megkérdem: hogy került Blattfelder tiszteletes szíve fölé a damaru ábrája?

Sóhajtottam, és kivertem a pipám a hamutartóba.

L

Látszólag nehéz kérdés, valójában mégis egyszerű. Blattfelder maga mesélte nekem, hogy gyakran megfordul a szerzetesek között, és elbeszélget velük a buddhizmusról. Egyszer mintha említette volna is előttem Gelu nevét. Nos, a tiszteletes, akit egész életén végigkísért egy szörnyű tragédia emléke, úgy gondolta, a lámák barátsága talán megvédi saját démonaitól. Minden bizonnyal véletlenül pillantotta meg a Gelu mellére tetovált damarut. Amikor megkérdezte, mi az, a láma nyilvánvalóan kitérő választ adott. Blattfelder nem gondolhatott másra, minthogy a jelnek mágikus ereje van. Mivel ismerte a szellemdobot, nem volt nehéz találnia egy szakembert, aki a bőrébe tetoválta. Dehogy gondolta volna a szerencsétlen tiszteletes, hogy éppen az okozza majd a vesztét, amit démonelhárító jelnek vélt A Dög ugyanis a temetőtől hazáig követte, lesett rá, majd megtámadta, s miután felfedezte rajta a jelet, megölte.

Waldvogel felügyelő jelentése szerint Sheridan azt ordítozta itt az ivóban, hogy Nergal, a farkasisten azonos a Vérfarkassal. Vajon miért akarta a professzor mindenáron Nergalra terelni a figyelmet?

Azt hiszem, nem akarta. Sheridan egyszerűen el volt keseredve, amiért még mindig nem tudott rábukkanni az elrejtett szoborra, s dühében Nergalt, a valódi farkasistent hibáztatta mindezért. A végén már maga is elhitte, hogy az isten, akinek a lelke a szoborban bujkál, teszi előtte mindegyre keresztbe a lábát.

Maga tudta, hogy a térkép a tibeti temető egyik sírjában rejtőzik?

Miután lemásztam a sírba és megtaláltam az oldalába süllyesztett betonfülkét... Bár akkor még nem sejtettem, hogy térképről van szó, csak abban voltam biztos, a szerzetesek itt rejtettek el valamit, amit a Fehér Láma keres.

Mégis, ön mint tapasztalt, Keletet ismerő szakember, mire gondolt?

Megvontam a vállam.

Bármennyire is meg fog lepődni, semmire. Tibetben ezernyi olyan kegyszer akad, ami miatt érdemes ölni, így aztán nem foglalkoztam különösebben a Fehér Láma érdeklődésének tárgyával.

Állítólag ön a temetőben is találkozott a Vérfarkassal, akarom mondani...

Nevezze, ahogy akarja. Valamelyik a két szörnyeteg közül úgy döntött, engem is megvizsgál. Csakhogy nem tudott lejönni a sírverembe, pedig Serab-Liu otthagyott neki vacsorára.

Rövid időre elhallgattam. Azon járt az eszem, ami a temetőbőlvaló kiszabadulásom után történt. Másnap reggel ugyanis végigkérdeztem Frau Zöllnert, ki hol töltötte az éjszakát, s ő legnagyobb megrökönyödésemre közölte velem, egy láma keresett a kolostorból, ráadásul a szód!, azaz halálszót suttogta a szobám felé a bejárati ajtó küszöbéről. Akkor természetesen azt hittem, a Fehér Láma lehetséges segítőtársa akart elkövetni ellenem valamit, ma már tudom, hogy a szerencsétlen Gelu próbált kapcsolatba lépni velem. A sebtében elsuttogott szó talán azt jelentette: ha nem tud beszélni velem, meghal. Megérezhette, hogy ott a nyomában a halál, s ha nem segítek rajta, rövidesen leteríti.

Szomorúan felemeltem a pipám és belenyomtam egy kis adag dohányt.

Waldvogel felügyelő szerint ön azt mondta neki - folytatta a kérdezősködést Klingler -, hogy amikor először járt lenn a föld alatti járatokban Herr Müllerrel, valaki bezárta önöket.

Nem is vitás.

Tudja ki volt?

Valószínűleg Liu. Minden alkalmat megragadott, hogy borsot törjön az orrom alá. így hát, amikor véletlenül észrevette, hova tartunk Müllerrel, nem habozott kihasználni a lehetőséget.

Tényleg olyan félelmetes odalent?

Menjen le, majd meglátja.

Voltam én már pincében eleget.

Úgy is, hogy magára zárták az ajtót? Klingler a papírjaiba mélyedt.

Látta ki lőtt Sheridanra?

Tompán kongtak a szavai, mintha a föld alatti járatban ejtette volna ki őket. Az arcok ismét a söröskorsókra hajoltak.

Nem.

Biztos benne?

Holtbiztos.

Monica-Leila néhány könnycseppet morzsolt szét a szeme sarkában.

Tehát baleset volt. Önök szerint is? Senkinek nem volt ellenvéleménye.

Klingler összehajtogatta a papírját, és bedugta a zsebébe.

Ami engem illet, befejeztem. Van kérdése, Herr Winterberg? Herr Winterberg nemet intett.

Herr Schmitz?

Herr Schmitz összeráncolta a homlokát, aztán kíváncsian a szemembe nézett.

Kérdésem nekem sincs, ámbár... ha még futja az időnkből, nem lenne tanulság nélküli, ha Herr Lawrence összefoglalná a végkifejletet is. Mi mindössze annyit tudunk, hogy a kisvasúti alagút-ban végül is sikerült ártalmatlanná tennie a Dögöt és a Fehér Lámát.

Aligha csak Herr Lawrence-é az érdem - morogta rosszkedvűen Waldgovel. - A Fehér Lámát a lezúduló sziklák verték félhalottá, amit... hm... Herr Lawrence hanyagsága következtében... Aztán én is ott voltam, mert gyanús volt nekem az az alagút...

Az arcok, amelyek a söröskriglik tetején pattogó habot bámulták, egyszerre felemelkedtek. A nem éppen barátságos pillantások kereszttüzében Waldgovel nyelt egyet, majd mint aki a maga részéről befejezte az akadékoskodást, merev képpel hátradőlt a székében.

Megtömtem a pipám, meggyújtottam, s amikor sikerült néhány szépen fokozódó karikát a levegőbe csalnom belőle, elégedetten hátradőltem én is.

Ha ez a kívánságuk, állok elébe. Nem kell rémüldözniük, rövid leszek. Úgy gondolom, felesleges részleteznem, miért keltette fel a gyanakvásomat Roy Bloom. Mondtam már, hogy évekkel ezelőtt ismertem valakit, aki hasonlóan ravasz teleszkópos szerkezettel csapta be a fél világot. Ez persze még csak gyanú volt, megbizonyosodni akkor volt alkalmam róla, amikor részletesen is leírtam Gyamcónak Bloomot. Feltételeztem ugyanis, hogy mióta elmenekült Indiából, nem végeztetett plasztikai műtétet magán. Gyamco szerint az általam adott személyleírás pontosan ráillett a Fehér Lámára.

A másik kérdés, amivel foglalkoznom kellett, a Vérfarkas és a Fehér Láma kapcsolata volt. Megvallom, kezdet kezdetén még az is megfordult a fejemben, nem ő változik-e át szörnyeteggé. Amikor aztán Segal doktor szobájában felfedeztem a genetikai könyveket és az altatópisztolyokat a méregkapszulákkal, biztos voltam benne, a Fehér Láma csak eszközként használja a Vérfarkast.

Tulajdonképpen csak akkor kezdhettem igazából a csapdaállításhoz, amikor meggyőződtem róla, hogy sem Blattfelder tisztele-tes hollandiai Vérfarkasa, sem Sheridan Nergalja nem lehet a tettes. Ekkor minden figyelmemmel Roy Bloom és a Dög felé fordultam.

A történet mindenki előtt ismert. Amikor rájöttem, mit akar a Fehér Láma, arra is rá kellett jönnöm, egyetlen csalétket lógathatok

csak elé: Gyamcőt. Ha 6 kötélnek áll, nem sok esélye marad a csirkefogónak.

Gyamco meggyőzése azonban nem volt egyszerű feladat. Óvakodott elfogadni egy olyan európai ember barátságát, aki a Fehér Lámához hasonlóan ugyancsak kiismeri magát a tibeti kultúrában. Csak akkor sikerült a magam oldalára állítanom, amikor elmondtam neki: ha a Fehér Láma győz, a vörössüvegesek kincse KMba vándorol. Gyamco nem minden tétovázás nélkül, de végül is azt tette amit mondtam neki.

Úgy gondoltam, a nagy leszámolásra a kisvasúti alagútban kerítek sort. Ez lesz a megfelelő hely, mivel a szűk szobák és járatok akadályozzák a szörnyeteg mozgását.

A következő probléma a leszámolás időpontjának a meghatározása volt. Szerencsére, a Vérfarkashoz fűződő hiedelem annyira átitatott mindenkit, hogy az események valamennyi résztvevője biztos voltbenne: éppen teleholdkor kell történnie valaminek. Még a Fehér Láma sem tudta kivonni magát ez alól, s ő is éppen ezen az éjszakán akarta elkapni Gyamcót.

Én pedig természetesen a kezére játszottam. „Eltüntettem a szerzetest a kolostorból, s elhíreszteltem, hogy nyoma veszett. Képzeljék csak Liu-Serab és Roy Bloom rémületét, amikor meghallották, hogy Gyamco felszívódott. Azt hitték, meglépett a térképpel együtt. Gyamco azonban egész álló nap az alagút bejárata körül sürgött-forgott - többször bement, majd kijött -, csak az nem vette észre, aki nem akarta. Még Herr Daimlert is felhasználtam e furcsa hír terjesztésére. Herr Daimlernek különben nagyon sokat köszönhetek. Az ő közreműködése nélkül aligha sikerült volna, amit elterveztem.

Minden szem Daimler felé fordult. A mozdonyvezető zavartan felemelte a söröskorsóját, és mosolyogva sorban mindenkire rákö-szöntötte.

Azért a szervezés nem volt valami jaj de tökéletes - morogta Waldvogel, de rajtam kívül senki sem figyelt a szavaira.

Az ebtenyésztő telepen sikerült megölnünk az egyik Dögöt. Ekkor még a két Di Rosa is velünk volt, s a küzdelem közepette Gino megsebesült. Mivel úgy látszott, eléggé súlyos a dolog, Julianára biztuk, lelkére kötve, hogy támogassa el a legelső orvosig. Ezután Herr Daimlerrel és Segal doktorral hajtányra ültünk, megejteni a nagy leszámolást.

Az életben maradt Dög azonban majdnem keresztülhúzta a számításainkat. Bloom utasítására megpróbált még azelőtt megölni

bennünket, mielőtt befuthattunk volna az alagútba. Szerencsére sikerült túljárnunk az eszén, s egy újabb csellel fel is tartóztattuk. Füvet tömködtünk a ruháinkba, azt a látszatot keltve, mintha mi ülnénk a hajtányon. A Dög bevette a cselt, így értékes perceket nyertünk. A végén persze rájött, hogy hintába tettük, de addigra már sikerült megelőznünk.

Sajnos, ahogy felértünk Gyamco rejtekhelyére, látnunk kellett: a Dögökkel folytatott küzdelem ellenére mégiscsak lépéshátrányba kerültünk. A szörnyetegektől sikerült ugyan megszabadulnunk, de Liu

elénk került. Sajátos módszereivel megpróbálta kiszedni Gyamcóból a térkép rejtekhelyét.

Részletesen nem akartam beszámolni nekik Gyamco és Liu párviadaláról és a halált hozó trombitáról sem. Úgy gondoltam, európaitól elütő „módszereik csak tovább növelhetik a falusiak tibetiek iránti ellenszenvét. Daimlert már korábban megkértem rá, hogy tartsa a száját.

őszintén be kell vallanom, elsősorban a Dögöt akartuk megsemmisíteni. Az állat ugyanis vemhes volt, s képzeljék, mi történt volna, ha megszüli kis szörnyetegeit. Segal doktor szerint egyszerűen csodálatos az alkalmazkodóképességük: egy évtized alatt úgy elszaporodtak volna a környéken, hogy talán ki sem lehetett volna irtani őket.

Terveimet ezúttal a Di Rosa testvérpár keresztezte. Juliana ígérete ellenére ugyanis, mégiscsak a nyomunkba eredtek. Ha tudták volna, hogy halálukat lelik a szellőzésszerelők szobájában, aligha lopakodtak volna utánunk. Sajnos, a pénz utáni vágy igen gyakran legyőzi a józan észt.

Szívtam kettőt a pipámon, majd folytattam.

Ezután Liu-Serab meghalt. Szívroham végzett vele. Úgy látszik, nem tudta elviselni a kiállott izgalmakat.

A boncolás is ezt mutatta ki - morogta Winterberg. - Csakhogy nem egészen látunk tisztán az ügyben. A koponyáján található ismeretlen eredetű hasadás arra is utalhat, hogy hm... esetleg más is lehet a halál oka, nemcsak szívroham.

A koponyasérülés csak később keletkezhetett. Amikor ránk szakadt a világ.

Na igen - morogta elégedetlenül Winterberg. - Az égszaka-dás-földindulás minden nyomot megsemmisített, így csak az ön vallomására hagyatkozhatunk, Herr Lawrence.

Szerencsére - gondoltam magamban.

Megszortyogtattam a pipám, és letettem a söröskorsóm mellé.

Sajnos, a Dög váratlanul lepett meg bennünket, s Roy Bloom

parancsára le is fegyverzett. Amikor Bloom megérkezett, már tehetetlenek voltunk. Hogy a kép teljes legyen, betoppant Isabelle is, aki a közelben leselkedett, ő is észrevette az alagútból ki-bejárkáló Gyamcót s úgy érezte, itt az óriási lehetőség, hogy önállósítsa magát.

Ezután megérkezett a Fehér Láma. őszintén szólva abban reménykedtem, hogy a Herr Irmscher és Herr Müller vezette fegyvereseknek sikerül ártalmatlanná tenniük a Dögöt...

Ismét sűrű csend ereszkedett a kocsmára. A falusiak mélyen átérezték a kudarcukat, és védekezni sem próbáltak. Pedig ha sejtették volna, hogy egyedül és kizárólag én voltam kudarcuk okozója! Ráadásul szántszándékkal „áldoztam fel őket.

Nem vallhattam be senkinek, de mióta csak megszületett az agyamban a föld alatti leszámolás terve, egyfolytában azon töprengtem, ki legyen az a végső ütőkártya, amely a javamra fordítja a mérkőzést. Tudtam, csak olyan lehet, akire a Fehér Láma nem gyanakszik. Először az Irmscher vezette különítmény mellett tettem le a voksom, de aztán arra a következtetésre jutottam, hogy rájuk bizony gondolni fog Bloom.

Kénytelen voltam hát Monica-Leilához fordulni segítségért. A törökök, afeletti örömükben, hogy hosszú évek kemény munkája után végre sikerült a markukba kaparintaniuk Nergalt, beleegyeztek a különmunkába. Ezért hát úgy terveztem: hagyom, hadd kapja el Mülleréket Bloom, s amikor már majd tökéletes biztonságban érzi magát, csapnak rájuk Leila emberei. A terv jó volt, csak éppen homokszemek pottyantak a fogaskerekek közé.

Sajnos ilyen homokszem volt az is, hogy nem számítottam rá: Bloom aláaknázza az alagutat. Szerencsémre a törökök megfigyelték miben mesterkedik, és még idejében hatástalanították a dina-mitrudakat. Végül azonban mégiscsak döccent egyet a fogaskerék a homokszemeken: a hajtány, amely hosszú ideig az alagút bejárata előtt, a síneken árválkodott, egy futó szélroham hatására megindult s ráfutott a törökök által a sínek közé tornyozott dinamitrudakra. Továbbá homokszem volt az is, hogy Segal és Isabelle miatt nem tudtam idejében lefegyverezni Bloomot.

A homokszemek mellett azonban szerencsére egy sztrichnin-tablettával is megajándékoztak az istenek. Ez aztán éppen elég volt ahhoz, hogy a mi javunkra dőljön el a harc...

Annyira belejöttünk a beszélgetésbe, hogy felvirradt a hajnal, mire felszedtük a sátorfánkat. Az átvirrasztott éjszaka ellenére mindenki vidám volt és felszabadult.

Waldvogelt kivéve, aki még mindig az elszalasztott kaviáros szendvicsek és francia pezsgő miatt lógatta az orrát.

Hideg, hajnali szellő rezegtette meg az egyetlen éjszakán óriásira nőtt friss, zöld faleveleket, amikor a többiektől elválva elindultunk a penzió felé. Leila jókorát ásított, majd udvariasan eltakarta tenyerével a száját.

Bocsáss meg, talán itt kellett volna maradnom a Teli Vilmosban. Tízkor jön értem a kocsi, kivisz a repülőtérre. Délután már Isztambulban leszek.

Mintha furcsa remegést éreztem volna a hangjában. Lassan félrefordította a fejét, és a Spitzhorn hófödte csúcsára nézett.

Lemegyek pihenni Izmir mellé. Szükségem van néhány napra, hogy rendbe szendjem magam. Két hét múlva újra munkába kell állnom.

Újabb szobor?

Egy anatóliai ezüstlelet. Szőrén-szálán eltűnt. Persze sejtjük kinél van. Úgy számítom, két év alatt visszaszerezhetem.

Egyedül utazol Izmirbe? - kérdeztem közömbösen. Felkapta a fejét és gyanakodva nézett rám.

Miért kérdezed?

Csak azon töprengek, milyen furcsa véletleneket produkál néha az élet. Bizonyos puhaszárnyú rovarok tanulmányozása miatt kora délután nekem is Isztambulba kell repülnöm. Onnan pedig már csak egy macskaugrás Izmir.

Leila hozzám simult s hagyta, hogy a szél összeborzolja a haját. A szégyenlős Spitzhorn futó, tavaszi felhőpamacsok mögé temette az arcát.

Tartalom

Farkas az alagutban 5 Nergal, a farkasisten 37 Farkas a temetőben 58

A kopogó kísértet 137 A farkas újra támad 225 A leszámolás 267 Minden jó, ha jó a vége 339

A szerző, eddig megjelent művei

Sindzse szeme A karvaly árnyékában

A gyűlölet fája

Holdanyó fényes arca

Siva utolsó tánca

Huan-ti átka

A vérfarkas éjszakája

A suttogó árnyak öble

A gonosz és a fekete hercegnő

A megfojtott viking mocsara

A keselyűk gyászzenéje

Az ördög fekete kalapja

Omosi mama sípja

Naraszinha oszlopa

A Lendvay-sorozat

A fojtogatok hajója

A halál kisvasúton érkezik

Gyilkosság az olimpián

A láp lidérce

Nebet Het, a halottak úrnője Miranda koporsója

A Frank Cockney-sorozat

Négy fekete koporsó Rókacsapda

Füzesi Zsuzsa

BESZÉLGETŐKÖNYV

Rendhagyó képeskönyvet tart kezében az olvasó. A szerzők Beszélgetőkönyvnek nevezték el. Céljuk az volt, hogy alkalmat adjanak a felnőtteknek, a szülőknek, nagyszülőknek arra, hogy a szokásos meseolvasás helyett jóízű beszélgetéseket folytassanak a gyerekkel. Erre olykor egy-egy kedves rajzhoz írt szövegükben a szerzők közvetlenül fel is szólítanak bennünket, olvasókat. A könyv amellett, hogy a Füzesi Zsuzsától megszokott ötletes és elragadó bájjal megrajzolt állatfigurákat sorakoztatja fel, mindenekelőtt abban nyújt segítséget, hogy a gyerekek szórakozva sajátíthassák el mindazokat az illemszabályokat, az emberek közti viszonyban elengedhetetlen ismereteket, amelyeket kisgyermek korban kell megtanulni ahhoz, hogy később természetes módon élni tudjunk velük. A könyv végén a szerzők arra is hagytak helyet, hogy a beszélgetések során szóba került fontos tudnivalókat a gyerekek felírhassák és így mintegy saját illemtárat készíthessenek maguknak.

Élvezetes, ugyanakkor igen hasznos könyvet készített Füzesi Zsuzsa, amelynek lapozgatása nem kis örömet szerez majd a felnőtt olvasóknak és óvodás korú gyermekeiknek egyaránt.

GUINNESS

A Guinness enciklopédia az 1992-es év szenzációja. Egyetlen kötetben tartalmaz minden olyan ismeretet, amelyre egy modern családnak szüksége lehet. A tematikusán csoportosított tárgykörök a legmodernebb forrásmunkák felhasználásával, színes képekkel gazdagon illusztrálva, 768 oldalon rendezik egységes egésszé mindazt az ismeretanyagot, amelyet az emberiség történelme során megtapasztalt és felhalmozott.

Az enciklopédia stílusa impozánsan kulturált, olvasmányos. 11000 címszóból álló tárgymutató segíti a tájékozódást és teszi könnyen kezelhetővé ezt a páratlanul alapos, tudományosan is izgalmas, mégis minden korosztálynak sokatmondó és hasznosítható munkát.

Az enciklopédia fő témakörei:

Az Univerzum természete asztronómia, fizika, kémia, matematika

A változó világ

geológia és természetföldrajz

a Föld kialakulásának kezdetétől napjainkig

Az élő bolygó

biológia, növényzet és állatvilág, környezettan, mezőgazdaság

Az emberi szervezet

anatómia, fiziológia,

pszichológia, orvostudományok

5A világ ma

társadalom, kormányok, politika, közgazdaság, korunk irányzatai

ENCIKLOPÉDIA

Technológia és ipar

hogyan működnek és hogyan készülnek a világ dolgai,

a műanyagtól a számítógépig,

a videótól a sugárhajtású gépig

A világ történelme a kőkorszaktól napjainkig

Vallás és filozófia

a vallások természete, sajátosságai, a világ vallásai, filozófia és filozófusok

Képzőművészetek

festészet, szobrászat, építészet,

fotóművészet, filmművészet

Nyelv és irodalom nyelvek, írásbeliség, nagy írók, irodalmi formák és irányzatok

Zene és tánc

a munkadaloktól a popzenéig, a klasszikus balettől a flamencóig

A világ országai

államforma, földrajzi jellemzők, gazdasági élet,

történet és egyéb számos adat a világ valamennyi

országáról

Megjelent a Pannon Könyvkiadó gondozásában

A PANNON KÖNYVKIADÓ

KARÁCSONYI KÖNYVVÁSÁRRA

MEGJELENŐ KÖNYVEI:

Karinthy Frigyes Én nem vagyok babonás

Kertész Ákos A gyűlölet ára

Moldova György A bal oroszlán

Nemeskürthy István Kis magyar művelődéstörténet

A PANNON KÖNYVKIADÓ

KARÁCSONYI KÖNYVVÁSÁRRA

MEGJELENŐ KÖNYVEI:

Ed McBain Gyilkos leszámolás

Pannon minihoroszkóp

A. Perevozchikow Csodadoktorok

Suzanne de Perella Fekete korall

Dana Ransom Szerelmem, Dakota

Színák János-Veress István

KUTYAKALAUZ

Egy népszerű könyv harmadik kiadását tartja kezében az olvasó. Egy olyan könyvet, amely 180 ezres összpél-dányszámával fölállította a rekordok rekordját a hazai ki-nológiai irodalomban! Nem véletlenül. Mindmáig ez az egyetlen kutyás „útikalauz , amely leendő kutyatartóknak, kutyabarátoknak, kezdő és gyakorlott ebtulajdonosoknak, tenyésztőknek egyaránt szól. A hazánkban legnépszerűbb, leggyakoribb 110 kutyafajtát mutatják be a szerzők, történetük, viselkedéskincsük, használhatóságuk, sajátos külső és belső fajtajegyeik és jellemzőik alapos, de mindenki számára érthető leírásával. A könyvet szokatlanul gazdag - és vadonatúj! - képanyag, több mint 260 színes felvétel illusztrálja, bemutatva a szóban forgó fajtáknak még a színváltozatait is.

ISBN 963 7866 32 9

Pannon Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Urbán Tamás igazgató

Irodalmi vezető: Halmos Ferenc

Műszaki vezető: Jordán Gusztáv

Szedte és nyomta az Alföldi Nyomda

A nyomdai megrendelés törzsszáma: 8104,66-14-2

Készült Debrecenben, az 1992. évben

Felelős vezető: György Géza Megjelent 21 A 5 ív terjedelemben

LESLIE L. LAWRENCE

a híres keletkutató és rovartudós

ismét veszélyes feladat előtt áll:

ki kell derítenie, valóban vissza- térte a Vérfarkas a Spitzhom

.. , tövében fekvő kis svájci falucskába, ahol évekkel ezelőtt már meggyűlt vele a baja. Ezúttal is először kutyák esnek áldozatul

a Dög kegyetlenségének, majd

,. átharapott torkú áldozatok jelzik,

hogy a démon újra életre kelt. Ráadásul rövidesen ismét megtelik a Hold s a Spitzhom vidékére köszönt a Vérfarkas éjszakája. Leslie L. Lawrence fogai közé szorítja elmaradhatatlan pipáját,

kezébe veszi 38-as Smith and Wessonját és felszáll a penzióba vezető kisvasútra, hogy a Gonosz szemébe nézzen.